

НОРА РОБЪРТС ТЪМНАТА ВЕЩИЦА

Част 1 от „Родът О'Дуайър“

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2014

chitanka.info

*На силата на семейството,
онова, в което си роден и което сам създаваш*

*Кога ний трите ще се събереме
нак?*

*Сред гръм и трясък или в
дъжд?*

*Когато врявата утихне,
когато битката спечелят и
изгубят.*

*Уилям
Шекспир,
„Макбет“*

ПЪРВА ГЛАВА

Зима, 1263 г.

Близо до сянката на замъка, дълбоко в зелената гора, Сърха водеше децата си през сумрака към дома. Двете по-малки яздеха набитото пони и Тийгън, едва навършила три, клюмаше на всяка крачка. Изморена е, мислеше си Сърха, след вълненията на Имог, празничните огньовете и пиршеството.

— Наглеждай сестра си, Иймън.

Грижата на петгодишния Иймън за малката му сестричка бе да я сръчка, преди отново да загризе житените питки, които майка му бе опекла сутринта.

— Скоро ще си в леглото си у дома — утешително прошепна Сърха, когато Тийгън изхленчи. — Скоро ще сме у дома.

Бе се забавила много на поляната, мислеше си тя сега. И макар Имог да отбелязваше първото пробуждане в утробата на Майката Земя, нощта се спускаше твърде бързо и твърде рязко през зимата.

Беше тежка зима, брулена от ледени ветрове и снежни вихри, както и от ледовити дъждове. Мъглата владееше цялата зима, пълзеше, обгръщаше всичко, закриваше слънцето и луната. Твърде често във вятъра и мъглата тя бе чувала да я зове по име — зов, на който бе отказвала да отвърне. Твърде често в този свят на бяло-сиво тя бе виждала мрака.

Отказваше да има нещо общо с него.

Мъжът ѝ я бе умолявал да вземе децата и да иде при неговите роднини, докато той водеше битки в тази безкрайна зима.

Като жена на старейшината всяка врата щеше да бъде отворена за нея. А и заради самата нея и онова, което беше, винаги щяха да я посрещнат добре.

Но тя се нуждаеше от своята гора, от колибата си, от своето място. Усамотението ѝ бе също толкова нужно, колкото и въздухът.

Щеше да се погрижи за своите както винаги, за дома и огнището, за занаята си и задълженията си. И най-вече за скъпоценните деца,

които бяха създали двамата с Дайхи. Не се боеше от нощта.

Наричаха я Тъмната вещица и мощта ѝ бе голяма.

Но точно сега се чувстваше единствено като жена, която тъгува за мъжа си и копнее за топлината му, за стегнатото му и мускулесто тяло, притиснато до нейното в студената и тъмна нощ.

Какво я интересуваше войната? Или алчността и амбициите на разни дребни владетели? Искаше само мъжът ѝ да се върне у дома жив и здрав. Когато се прибереше, щяха да си направят още едно бебе и тя отново щеше да почувства живота вътре в себе си. Още страдаше за онова, което бе изгубила в една злокобна тъмна нощ, когато първите зимни ветрове виеха в нейната гора и звукът ѝ напомняше на плач.

Колцина бе излекувала? Колцина бе спасила? Но когато кръвта бе бликнала от нея, когато онзи крехък живот се бе изплъзнал, никаква магия, никакви жертви и молби към боговете не бяха го спасили.

Но както знаеше отлично, лекуването на другите бе много полесно от това да лекуваш себе си. А боговете бяха непостоянни като лекомислена девойка през май.

— Вижте! Вижте! — Брана, най-голямата, на седем, заподскача по замръзналата пътека, следвана по петите от голямото куче. — Трънката е цъфнала! Това е знак!

Сега ги видя, белоснежни цветчета едва надничаха изпод черните, оплетени клони. Първата ѝ горчива мисъл бе, че докато Бриджит, носещата плодородие, благославяше земята, нейната собствена утроба бе празна.

После се загледа в дъщеря си, първата ѝ гордост, със зорки очи и розови бузи, която се въртеше в снега. Беше благословена, напомни си Сърха. Три пъти благословена.

— Това е знак, мамо. — Тъмната ѝ коса политаше високо при всяко завъртане, а Брана вдигна лице към помръкващата светлина. — За приближаващата пролет.

— Да, така е. Добър знак. — Както и мрачният ден, тъй като старата Кейликс не можеше да намери дърва за огъня без яркото слънце. Затова пролетта щеше да дойде по-рано, както гласеше преданието.

Трънката бе разцъфнала смело и подканяше и цветята да я последват.

Видя надеждата в очите на детето, както я бе зърнала и в очите на другите край огъня, бе я доловила в гласовете им. Сега Сърха потърси тази искрица надежда и вътре в себе си.

Но намери само тревога.

Той щеше да дойде пак тази нощ — вече можеше да го усети. Дебнеше я, чакаше и кроеше планове. Вътре, помисли си тя, вътре в колибата, зад залостената врата, със заклинанията ѝ, които бяха направени, за да опазят чедата ѝ. Да опазят нея.

Цъкна с език, за да подкани понито да ускори крачка, подсвирна на кучето.

— Хайде, Брана, сестричката ти почти е заспала вече.

— Татко си идва у дома през пролетта.

Макар сърцето ѝ да оставаше свито, Сърха се усмихна и хвана Брана за ръка.

— Така е, ще си бъде у дома за Белтейн и ще устроим голямо угощение.

— Мога ли да го видя тази нощ заедно с теб? В огъня?

— Имаме много работа. Животните трябва да се нахранят, преди да си легнем.

— Само за малко? — Брана вдигна лице нагоре, а тъмносивите ѝ очи я умоляваха. — Само да го зърна за миг и после ще мога да сънувам, че пак е у дома.

Както щеше да направи и самата тя, помисли си Сърха и този път усмивката ѝ извираше направо от сърцето.

— Само за миг, миличка, когато свършим с работата.

— И ти си изпиеш лекарството.

Сърха повдигна вежди.

— Така ли? Нима ти изглеждам болна?

— Още си бледа, мамо. — Брана говореше приглушено.

— Само малко уморена, а ти не се тревожи. Хайде, дръж здраво сестра си, Иймън! Аластар надушва дома и тя може да падне от гърба му.

— Тя язди по-добре от Иймън и дори от мен.

— Да, нали конят е нейният талисман, но сега е почти заспала отгоре му.

Пътеката направи завой и копитата на понито изтрополиха по замръзналата земя, докато подтичваше към обора до колибата.

— Иймън, погрижи се за Аластар, дай му допълнителна купичка жито тази вечер. Ти нали похапна добре? — добави тя, когато момчето започна да мърмори.

То се усмихна, красиво като лятно утро, и макар да можеше да скочи пъргаво като зайче, протегна към нея ръце.

Винаги е обичал да се гушка, каза си Сърха и го прегърна, докато го сваляше от седлото.

Нямаше нужда да казва на Брана да се залавя със задълженията си. Момичето се оправяше с домакинската работа почти толкова добре, колкото и майка му. Сърха гушна Тийгън и тихичко започна да ѝ шепне гальовни думи, докато я носеше към колибата.

— Време е за сънища, любима моя.

— Аз съм пони и препускам на воля цял ден.

— О, да, най-красивото пони и най-бързото от всички.

Огънят, от който бе останала само жаравя след толкова часове навън, едва отблъскваше студа. Докато носеше малката към леглото, Сърха протегна ръка към огнището. Пламъците лумнаха високо и грейнаха над пепелта.

Загърна Тийгън в завивките, приглади косата ѝ — светла като слънчеви лъчи, също като на баща ѝ — изчака, докато очите ѝ, тъмни и дълбоки като на майка ѝ, се затвориха.

— Само сладки сънища — прошепна тя, докосвайки талисмана, който бе сложила да виси над леглата на децата си. — В безопасност през цялата нощ. Всичко, което сте и което виждате, нека ви пази от мрака чак до сутринта.

Целуна нежната бузка и докато се изправяше, потръпна от пристягането в корема. Болката се появяваше и отминаваше, но с напредването на зимата ставаше по-силна. Най-добре да последва съвета на дъщеря си и да си направи отвара.

— Бриджит, това е твой ден, помогни ми да се излекувам. Имам три деца, които се нуждаят от мен. Не мога да ги оставя сами.

Остави спящата Тийгън и отиде да помогне на другите две деца с домакинската работа.

Когато нощта се спусна — твърде бързо, твърде рано, тя залости вратата, преди да повтори вечерния си ритуал с Иймън.

— Не съм уморен, никак даже — твърдеше той с притворени очи.

— О, виждам. Ясно ми е, че си напълно буден и готов за приключения. Ще полетиш ли отново тази нощ, съкровище?

— Да, високо в небето. Ще ме научиш ли на още нещо утре? Мога ли да изведа Рой утре заран?

— Непременно ще го направим и ще го изведеш. Соколът е твой, ти се грижиш за него, познаваш го и го усещаш. Сега си почини. — Разроши кестенявата му коса, целуна го по очите — неукротими и сини като на баща му — за лека нощ.

Когато слезе от таванското помещение, завари Брана пред огъня заедно с хрътката, която беше нейна.

Сияеше, помисли си Сърха, от здраве — слава на богинята — и от силата, която все още не можеше напълно да владее и да разбере. Имаше време за това — молеше се да има тепърва време.

— Запарих чая — каза ѝ Брана. — Както си ме учила. Ще се почувстваш по-добре, сигурна съм, след като го изпиеш.

— Сега ти ли се грижиш за мен, сърце мое? — Усмехната, тя взе чая, подуши го, кимна. — Имаш усета, това е вярно. Лечителството е много голям дар. С него ще си добре дошла и много нужна, където и да отидеш.

— Никъде не искам да ходя. Искам да съм тук с теб и татко, с Иймън и Тийгън, завинаги.

— Един ден ще насочиш взор отвъд нашата гора. Ще се появи и някой мъж.

Брана изсумтя.

— Не искам никакъв мъж. Какво да правя с него?

— О, ами това е разговор за друг ден.

Поседна с дъщеря си пред огъня, загърна и двете в голям шал. И изпи чая си. А когато Брана докосна ръката ѝ, обърна своята и сплете пръсти с нея.

— Добре, но само за малко. Трябва да си лягаш.

— Може ли аз да го направя? Аз да извикам образа?

— Да видим какво можеш тогава. Направи каквото искаш. Виж го, Брана, мъжа, от който си произлязла. Любовта е тази, която го води тук.

Сърха видя как димът се завихри, пламъците лумнаха високо, после се успокоиха. Добре, помисли си тя, впечатлена. Момичето се е научило толкова бързо.

Видението се опитваше да приеме форма в празнините и дълбините на пламъка. Огън вътре в огъня. Силуети, движение и само за миг шепотът на гласове от много, много далеч.

Забеляза напрежението върху лицето на дъщеря си, лекия блясък от потта, избила върху него от усилието. Прекалено е, помисли си тя. Прекалено много за толкова млад човек.

— Ето — тихо каза тя. — Ще го направим заедно.

Изтласка своята сила напред, сля я с тази на Брана.

Бурен пламък, вихрушка дим и танц на искри. После всичко изчезна.

И той беше там, мъжът, за когото и двете копнееха.

Седеше до един друг огън, обграден от камъни. Светлата му коса бе сплетена на плитка, която падаше върху пелерината, заметната над широките му рамене. Значката — символ на ранга му, бе закачена за нея и блестеше на светлината на пламъците.

Брошката, която тя бе направила за него в огъня — хрътката, конят, соколът.

— Изглежда уморен — обади се Брана и облегна глава върху ръката на майка си. — Но толкова хубав. Най-красивият сред мъжете.

— Така е. Красив и силен, и смел. — О, как копнееше за него!

— Можеш ли да видиш кога ще се върне?

— Не всичко може да бъде видяно. Може би, когато е по-близо, ще получа знак. Но тази вечер видяхме, че е жив и здрав, и това е достатъчно.

— Той мисли за теб. — Брана се обърна и погледна майка си в лице. — Усецам го. Той може ли да усети, че мислим за него?

— Той няма дарбата, но има сърце, пълно с любов. Затова вероятно може. Сега в леглото. Аз ще се кача скоро.

— Трънката е цъфнала и старицата не видя слънцето днес. Той ще си дойде скоро.

Брана се изправи и целуна майка си. Кучето се изкатери по стълбата след нея.

Сама, Сърха гледаше любовта си в огъня. И съвсем сама, заплака.

Още докато бършеше сълзите си, тя го чу. Онзи зов.

Той щеше да я утеши, да я стопли — такива бяха прелъстителките му лъжи. Ще ѝ даде всичко, което би могла да

пожелае, и дори повече. Трябваше само да му се отдаде.

— Никога няма да съм твоя.

Ще бъдеш. Ти си моя. Ела сега и познай всички удоволствия, цялата слава. И мощ.

— Никога няма да ме имаш — нито онова, което пазя в себе си.

Сега видението в огъня се промени. И той се появи в пламъците. Кеван, чиято сила и намерения бяха по-тъмни и от зимната нощ. И който искаше нея — тялото ѝ, душата ѝ, магията ѝ.

Магьосникът я желаше — усещаше похотта му като лепкави от пот ръце по кожата си. Но повече, много повече, знаеше тя, желаше дарбата ѝ. Жаждата му за нея се бе просмукала в самия въздух.

Образът му в пламъците се усмихна — толкова красив и безскрупулен.

Ще те имам, Сърха Тъмната вещица. Теб и всичко, което си. Предопределено е. Двамата сме еднакви.

Не, помисли си тя, не сме еднакви, а като деня и нощта, светлината и мрака, които единствено се сливаха в сенките.

Толкова си самотна и с тежък товар на плещите. Твоят мъж те оставя в студеното ложе. Ела да се стоплиш в моето, да усетиш топлината. Да разпалиш огъня с мен. Заедно ще владеем целия свят.

Духът ѝ помръкна, болката и свиването в стомаха ѝ станаха пронизителни.

Тогава тя се изправи, остави горещия вятър да отметне косите ѝ. Позволи на силата да се влее в нея, докато сякаш засия от нея. И видя, макар и само в пламъците, страстта и алчността върху лицето на Кеван.

Ето това искаше той, каза си тя, величието, което кипеше в кръвта ѝ. Именно него нямаше никога да получи.

— Чуй думите ми и усети силата ми сега и завинаги, и до края на дните. Предлагаш ми тъмната си страст, идваш при мен в пламък и дим. Да предам кръвта си, децата си, мъжа си, за да владее над всички, само е нужно да ти подам ръка. Отговорът ми за теб ще чуеш във вятъра и морето, зова девичата, майката и старицата в триединство. Да бъде както казах!

Протегна ръце и освободи яростта, толкова женска, която кипеше в нея, запрати я с всичка сила към туптящото му сърце.

В миг усети чисто и неопишимо удоволствие да избухва вътре в нея, когато чу как той крещи от болка и яд, когато видя същата тази ярост и болка, изписана върху лицето му в пламъците.

После огънят си беше просто огън, кротко припукващ в нощта, носещ мъничко топлина в студения мрак. Колибата ѝ бе просто една колиба, тиха и сумрачна. А тя бе просто жена, която бе сама със спящите си деца.

Отпусна се на стола, притиснала с ръка корема си, където усещаше раздираща болка.

Кеван го нямаше, засега поне. Но страхът ѝ оставаше — страхът ѝ от него и от това, че ако никоя отвара и молитва не може да излекува тялото ѝ, ще остави децата си без майка.

Беззащитни.

Събуди се и видя най-малкото си дете, сгушено в нея, и това ѝ даде нови сили, докато се мъчеше безшумно да стане.

— Мамо, мамо, остани.

— Стига, слънчице мое, имам работа. А ти трябва да си в твоето легло.

— Лошият човек дойде. Уби моите понита.

Страх сви сърцето на Сърха. Кеван да докосва децата ѝ — телата им, умовете им, душите им? Обзе я неопишимо ужас, неопишима ярост.

— Било е само сън, съкровище. — Гушна Тийгън, залюля я в прегръдките си и ѝ зашепна галовно: — Просто един сън.

Но сънищата имаха сила и бяха опасни.

— Понитата ми викаха от болка, а аз не можех да ги спася. Той ги подпали и те пищяха. Аластар дойде и събори лошият човек. Аз се качих върху Аластар, но не можах да спася понитата. Страх ме е от лошият човек в съня.

— Той не може да те нарани. Никога няма да му позволя да те нарани. Само измислените понита. — Здравно стиснала очи, тя целуна Тийгън по рошовата руса коса, по бузките. — Ще сънуваш други. Зелени и сини.

— Зелени понита!

— О, да, зелени като хълмовете. — Сгушила глава до детето, Сърха вдигна ръка, завъртя пръст и продължи да го върти в кръг

безспирно под всички понита — сини, зелени, червени, жълти понита, които затанцуваха във въздуха над главите им. Заслушана в смеха на най-малкото си дете, Сърха залости здраво страховете си, гнева си и решително стисна устни.

Никога нямаше да навреди на децата ѝ. Щеше да го убие, дори и с цената на собствения си живот, но нямаше да го позволи.

— Хайде, всички понита да отиват на паша. А ти ела с мен и двете ще хапнем нещо заедно.

— Има ли мед?

— Да. — Простичкото желание за нещо сладко накара Сърха да се усмихне. — Ще има мед за добрите момичета.

— Аз съм добра!

— Ти си най-сладкото и най-добричкото момиче на света!

Сърха вдигна Тийгън, а малката я стисна здраво и прошепна в ухото ѝ:

— Лошият човек каза, че ще вземе първо мен, защото съм най-малка и най-слаба.

— Никога няма да те вземе, кълна се в живота си. — Пусна долу Тийгън, за да види дъщеря ѝ истината в очите ѝ. — Кълна ти се. А ти, мила моя, не си слаба и никога няма да бъдеш.

Сложи дърва в огнището, намаза мед върху хляба, направи чай и овесена каша — всички щяха да се нуждаят от много сили за онова, което щеше да направи днес. Което трябваше да направи.

Синът ѝ слезе от таванското помещение с разрошена от съня коса. Потърка очи и подуши въздуха като куче.

— Бих се с черния магьосник. Не побягнах.

Сърцето на Сърха препусна в галоп.

— Сънувал си. Разкажи ми.

— Бях до завоя на реката, където държим лодката, и той дойде, а аз веднага познах, че е магьосник, и то черен, защото сърцето му е черно.

— Сърцето.

— Видях сърцето му, макар да се усмихваше като приятел и да ми предлагаше медена питка. „Ето, момко — каза ми той, — имам нещо сладко за теб.“ Но питката беше пълна с червеи и черна кръв... вътре в нея. Разбрах, че е отровна.

— Прозрял си в сърцето му и какво има в питката дори насън.

— Така беше, повярвай ми.

— Вярвам ти. — Значи нейният малък мъж имаше повече сила, отколкото бе предполагала.

— Казах му сам да изяде питката, защото в ръката си държи смърт. Но той я захвърли настрани и червеите изпълзяха от нея, и се превърнаха на пепел. Искаше да ме удави в реката, но аз започнах да хвърлям камъни по него. После се появи Ройбиър.

— Ти ли извика сокола в съня си?

— Помислих си за него и той дойде, разперил нокти. Черният магьосник изчезна като дим. А аз се събудих в леглото си.

Сърха го притисна до себе си, погали го по косата.

Тя бе отприщила гнева си върху Кеван и той бе нападнал децата й.

— Ти си смел и силен, Иймън. Сега седни да хапнеш. Трябва да се погрижим за животните.

Сърха отиде до Брана, която стоеше до най-долното стъпало на стълбата.

— И ти също.

— Появи се в съня ми. Каза, че ще ме направи своя невеста. Той... опита се да ме докосне. Тук. — Пребледняла от разказа, тя покри гърдите си с длани. — И тук. — Постави ги между краката си.

Разтреперена, тя пристисна лице към майка си, когато Сърха я прегърна.

— Изгорих го. Не знам как, но изгорих пръстите му. Той ме прокле и стисна юмруци. Кател се появи, скочи върху леглото, ръмжеше и се опитваше да го ухапе. После мъжът си отиде. Но се опита да ме докосне и каза, че ще ме направи негова невеста, но...

В страха се пробуди ярост.

— Никога няма да стане. Кълна се в това. Никога няма да сложи ръка върху теб. Сега хапни, изяж си всичко. Имаме много работа.

Изпрати всички навън, за да нахранят и напоят животните, да почистят обора, да издоят кравата.

Останала сама, тя се подготви, събра инструментите си. Купата, звънчетата, свещите, свещения нож и котлето. Избра от билките, които сама бе отгледала и изсушила. Взе и трите медни гривни, които Дайхи й бе купил на един летен панаир преди много време.

Излезе навън, пое си дълбоко въздух, вдигна ръце, за да пробуди вятъра. И повика сокола.

Той се появи с крясък, който отекна над дърветата и хълмовете отвъд и който накара слугите в замъка край реката да вдигнат очи към небето. Широко разперените му криле уловиха блясъка на зимното слънце. Тя вдигна ръка и злоещите му нокти се забиха в кожената ѝ ръкавица.

Очите ѝ се впериха в неговите, а неговите ѝ отвърнаха със същото.

— Бърз и мъдър, силен и безстрашен. Ти си на Иймън, но също и мой. Ще служиш на онези, които ще ме наследят. Наследниците ми ще служат на твоите потомци. Имам нужда от теб и те моля заради сина си, заради твоя господар и слуга.

Тя му показа ножа, но очите му изобщо не трепнаха.

— Рой, искам от теб капки кръв от гърдите ти — три, едничко перо от великолепното ти крило и за тези дарове съм ти безкрайно благодарна. За да предпазя сина си, правя го за него.

Тя го убоде с ножа и допря малкото шишенце, за да събере три капки. Отскубна едничко перо.

— Имаш моята благодарност — прошепна тя. — Стой наблизко.

Той литна от ръката ѝ, но се издигна само до клона на едно дърво. Прибра криле и остана да гледа.

Тя подсвирна на кучето. Кател я гледаше с любов, с доверие.

— Ти си на Брана, но и мой — започна тя, след което повтори ритуала, като събра три капки кръв и малко козина от хълбока му.

Най-накрая отиде в обора, където децата ѝ се смееха, докато работеха. Това ѝ даде сили. И тя погали с длан главата на понито.

Тийгън изтича при нея, когато забеляза ножа.

— Недей!

— Няма да го нараня. Той е твой, но и мой също. Ще служи на моите потомци и на теб, както и ти ще служиш на неговите. Имам нужда от теб, Аластар, и те моля да го направиш за дъщеря ми, за твоята господарка и слугиня.

— Не го порязвай. Моля те!

— Само леко бодване, драскотина, и само ако той е съгласен. Аластар, моля те за капки кръв от гърдите ти — три, няколко косъма от красивата ти грива и за тези дарове ще съм вечно благодарна. За да

предпазя моята малка дъщеря, правя го за нея. Само три капки — тихо каза Сърха, докато го бодваше с върха на ножа. — Мъничко от гривата му. Ето, готово.

И макар Аластар да стоеше кротко, загледан в нея с мъдри и спокойни очи, Сърха сложи длани върху леката драскотина и използва магията си, за да я излекува. Заради нежното сърце на дъщеря си.

— Сега елате с мен. Всички. — Вдигна Тийгън на хълбока си и ги поведе обратно към колибата. — Знаете какво съм. Никога не съм го крила. Знаете, че и вие носите дарбата, всеки от вас. Винаги съм ви го казвала. Магията ви е млада и невинна. Един ден ще стане силна и умела. Трябва да я уважавате. Не бива да я използвате, за да навредите някому, защото злото ще ви се върне в троен размер. Магията е оръжие, вярно е, но не бива да се използва срещу невинните, слабите, неразумните. Тя е дар и товар и ще трябва да понесете и двете ѝ страни. Всички вие ще предадете тези две страни на онези, които ще ви наследят. Днес ще научите нещо повече. Гледайте внимателно какво ще правя. Гледайте, слушайте, помнете.

Най-напред отиде до Брана.

— Твоята кръв и моята, смесена с кръвта на хрътката. Кръвта е живот. Загубата ѝ е смърт. Три капки от теб, три от мен и с тези на хрътката заклинанието е готово.

Брана подаде ръка на майка си без колебание и остана неподвижна, когато Сърха я убоде с ножа.

— Момчето ми — обърна се тя към Иймън. — Три капки от теб, три от мен и от гърдите на сокола, за да се слоят трите части.

Макар устните му да трепереха, Иймън протегна ръка.

— И най-малката ми. Не се бой.

Очите ѝ блестяха от сълзи, но Тийгън гледаше майка си сериозно, докато протягаше ръчичка.

— Три капки от теб, три от мен, с тези на коня като твой водач, за да препусне магията.

Смеси кръвта, целуна ръчичката на Тийгън.

— Готово, свършихме с това.

Вдигна котлето, пъкна шишенцата в торбичката на кръста си.

— Донесете останалото. Най-добре е да се прави на открито.

Избра мястото върху коравата земя, където снегът още стоеше под хладните сенки на дърветата.

— Да донесем ли дърва за огъня? — попита Иймън.

— Не и за това. Застанете тук заедно.

Тя застана зад тях, отправи зов към богинята, към земята, вятъра, водата и огъня. И описа кръга. Ниските пламъци запълзяха по земята и продължиха в кръг, докато началото срещна края. А вътре стана топло като напролет.

— Това е за защита и от уважение. Злото не може да влезе вътре, мракът не може да победи светлината. Каквото е направено вътре в кръга, е за добро, направено е от любов. Първо водата на морето и на небето. — Тя сви длани в шепа, отвори ги над котлето и вода, синя като от целунато от слънцето езеро, се изля от тях и се изсипа вътре. — И земята, нашата земя и нашите сърца.

Тръсна едната си ръка, после другата и в котлето се изсипа рохкава кафява пръст.

— И въздухът, песента на вятъра, дъхът на тялото. — Разтвори ръце и духна леко. Също като музика въздухът се смеси със земята и водата. — Сега огънят, пламък и топлина, начало и край.

Тя засия, въздухът наоколо заблестя, а очите ѝ грееха в синьо, когато вдигна ръце високо и после ги свали надолу.

В котлето избухна пламък, изригна нагоре, затанцуваха искри.

— Тези са дадени от баща ви на мен. Те са символ на неговата любов и на моята. Вие сте — и тримата — дошли от тази любов.

Хвърли трите медни гривни в пламъка и обикаляйки край него, добави козина и косми, перца и кръв.

— Богинята ми дари силата и сега стоя на това място, в този час. Правя заклинание да защити от зло децата ми, три, и всички, които ще дойдат след тях, след мен. Конят, соколът, хрътката, с кръвта са те обвързани завинаги да закрилят и да служат с живота си на живота в радост, в мъка, в здраве и в беда. На земята, във въздуха, в огъня и в морето. Както казах, тъй да бъде.

Сърха вдигна високо ръце и обърна лице към небето.

Огънят се извиси високо като стълб, червен и златен, със сини жилки в сърцето си, докато се извиваше и завихряше нагоре в студеното зимно небе.

Земята се разтърси. Ледената вода в потока закипя. А вятърът зави като вълк, поел на лов.

После всичко утихна, замлъкна и останаха само три деца, стиснали здраво ръце, загледани в майка си — бледа като сняг сега — която се олюляваше.

Сърха поклати глава, когато Брана понечи да иде при нея.

— Още не. Магията е тежък труд. Тя дава, но и взема. Трябва да бъде довършена. — Бръкна в котлето и извади три медни амулета. — За Брана — хрътката, за Иймън — соколът, а за Тийгън — конят. — Нахлузи всеки амулет върху главата на всяко от децата. — Това са вашите символи и вашите щитове. Те ви пазят. Винаги трябва да ги носите. Винаги. Той не може да докосне това, което сте, ако носите щита си, ако вярвате в неговата сила, вярвате в моята и своите собствени сили. Един ден ще предадете това на някого от потомците си. Ще разберете на кого. Ще разкажете историята на децата си и ще пеете старите песни. Ще вземете дарбата и ще я предадете.

Тийгън се загледа в своя с възхита и се усмихна, докато въртеше малкия овал под слънчевите лъчи.

— Красиво е. Прилича на Аластар.

— Защото е от него и от теб, от мен и от бащата ти, от брат ти и сестра ти. И защо да не е хубаво? — Наведе се и целуна бузката на Тийгън. — Имам толкова хубави деца.

Едва стоеше права и се наложи да прехапе устни, за да не простене, докато Брана ѝ помагаше да се изправи.

— Трябва да затворя кръга. Сега трябва да приберем всичко вътре.

— Ние ще ти помогнем — каза Иймън и улови ръката на майка си.

Заедно с децата тя затвори кръга, остави ги да приберат всичко в колибата.

— Трябва да си починеш, седни до огъня. — Брана задърпа майка си към стола. — Ще ти направя отвара.

— Да, нека да е силна. Покажи на брат си и сестра си как се прави.

Усмихна се, когато Тийгън наметна шал върху раменете ѝ, когато Иймън загърна скута ѝ с одеяло. Но когато понечи да се пресегне за чашата, която Брана ѝ донесе, дъщеря ѝ я дръпна назад. После стисна леко драскотината на ръката си, докато в чашата не капнаха три капки кръв.

— Кръвта е живот.

Сърха въздъхна.

— Да, така е. Вярно е. Благодаря ти.

Изпи отварата и заспа.

ВТОРА ГЛАВА

За седмица, после две, беше здрава и силата ѝ бе голяма. Кеван я нападаше, притискаше я, опитваше се да се промъкне, но тя го удържаше на разстояние.

Трънката цъфтеше, както и кокичетата, а светлината вече напомняше повече за пролетта, отколкото за зимата.

Всяка нощ Сърха търсеше Дайхи в пламъците. Когато можеше, говореше с него, рискуваше да му прати духа си, за да ѝ донесе обратно неговото ухание, гласа му, докосването му — и да остави нейното при него.

За да даде сили и на двамата.

Не му казваше нищо за Кеван. Магията беше нейният свят. Неговият меч, юмрукът му, дори и сърцето му на воин не можеха да победят някого като Кеван. Колибата, която беше само нейна, преди да вземе Дайхи за мъж, трябваше да пази само тя. Децата, които бяха създали заедно, трябваше да опази сама.

И все пак броеше дните до Белтейн, до мига, в който щеше отново да го зърне да язди към дома.

Децата ѝ бяха добре и се учеха. Някакво гласче в главата ѝ я подтикваше да ги научи на всичко, което може, колкото е възможно по-скоро. Тя не го поставяше под съмнение.

Прекарваше часове наред нощем на светлината на свещта и огъня, за да записва заклинанията си, рецептите, дори и мислите си. И когато чуеше воя на вълка или блъскането на вятъра, не му обръщаше внимание.

Два пъти я викаха до замъка, за да лекува, и тя вземаше децата си, за да поиграят с други деца и да ги държи под око, както и за да видят те уважението, което се полагаше на Тъмната вещица.

Защото името и всичко, което то означаваше, щеше да бъде тяхното наследство.

Но всеки път, когато се върнеха у дома, ѝ беше нужна отвара, за да си върне силата, която бе изцедена от лечителските заклинания,

които правеше за нуждаещите се.

Макар да копнееше за мъжа си и за здравето, което се опасяваше, че никога няма да се възстанови напълно, тя учеше децата си на занаята всеки ден. Стоеше зад Иймън, когато той викаше Рой — вече повече негов, отколкото неин, както беше редно. Наблюдаваше с гордост как малката ѝ дъщеря яздеше Аластар, дръзка като истински воин.

И знаеше — с гордост и тъга — колко често Брана и вярната ѝ хрътка Кател, обикалят из гората.

Дарбата беше тяхна, но също така и детството. Грижеше се да има музика, игри и невинни занимания, доколкото ѝ бе възможно да осигури.

Имаха посетители — такива, които идваха за заклинания или за мехлеми, или които търсеха отговори на въпроси, които се надяваха да намерят любов или богатство. Помагаше на онези, на които можеше, приемаше даровете им. И гледаше към пътя, винаги гледаше пътя — макар да знаеше, че ще минат седмици, преди любимият ѝ да се върне у дома.

Заведе ги да поплуват по реката с малката лодка, която баща им бе направил, в един ден, когато вятърът бе утихнал и небето бе повече синьо, отколкото сиво.

— Казват, че вещиците не могат да прекосят водата — заяви Иймън.

— Така ли казват? — Сърха се засмя и обърна лице към лекия бриз. — А ето че сме тук и се носим по водата съвсем спокойно.

— Донал го каза, от замъка.

— Това, че го казва и дори, че го вярва, не го прави истина.

— Иймън накара една жаба да полети за Донал. Беше като хвалба.

Момчето изгледа мрачно малката си сестра и щеше да добави сръчкване или оципване, ако майка им не гледаше.

— Летящите жаби може да са забавни, но не е добре да хабиш дарбата си за забавления.

— Беше тренировка.

— Потренирай, като ни уловиш малко риба за вечеря. Не по този начин — добави предупредително Сърха, когато синът ѝ вдигна ръце над водата. — Магията не е отговор за всичко. Човек трябва да знае

как да се погрижи за себе си и без нея. Дарбата не бива да се пилее за нещо, което можеш да свършиш с ума си и ръцете си или с повече мускули.

— Обичам да ловя риба.

— А аз — не. — Брана седеше мрачна, докато малката лодка се носеше по реката. — Само седиш, седиш и чакаш, чакаш. Предпочитам да ида на лов. Поне ще сме в гората и можем да хапнем заешко за вечеря.

— И утре можем да го направим. Тази вечер ще ни чака риба, ако брат ти има късмет и е ловък. А може и картофен пай.

Отегчена, Брана подаде въдицата на сестра си и се загледа над водата към замъка с дебелите му каменни стени.

— Не искаш ли да живееш там, мамо? Чух жените да си приказват. Казаха, че всички сме добре дошли.

— Имаме си дом и макар някога да е бил само сламена колиба, той е оцелял по-дълго от онези стени. Оцелял е, когато са владеели О'Конър, преди династията на Бърк. Крале и принцове идват и си отиват, скъпа моя, но домът остава завинаги.

— Харесва ми как изглежда замъкът, толкова величествен и голям, но повече харесвам нашата гора. — Момичето за миг облегна глава на рамото на майка си. — Могат ли Бърк да вземат дома ни?

— Биха могли да се опитат, но са достатъчно мъдри, че да уважават магията. Нямаме какво да делим с тях, нито те с нас.

— Ако се опитат, татко ще се бие с тях. А също и аз. — Вдигна очи към майка си. — Дървла от замъка ми каза, че Кеван е прогонен.

— Това вече го знаеш.

— Да, но тя казва, че той се връща и спи с жените. Шепне им нещо на ухо и всяка си мисли, че е нейният собствен мъж. Но на сутринта знаят. Плачат. Каза също, че си дала на жените билки, които да го държат надалеч, но... той подмамил една от прислужничките в кухнята, завел я в блатото. Никой не може да я намери.

Знаеше за това, както знаеше и че момичето от кухнята никога няма да бъде намерено.

— Играе си с тях и използва слабите, за да храни егото си. Силата му е черна и студена. Светлината и огънят винаги ще го побеждават.

— Но той се връща. Драци по прозорците и по вратите.

— Не може да влезе. — Но усети мраз в кръвта си.

Точно в този миг Иймън извика и когато издърпа рязко въдицата, на нея проблесна сребриста риба.

— Късмет и ловкост — засмя се Сърха и грабна мрежата.

— И аз искам да хвана една. — Тийгън се наведе нетърпеливо над водата, сякаш можеше да види някоя риба.

— Надяваме се да хванеш, тъй като ще ни трябва повече от една, макар и толкова голяма. Браво на теб, Иймън.

Хванаха още три и ако тя помогна на бебчето си малко, магията бе използвана с любов.

Сърха загреба с веслата обратно под лъчите на слънцето, галена от лекия бриз и заслушана в гласовете на децата си.

Какъв хубав, прекрасен ден, мислеше си тя, а и пролетта бе толкова близо, че почти можеше да я усети.

— Изтичай у дома, Иймън, и почисти рибата. Ти започни с картофите, Брана, а аз ще се погрижа за лодката.

— Аз ще остана с теб. — Тийгън пхна ръчичка в тази на майка си. — Мога да ти помогна.

— Така е и ще трябва да донесем вода от реката.

— На рибите харесва ли им да ги хващаме и да ги ядем?

— Не мисля, че им харесва, но това е тяхното призвание.

— Защо?

Това, повтори си отново мислено Сърха, докато завързваше здраво лодката, бе първата дума на Тийгън.

— Нима боговете не са сложили рибата във водата и не са ни дали на нас разум, за да направим мрежи и въдици?

— Но сигурно им е по-приятно да плуват, отколкото в огъня.

— Предполагам. Затова трябва да сме внимателни и благодарни, когато ядем.

— Ами ако не ги хванем и изядем?

— Щяхме да сме гладни през повечето време.

— Дали си говорят под водата?

— Ами аз никога не съм разговаряла с някоя риба. Ела тук. — Сърха загърна по-здраво пелерината на Тийгън около телцето ѝ. — Става студено. — Вдигна очи и видя как облаци закриват слънцето. — Може да извие буря през нощта. Най-добре да се прибираме.

Докато се изправяше, се появи мъглата. Сива и мръсна, тя пълзеше като змия над земята и поглъщаше светлината на деня.

Не беше буря, осъзна Сърха. Заплахата вече бе тук.

Тя избута Тийгън зад гърба си, когато Кеван се надигна от мъглата.

Беше облечен в черно, изпъстрено със сребристи нишки — като звезди в среднощно небе. Косата му се спускаше на вълни до раменете като абаносова рамка на суровото му и красиво лице. В очите му, тъмни като циганско сърце, имаше сила и удоволствие, докато оглеждаше безсрамно Сърха.

Тя ги усещаше като дръзки ръце върху кожата си.

На врата му висеше голям сребърен медальон във формата на слънце с огромен камък — като проблясващо червено око — в средата му. Това бе нещо ново, помисли си тя, усетила черната му сила.

— Милейди — каза той и ѝ се поклони.

— Не си добре дошъл тук.

— Ходя където си поискам. И какво да видя — жена и малкото ѝ дете, сам-самички. Изкушение за разбойници и вълци. Нямаш мъж, който да те пази, Сърха Тъмната. Аз ще те придружа.

— Сама се пазя. Върви си, Кеван. Пилееш си напразно времето и силите. Никога няма да се покоря на някого като теб.

— Ще се покориш. Сливането с мен е твое предопределение. Видях го в кълбото.

— Виждаш само лъжи и желания, не е истина, нито съдба.

Той само се усмихна и също като гласа му и усмивката бе прелъстителна.

— Заедно ще владеем тази земя, както и всяка друга, която пожелаем. Ти ще носиш скъпи дрехи в ярки цветове и ще окичиш тялото си със скъпоценности.

Той завъртя ръце. Тийгън зяпна, когато видя майка си, облечена в червено като кралица, с бляскави бижута и златна корона, обсипана със скъпоценни камъни.

Също толкова бързо Сърха махна с китката си и отново бе облечена в обикновена черна вълна.

— Не са ми нужни и не искам твоите цветове и блясък. Остави ме на мира, мен и децата ми, иначе ще изпиташ гнева ми.

Но той се засмя и звукът, отронил се от гърлото му, говореше за зловеща наслада.

— Чудно ли е, любима моя, че не искам друга, освен теб? Твоят огън, твоята красота и сила — всичко е предопределено да бъде мое.

— Аз съм жена на Дайхи и винаги ще бъда.

С пренебрежително сумтене Кеван щракна с пръсти.

— Дайхи се вълнува повече от своите битки, своите игри и дребните си войни, отколкото от теб и от палетата, които си му родила. Колко пъти луната се е напълнила и е намаляла, откакто за последен път е споделил ложето ти? Студено ти е през нощта, Сърха. Усещам го. Ще ти покажа удоволствия, които никога не си изпитвала. И ще те направя нещо повече от това, което си сега. Ще те направя богиня.

Страхът се опитваше да пропълзи във вените ѝ, както мъглата пълзеше по земята.

— Ще умра от собствената си ръка, преди да легна с теб. Ти искаш само още сила.

— А ти си глупачка, ако не я искаш. Заедно ще смажем всички, които се изправят срещу нас, ще живеем като богове, ще бъдем богове. И за всичко това аз ще ти дам онова, за което сърцето ти жадува.

— Не знаеш какво е на сърцето ми.

— Бебе в утробата ти, за да замести изгубеното. Моят син, роден от теб. По-силен от всеки друг в миналото и за в бъдеще.

Прониза я болезнена тъга за загубата и я обзе ужасен страх заради мъничкото зрънце на желание дълбоко в нея за онова, което той предлагаше. Нов живот, който да расте вътре в нея, силен и истински.

Усетил този страх, Кеван пристъпи по-близо.

— Син — промълви той. — Жив в утробата ти. Растящ там, роден силен и славен като никой друг. Дай ми ръката си, Сърха, и аз ще ти дам онова, за което копнее сърцето ти.

Тя потръпна за миг, само за миг, тъй като всички богове знаеха колко силно желае този живот.

И докато тя трепереше, Тийгън изскочи иззад полите ѝ. Хвърли камък и улучи Кеван по слепоочието. Тънка струйка кръв, тъмно, тъмnochервена, потече по бледата му кожа.

Очите му станаха жестоки и той замахна. Преди ударът му да се стовари, Сърха го избута с огромно усилие на волята.

Вдигна Тийгън и я стисна в прегръдките си.

Вятърът плющеше около нея, вихър, роден от яростта ѝ.

— Ще те убия хиляди пъти, ще те измъчвам десет хиляди години само ако докоснеш детето ми. Кълна се във всичко, което съм.

— Ти ме заплашваш? Ти и недоносчето ти? — Впери поглед в лицето на Тийгън и усмивката му се превърна в смъртоносна. — Хубаво мъниче. Красиво като рибата във водата. Дали да не те хвана и изям?

Макар да се притискаше до майка си, макар да трепереше, Тийгън не се уплаши.

— Махай се!

Пробудена от ярост и страх, младата ѝ неопитна сила избликна навън и нанесе удар като с камъка. Сега кръвта потече от устата на Кеван и усмивката му премина в ръмжене.

— Първо ти, после брат ти. Сестра ти... малко трябва да узрее първо, защото и тя също ще ми роди синове. — С върха на пръста си обра кръвта от лицето си и я размаза върху амулета. — Щях да ги пощадя заради теб — обърна се той към Сърха. — Сега ще ги видиш как умират.

Сърха притисна устни до ухото на Тийгън.

— Не може да те нарани — зашепна тя, после с ужас видя как Кеван се променя.

Тялото му се измени, усукана се като мъглата. Амулетът грееше, камъкът се завъртя, докато очите му заблестяха в същото червено като на камъка.

Черна козина покри тялото му. От пръстите му пораснаха нокти. После сякаш се изсипа върху земята и изви назад глава. Нададе вълчи вой.

Бавно и внимателно Сърха остави Тийгън на земята зад гърба си.

— Не може да те нарани. — Помоли се това да е вярно и магията, която бе вложила в медния амулет, да може да я предпази и от това му проявление.

Със сигурност бе продал душата си за черната магия.

Вълкът оголи зъби и скочи.

Тя го отблъсна — протегна длани и събра всичката си сила, така че от дланите ѝ бликна ярка бяла светлина. Когато удари вълка, той изкрещя почти като човек. Но продължи да атакува отново и отново,

скачаше към нея, тракаше със зъби, а очите му бяха едновременно диви и ужасяващо човешки.

Острите му нокти се протегнаха, закачиха полите на Сърха и ги разкъсаха. Тогава писъкът на Тийгън прониза въздуха.

— Махай се, махай се!

Тя замеряше вълка с камъни, които се превръщаха в огнени топки, когато стигнеха до него, така че мъглата замириса на изгоряла плът и козина.

Вълкът отново се хвърли напред, надал силен вой. Тийгън се препъна назад, докато Сърха замахваше към него. Пелерината на малката се разтвори. От медния амулет, който носеше, избухна син пламък — остър и пронизващ като стрела. Улучи хълбока на вълка и го жигоса със знака на пентаграма.

С вой на нетърпима болка вълкът политна назад. Докато размахваше лапи и хапеше напразно въздуха, Сърха събра цялата си мощ и го замери със светлината си, с надеждата и силата си.

Светът избухна в бяло, заслепявайки я. Отчаяна, тя потърси сляпо ръчичката на Тийгън и падна на колене.

Мъглата изчезна. Всичко, което бе останало от вълка, бе изгорената земя във форма на тялото му.

Хленчеца, Тийгън стискаше здраво майка си, заровила глава в скута ѝ — сега беше само едно дете, уплашено от чудовищата, които бяха прекалено истински.

— Стига вече, няма го. Няма страшно. Трябва да се приберем у дома. Трябва да си вървим, миличката ми.

Но нямаше сили дори да се изправи. Направо ѝ се плачеше, задето е паднала толкова ниско. Някога би могла да събере достатъчно сила да полети над гората с детенцето си в ръце. Сега краката и ръцете ѝ трепереха, гърлото ѝ гореше, а сърцето ѝ биеше толкова бързо и силно, че туптеше в слепоочията ѝ.

Ако Кеван събереше сили, ако се върнеше...

— Тичай у дома. Знаеш пътя. Тичай вкъщи. Аз ще те последвам.

— Оставам с теб.

— Тийгън, прави каквото ти казвам!

— Не, не. — Търкайки очички с ръце, Тийгън упорито поклати глава. — И ти ще дойдеш. Ела.

Стиснала здраво зъби, Сърха успя да се изправи на крака. Но след две крачки просто се свлече отново на колене.

— Не мога, миличката ми. Краката не ме държат.

— Аластар ще те носи. Ще го повикам и той ще ни заведе у дома.

— Можеш ли да го повикаш от толкова далеч?

— Ще дойде много бързо.

Тийгън се изправи на здравите си крачета, вдигна ръце.

— Аластар, Аластар, силен и непокорен, чуй зова ми и ела при мен! Тичай бързо, тичай смело да намериш онзи, който е в нужда!

Тийгън прехапа устни, обърна се към майка си.

— Брана ми помогна с думичките. Хубави ли са?

— Много са хубави. — Млади, помисли си Сърха. Прости и чисти. — Кажи ги още два пъти. В числото три има силна магия.

Тийгън я послуша, после отново започна да гали косата на майка си.

— Пак ще се оправиш, когато се приберем у дома. Брана ще ти направи чай.

— Да, ще ми направи. Ще оздравея, като се прибера у дома. — Помисли си, че това беше първият път, в който лъжеше детето си. — Намери ми хубава, здрава пръчка. Мисля, че ще мога да се облегна на нея и да вървя бавничко.

— Аластар ще дойде.

Макар да се съмняваше, Сърха кимна.

— Ще го пресрещнем. Намери ми здрава пръчка, Тийгън. Трябва да се приберем преди тъмно.

Още докато Тийгън се изправяше, чуха тропота на копита.

— Идва! Аластар! Тук сме, тук сме!

Бе призовала своя пазител, помисли си Сърха и силна гордост прониза умората ѝ. Тийгън изтича напред да посрещне коня, а Сърха отново се надигна и с мъка се задържа на крака.

— Ето те и теб, същински принц сред конете! — Тя с благодарност притисна лице към Аластар, докато той я побутваше с муцуна. — Ще ми помогнеш ли да се кача? — обърна се тя към Тийгън.

— Той ще ти помогне. Научих го на един номер. Пазех го за завръщането на татко. Коленичи, Аластар! На колене. — С весел смях

Тийгън махна с ръка.

Конят наведе глава, после сви предните си крака и коленичи.

— О, каква си ми умница!

— Хареса ли ти номерът?

— Страхотен е. Наистина чудесен. — Сърха сграбчи гривата му и се издърпа върху коня. Пъргава като катеричка, Тийгън скочи отгоре му пред нея.

— Само се дръж за мен, мамо! Двамата с Аластар ще те заведем у дома.

Сърха стисна здраво момиченцето през кръста и се довери изцяло на детето и на коня. Всяка крачка от галопата ѝ причиняваше болка, но всяка крачка ги водеше по-близо до дома.

Когато приближиха поляната, видя по-големите си деца — Брана, стиснала мечата на дядо си, и Иймън с нож в ръка — да тичат към тях.

Смели, толкова смели.

— Обратно към дома, връщайте се! Тичайте обратно!

— Лошият човек се появи — извика Тийгън. — И се превърна във вълк. Аз го замерих с камъни, Иймън, също като теб.

Гласовете на децата — въпросите им, вълненията, проблясъците на страх — всичко се завихри като ехо в главата на Сърха. Обля я пот. Отново стисна здраво гривата на Аластар, бавно се свлече на земята. И залитна, когато светът помръкна в сиво.

— Мама е болна. Има нужда от чая си.

— Върте — успя да каже тя. — Залостете вратата.

Чу как Брана раздава заповеди, изричайки ги като капитан — донеси вода, стъкни огъня — и сякаш се понесе в безтегловност вътре, където тялото ѝ се отпусна тежко в стола.

Хладна кърпа на главата. Топла силна напитка, галеща гърлото ѝ. Утихване на болката, разсейване на мъглата.

— Почини си сега. — Брана галеше косата ѝ.

— По-добре съм. Имаш силна дарба на лекувател.

— Тийгън каза, че вълкът е изгорял.

— Не. Наранихме го, вярно е, заболя го, но е жив. Ще оживее.

— Ще го убием. Ще му заложим капан и ще го убием.

— Може и дотам да стигнем, когато съм по-силна. Той има повече мощ, отколкото преди, с тази смяна на телата. Не мога да знам

каква цена е платил за тази сила, но сигурно е висока. Сестра ти го беляза. Тук. — Сърха стисна с ръка лявото си рамо. — Със знака на пентаграма. Търсете този знак, пазете се от него и от всеки, който носи белега.

— Ще се пазим. Не се тревожи сега. Ще направим вечеря и ще се почувстваш по-силна, след като хапнеш и си починеш.

— Ще направиш едно заклинание за мен. Точно както ти казвам. Направи заклинанието и ми донеси амулета. Вечерята може да почака, докато го свършиш.

— Това ще те направи ли по-силна?

— Да.

Брана направи амулета и Сърха го постави на врата си, до сърцето. Изпи още малко отвара и макар да нямаше апетит, хапна малко насила.

Заспа, сънува и щом се събуди, видя Брана, която стоеше на пост.

— Бягай в леглото си. Късно е.

— Няма да те оставим. Ще ти помогна да си легнеш.

— Ще остана тук, до огъня.

— Тогава и аз ще поседя с теб. Редуваме се. Ще събудя Иймън, когато дойде неговият ред, а Тийгън ще ти поднесе чая сутринта.

Прекалено изтощена, за да спори, и толкова горда от тях, че не искаше да ги кори, Сърха само се усмихна.

— Така ли било?

— Докато се оправяш.

— По-добре съм, наистина. Магията му беше толкова силна, толкова черна. Трябваше да събера всичко, което имам, и дори повече, за да я спра. Нашата Тийгън... щеше да се гордееш с нея. Беше толкова устремена и силна. Ами ти, как тичаше към нас, понесла меча на дядо си!

— Много е тежък.

Смехът им подейства добре.

— Той беше едър мъж с дълга червена брада колкото ръката ти. — Въздъхна и погали с длан главата на Брана. — Щом не искаш да се качиш в леглото си, направи си удобно местенце тук на пода. И двете ще поспим малко.

Когато детето й заспа, Сърха изрече заклинание, което да направи сънищата на Брана хубави и сладки.

И се обърна към огъня. Беше време, крайно време, да повика Дайхи у дома. Нуждаеше се от неговия меч, от силата му. Нуждаеше се от него.

Затова отвори ума си за огъня и отвори сърцето си за любовта.

Духът ѝ полетя над хълмове и поля — през нощта, през гори и над води, където плуваше луната. Прелетя цялото разстояние, което ги делеше, чак до лагера на техния клан.

Той спеше близо до огъня, а лунната светлина го обгръщаше като одеяло.

Когато тя се настани до него, устните му се извиха и ръката му я обгърна.

— Ухаеш на домашно огнище и горски поляни.

— Трябва да се върнеш у дома.

— Скоро, любима. Две седмици, не повече.

— Още утре трябва да яхнеш коня и да бързаш колкото можеш. Сърце мое, воине мой. — Обхвана лицето му с длани. — Нуждаем се от теб.

— И аз от теб. — Той се претърколи и се наведе над видението ѝ, сведе устни към нейните.

— Не в леглото, макар че копнея за теб силно. Всеки ден, всяка нощ. Нуждая се от меча ти, искам да си до мен. Кеван ме нападна днес.

Дайхи скочи, ръката му посегна към меча.

— Ранена ли си? Децата?

— Не, не. Но за малко. Той става по-силен, а аз — по-слаба. Боя се, че не мога да го удържа.

— Няма по-силна от теб. Той никога няма да докосне Тъмната вещица.

Сърцето я заболя заради вярата му в нея, понеже вече не я заслужаваше.

— Не съм добре.

— Какво има?

— Не исках да те товаря с грижи и... не, заради моята гордост е. Ценях я твърде високо, но сега я отхвърлям. Страх ме е от онова, което предстои, Дайхи. Боя се от него. Не мога да му се опълча без теб. Заради децата ни, заради живота ни, ела си у дома.

— Тръгвам тази нощ. Ще събера мъжете си и тръгваме за вкъщи.

— Призори. Изчакай зората, защото мракът е негов. И бързай.

— Два дни. Ще бъда у дома при теб след два дни. И Кеван ще усети острието на меча ми. Кълна се.

— Ще те търся и ще те чакам. Твоя съм за цял живот и за пребъдното.

— Оздравявай, вещице моя. — Той вдигна ръцете ѝ към устните си. — Само това искам от теб.

— Ела си у дома и ще оздравея.

— Два дни.

— Два дни. — Целуна го и го притисна силно и здраво. И отнесе целувката със себе си, докато прелиташе обратно над лунното отражение и зелените хълмове.

Върна се в тялото си много, много изморена, но и по-силна. Магията между тях бе истинска, силна и здрава.

Два дни, помисли си тя и затвори очи. Докато той яздеше към нея, тя щеше да си почива, да остави магията отново да я изпълни. Децата щяха да са наблизко, под светлината на деня.

Заспа отново и отново сънува.

И в съня си видя, че той не дочака изгрева. Яхна коня си на лунна светлина, под студеното звездно небе. Лицето му бе сурово, докато конят му танкуваше върху коравата земя.

Конят му се втурна устремно и далеч задмина конете на тримата мъже, които го придружаваха.

Под лунната светлина и тази на звездите Дайхи яздеше към дома, към семейството си, към жена си. Към Тъмната вещица, която обичаше повече от живота си.

Когато вълкът изскочи от мрака, той едва имаше време да извади меча от ножницата. Дайхи замахна, но проряза само въздух, когато конят му се изправи на задни крака. Мъглата се надигна като сива стена и го хвана в капан, отдели го от другарите му.

Той се биеше, но вълкът скачаше над острието отново и отново, тракаше с челюсти, замахваше зловеццо с нокти и пак изчезваше в мъглата. За да изскочи от нея отново.

Тя литна към него, извиси се над хълмовете и отвъд морето.

Усети, когато челюстите го ухапаха, когато кръвта бликна от сърцето му — и от нейното. Сълзите ѝ се изсипаха като порой и отмиха мъглата. Извика името му и се свлече на земята до тялото му.

Опита най-силното си заклинание, най-могъщата магия, но сърцето му не искаше да бие отново.

Когато стисна ръката на Дайхи в своята и извика за милост към богинята, чу смеха на вълка в мрака.

Брана потрепери насън. Преследваха я сънища, изпълнени с кръв, ръмжене и смърт. Бореше се да избяга от тях, да се освободи. Искаше при майка си, при татко си, искаше да намери слънцето и топлината на пролетта.

Но я обгръщаха облаци и студ. Вълкът излезе от мъглата и застана на пътя ѝ. А от оголените му зъби капеше топла кръв.

С приглушен вик тя скочи от завивките си и стисна здраво амулета. Сви колене към тялото си и ги стисна здраво, отърка мокротото си от сълзи лице в бедрата си, за да го изсуши. Не беше бебе, което плаче от лоши сънища.

Беше крайно време да събуди Иймън и после да се надява на по-спокойни сънища в собственото си легло.

Извърна глава, за да провери как е майка ѝ, и видя празния стол. Разтърка очи с юмручета и тихичко я повика, докато се изправяше.

Видя Сърха, просната на пода между огъня и стълбата към тавана, неподвижна като труп.

— Мамо! Мамо! — Ужасът я сграбчи в лапите си, когато се хвърли към тялото на майка си. С разтреперани ръце тя обърна Сърха и притегли главата ѝ в скута си. Повтаряше името ѝ отново и отново като молитва.

Твърде бледа, твърде неподвижна, твърде студена. Поклащайки се ритмично, Брана реагира, без да мисли, без да планира действията си. Когато топлината бликна в нея, тя я преля в майка си. Треперещите ѝ ръце се пристиснаха силно, здраво върху сърцето на Сърха, а главата ѝ се отметна назад, докато очите ѝ се замъглиха и вторачиха невидящо. Черният пушек в тях теглеше към светлината и запращаше стрели от нея в майка ѝ.

Топлината се изля навън, студът проникна вътре, докато, треперееща цялата, тя се отпусна немощно напред. Небето и морето се сливаха, светлината и мракът кръжаха наоколо. Болка, каквато никога не бе изпитвала, пронизваше корема ѝ, разкъсваше сърцето ѝ.

После изчезна и след нея остана само изтощението.

Отнякъде много отдалеч чу воя на хрътката си.

— Не, стига толкова. — Гласът на Сърха бе дрезгав, накъсан и слаб. — Спри. Брана, трябва да спреш.

— Имаш нужда от още. Ще намеря още.

— Не. Прави каквото ти казвам. Успири дъха си, усмири мислите, усмири сърцето си. Дъх, мисли, сърце.

— Какво има? Какво е станало? — Иймън се появи с трополене по стълбата. — Мамо!

— Аз я намерих. Помогни ми, помогни ми да я качим в леглото.

— Не, не в леглото. Няма време — каза Сърха. — Иймън, пусни Кател вътре и събуди Тийгън.

— Будна е, тук е.

— О, ето те, малката ми. Не се плаши.

— Има кръв. По ръцете ти има кръв.

— Да. — Потискайки мъката си, Сърха се загледа в ръцете си. — Не е моя.

— Донеси кърпа, Тийгън, ще я измием.

— Не, не носи кърпа. Котлето. Донеси ми свещите и книгата, и солта. Всичката сол, която имаме. Наклади огън, Иймън, а Брана да ми направи чай — нека да е силен.

— Ще направя.

— Тийгън, бъди добро момиче и иди да събереш цялата храна, която имаме.

— Ще пътуваме ли някъде?

— Ще пътуваме, да. Нахрани животните, Иймън, да, още е рано, но ги нахрани добре, после вземи колкото можеш повече овес за Аластар.

Пое чашата от Брана, отпи голяма глътка, изпи всичко до дъно.

— Хайде, върви да събереш багажа, дрехите ви, одеяла. Вземи меча, ножа, всички монети, бижутата, които баба ми остави. Всичко, което ми е оставила. Всичко, Брана. Не оставяй нищо ценно. Събери всичко и побързай. Бързо! — сопна се тя и Брана хукна.

Време, помисли си Тъмната вещица, идва и си отива. А сега ѝ бе останало толкова малко. Но достатъчно. Щеше да се погрижи да е достатъчно.

Остана тихо на мястото си, докато децата вършеха каквото им бе наредила. Събираше сили, призоваваше дарбата си.

Когато Брана слезе долу, Сърха стоеше с изправен гръб и вдигната глава. Кожата ѝ грееше топло, имаше цвят върху бузите ѝ, а в очите ѝ — устрем и енергия.

— Вече си добре!

— Не, мила моя, не съм добре и никога вече няма да бъда. — Вдигна ръка, преди Брана да може да каже нещо. — Но съм силна за този миг и в тази нужда. Ще направя каквото трябва, както и ти. — Погледна към сина си, към малката си дъщеря. — Както и всички вие. Преди слънцето да изгрее, ще тръгнете. Стойте в гората, вървете на юг. Не излизайте на пътя, докато не се отдалечите достатъчно. Намерете братовчедка ми Ейлиш от клана О' Дуайър и ѝ разкажете всичко. Тя ще направи каквото може.

— Всички ще тръгнем.

— Не, Иймън. Аз оставам тук. Трябва да си силен и смел, да пазиш сестрите си, както и те теб. Аз няма да понеса пътуването.

— Аз ще те излекувам — настоя Брана.

— Не е по силите ти. Така е предопределено. Но няма да ви оставя сами и безпомощни. Онова, което съм, което имам, ще живее във вас. Един ден ще се върнете, защото това е домът ви, а домът е изворът. Не мога да ви върна невинността, но ще ви дам сила. Застанете до мен, защото вие сте сърцето и душата ми, кръвта и костите ми. Вие сте всичко мое. Затварям аз кръга и нищо тъмно няма да влезе.

Пламъци плъзнаха по пода и с трепването на ръката ѝ огънят се разгоря под котлето. Тя сведе поглед към ръцете си, въздъхна само веднъж, после пристъпи напред.

— Това е кръвта на баща ви. — Простря ръце над котлето и кръвта се изля от тях. — А това са моите сълзи и вашите. Той идваше да ни защити, яздеше към дома, защото аз го помолих. Капан, заложен от Кеван, използващ моя страх, моята слабост. Той отне живота на баща ви, както ще отнеме и моя. Живота ми, но не и духа, не и силата.

Коленичи и прегърна здраво разплаканите си деца.

— Искам да ви утешавам до сетния си дъх, но няма време за тъга. Не забравяйте кой ви е създал, кой ви обичаше и знайте, че отивам при него, за да бдя над вас.

— Не ни отпращай. — Тийгън хлипаше на рамото на майка си. — Искам да остана при теб. Искам татко.

— Вие ще отнесете моята светлина с вас. Винаги ще бъда с вас. — Ръцете й вече бяха чисти и бели и Сърха избърса сълзите от бузата на дъщеря си. — Ти си моята светлина, надеждата ми. Ти си моят смел син. — Целуна пръстите на Иймън. — Сърцето ми. И ти, моята опора, вечно търсещата. — Тя обхвана с длани лицето на Брана. — Моята сила. Вземете ме с вас. А сега, да направим заклинанието заедно. Стойте до мен! Повтаряйте след мен и правете като мен.

Тя протегна ръце.

— С кръв и сълзи прогонваме страховете си. — Размаха ръка над котлето и течността в него започна да бълбука. — Щипка сол четири пъти, да затвори и залости вратата. Бурени — да спират, плодове — да заслепяват. Децата ми той не ще види и те ще бъдат здрави и свободни. Красиви листенца, обагрени с омраза, с ухание сладостно, за да го подмамят. Да кипне всичко в огън и дим и от таз отвара да се задави Кеван. Когато го повикам, ще дойде той при мен. Както казах, тъй да бъде.

Светлината блесна и всички в кръга пламнаха в нея.

Тя призова Хеката, Бриджит, Мориган и Баба Ката, събирайки сила и мощ от богините. Въздухът потрепери, сякаш се разтвори и разцепи. Отекнаха гласове, докато Сърха стоеше с високо вдигнати ръце — едновременно в молитва и команда.

Димът стана кървавочервен, затули стаята. После се завихри и се върна обратно в котлето.

С блеснали очи Сърха изсипа отварата в едно шишенце, запечата го и го пъкна в джоба си.

— Майко — прошепна Брана.

— Тук съм и винаги ще бъда. Не се страхувайте от мен или от онова, което ще ви дам сега. Мъничката ми. — Хвана ръчичките на Тийгън. — То ще расте в теб, докато и ти растеш. Винаги ще бъдеш добра и ще питаш „защо“. Винаги ще се бориш за онези, които не могат да се борят. Вземи това.

— Горещо е — каза Тийгън, когато ръцете й заблестяха в тези на майка й.

— Ще изистине, докато не ти потрябва. Сине мой. Ти ще летиш и ще се бориш. Винаги ще бъдеш верен и силен. Вземи това.

— Ще взема теб. Ще те пазя.

— Пази сестрите си. Брана, първородната ми. Толкова много искам от теб. Твоята дарба вече е силна, а сега ти давам още. Повече, отколкото на Тийгън и на Иймън, както е редно. Ти ще създаваш и твориш. Когато обичаш, няма да престанеш. Винаги ще бъдеш тази, към която се обръщат най-напред, и винаги ще носиш товара. Прости и вземи това.

Брана остана без дъх.

— Гори!

— Само за миг. — И в този миг Сърха преживя мъката на хиляди години. — Отвори се! Вземи го! Живей!

Остави съвсем малко, само необходимото, после се свлече на пода, когато свърши. Вече не беше Тъмната вещица.

— Вие сте Тъмната вещица, една в тримата. Това е моят дар и моето проклятие. Всеки от вас е силен, а заедно сте още по-силни. Един ден ще се върнете. Сега вървете, бързо. Денят настъпва. Помнете, че сърцето ми тръгва с вас.

Но Тийгън я стискаше здраво, риташе и плачеше, докато Иймън я дърпаше настрана.

— Изведи я навън, качи я на Аластар — тихо се обади Брана.

Но Иймън първо коленичи до майка си.

— Ще отмъстя за баща си и за теб, майко. Ще защитавам сестрите си с живота си. Кълна се.

— Гордея се с теб, синко. Ще ви видя пак. Мъничето ми — прошепна тя на Тийгън. — Ще се върнеш. Обещавам ти.

Брана се обърна към сестричката си, прокара длан над главата ѝ. И Тийгън потъна в сън.

— Вземи я, Иймън, и всичко, което можеш да носиш. Аз ще донеса останалото.

— Ще ти помогна. Имам сила — настоя Сърха. И нямаше намерение да допуска Кеван в дома си.

Докато товареха коня, Брана се вгледа в очите на майка си.

— Разбирам те.

— Знам.

— Няма да позволя да им се случи нищо. Ако ти не успееш да унищожис Кеван, потомците ти ще го сторят. Дори и да минат хиляда години, твоята кръв ще го победи.

— Нощта преваля, вървете бързо. Аластар ще ви отведе достатъчно далеч през деня. — Устните ѝ потрепериха, преди с усилие на волята да ги стисне. — Има нежно сърце нашето мъниче.

— Ще се грижа за нея. Обещавам ти.

— Тогава това ми е достатъчно. Тръгвайте, вървете, иначе всичко ще е било напразно.

Брана се качи на коня зад брат си и унесената в сън сестричка.

— Ако аз съм твоята сила, майко, то ти си моята. И всички, които ще се родят след нас, ще знаят за Сърха. Всички ще почитат Тъмната вещица.

През замъглени от сълзи очи тя се загледа напред и скрита коня в галоп.

Сърха остана загледана в тях, продължи мислено да ги следи, докато язدهа в мрака на гората, надалеч от нея. Към живота.

И с пукването на зората тя извади отварата от джоба си, изпи я. Зачака появата на тъмния.

Той дойде с мъглата, но се появи в образа на мъж, привлечен от уханието ѝ, от блясъка на кожата ѝ. От силата ѝ, сега измамна, но могъща.

— Мъжът ми е мъртъв — каза тя безизразно.

— Твоят мъж стои пред теб.

— Но ти не си просто мъж като другите мъже.

— Повече от другите. Ти ме повика, Сърха Тъмната.

— Аз не съм жена като останалите, а нещо повече. Нуждите искат своето. Силата привлича сила. Ще ме направиш ли богиня, Кеван?

Алчността и похотта накараха очите му да потъмнеят и го заслепиха, помисли си Сърха.

— Ще ти покажа много повече, отколкото можеш да си представиш. Заедно ще имаме всичко, ще бъдем всичко. Трябва само да се слееш с мен.

— Ами децата ми?

— Какво за тях? — Погледът му се премести върху колибата. — Къде са те? — попита той и понечи да я заобиколи.

— Спят. Аз съм тяхна майка и искам да ми дадеш дума, че ще бъдат в безопасност. Не можеш да влезеш, докато не ми я дадеш. Не мога да се слея с теб, докато не се закълнеш в това.

— Няма да пострадат от мен. — Усмихна се отново. — Кълна ти се.

„Лъжец, помисли си тя. — Мога да прозра в ума ти и в тъмната бездна на сърцето ти.“

— Тогава ела и ме целуни. Нека бъда твой, както ти си моя.

Дръпна я рязко към себе си, усука жестоко косата ѝ в ръката си, за да наведе главата ѝ назад. И притисна силно устни в нейните.

Тя отвори своите устни и поела към смъртта в сърцето си, позволи на езика му да обходи устата ѝ. Остави отровата да си свърши работата.

Той залитна назад, стиснал гърло.

— Какво си направила?

— Победих те. Унищожих те. И с последния си дъх те проклинам. В този ден и в този час призовавам цялата си мощ. Ще изгориш и ще умреш в мъки, ще знаеш, че Тъмната вещица те е убила. С това моята кръв проклина твоята вовеки. Както казах, тъй да бъде.

Той запрати срещу нея цялата си сила, макар кожата му да бе започнала да пуши и да почернява. Тя падна окървавена, измъчена, но вкопчена в живота. Искаше да види гибелта му.

— Всичко, което идва от теб, да бъде прокълнато — успя да промълви тя, докато пламъците избухваха вътре в него и крясъците му пронизваха въздуха. — Моята смърт за неговата — прошепна тя, когато от магьосника останаха само черни въглени да тлеят на земята. — Така е редно. Така е справедливо. Сторено е.

Тогава се предаде, освободи духа си и остави тялото си до колибата в зелената гора.

А когато мъглата се завихри, нещо помръдна в черните въглени.

ТРЕТА ГЛАВА

Графство Мейо, 2013 г.

Студът пронизваше до кости, подсилен от бръснещия вятър и от ледения проливен дъжд, който се сипеше от мътносиньото, подпухнало небе.

Такова бе посрещането на Айона Шиън в Ирландия.

И много ѝ хареса.

— Как иначе? — запита се тя сама, докато притискаше ръце пред гърдите си и попиваше дивата и подгизнала гледка през прозореца. Намираще се в замък. Тази нощ щеше да спи в замък. Съвсем истински ирландски замък в сърцето на западните графства.

Някои от предците ѝ бяха работили тук, бяха спали тук вероятно. Всичко, което знаеше, потвърждаваше, че роднините ѝ — по майчина линия поне — произхождат от тази прелестна част на света, от тази вълшебна част на тази вълшебна страна.

Бе рискувала, ами почти всичко, за да дойде тук, да намери корените си и — надяваше се — да се свърже с тях. Но преди всичко най-сетне да ги разбере.

Бе изгорила мостовете и ги бе оставила да тлеят зад гърба ѝ с надеждата да съгради нови, по-здрави. Такива, които водеха накъдето искаше да върви.

Бе оставила майка си леко ядосана. Но пък майка ѝ никога не изпитваше силен гняв — нито тъга, радост или страст. Колко ли трудно ѝ бе да се озове с дъщеря, чиито емоции и чувства препускаха като диви коне. Баща ѝ само разсеяно я бе потупал по главата и ѝ бе пожелал късмет, както би направил с някой случаен познат.

Подозираше, че никога не е била нещо повече от това за него. Баба ѝ и дядо ѝ по бащина линия бяха приели пътуването ѝ като голямо приключение и ѝ бяха дали много ценен подарък под формата на чек.

Беше им благодарна, макар да знаеше, че са от хората, за които важи правилото „далече от очите — далече от сърцето“, и вероятно

повече няма да си спомнят за нея.

Но баба ѝ по майчина линия, многообичната ѝ Нан, ѝ бе дала подарък, който повдигаше толкова много въпроси.

Намираще се тук, в това чудесно кътче на Мейо, заобиколена от вода, в сянката на древни дървета, за да намери отговорите.

Би трябвало да изчака утрото, да се настани, да подремне, след като почти не бе спала по време на полета от Балтимор. Или поне да разопакова багажа си. Имаше цяла седмица в „Ашфорд Касъл“, което бе глупаво разточителство от практична гледна точка. Но тя искаше, желаше тази връзка, това незабравимо преживяване.

Отвори чантите си и се зае да изважда дрехи.

Някога си бе мечтала да порасне малко повече от скромните метър петдесет и осем на височина и тялото ѝ да добие малко повече женствени извивки от стройната тийнейджърска фигура, с която съдбата я бе дарила. После бе спряла да си мечтае и компенсираше с ярки цветове в гардероба си и много, много високи обувки винаги, когато можеше да си го позволи.

Илюзията, би казала Нан, бе почти същата като реалността.

Някога си бе мечтала и да бъде красива като майка си, но се задоволяваше с онова, което ѝ бе дадено — беше симпатична. Единственият път, когато бе видяла нещо близко до истински ужас върху лицето на майка си, бе едва предната седмица, когато Айона бе отрязала дългата си коса и си бе направила момчешки къса прическа.

И сама още не бе свикнала с нея, докато прокарваше пръсти в кичурите. Отиваше ѝ, нали? Не подчертаваше ли поне малко скулите ѝ?

Нямаше значение дали съжالياва за импулсивната постъпка; бе съжالياвала и за други. Опитването на нови неща, поемането на нови рискове — това бяха настоящите ѝ цели. Никакво седене и чакане — веруюто на родителите ѝ, откакто се помнеше. Настоящето бе сега.

И с тази мисъл тя запрати по дяволите разопаковането на багажа и идеята да чака утрото. Ами ако умре в съня си?

Изрови ботуши, шал, новия дъждобран — бонбоненорозов — които бе купила за Ирландия. Нахлузи шапка на розови и бели райета на главата си и праметна през гърдите си дългата дръжка на голяма си чанта.

— Не мисли, просто действай — каза си тя и излезе от красивата си топла стая.

Почти веднага зави в грешна посока, но това ѝ даде възможност да разгледа коридорите. Бе поискала да резервира стая в най-старото крило и с удоволствие си представяше слугите, които тичат насамнатам с чисти постелки, или дамите, които седят с вретено в ръка. Или воители в окървавена броня, връщащи се от битка.

Имаше на разположение дни наред, за да разгледа всяко кътче на замъка, принадлежащите му земи и близкото селце Конг, и възнамеряваше да се възползва максимално.

Но основната ѝ цел си оставаше да потърси и установи контакт с Тъмната вещица.

Когато пристъпи навън под свистящия вятър и проливния дъжд, си каза, че денят е идеален за вещици.

Малкото листче с картата, която Нан ѝ бе нарисувала, беше в чантата ѝ, но тя я бе запечатала в паметта си. Отдалечи се от масивните каменни стени и пое по пътеката към тъмната гора. Мина покрай притихнали в зимата градини, потънали в подгизнала зеленина. Малко късно си спомни за чадъра в чантата си, измъкна го и си запроправя път право напред в мамещата мрачина на мократа от дъжда гора.

Не беше си представяла дърветата толкова големи, с широки и огромни стволове и странно изкривени клони. Като в приказките, помисли си тя, очарована от всичко, макар дъждът да обливаше ботушите ѝ.

През ромоленето му тя долови въздишките и стенанията на вятъра, после и бълбукането на близката река.

Пътеките се разклоняваха и преплитаха, но тя си представяше ясно картата в главата си.

Стори ѝ се, че долови писък високо горе, и само за миг си представи, че вижда разперени криле. После, въпреки трополенето на дъжда, ромоленето, въздишките и стенанията, всичко изведнъж застина. Пътеката стана още по-тясна, по-трудна и сърцето ѝ заби силно, усещаше го в слепоочията си — твърде бързо, твърде високо.

Отдясно забеляза изкоренено дърво, чийто дънер бе по-широк в основата си от човек и далеч по-голям от разперените ѝ ръце. Увивни растения, по-дебели от китката ѝ, се бяха вплели едно в друго като

стена. Почувства се привлечена към тях, поразена от желанието да ги разтвори, да си проправи път през тях и да види какво има отвъд. Мисълта, че може да се изгуби, пробяга през съзнанието ѝ и веднага излетя оттам.

Само искаше да види.

Направи крачка напред, после още една. Усети миризмата на пушек и коне и това още по-силно я затегли към оплетената стена. Докато се пресягаше, нещо изскочи отвътре. Огромната черна фигура я накара да залитне назад. Инстинктивно си помисли: „Мечка!“.

Тъй като чадърът бе изхвърчал от ръката ѝ, тя отчаяно се озърна наоколо за някакво оръжие — пръчка, камък — после забеляза вторачено в нея най-голямото куче, което някога би могла да си представи, застанало неподвижно на четири огромни лапи.

Не беше мечка, каза си тя, но вероятно бе също толкова смъртоносно, освен ако не беше нечий дружелюбен домашен любимец. — Здравей... кученце.

То продължи да я гледа с очи, които бяха повече златни, отколкото кафяви. Пристъпи напред да я подуши, което тя се надяваше да не е прелюдия към здрава ухапка. После излая два пъти гръмовно и избяга с подскоци.

— Добре. — Тя се приведе ниско, докато успее да възстанови дишането си. — Всичко е наред.

Изследването на гората определено щеше да почака — някой светъл и слънчев ден. Или поне по-светъл и по-сух. Грабна подгизналия си и окалян чадър и продължи нататък.

Трябваше да изчака с всичко това, помисли си тя. Сега беше мокра и уплашена и осъзна, че е доста по-изморена от пътуването, отколкото бе очаквала. Би трябвало да дреме в топлото си хотелско легло и сгушена под завивките да слуша дъжда, вместо да гази в него.

А сега, идеално, се появи и мъгла, понесла се над земята като вълни по брега. Прозирните мъгливи пипала се сгъстиха и станаха плътни като онези увивни растения, а дъждът вече звучеше като мърморещи гласове.

Или наистина чуваше мърморещи гласове, помисли си тя. На език, който не би трябвало да знае, но почти разбираше. Забърза крачка, толкова нетърпелива да излезе от гората, колкото беше, когато влизаше в нея.

Студът стана режещ и тя видя как дъхът ѝ се вледенява. Сега гласовете бяха в главата ѝ: „Върни се. Върни се“.

Упоритостта ѝ, примесена с тревога, я подтикваше да продължава напред, докато накрая почти тичаше по хлъзгавата пътека.

И също като кучето изскочи рязко на открито.

Дъждът си беше просто дъжд, вятърът — вятър. Пътеката преминаваше в път с няколко къщи наблизо, от чиито комини излизаше пушек. А отвъд тях се виждаха красивите, обвити в мъгли, хълмове.

— Твърде голямо въображение и недостатъчно сън — каза си тя.

Видя малки градинки пред входа, които пазеха ярките си цветове за пролетта, коли, паркирани на пътя или в малки и тесни алеи.

Не бе далеч оттук, според картата на Нан, затова продължи по пътя като броеше къщите.

Беше по-далеч от улицата в сравнение с останалите, отдалечена малко повече, сякаш имаше нужда от лично пространство.

Красивата селска къщичка със сламен покрив, тъмносини стени и яркочервена врата излъчваше същата приказна загадъчност — въпреки това на малката алея бе паркирано лъскаво сребристо „Мини“. Самата къща бе във формата на „Г“, като предната ѝ част бе остъклена. Дори и през зимата на поставки в закритата веранда имаше саксии с ярки теменужки, чиито екзотични личица бяха вдигнати нагоре, за да пият от дъжда.

Табела от състарено дърво висеше над стъклената фасада. Дълбоко издълбаните ѝ букви гласяха: *Тъмната вещица*.

— Намерих я.

За миг Айона просто остана да стои под дъжда със затворени очи. Всяко решение, което бе взела през последните шест седмици — вероятно и всяко друго през живота ѝ — водеше дотук.

Чудеше се дали да отиде до страничния вход на ателието, както ѝ бе казала Нан, или до вратата на самата къща. Но докато приближаваше, забеляза проблясък в стъклената стена. А от по-близо видя и рафтовете с шишенца в ярки цветове — наситени или меки — снопчета от изсушени билки. Хаванчета и чукала, купички и... котлета?

От едно котле върху печката се издигаше пара, а до работния плот стоеше жена, която стриваше нещо.

Първата мисъл на Айона бе колко е несправедливо, че една жена може да изглежда по този начин, без дори да е положила усилия. Тъмната ѝ коса бе прибрана назад, секси разрошена, лицето ѝ бе порозовяло от работата и от парата. Фините кости на лицето ѝ подсказваха, че красотата ѝ ще остане до гроб, а красиво оформените ѝ устни бяха леко извити в доволна усмивка.

Въпрос на гени или на магия?, запита се тя. Но пък за някои двете бяха едно и също.

Събра кураж и след като остави чадъра настрана, посегна към дръжката на вратата.

Едва я бе докоснала, когато жената вдигна очи и погледна към нея. Усмивката стана по-широка — учтива покана — затова Айона отвори вратата и влезе.

И усмивката помръкна, а тъмносивите очи се задържаха толкова напрегнато върху лицето ѝ, че Айона спря на място, едва прекрачила прага.

— Мога ли да вляза?

— Вътре си.

— Ами... май да. Трябваше да почукам. Съжалявам, аз... боже, тук ухае невероятно. Розмарин и босилек, и лавандула, и... всичко. Съжалявам — повтори тя. — Вие ли сте Брана О'Дуайър?

— Да, аз съм. — Докато отговаряше, тя взе една кърпа от рафта под тезгяха и отиде до Айона. — Подгизнала си.

— О, извинете. Мокря пода. Идвам пеша от замъка. От хотела. Отседнала съм в „Ашфорд Касъл“.

— Браво на теб, забележително място.

— Като приказка е — поне доколкото успях да видя от него. Тъкмо пристигнах. Искам да кажа, само преди няколко часа, но исках да дойда да ви видя веднага. Дойдох да се запозная с вас.

— Защо?

— О, съжалявам, аз...

— Изглежда, съжаляваш за много неща за толкова кратко време.

— Хм. — Айона заизвива кърпата в ръцете си. — Да, така изглежда. Аз съм Айона. Айона Шиън. Братовчеди сме. Искам да кажа, баба ми, Мери Кейт О'Конър, е братовчедка на вашата баба, Ейлиш, хм... Ейлиш Фланъри. Така че това ни прави, не съм много сигурна дали трети, или четвърти братовчеди.

— Братовчедите са братовчеди, независимо колко далечни. Ами добре, сваляй тези кални ботуши и да пийнем чай.

— Благодаря. Знам, че трябваше да ви пиша или да се обадя, нещо подобно. Но се опасявах, че ще ми кажете да не идвам.

— Така ли? — промърмори Брана, докато слагаше чайника.

— Просто, след като веднъж бях решила, трябваше да стигна докрай. — Остави калните си ботуши до вратата, окачи палтото на една кукичка. — Винаги съм искала да посетя Ирландия — свързано е с корените — но винаги съм смятала, че ще стане някога в бъдеще. После... ами, оказа се сега. Точно сега.

— Иди да поседнеш до масата там вътре, до огъня. Вятърът днес е студен.

— Господи, аз ли не знам! Кълна се, че стана още по-студен, когато влязох дълбоко в гората, а после... О, господи, мечката!

Млъкна, когато огромното куче надигна глава от мястото си до малкото огнище и я изгледа със същия сериозен поглед като в гората.

— Искам да кажа, кучето. Помислих си, че е мечка, само за миг, когато изскочи от гората. Но всъщност е голямо куче. Твоето куче.

— Мой е, да, както аз съм негова. Казва се Кател и няма да те нарани. Страхуваш ли се от кучета, братовчедке?

— Не. Но той е огромен. Какъв е?

— Каква порода, имаш предвид. Баща му е ирландски вълкодав, а майка му — кръстоска между ирландски дог и шотландска еленова хрътка.

— Изглежда страшен и горд едновременно. Мога ли да го погалея?

— Това зависи от теб и него — отвърна Брана, докато поднасяше чай и захарни бисквити на масата. Не каза нищо повече, когато Айона приклепна, протегна опакото на дланта си, за да я подуши кучето, после нежно го погали по главата.

— Здравсти, Кател. Нямах време да ти се представя по-рано. Изкара ми ангелите.

Стана и се усмихна на Брана.

— Толкова се радвам да се запознаем, да съм тук. Всичко беше като лудешки сън и все още ми се върти главата. Не мога да повярвам, че стоя тук.

— Тогава седни и си изпий чая.

— Почти нищо не знаех за теб — подхвана Айона, когато седна и стопли замръзналите си ръце на чашата. — Искам да кажа, че Нан ми беше разказвала за братовчедите. За теб и брат ти.

— Конър.

— Да, Конър, и за другите, които живеят в Голуей или Клеър. Искаше да ме доведе още пред години, но не се получи. Родителите ми — е, предимно майка ми не искаше особено, а после двамата с баща ми се разделиха, после, ами, просто се оказах постоянно между двамата. След това и двамата се ожениха повторно, но беше доста странно, понеже майка ми настояваше за анулиране на брака. Казват, че това не те прави копеле, но определено така се чувстваш.

Брана едва повдигна вежди.

— Предполагам, че е така.

— След това бях на училище, почнах работа и известно време имах връзка с един човек. Един ден просто го погледнах и си казах: „Защо?“. Имам предвид, че помежду ни нямаше друго, освен навик и удобство, а човек се нуждае от нещо повече, нали?

— Бих казала, че да.

— Искам много повече, понякога поне. През повечето време имах усещането, че не съм съвсем на мястото си. Където и да бях, все нещо не бе както трябва, не напълно. После започнах да сънувам тези сънища — или по-точно почнах да си ги спомням и тогава отидох да се видя с Нан. Онова, което ми каза, би трябвало да прозвучи невероятно. Не би трябвало да има никакъв смисъл, но не беше така. Всичко си дойде на мястото. Не мога да спра да бърборя. Толкова съм нервна. — Взех една бисквитка и я напъха в устата си. — Много са вкусни. Аз...

— Не казвай пак, че съжеляваш. Звучи нелепо. Разкажи ми за сънищата.

— Той иска да ме убие.

— Кой?

— Не знам. Или не знаех. Нан казва, че името му е — било е — Кеван и че е магьосник. Зъл. Преди много векове нашата предшественичка, първата тъмна вещица, го е унищожила. Само че някаква част от него е оцеляла. Още иска да ме убие. Да убие нас. Знаем, че звучи безумно.

Брана спокойно отпи от чая си.

— Изглеждам ли ти шокирана от всичко това?

— Не. Изглеждаш много спокойна. Ще ми се и аз да бях толкова спокойна. Красива си. И аз винаги съм искала да съм красива. И висока. Ти си висока. Пак бърборя. Не мога да спра.

Брана стана и отвори един шкаф, измъкна бутилка уиски.

— Денят е подходящ за малко уиски в чая. Значи си чула историята за Кеван и Сърха — първата тъмна вещица — и си решила да дойдеш в Ирландия и да се срещнеш с мен.

— В общи линии. Напуснах работата си, продадох всичко, което имах.

— Ти... — За първи път Брана изглеждаше искрено изненадана. — Продаде ли всичко?

— Включително двайсет и осем чифта дизайнерски обувки — купени на разпродажба, но все пак. От това ме заболя доста, но исках да приключа с всичко. И ми трябваша пари, за да дойда тук. И да остана. Имам работна виза. Ще си намеря работа, място за живеене.

Взе нова бисквитка с надеждата, че ще спре потока от думи, но те продължиха да се изливат.

— Знам, че е лудост да харча толкова много, за да отседна в „Ашфорд“, но просто много го исках. Не ми остана нищо в родината, освен Нан. А тя ще дойде, ако я помоля. Имам усещането, че ще си намеря мястото тук. Че нещата ще се урівновесят някак. Уморена съм от чувството, че не се вписвам никъде.

— Какво си работила?

— Бях инструктор по езда. Туристически водач, работила съм в конюшня. Някога си мечтаех да стана жокей, но ги обичам прекалено много, а и нямам нужната страст към състезанията и тренировките.

Загледана в нея, Брана само кимна.

— Говориш за коне, естествено.

— Да, много ме бива с тях.

— Не се съмнявам в това. Познавам един от собствениците на конюшната тук — от хотела ги използват за гостите си. Предлагат разходки с коне, уроци по езда, такива неща. Мисля, че Бойл може да ти намери работа.

— Шегуваш ли се? Изобщо не съм се надявала, че веднага мога да си намеря работа в конюшня. Предполагах, че ще работя като сервитьорка или продавачка в магазин. Би било страхотно, ако мога да почна там.

Някои биха казали прекалено хубаво, за да е истина, но Айона никога не бе смятала така. Хубавото трябваше да е истина.

— Виж, ще чистя обора, ще се грижа за конете. Каквото трябва и каквото поиска.

— Ще говоря с него.

— Не знам как да ти се отблагодаря — възкликна Айона и се пресегна за ръката на Брана. Когато се докоснаха и стиснаха ръце, проблесна светлина и топлина.

Макар ръката ѝ да потрепери, Айона не я отдръпна, не извърна поглед.

— Какво значи това?

— Означава, че най-сетне може да е дошло времето. Братовчедката Мери Кейт даде ли ти нещо?

— Да. Когато отидох да я видя, когато ми разказа. — Със свободната си ръка Айона се пресегна към верижката под пуловера си и извади медния амулет със знака на коня.

— Бил е направен от Сърха за най-малкото ѝ дете, за дъщеря ѝ...

— Тийгън. — Довърши Айона. — Да я пази от Кеван. За Брана е била хрътката — трябваше да го разбере, когато видях кучето. А за Иймън — соколът. Разказвала ми е легендите, откакто се помня, но си мислех, че са просто легенди. Майка ми настояваше, че е така. И не ѝ харесваше, когато Нан ми ги разказваше. Затова престанах да ѝ казвам — на майка ми — за тях. Майка ми предпочита просто да се плъзга по повърхността.

— Затова амулетът не е бил предаден на нея, а на теб. Не е била избраната. Ти си. Братовчедката Мери Кейт би дошла, но знаехме, че тя не е избраната, а е само пазител на амулета, на завета. Бил е предаден на нея от други, които са го пазили и са чакали. Сега той е при теб.

„А ти — помисли си Брана — дойде при мен.“

— Тя каза ли ти какво си? — повтори Брана.

— Каза... — Айона издиша дълбоко. — Каза, че съм Тъмната вещица. Но ти...

— Трима са. Три е силно магическо число. Затова сега сме трима. Ти, аз и Конър. Но всеки трябва да приеме цялото, както и самия себе си, и завета. Ти приемаш ли го?

Надявайки се да се успокои, Айона отпи голяма глътка от подправения с уиски чай.

— Работя по въпроса.

— Какво можеш да правиш? Тя нямаше да ти го предаде, ако не е била сигурна. Покажи ми какво можеш?

— Какво? — Айона избърса внезапно изпотените си длани в джинсите. — Нещо като прослушване ли?

— Аз съм се упражнявала през целия си живот, а ти — не. Но носиш кръвта. — Брана леко наклони глава, а на красивото ѝ лице бе изписано скептично изражение. — Нима още нямаш никакви умения?

— Имам. Просто никога не съм... освен с Нан. — Притеснена, леко ядосана, Айона придърпа по-близо свещта на масата. — Сега съм нервна — измърмори тя. — Чувствам се като на прослушване за училищната пиеса. Провалих се с гръм и трясък.

— Освободи съзнанието си. Пусни го да влезе.

Отново си пое въздух, вдиша и издиша няколко пъти бавно, съсредоточи цялата си енергия върху фитила на свещта. Усети как топлината се надига в нея и светлината се излива навън. Духна лекичко.

Пламъчето трепна, олюля се, после грейна ярко.

— Толкова е прекрасно — прошепна Айона. — Никога няма да свикна. Това е просто... магия.

— Това е сила. Трябва да бъде упражнявана, овладяна и уважавана. И почитана.

— Говориш като Нан. Тя ми показва, когато бях малка, и аз ѝ повярвах. После реших, че са просто фокуснически номера, защото родителите ми така казваха. И мисля — сигурна съм, че майка ми ѝ е казала да престане, иначе няма да ѝ позволи да ме вижда.

— Съзнанието на майка ти е затворено. Като на мнозина други. Не бива да ѝ се сърдиш.

— Тя ме е държала настрана от всичко това. От онова, което съм.

— Сега го знаеш. Можеш ли нещо повече?

— Различни работи. Мога да вдигам във въздуха неща — но не и тежки, и понякога се получава, а понякога — не. Конете. Разбирам какво чувстват. Винаги съм го можела. Опитах се да направя зрителна илюзия — да стана по-красива, но се оказа ужасен провал. Очите ми станаха морави — дори и бялото в тях, а зъбите ми светеха като

неонов. Наложил се да си взема два дни болничен, докато ефектът изчезне.

Развеселена, Брана добави още чай и уиски в чашите.

— Ти какво можеш? — попита Айона. — Показах ти моите умения. Сега ми покажи своите.

— Дадено. — Брана изпъна рязко длан и в нея грейна топка бял пламък.

— Мили боже. Това е... — Айона предпазливо се пресегна и доближи пръсти, за да усети топлината. — Искам и аз да го мога.

— Тогава се упражнявай и ще се научиш.

— Ще ме научиш ли?

— Ще те напътствам. То вече е вътре в теб, но се нуждае от пътека, от знаци, от... обработка. Ще ти дам някои книги да прочетеш и разучиш. Наслаждавай се на седмицата си в замъка и си помисли какво искаш, Айона Шиън. Премисли много внимателно, защото, щом веднъж започне, не можеш да се върнеш.

— Не искам да се връщам.

— Нямам предвид в Америка или живота ти там. Говоря за пътя, по който ще тръгнем. — Тръсна отново ръка и когато вече бе празна, хвана с нея чайника. — Кеван, каквото е останало от него, може да е по-ужасен от онова, което е бил. И останалото от него желае онова, което ти имаш, което имаме ние. Искане да пролее кръвта ни. Силата ти и живота ти, ще рискуваш и двете, затова си помисли добре, защото това не е игра.

— Нан каза, че трябва да е въпрос на избор, моят избор. Каза ми, че той — Кеван — ще иска онова, което имам и което съм, и ще направи всичко по силите си, за да го получи. Заплака, когато й каза, че ще дойде тук, но беше и много горда. Веднага щом пристигнах, разбрах, че това е бил правилният избор. Не искам да пренебрегвам онова, което съм. Искам просто да го разбера.

— Да останеш тук, също е избор. И ако решиш да останеш, ще живееш тук с мен и Конър.

— Тук ли?

— Най-добре е да сме заедно. Има достатъчно място.

Нищо не я бе подготвило за този миг. Никога в живота си не бе получавала по-ценен дар.

— Ще ми позволиш да живея тук с вас?

— Нали все пак сме братовчеди. Наслади се на своята седмица. Двамата с Конър сме се посветили на това, дали сме клетва, че ако третият се появи, ще го приемем. Но ти не си имала цял живот да претеглиш нещата, затова помисли хубаво и бъди сигурна. Решението трябва да е твое.

„Каквото и да се окаже то — помисли си Брана, — ще промени всичко.“

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дъждът отново я измокри по обратния път, но съвсем не развали настроението ѝ. След като сгря костите си под душа, Айона измъкна дебел памучен панталон, подплатена риза и метна куфара на пода — щеше да го разопакова както трябва по-късно — преди да се сгуши в леглото.

Спа като бебе цели четири часа.

Събуди се в тъмното в пълно съзнание къде се намира и зверски гладна.

Макар видът на разхвърляните ѝ вещи да я тормозеше, тя зарови в купчината за джинси, пуловер, топли чорапи и ботуши. Въръжена с туристическия пътеводител и една от книгите на Брана, тя се запъти към уютния ресторант на хотела в търсене на храна, на компания.

В огнището пропукваше огън, докато тя загребваше лакомо от супата от печени зеленчуци и се взираше в книгите си. Харесваше ѝ смесицата от гласове в приглушените разговори наоколо — ирландски, американски, немски, а май и шведски. Вечеря с риба и картопки и понеже това бе първата ѝ нощ тук, се почерпи с чаша шампанско.

Усмивката на сервитьорката грееше като яркочервената ѝ коса и тя озари с нея Айона, докато допълваше с вода чашата ѝ.

— Харесва ли ви вечерята?

— Прекрасна е. — Айона вдигна рамене леко нагоре и ги сви напред, сякаш искаше сама себе си да прегърне, докато отвърщаше също толкова лъчезарно на момичето. — Всичко е просто прелестно.

— За първи път ли сте в „Ашфорд“?

— Да. Страхотно е. Още се чувствам като в приказка.

— Е, казват, че утре времето ще е по-хубаво, ако ви се обикаля наоколо.

— Много бих искала. — Дали да наеме кола?, зачуди се Айона. Да си опита късмета по пътищата? Може би бе най-добре просто да повърви до селото, засега. — Всъщност аз се разходих наоколо и в гората следобед.

— В този потоп?

— Не можах да устоя. Исках да видя братовчедка си. Живее наблизно.

— Наистина ли? Сигурно е много приятно да се срещнеш с роднини, докато си на почивка. Коя е тя, ако не възразяваш, че питам.

— Всъщност са двама, макар че днес се запознах само с Брана. Брана О'Дуайър.

Усмивката на момичето не помръкна, но очите ѝ станаха по-сериозни.

— Братовчедка на О'Дуайър значи?

— Да. Познаваш ли ги?

— Всички познават Брана и Конър О'Дуайър. Той е соколар. Хотелът предлага разходки с демонстрация на лов със соколи, които се осигуряват от школата, чийто управител е Конър. Много популярно занимание за гостите ни. А Брана... тя има магазин в Конг. Прави сапуни и лосиони, отвари и разни такива. „Тъмната вещица“, така се казва заради една местна легенда.

— Днес видях ателието ѝ. Ще трябва да разгледам и магазина, и школата за соколи.

— И до двете места се стига съвсем лесно от хотела. Е, добре, приятна вечер.

Сервитьорката се отдалечи от масата ѝ, но Айона забеляза как се спира до своя колежка и разменят няколко думи. И двете погледнаха през рамо към нея.

Е, каза си тя, явно братовчедите О'Дуайър са местни знаменитости. Не бе особено изненадващо. Но бе малко странно да седи и да хапва риба с картопки със съзнанието, че е станала обект на догадки.

Всички ли знаеха, че Брана не е просто собственичка на „Тъмната вещица“, а самата е такава?

„Как и аз — помисли си Айона. — Само трябва да разбере какво точно значи това.“ Решена да стори точно това, тя отвори следващата книга и продължи да чете, докато приключи с вечерята.

Дъждът бе отслабнал, но нощният вятър хапеше жестоко и я накара бързичко да се прибере в основната сграда на хотела, вместо да се разходи край река Конг, както се бе надявала.

Персоналът я посрещна с „добър вечер“ и „добре дошла отново“ още с влизането ѝ и докато пресичаше фойето. Подтиквана от любопитство, тя си взе от рекламните брошури на школата за соколи, както и на конюшната, а после мислено си напомни, че е във ваканция, затова помоли да ѝ донесат чай в стаята.

След като се озова вътре, с усилие на волята остави настрана брошурите и книгите, за да се захване, най-накрая, с разопаковането.

Дори и след бруталното прочистване на гардероба и продажбата на всичко, което бе заделила настрана, пак разполагаше с повече от достатъчно дрехи. И бе взела всички, които смяташе, че ще ѝ трябват в новия ѝ живот.

Докато напълни гардероба, чекмеджетата и да прибере обратно в куфара вещите, които реши, че може да почака, пристигна чай, поднесен с чинийка красиви бисквитки. Доволна, че е свършила със задълженията си, тя отново си сложи долнището на пижамата, струпа на купчина възглавниците и седнала удобно в леглото, се зае да съчинява в нутбука си мейли до баба си, за да ѝ каже, че е пристигнала жива и здрава и се е запознала с Брана.

Ирландия е толкова прекрасна, колкото ми я описваше и даже отгоре, макар да съм видяла съвсем малко от нея. Както и Брана. Много щедро е от нейна страна да ми позволи да живея при нея. Замъкът е просто страхотен и ще се наслаждавам на всеки миг тук, но вече нямам търпение да се пренеса у Брана. И Конър. Надявам се скоро да се запозная с него. Ако получа работа в конюшната, ще бъде просто идеално. Затова ми стискай палци.

Нан, седя в това чудесно легло в един замък в Ирландия, пия чай и си мисля за всичко, което тепърва ми предстои. Помня, че ми каза, че пътят може да е тежък и изборът труден, а и Брана много ясно ми го каза. Но съм толкова развълнувана, толкова щастлива.

И мисля, че може би най-сетне намерих своето място.

Утре ще ида да разгледам конюшната, школата за соколи, селото и магазина на Брана. Ще ти пиша, за да ти разкажа как е минало всичко. Обичам те!

Изпрати задължителните имейли до майка си и баща си, още няколко закачливи такива до приятелки и колеги. И си напомни, че трябва да направи малко снимки, за да им ги изпрати следващия път.

Остави ноутбука да се зарежда настрани и отново си взе книгите и рекламните брошури. Този път се настани по-удобно в леглото, размърда рамене, докато се намести на възглавниците.

Блажено отпусната, тя се загледа в брошурите и снимките в тях. Школата изглеждаше просто фантастично. А конюшната бе истинска мечта. Една от любимите поговорки на майка ѝ беше: „Не тръгвай с големи очаквания“.

Но Айона бе изпълнена с огромни очаквания.

Пъхна брошурата за конюшната под възглавницата си — щеше да спи върху нея за късмет. После отново отвори книгата на Брана.

Само за двайсетина минути, на светнати лампи и с подноса с чай на леглото до нея, тя отново бе заспала.

И този път сънува соколи и коне, и черното куче. Гъстата зелена гора, в която се бе сгушила каменна колиба, а около нея пълзяха мъгли.

Слезе от коня, който бе сив като мъглата, и закричи през нея с качулка върху главата, която скриваше косите ѝ. Носеше рози в знак на обич към камъка, който бе издялан гладко и белязан дълбоко от магията и мъката. Там постави розите — бели като невинността, която бе загубила.

У дома съм, мамо. Ние сме у дома. Избърса с пръсти сълзите по страните си и погали името.

Сърха, Тъмната вещица

И думите прокървиха върху камъка.

Чакам те.

Не беше гласът на майка ѝ, а неговият. След всичко, което бе сторено, всичко, което бе пожертвано, той бе оцелял.

Тя го бе знаела. Всички го знаеха. И нима не бе дошла тук сама именно заради това, а не само за да посети гроба на майка си?

Ще чакаш още дълго. Ще чакаш ден, месец, хиляди години, но няма да имаш онова, за което копнееш.

Дошла си сама под звездното небе. Търсиш любов. Мога да ти я дам.

Не съм сама. Извърна се рязко. Качулката ѝ се смъкна и светлите ѝ коси се разпиляха. Никога не съм сама.

Мъглата се завихри, усукана се и изтъня, сгъсти се отново в образа на мъж. Или на нещо, което е било някога мъж.

Беше само сянка, каза си тя. Сянка, която дебне в сънищата и помрачава светлината.

Малка красавица. Вече жена, готова за любов. Още ли хвърляш камъни?

Докато се взираше в очите му, тя забеляза как проблясва червеният камък, който той носеше около врата си.

Целя се точно, както винаги.

Той се засмя, припъзля наблизко. Улови дъха му, мириса на сяр. Само сделка с дявола би могла да му даде сила да съществува.

Майка ти я няма, няма зад чии поли да се скриеш сега. Аз я победих, отнех живота ѝ, отблъснах силата ѝ със собствените си ръце.

Лъжеш. Да не мислиш, че не виждаме? Че не знаем? Амулетът му пулсираше в червено — сърцето му, помисли си тя. Неговата същност, силата му. Искеше да го вземе на всяка цена. Тя те изгори с целувка. А аз те белязах. Още носиш знака.

Тя вдигна ръце и пръстите ѝ се свиха напред, а белегът на рамото му запламтя като огън.

Щом нададе вик, тя скочи напред и сграбчи камъка, който той носеше. Но той замахна и пръстите му се превърнаха в животински лапи, които одраха опакото на дланта ѝ.

Проклета да си ти и всички от кръвта ти. Ще ви смажа в юмруците си, ще източа до капка силите ви в сребърна чаша. И ще ги изпия.

Моята кръв ще те изпрати в ада. Замахна с кървящата си ръка, вложила цялата си сила в удара.

Но мъглата се разнесе и докосна само въздух. Червеният камък пулсираше, пулсираше, после изчезна.

Моята кръв ще те изпрати в ада, повтори тя.

И в съня ѝ сякаш се вторачи в Айона, в очите ѝ. В съзнанието ѝ.

Не е за мен, тук и сега. А за теб, в твоето време. Запомни го.

Свила ранената си ръка, тя повика коня си.

Яхна го. Обърна се веднъж, за да погледне камъка, цветята, дома, който някога бе познавала.

Кълна се в любовта си, ние няма да се провалим, дори и да е след хиляда поколения. Постави длан върху корема си, върху нежната издупина. *Вече идва ново.*

Тръгна с коня през гората и отиде в замъка, където бе отседнала със семейството си.

Айона се събуди разтреперена. Дясната ѝ ръка пулсираше от болка и тя затърси ключа за лампата с лявата. На светлината ѝ видя дълбоките драскотини, бликащата кръв. Извика шокирана и скочи, хукна към банята, грабвайки една кърпа, докато тичаше към мивката.

Преди да успее да увие раната, тя почна да се променя. Наблюдаваше ужасена и запленена едновременно как дълбоките прорези в кожата ѝ се затвориха, кръвта изсъхна, после избледня също като болката. Само след секунди оглеждаше ръката, по която нямаше дори и белег.

Сън, но не само, помисли си тя. Видение? В което тя бе наблюдател, но и донякъде участник.

Бе почувствала болката — и яростта, и мъката. Бе усетила силата — повече, отколкото някога бе изпитвала, повече, отколкото някога бе познавала.

Силата на Тийгън?

Айона вдигна очи и се загледа внимателно в огледалото, извика в съзнанието си образа от съня. Това бе нейното лице... нали? Нейните черти, нейната коса.

Но не и нейният глас, помисли си тя. Дори не бе нейният език, макар да бе разбрала всяка думичка. Келтски, предполагаше.

Трябваше да разбере повече, да научи повече. Да намери начин да проумее как събития, случили се преди стотици години, могат да я погълнат толкова, че да усети истинска болка.

Наведе се над мивката, наплица лице със студена вода и погледна към часовника на китката си. Още нямаше и четири сутринта, но бе приключила със съня. Биологичният ѝ часовник щеше

да се аклиматизира след време, но засега беше най-добре просто да го следва. Можеше да почете до изгрев-слънце.

Върна се в стаята си и се пресегна да вдигне подноса с чая, с който бе заспала в крайна сметка. И видя върху чистите бели чаршафи три червени капки. Кръв. Нейната, осъзна тя.

Сънят — видението, преживяването — не просто ѝ бе причинил болка. Тя бе прокървила в него.

Каква сила можеше да я отведе в собствените ѝ сънища и да я накара да прокърви от раната на нейната предшественичка?

Остави подноса където си беше, приседна на леглото и докосна с пръсти гърлото си.

Ами ако онези остри нокти я бяха докопали там и бяха прерязали вените ѝ? Дали щеше да умре? Можеха ли сънищата да убиват?

Не, не искаше да чете книги, реши тя. Искаше да получи отговори и знаеше кой може да ѝ ги даде.

Малко преди шест часа, заредена с енергия от кафето, тя отново закрачи покрай фонтанчетата и цветята по зелената морава на път за гората. Този път светлината бе мека и бляскава, проникваше с бледите си пръсти между клоните над пътеката, която почна да се стеснява. И този път видя табелките, които указваха къде е школата за соколи, конюшнията.

По-късно тази сутрин, обеща си тя, щеше да посети и двете, а накрая да си направи разходка до Конг. Но нямаше да се остави да я залъжат с куп книги и няколко фокуса в кухнята.

Сънят бе толкова жив в съзнанието ѝ, че се улови да поглежда към ръката си за следи от ноктите.

Пронизителен и силен крясък я накара рязко да вдигне глава и погледът ѝ литна към небето. Соколят се рееше в бледата синева като прекрасна златистокафява дъга, която направи широк кръг, после се спусна рязко. Би могла да се закълне, че чува вятъра в крилете му, докато танкуваше в дърветата, преди да кацне на един клон над главата ѝ.

— О, мили боже, виж го ти! Направо си прелестен.

Той я гледаше втренчено със сериозните си златисти очи, без да мига, а крилете му бяха царствено прибрани. Запленена, тя мислено се запита дали не е оставил короната си у дома.

Бавно бръкна в задния си джоб за телефона и затаи дъх, докато превключваше на режим за снимане.

— Надявам се, че нямаш нищо против. Рядкост е за жена като мен да срещне ястреб или сокол. Не съм сигурна какво си. Само нека да... — Тя го улови в кадър, направи снимка, после и друга. — На лов ли си излязъл, или това е твоята сутрешна разходка? Предполагам, че си от школата, но...

Млъкна, когато ястребът извърна глава. Стори ѝ се, че и тя го чува — слабо изсвирване. В отговор ястребът се откъсна от клона, литна и си проправи път през дърветата, преди да се изгуби от поглед.

— Определено ще си запазя час за разходка със сокол — реши тя и провери как са станали снимките, преди да прибере телефона и да продължи пътя си.

Стигна до изкорененото дърво, до стената от зелени увивни растения. Макар отново да усети притеглянето, тя го потисна. Не сега, не и днес, когато вълнението от сънищата ѝ бе прекалено близо до повърхността.

Първо отговорите.

Кучето чакаше в края на гората, сякаш знаеше, че ще дойде. Размаха опашка за поздрав, позволи ѝ да го погали по главата.

— Добро утро. Хубаво е, че не само аз съм станала толкова рано. Надявам се, че Брана няма да се ядоса, когато потропам на вратата ѝ, но наистина трябва да поговоря с нея.

Кател я поведе към красивата синя къщичка и право към яркочервената врата.

— Е, добре.

Тропна с чукчето с формата на келтски възел и се замисли как най-внимателно да подходи към братовчедка си.

Но вратата се отвори от братовчеда, когото още не бе срещала.

Изглеждаше като някакъв рошав и сънен принц, роден за битки, с буйна меднокестенява коса, която се спускаше на вълни край лицето му — с елегантната костна структура на сестра му. Очи, зелени като хълмовете, примигнаха насреща ѝ.

Беше висок и слаб, облечен в сив памучен панталон и бял пуловер с разнищен подгъв.

— Съжалявам — отрони тя и си помисли, че това явно бе най-често използваната дума от нея в тази къща.

— Добро утро. Ти сигурно си братовчедката Айона от Щатите.

— Да, аз...

— Добре дошла у дома.

Озова се притисната в здрава, силна прегръдка, която я изправи на пръсти. Дружелюбният жест извика сълзи в очите ѝ, а притесненията ѝ изчезнаха.

— Аз съм Конър, ако се чудиш. Кател ли те намери и доведе?

— Не, тоест да. Аз вече идвах насам, но той ме намери.

— Ами, влизай, не стой на студа. Зимата още ни стиска здраво в ръцете си.

— Благодаря. Знам, че е много рано.

— Така си е. Денят винаги започва рано. — С жест, който ѝ се стори едновременно небрежен и вълшебен, той махна с ръка към огнището във всекидневната. Избухнаха пламъци и се увиха около купчината торф. — Ще закусим — продължи той — и ще ми разкажеш всичко, което трябва да се знае за Айона Шиън.

— Няма да отнеме много време.

— О, обзалагам се, че има много за разказване. — Улови я за ръка и я поведе навътре в къщата.

Тя остана с усещането за пъстрота и бъркотия, и много светлина, уханье на ванилия и пушек — и простор, много повече, отколкото бе очаквала.

После се озоваха в кухнята с красиво каменно огнище, дълги плотове в тъмносиво и стени, боядисани в кристалносиньо. Саксии с билки и подправки зеленееха по широките первази на прозорците, медни тигани висяха над готварския плот в средата на стаята. В тъмносивите кухненски шкафове имаше пъстроцветни чаши и чинии зад стъклени витрини. В единия край, пред полукръг от прозорци, стоеше красива старинна маса и очарователно разнородни столове.

Комбинацията от небрежно провинциален стил и съвременно кухненско оборудване в бяло имаше страхотен ефект.

— Много е красиво. Като извадено от стилно списание.

— Така ли? Ами Брана има много ясна представа какво иска и това е един от резултатите. — Наведе замислено глава и отново ѝ се усмихна очарователно. — Можеш ли да готвиш?

— О... горе-долу. Искам да кажа, че мога, но никак не ме бива.

— Е, много жалко. Значи аз съм на ред. Кафе или чай за теб?

— Хм, кафе, благодаря. Няма нужда да готвиш.

— Има, ако искам да ям, а аз искам. Като правило тук Брана готви, а аз мия бутилките, но мога да се оправя със закуската.

Натисна няколко копчета върху внушителна на вид и модерна машина за кафе, докато говореше, извади кошничка с яйца, масло и бекон от хладилника.

— Сваляй си палтото и се настанявай — каза ѝ той. — Брана ми каза, че ще поживееш нашироко в „Ашфорд“ няколко дни, преди да дойдеш тук. Как ти се струва хотелът?

— Като приказка. Вчера проспях голяма част от деня. Явно наваксам. Нямах нищо против, че ще се настаня тук, така ли?

— Че защо да имам? С теб ще се редуваме в миенето на бутилки, така че това е плюс за мен.

Взе един тиган от горе и го сложи на печката.

— Чашите са горе, както и прясна сметана, ако искаш, и захар също. — Той ѝ показа къде стои всичко, преди да метне бекона в тигана.

Всичко тук — всичко у него — помисли си тя, изглеждаше така небрежно и вълшебено, както и запалването на огъня само с тръсване на ръка.

— Чух, че си търсиш работа в конюшната.

— Надявам се да намеря.

— Брана е поприказвала с Бойл. Той ще ти обясни днес.

— Наистина ли? — Сърцето ѝ направо подскочи от идеята. — Страхотно. Фантастично. Много хора си мислеха, че съм си изгубила ума просто да си събера багажа и да дойда тук без сериозен план, без да ме чака работа или място за живеене.

— Що за приключение ще е, ако знаеш предварително всяка стъпка, преди да си я направила?

— Точно така! — Тя му се усмихна широко. — Сега имам интервю за работа и роднини, при които да живея. А тази сутрин — снощи определено не съм планирала да дойда тук в шест часа сутринта — видях ястреб в гората. Долетя и кацна на един клон, и се загледа в мен. Направих снимки.

Извади телефона си и му ги показа.

— Ти сигурно знаеш какъв точно ястреб или сокол е.

Докато изваждаше бекона от тигана, Конър наведе глава и се извърна, за да види снимката.

— Това е мишелов на Харис — такива използваме за туристическите обиколки със соколи. Този е на Фин, казва се Мерлин и е чудесна птица. Финбар Бърк — добави той. — Собственик е на конюшната заедно с Бойл и основател на школата за соколи тук в Ашфорд. Собственик е на доста неща наоколо този Фин.

— И той ли ще бъде на интервюто?

— О, вероятно ще остави това на Бойл. Много сметана и две бучки захар в моето кафе, ако обичаш.

— Също като мен.

— Брана го обича само с малка лъжичка сметана. Направи едно и за нея. Тъкмо слиза и има нужда от него.

— Така ли? Откъде... О.

Той само се усмихна.

— От нея се носят зверски вибрации на сутрин без кафе, а и за нея е още малко раничко, така че може и да хапе.

Айона грабна друга чаша и побърза да сипе кафе. Тъкмо разбъркваше съвсем малко сметана в него, когато се появи Брана с тъмна коса, спускаща се на вълни почти до кръста, и с потъмнели и ядосани очи.

Пое чашата, която Айона ѝ подаде, и отпи две големи глътки, докато наблюдаваше братовчедка си над ръба.

— Хайде, казвай какво е станало?

— О, стига, не я разпъвай на кръст — обади се Конър. — Било ѝ е трудно. Дай ѝ възможност да хапне нещичко.

— Съмнявам се, че е дошла тук в зори, за да закуси. Ще препържиш яйцата, Конър, както винаги.

— Няма. Защо не нарежеш малко хляб, за да препечем филийки, а тя ще ни разкаже всичко, когато се поуспокои.

— Тя стои пред вас — напомни им Айона.

— В шест и половина сутринта, за бога — измърмори Брана, но взе ножа за хляб и махна кърпата, която покриваше самун хляб върху една дъска за рязане.

— Съжалявам, но...

— Всяко второ изречение, което излиза от устата ѝ, започва така. — Брана нарязва хляба и пъкна филийки в тостера.

— Господи, изпий си кафето, преди мрачното ти настроение да ми развали апетита. Подай няколко чинии, Айона, благодаря ти. — Тонът му премина от рязък в нежен, докато сестра му се облегна на плота и намусено продължи да пие кафето си.

Без да каже нищо, Айона извади чинии и следвайки напътствията му, намери приборите, сложи масата.

Седна с братовчедите си, погледна платото с яйца и бекон, чинията с препечени филийки, заслуша се как двамата спорят как точно се приготвят яйцата, чий ред е да ходи до пазара и защо прането не е сгънато.

— Идването ми днес ви причинява неудобство, затова се карате, а аз...

— Не се караме. — Конър бодна от яйцата. — Караме ли се, Брана?

— Не. Общуваме. — После се засмя, отметна великолепната си коса и захапа препечена филийка. — Ако се карахме, не само яйцата щяха да са изгорели.

— Не са изгорели — натърти Конър. — Просто са... стегнати.

— Хубави са.

Брана завъртя очи към Айона.

— В хотела щеше да се нахраниш много по-вкусно, бъди сигурна. Главният готвач е изключителен.

— Не мислех за храна тази сутрин. Не мога само да чета книги и да се препъвам в опитите си да... Не знам какво да правя, освен ако не разбера.

— Вече е хапнала нещичко — обърна се Брана към Конър. — Е, какво е станало?

— Сънувах сън, който не беше сън.

Разказа им всичко, всяка подробност, която си спомняше, с възможно най-голяма точност.

— Дай да видя ръката ти — прекъсна я Брана. — Онази, която е прокървила.

Хвана я и я стисна здраво, докато прокарваше пръсти по опакото на дланта. Кожата се разкъса и изпълни с кръв.

— Не мърдай! — сопна се Брана, когато Айона си пое рязко дъх и се опита да се отскубне. — Сега е само спомен. Няма болка. Това е само огледално отражение на онова, което е било.

— Беше истинско. Болеше, пареше. И по чаршафа имаше кръв.

— Тогава да, било е истинско. Сега е само отражение. — Отново прокара пръсти по кожата ѝ и раната изчезна.

— Бях бременна. Искам да кажа, тя беше бременна. Във видението или съня. Той не знаеше. Не можеше да го види или да го усети. Не знам точно. — Развълнувана, Айона отметна коси с двете си ръце. — Трябва да знам, Брана. Каза ми, че трябва да помисля внимателно, но как да го направя, след като не знам всички факти?

— Много е заплетено — подхвана Брана и Конър я подкрепи с кимване. — А ти си по-открита, отколкото смятах. Ще ти дам нещо, което да пресява виденията, така ще можеш да стоиш крачка встрани, да кажем. Ще те напътстваме двамата с Конър, доколкото можем. Но не можем да ти кажем онова, което не знаем. Ако Тийгън се е върнала сама до колибата, отишла е в гората, била е нападната, ти си тази, която ни го казва.

— Двамата с Брана знаем отделни части, а сега ти ще научиш нови. И двамата сме се връщали там, имали сме възможност да зърнем късче от историята, чувствали сме се както ти сега.

— Но бяхме само двама — добави Брана. — Нужни са трима.

— С теб е бил по-смел, защото си по-уязвима. Няма да остане така за дълго — увери я Конър.

Звучеше нелепо, но трябваше да изрече гласно онова, което се въртеше в ума ѝ.

— Може ли да ме убие? Ако се върна там, докато спя, той може ли да ме убие?

— Може да опита и вероятно ще се опита. — Брана отвърна на нелепия въпрос откровено и просто. — Ти ще го спреш.

— Как?

— С волята си, със силата си. С амулета, който носиш и трябва винаги да носиш, както и с онова, което ще ти дам.

Брана престана да побутва яйцата в чинията си и взе кафето. И отново се вгледа в Айона над ръба на чашата.

— Но разбери, че ако останеш, ако решиш да си с нас и да бъдеш онова, което си, той ще те преследва. Трябва да останеш по своя воля и с пълното съзнание за това или да си тръгнеш да изживееш живота си.

Всичко бе прекалено фантастично. И все пак. Бе преживяла този сън. Бе усетила болката.

И познаваше копнежа на онова, което бе вътре в нея.

Мостовете се изгаряха, напомни си Айона, за да се построят нови. Където и да водеха те — а вече я бяха довели много по-близо до истинската ѝ същност, отколкото всички предишни.

— Няма да си тръгна.

— Нямахте много време да помислиш или да разбереш — подхвана Брана, но Айона само поклати глава.

— Разбирам, че никога досега не съм била на мястото си. И мисля, че знам защо. Защото мястото ми е тук. Аз съм от нейната кръв — на Тийгън. Знам също, че тя е искала да видя, че го е ранила онази нощ и че той е бил изплашен. Това не значи ли... Не би ли могло да означава, че аз мога да го нараня?

— Ако мястото ти е тук, а аз вярвам, че е така, значи така да бъде. Но не бързай да скачаш високо — предупреди я Конър и я потупа по ръката. — Едва започваш.

— Аз съм отличен ездач и мога да се държа здраво на седлото. Ще се науча. Научете ме. — Наведе се напред, подтиквана от желание. — Покажете ми.

Брана се облегна на стола си.

— Не си от търпеливите.

— Зависи. Не — призна си Айона. — Не съм особено търпелива.

— Ще трябва да се научиш, но ще започнем да правим първи стъпки. Малки.

— Разкажете ми за колибата. Живели са там, Сърха е загинала в нея. Още ли е там? Има едно голямо дърво, изтръгнато от корен, а също и гъсти лиани, и...

— Не отивай там — побърза да я прекъсне Брана. — Още не и не сама.

— Права е. За това трябва да почакаш. Обещай, че няма да минеш оттам сама. — Конър сграбчи ръката ѝ и тя усети топлина да пулсира в дланта ѝ. — Дай ми думата си и не забравяй, че ще разбере дали имаш намерение да я удържиш.

— Добре. Обещавам. Но вие ще ме заведете.

— Не днес — увери я Брана. — Имам да върша куп неща, а Конър трябва да тръгва за работа. А ти трябва да идеш да се видиш с Бойл.

— Сега?

— След закуска и след като си измила съдовете като отплата за това, че ме измъкна от леглото в този безбожен час. Мини по-късно. Би трябвало да свърша към три часа.

— Ще дойда. — Успокоена и уверена отново в себе си, Айона си взе още една филийка.

ПЕТА ГЛАВА

Докато вървеше по пътеката, Айона се опитваше да се подготви мислено за интервюто. Какво да каже, как да го каже? Надяваше се да е облечена подходящо, тъй като не бе очаквала толкова скорошно интервю за работа, когато бе излязла от хотелската си стая сутринта по джинси и любимия си червен пуловер. И все пак, след като искаше да почне работа в конюшня, едва ли ѝ бяха нужни делови костюм и куфарче.

И бездруго нямаше такива, замисли се тя, нито пък бе искала да има.

Имаше обаче автобиография, която бе написала прилежно, препоръки от предишни работодатели, както и от нейни курсисти или родителите им.

Не се интересуваше от заплащането — не и като начало. Само искаше да прекрачи прага. После можеше и щеше да се докаже. А докато доказва на какво е способна, не просто щеше да има някаква работа, а работа, която обича.

Стомахът ѝ се беше свил, както ставаше, когато желаете нещо много силно, затова си нареди да не бърбори прекалено, когато се срещне с човека, който можеше да я наеме на работа или да я прати да си върви по пътя.

В мига, в който излезе на поляната и видя сградата, нервността ѝ изчезна. Това ѝ бе познато, беше си като у дома. Видът на конюшните с избеляла от времето червена боя, двата коня, които бяха подали глави над ниските прегради на клетките си, камионите, ремаркетата, оставени из застлания с чакъл двор.

Миризмата на сено, коне, оборска тор, кожа, смазка и зърно я прободеше право в сърцето. Усети как я залива изведнъж, докато ботушите ѝ шумно стъпваха по чакъла.

Не можа да се сдържи. Тръгна направо към конете.

Кестенявият я гледаше вторачено, следеше приближаването ѝ. Изпръхтя, пристъпи от крак на крак. Сведе глава, когато тя докосна

страната му, след което лекичко я побутна с нос.

— И на мен ми е приятно да се запознаем. Какъв си ми красавец само.

Ясен поглед, чиста и лъскава, добре сресана грива, с общото излъчване за ведър нрав, отбеляза тя. Здравите и добре гледани коне издигнаха в очите ѝ все още непознатите за нея Бойл Макграт и Финбар Бърк.

— Надявам се да се виждаме много често. А кой е приятелят ти?
— Обърна се към другия, здрав на вид, червеникавокафяв кон, който потриваше врат на рамката на прозореца, сякаш ни най-малко не се интересуваше от нея.

Когато пристъпи към него, той присви уши назад. Айона само наклони глава и се постара да му внуши успокоителни мисли, докато ушите му отново щръкнаха нагоре.

— Така е по-добре. Няма нужда да се тревожиш. Само дойдох да кажа „здрасти“.

Потърка бързичко главата му.

— Този хубавец, който ти взема мярката, е Цезар.

Айона се извърна и видя амазонката с ботуши за езда, застанала зад нея. Женствените извивки на тялото ѝ изпълваха много добре клина за езда и грубия кариран жакет. Косата ѝ, която бе сплетена в дълга и не особено гладка плитка, напомняше на Айона за скъпоценното палто от норка на баба ѝ — тежко и лъскаво кафяво. Макар в гласа ѝ да се долавяше мелодиката на ирландската реч, златистият загар и дълбоките ѝ кафяви очи навяваха мисли за слънчеви страни и цигански катуни.

— Обикновено се държи строго при първа среща. И е стеснителен по отношение на докосването — обичайно — добави тя, забелязала, че Айона продължава да го гали.

— Просто е предпазлив с непознати. И двамата ли развеждат туристи?

— Пазим Цезар само за опитни ездачи, но и двамата работят тук, да.

— Надявам се, че и аз ще работя. Айона Шиън. Дойдох да говоря с Бойл Макграт.

— О, ти си американката, братовчедка на Конър и Брана. Аз съм Мийра Куин. — Тя направи крачка напред и стисна здраво ръката на

Айона, при което я огледа делово от глава до пети. — Дошла си рано днес.

— Още се настройвам към местното време. Мога да мина покъсно, ако сега не е удобно.

— О, няма значение. Бойл го няма, но скоро ще дойде. Мога да те разведа наоколо, ако искаш.

— С удоволствие, благодаря. — Също като притесненията на Цезар и нервите на Айона се изпариха. — Отдавна ли работиш тук?

— Ами, към осем години. Май по-скоро девет, като се замисля. Е, кой ти ги брои, нали така?

Тръгна навътре с големи крачки на дългите си крака, което накара Айона да забърза своите, за да не изостава. Забеляза една стая встрани, неподредена и натъпкана с каски за езда, предпазители за крака, ботуши. Жилав на вид котарак на кафяви и сиви райета изгледа Айона със същия преценяващ поглед като на Мийра преди това, след което излезе бавно навън.

— Това е Дарби, който благоволява да ни радва с присъствието си. Страхотен ловец на мишки е, затова търпим мрачното му настроение. Заработва си дажбата и идва и си отива когато си пожелае.

— Чудесна работа, стига да можеш да се вредиш.

Мийра се усмихна широко.

— Самата истина. И така, приемаме заявки за езда, организираме туристически разходки до езерата Кориб и Маск. Обикновено продължават един час, но може да са и по-дълги, ако клиентите искат и си платят. А тук е манежът за тренировки.

Айона пристъпи по-близо и се загледа в жената, която бе малко над трийсетте, на гърба на строен червеникавокафяв кон и в дребничкия мъж в работни джинси, който направляваше ездачката и коня в тренировката.

— Това е нашият Мик. На младини е бил жокей и има неизчерпаем запас от истории за онези славни дни.

— Бих искала да ги чуя.

— Непременно ще ги чуеш, ако се задържиш поне пет минути наоколо. — Мийра сложи ръце на кръста и се загледа в Мик за момент, оставяйки време на Айона също да го огледа. — Паднал лошо в едно състезание в Роскомън и така приключила тази част от кариерата му.

Сега преподава и тренира другите, а учениците му събират сините лентички за победители.

— Вие сте късметлии, че е при вас.

— Така си е. Имаме и друг манеж в голямата конюшня, недалеч оттук, за скокове и майсторска езда. Приемаме заявки и от местните хора както за уроци, така и за някоя и друга разходка с гид. По това време на годината обикновено не е особено натоварено, но има достатъчно работа за вършене. Общо разполагаме с двайсет и два коня в тази и другата конюшня. Помещението с такъмите е насам.

Погледна към Айона.

— Яздим с английско седло, така че ако си свикнала с американското, ще трябва да се нагодиш.

— Мога и с двете.

— Много добре. Бойл много държи да се поддържат такъмите в изряден вид — продължи тя, докато подканяше Айона да влезе в помещението. — Всички, които работим тук, вършим каквото е нужно. Поддържаме такъмите, приемаме заявки за турове, ринем тор, грижим се за конете, храним ги — има табелка с диетата и часовете за хранене на всеки кон на вратата на отделението му. Някога била ли си гид на туристическа обиколка?

— У дома, да.

— Тогава знаеш, че става дума за нещо повече от придружаване на клиентите. Трябва да можеш да прецениш как се справят с ездата, с коня, а и повечето, които резервират разходка с кон, искат малко колорит, ако ме разбираш, малко обяснения за района, за историята му, дори за флората и фауната.

— Ще се подготвя. Всъщност вече понаучих доста. Обичам да знам къде се намирам.

— Трудно е намериш верния път, ако не знаеш.

— Готова съм за изненади тук.

Заобикаляха я познати миризми — на кожа и сапун за седлата. На повечето хора помещението с такъмите сигурно щеше да им се стори разхвърляно и претрупано, но тя забеляза основния модел за подредбата — вещи за ежедневна употреба, за ремонт, за поддръжка.

Юздите висяха окачени на една стена, седлата бяха разположени на стелажи до другата. На третата имаше етажерки за сбруята, с множество куки и закачалки за дребни неща и подложките за седлата,

различни полици за това и онова, парцали и четки, сапуни за седлата и масла. Имаше и нещо като ниша за метли, вили, гребла, шила за копитата и отново куки за кофите. Забеляза и стар хладилник.

— Вътре са лекарствата — обясни ѝ Мийра. — Подръка, когато имаме нужда. Правим каквото можем, за да поддържаме всичко в приличен вид, а веднъж-дваж годишно, когато не сме особено натоварени, правим основно почистване. Имаш ли си собствени такъми?

— Продадох ги. — Това беше болезнено. — Всичко освен ботушите ми за езда, работните ботуши и каската. Не знаех дали ще има къде да ги държа или дори дали ще ги използвам за известно време. Трябват ли ми собствени такъми?

— Не, не ти трябва. Е, добре, сигурно искаш да видиш конете, които държим тук. Грижим се също и за чужди коне, но в голямата конюшня. Тук държим работните коне за езда и ги сменяме с други от голямата конюшня, когато се наложи.

Мийра вървеше и обясняваше, дългите ѝ крака в стари очукани ботуши правеха големи крачки, докато водеше Айона към отделенията.

— Имаме запазен час за езда за четирима тази сутрин, както и още два часа след обяд — двама души за първия и шестима за втория. Имаме и уроци по езда през целия ден, така че сме плътно ангажирани.

Спря да погали по главата набита дореста кобила с бяло петно на челото.

— Това е Маги, най-милата кобила на света. Много е добра с деца или с плашливи клиенти. Много е търпелива нашата Маги и си пада по спокойния живот. Нали така, миличка?

Кобилата побутна с нос рамото на Мийра, после наведе глава към Айона.

— Каква красавица. — След като получи погалване и почесване, Маги зарови нос в джоба на Айона, с което я разсмя. — Нямам днес. Непременно ще ти донеса ябълка другия път. Тя е... — Айона замлъкна под въпросителния поглед на Мийра. — Какво?

— Странно. Маги много обича ябълки. — Сменяйки темата, Мийра махна с ръка. — А това е Джак. Той е голямо момче и обича да подремва — и ще се опита да пасе, докато е на разходка с клиенти, затова му е нужна твърда ръка.

— Обичаш да похапваш и да спиш, така ли? Че кой не обича? Обзалагам се, че какъвто си голям и силен, можеш да носиш поне сто и петдесет килограма, без да ти мигне окото.

— Може. А тук е Спъд. Той е млад и буен, но се справя добре.

— Скрит талант. — Айона се приближи и погали черната му грива. — Със слабост към картофите. — Отново улови въпросителния поглед на Мийра и се усмихна. — Името му. Спъд^[1].

— Така да бъде. А това тук е Куин Бий, която се смята за кралица. Командори останалите при всеки удобен случай, но обича дългите разходки.

— И аз бих искала дълга разходка. Има ли някакъв проблем с предния десен крак?

— Малко го поразтегна преди около седмица. Вече е напълно здрав. Ако тя твърди обратното, значи си търси симпатии.

Разколебана, Айона направи крачка назад, пъкна ръце в джобовете си.

— Няма да се притесня, ако някой почне да си споделя с конете — отбеляза Мийра. — Особено ако този човек е кръвен роднина на О'Дуайър.

— Много ме бива в общуването с тях. С конете — уточни Айона, докато галеше нежно наперената Куин Бий. — Надявам се да почна да се разбирам добре и с братовчедите О'Дуайър.

— Конър е добра душа и си пада по красиви лица. Ти имаш такава. Брана е справедлива и това е достатъчно.

— Приятели сте.

— Така си е, още от пелени, затова ми е ясно, че Брана — която е справедлив човек — нямаше да те прати тук, ако не си подходяща.

— Много ме бива. Това е нещото, в което съм най-добра. — Всичко, помисли си тя, в което изобщо беше добра.

— Ще се наложи. Прекарала съм целия си живот с тях — отвърна Мийра на въпросителния поглед на Айона. — Затова знам, че именно онзи, който общува с конете, допълва тройката.

Айона си спомни за погледите на сервитьорите, докато вечеряше предната нощ.

— Всички ли знаят?

— Какво знаят хората, в какво вярват, какво приемат? Това са много различни неща, нали? Е, както и да е, понеже Бойл закъснява,

можем да... — Тя прекъсна изречението си и извади от джоба си телефона, който бе издал сигнал за получено съобщение. — А, добре, вече идва насам. Просто ще излезем да го посрещнем, ако нямаш нищо против.

Бъдещият ѝ нов шеф, помисли си Айона.

— Някакви съвети?

— Запомни, че Бойл също е справедлив човек, макар често да е пестелив на думи и избухлив.

Мийра махна на Айона да я последва и пъкна обратно телефона си.

— Язди насам последната придобивка на Фин. Той е съдружник на Бойл и пътува, когато реши да купува коне или соколи, или каквото там му хрумне.

— Но Бойл — господин Макграт — ръководи конюшнията.

— Така е — по-скоро и двамата управляват бизнеса, но Бойл е повече ангажиран с ежедневната работа. Фин е намерил този жребец в Донегъл и го е изпратил насам, докато самият Фин още скита. Планирал е да го използва за разплод по-нататък през годината, а Бойл е твърдо решен да го научи на обноси.

— Фин или жребеца?

Мийра се разсмя гръмко и от сърце, докато излизаха навън.

— Добър въпрос и вероятно става дума и за двамата, макар че съм готова да се обзаложа, че ще има повече късмет с коня, отколкото с Финбар Бърк.

Кимна към пътя.

— Прекрасен екземпляр е, въпреки всичко — с дяволски нрав.

Айона се обърна. Не беше сигурна дали Мийра говори за коня, или за мъжа, който го яздеше. Първото ѝ впечатление бе за великолепието и буен нрав и у двамата.

Конят, едър и красив, и поне метър и шейсет висок, изпробваше уменията на ездача с някой и друг подскок и извиване на шия, а и дори от разстояние се виждаше гневният пламък в очите му. Тъмносивата му козина бе леко запотена, макар утрото да бе хладно, а ушите му бяха упорито дръпнати назад.

Но мъжът, също едър и красив, владееше положението. Айона чу гласа му, предизвикателния му тон, макар да не можеше да различи отделни думи, докато удържаше коня в тръс.

И нещо вътре в нея се пробуди само от звука на гласа му. Нерви, вълнение, каза си тя, защото този мъж държеше бъдещето ѝ в ръцете си.

Но докато разстоянието помежду им се стопяваше, тръпката се превърна в приятна възбуда. Привличането се стовари върху ѝ с двойна сила — усети го в сърцето и в стомаха си, о, да, той наистина бе великолепен като коня. И също толкова привлекателен за нея.

Косата му бе с цвета на тъмен карамел — не точно кафява, но и не съвсем червена — и се развяваше от лекия ветрец. Беше с грубо яке, избелели джинси, изтъркани ботуши — които отлично подхождаха на суровото му, грубо изсечено лице. Строгата линия на челюстта и устните му, които ѝ се сториха също толкова упорити, колкото и конят, който яздеше, напълно отговаряха на коравия му характер и гнева, който той едва сдържа, когато конят отново изви гръб.

Тъничък белег като светкавица прорязваше лявата му вежда. По неясни причини това предизвика доста приятна малка буря от страстно желание вътре в нея.

Каубой, пират, конник от диво племе. Как е възможно три от най-страстно жадуваните ѝ фантазии да бъдат представени в един едър и дързък екземпляр?

Бойл Макграт. Произнесе мислено името му и си каза: „Можеш да ми донесеш неприятности, но пък аз адски си падам по неприятности“.

— О, нашият Бойл е в лошо настроение. Е, по-добре свиквай с това, ако ще работиш тук, защото бог ми е свидетел, че се случва често.

Мийра пристъпи напред и повиши глас:

— Май изпитва волята ти, а?

— Опита се да ме захапе. На два пъти. Хулиган. Ако се опита още веднъж, лично ще го скопя с тъпия нож.

Когато Бойл дръпна юздите, конят тръсна глава, подскочи и се опита да се вдигне на задни крака.

Големи длани с ожулени кокалчета — също като веждите и ботушите — усмириха коня.

— Може да убия Фин заради този тук.

Сякаш предизвиквайки ездача, конят отново опита да се вдигне на задни крака. Айона инстинктивно пристъпи към него, стисна здраво

юздата.

— Стой настрани — сопна се Бойл. — Хапе.

— И преди са ме хапали. — Тя говореше директно на коня, вперила очи в неговите. — Но предпочитам да не се случва, затова просто спри. Ти си прелестен — галено му заговори тя. — И толкова ядосан. Най-добре да престанеш и да видиш какво те очаква.

Вдигна за миг очи към Бойл. Той не хапеше, помисли си тя, но подозираше, че има други начини да се разправи с всеки противник.

— Сигурно и ти щеше да си раздразнен, ако някой те грабнеше и отведеше от дома ти, а после те оставеше с куп непознати наоколо.

— Раздразнен? Изрита един от общите работници и ухапа коняр — и то само тази сутрин.

— Престани — повтори Айона, когато конят опита да освободи главата си от хватката ѝ. — Никой не обича грубияните.

Със свободната си ръка тя го погали по шията.

— Дори и красивци като теб. Само е ядосан, това е, и иска да е сигурен, че всички го знаем — обърна се тя към Бойл.

— О, това ли било? Е, всичко е наред тогава. — Слезе от коня, скъси повода му. — Сигурно си американската братовчедка, която Брана ми изпраща.

— Айона Шиън и сигурно ти причинявам същото неудобство като жребеца. Но разбирам от коне, а този тук никак не е щастлив, че са го откъснали от всичко познато. Тук всичко е различно. Усещането ми е познато — каза тя на коня. — Как се казва?

— Фин го е нарекъл Аластар.

— Аластар. Ще намериш мястото си тук. — Тя отпусна юздата и конят трепна с уши. Може и за миг да бе поискал да я ухапе, но после си смени мнението и небрежно извърна поглед.

— Нося си автобиография — подхвана Айона. Работа, работа, работа, напомни си тя. И стой далеч от неприятности. Извади от джоба си флашкартата, която бе взела сутринта. — Яздя от тригодишна и съм работила с коне — като коняр, общ работник, водач на далечни преходи и гид на туристически обиколки. Давала съм уроци — както индивидуални, така и групови. Разбирам от коне — повтори тя. — И съм готова да върша каквото е нужно, за да ми дадете шанс да работя тук.

— Разведох я наоколо — обади се Мийра, после взе флашката от Айона. — Ще я оставя на бюрото ти.

Бойл стискаше здраво юздите в ръка, а очите му — като старо злато със зелени точки — бяха вперени в нейните.

— Автобиографиите са само някакви думи на хартия, нали? Не вършат работа. Мога да ти дам работа да ринеш тор. Ще видим дали знаеш какво означава добрата грижа за един кон, преди да ти позволя да го правиш. Но пък винаги има такъми за лъскане.

Нужно ѝ беше да направи първата стъпка, напомни си тя.

— Тогава ще рина тор и ще чистя.

— Ще изкарваш повече, ако се разходиш до замъка и потърсиш работа там. Като сервитьорка, камериерка, секретарка.

— Не става дума за пари. А за това да върша онова, което обичам и за което съм родена. То е тук. Нямам нищо против оборския тор.

— Тогава Мийра може да ти покаже откъде да почнеш. — Той грабна флашката от Мийра и я пъкна в джоба си. — Ще се погрижа за документите, след като настаня този хубавец.

— Ще го затвориш в някое отделение.

— Няма да го настаня в хотела.

— Той иска... не може ли още малко да се раздвижи? Тъкмо е загрял.

Бойл повдигна вежди, привличайки погледа ѝ към тази с белега — ужасно секси белег.

— Вече почти час се боря с него тази сутрин.

— Свикнал е да бъде водачът на групата — нали така, Аластар? А после се появяваш ти и... ти си предизвикателство за него. Каза ми, че автобиографията не върши работата. Нека свърша нещо. Мога да го разведа в заграждението.

— Колко тежиш? Четиридесет и пет килограма с мокри дрехи?

Беше ѝ дал работа, напомнили тя. А и в сравнение с него — даже и спрямо Мийра — тя вероятно изглеждаше дребничка и слаба.

— Не знам колко се очаква да тежа, но съм силна и опитна.

— Ще ти откъсне ръцете, а после ще те хвърли от гърба си като досадна муха.

— Не мисля. Но пък ако стане така, ще се окажеш прав. — Тя погледна назад към коня. — Помисли за това — каза тя на Аластар.

Бойл обмисли предложението. Малката красива фея явно искаше да се докаже, затова щеше да ѝ позволи да опита. После можеше да лекува насиненото си дупе — или глава — зависи кое първо щеше да се удари в земята.

— Една обиколка на манежа. Вътре — каза той и посочи. — Ако успееш да се задържиш отгоре му толкова дълго. Дай ѝ каска, Мийра, моля те. Може да предпази главата ѝ от удара, когато се приземи на нея.

— Той не е единственият ядосан тук. — Вече по-уверена, Айона се усмихна на Бойл. — Трябва да скъся стремената.

— Вътре — повтори той и поведе коня. — Надявам се, че знаеш как да падаш.

— Знам. Но няма да падна.

Тя скъси стремената бързо и умело. Знаеше, че Бойл я наблюдава — това беше добре, даже чудесно. Щеше да се примири и да приеме с благодарност работа, която включваше и само чистене на отделенията и лъскане на такъмите.

Но, господи, как само искаше отново да язди. И искаше — от цялото си сърце — да язди този кон. Да го усети под себе си, да сподели силата му.

— Благодаря. — Сложи си и закопча каската, която Мийра ѝ донесе, и понеже тя бе донесла една от подложките за качване на коня, Айона я използва.

Аластар потрепери под нея. Тя стисна колене и протегна ръка за юздите.

Сега той премисляше решението си — четеше се в жълто-кафявите му очи.

— Брана ще ми се сърди, ако се озовеш в болницата.

— Не се боиш от Брана.

Тя пое юздите. Може би никога не бе имала увереността, че принадлежи някъде, но винаги — още от първия миг — се бе чувствала като у дома си на седлото.

Айона се наведе напред и прошепна в ухото на Аластар:

— Не ме излагай, става ли? Хайде да се похвалим какво можем и да му натрием носа.

Той тръгна послушно — цели четири стъпки. После ритна със задни крака, клекна, вдигна се рязко.

Престани. Можем да си поиграем така друг път.

Тя го накара да завие на една страна, смени посоката, накара го да направи кръг на другата страна, после отново смени посоката, преди да го подкани да тръгне в тръс.

Когато конят затанцува настрани и се опита отново да ритне, тя се засмя.

— Може и да не тежа колкото онзи едър мъж, но няма да падна.

Позволи му да препусне в лек галоп — господи, как красиво се движеше — после отново забавиха до тръс.

И се почувства жива.

— Тя е много повече от някакви си думи на хартия — измърмори Мийра.

— Може и да е. Добра стойка, стабилни ръце — и по някаква причина този дявол явно я харесва.

Помисли си, че изглежда така, сякаш е била родена върху коня, сякаш може да язди през бури и гори и направо да полети над хълмовете.

После пристъпи от крак на крак, подразнен от собствените си фантазии.

— Можеш да я вземеш с теб — но не и на този дяволски кон — да видиш как се справя като водач.

— От него ще стане чудесен кон за разплод, знаеш го. Фин е прав за това.

— Фин рядко греши. Но когато се случи, е катастрофално. Все пак тя ще се справи. Докато може. Кажи ѝ да заведе Аластар в заграждението навън. Ще видим дали ще остане там.

— А ти?

— Аз ще се погрижа за документите ѝ.

— Кога искаш да започне работа?

Бойл я наблюдаваше как преминава с лекота в галоп.

— Мисля, че вече е започнала.

Не стигна до селото. Плановете ѝ се промениха във възможно най-добрата посока и тя прекара остатъка от сутринта в чистене на тор, търкане на конете, подписване на документи и изучаване на правилата и ежедневиия ритъм в конюшната с Мийра.

А най-хубавото бе, че се включи в една от разходките с коне. Темпото бе толкова спокойно, че чак мързеливо, но все пак яздеше върху гърба на довольния Спъд. Стараеше се да запомни забележителностите, докато минаваха бавно по отгъпканата пътека, през гъстата зелена гора и покрай ромолящата река.

Стар заслон, белязан бор, купчина скали.

Слушаше с удоволствие мелодичния глас на Мийра, докато тя забавляваше клиентите — немска двойка на кратка екскурзия — и се наслаждаваше на смесицата от акценти.

Това беше тя, Айона Шиън, яздеща из горите на графство Мейо — вече назначена на работа — заслушана в ирландски и немски гласове, галена от хладния и влажен бриз и омаяна от играта на слънчевите лъчи, пронизващи облаците и дърветата.

Беше тук. Всичко бе истинско. И тогава осъзна с внезапна и кристална яснота, че никога няма да се върне назад.

От този ден насетне, помисли си тя, това бе домът ѝ. Който тя щеше да създаде сама за себе си. Това бе нейният живот и тя щеше да го изживее както пожелае.

Ако това не бе магия, какво друго?

Чу други гласове, весел и заразителен смях, който бе толкова привлекателен, че я накара да се усмихне.

— Това е Конър — обясни ѝ Мийра. — Излязъл е на разходка със сокол.

След малко завиха и тя го видя напред по пътеката, застанал с друга двойка. Един ястреб бе кацнал върху облечената в ръкавица ръка на жената, докато спътникът ѝ правеше снимки.

— О, това е страхотно! — Забележително, помисли си Айона. И някак си извън това време. — Не е ли страхотно?

— Двамата с Ото сме запазили час за утре — сподели с нея германката. — Чакам го с нетърпение, голямо.

— Много ще се забавлявате. Трябва и аз да опитам. Това е братовчед ми — добави тя с нескрита гордост. — Соколарят.

— Много е красив. Имате братовчед, но не сте излизали на разходка със сокол?

— Пристигнах едва вчера. — Тя засия, когато Конър вдигна ръка и намигна закачливо на нея или на Мийра, вероятно и на двете.

— Това е мишелов на Харис — обясни Мийра. — И понеже сте запазили час за разходка утре, добре е да отделите време и да разгледате школата. Обзалагам се, че излетът със сокол ще бъде едно от най-страхотните преживявания от престоя ви в Ашфорд и ще бъде още по-пълноценно, ако видите и другите соколи и ястреби и научите малко повече за тях.

Ястребът литна и кацна върху един клон наблизко. Двете групи се поздравиха любезно, докато се разминаваха.

— Добър ти ден, Конър. — Поздравя го Мийра, докато минаваше край него.

— И на теб. Да пояздиш ли си излязла, братовчедке?

— Работя.

— Е, това е страхотно — после можеш да ми купиш халба бира, за да отбележим случая.

— Дадено.

А сега, помисли си Айона, имаше уговорка да пийне бира с братовчед си след работа. Наистина беше магия.

— Съжалявам. Моят английски понякога не е добър.

— Отличен е — възрази Айона и се обърна да погледне жената на коня.

— Това е твой братовчед. Но ти не си ирландка.

— Американка с ирландско потекло. Току-що се преселих тук. Буквално.

— Дошла си вчера? Не и преди?

— Не, никога преди. Всъщност съм отседнала в замъка за няколко дни.

— О, значи си на гости.

— Не, сега живея тук. Дойдох вчера, днес започнах тази работа, а следващата седмица ще се преместя да живея при братовчедите си. Мисля, че всичко е просто прекрасно.

— Просто така си дошла от Америка, за да живееш тук? Мисля, че си много смела.

— Мисля, че е повече въпрос на късмет. Тук е много красиво, нали?

— Много. Ние живеем в Берлин и работим там. Много е напрегнато. Тук е тихо и... не е напрегнато. Приятна ваканция.

— Да. — И още по-приятно място за живеене, помисли си Айона. Нейният дом.

Тя изтърка добре Спъд след разходката, прибра такъмите си, запозна се с останалите служители на смяна в конюшната този ден — Мик с вечната му усмивка, чиято най-голяма дъщеря се оказа сервитьорката, която ѝ бе поднесла вечерята предната нощ — след това помогна да нахранят и напоят конете и сметна, че е прекалено късно да навести Конг или школата за соколи.

Отиде при Мийра.

— Не съм много сигурна какво е работното ми време.

— Ами, да видим. — Мийра отпи голяма глътка от бутилката „Фанта портокал“. — Сигурно не си очаквала да работиш цял ден днес, както се оказа. Готова ли си да дойдеш утре?

— Разбира се. Естествено.

— Бих казала, че осем е добре за начало, но най-добре се разбери с Бойл, за да си сигурна, защото може вече да ти е направил график. Мисля, че можеш да го потърсиш сега, тъй като Мик и Пати се справят отлично тук, а аз имам частен урок в голяма конюшня.

— Ще го намеря и ще разбера как стоят нещата. Благодаря, Мийра, за всичко.

Въодушевена от изминалия ден, тя сграбчи Мийра в прегръдка.

— За мен е удоволствие, но не съм направила нищо — даже по-малко от обикновено, тъй като ти свърши повечето черна работа.

— Отрази ми се добре. Тук се чувствам добре. Ще се видим утре.

— Почини си и предай поздравите ми на Брана и Конър, когато ги видиш.

Айона провери на манежа, после и в стаичката, която Бойл наричаше свой офис, върна се обратно, заобиколи отзад и го намери в заграждението, където двамата с Аластар се гледаха вторачено.

— Мисли си, че не го харесваш.

Бойл я погледна през рамо.

— Значи има страхотна интуиция.

— Но ти го харесваш. — Тя се повдигна и се настани върху оградата. — Харесваш вида му и борбения му дух и се питаш как да

огладиш остриите ръбове на характера му, без да прекършиш духа му.

Тя се усмихна, когато Бойл се приближи към нея.

— Ти си отдаден на конете. Няма истински влюбен в конете човек, който може да погледне това великолепно животно и да не си помисли това, което казах. Дразните се взаимно, но това е само защото и двамата сте големи и прекрасни, и със силна воля.

Стъпил здраво на земята с разтворени крака, Бойл пъхна палци в предните си джобове.

— И стигна до това заключение след толкова кратко познанство?

— Да. — Радостта ѝ от изминалия ден я озаряваше като слънчеви лъчи. Струваше ѝ се, че може просто да си седи там с часове в прохладния и влажен следобед в компанията на мъжа и коня. — Предизвикват се един друг, което значи, че се уважават взаимно — но и двамата кроите планове как всеки да надделее над другия.

— Тъй като аз ще яздя него, а не обратното, мисля, че това вече е решено.

— Не съвсем. — Тя въздъхна, загледана в Аластар. — Когато бях малка, си мечтаех да имам такъв кон — голям, буен жребец само за мен, който само аз да мога да яздя. Предполагам, че повечето малки момичета минават през този етап на мечти. Аз така и не надживях своя.

— Яздиш добре.

— Благодаря. — Тя го погледна отвисоко и осъзна колко е добре, че седи на оградата, иначе като нищо можеше да се хвърли и да го прегърне, както бе сторила с Мийра. — Заради това получих работата.

— Вярно е.

Замълча, когато Аластар се приближи. Много небрежно и без да му отдели грам внимание, почти зарови нос в лицето на Айона. Конят, помисли си Бойл, гледаше тази жена, сякаш тя знаеше всичко.

— Беше чудесен ден за двама ни, нали? — Тя погали гладката му страна, после и мускулестата му шия. — Това място е много хубаво. Просто трябва малко да свикнем.

И тогава конят, който същата сутрин бе оставил следа от ухапката си върху бицепса на опитния коняр в голямата конюшня, сякаш също въздъхна. И направи крачка напред, леко привел глава над рамото на Айона, за да може тя да погали дългата му шия.

Аз ще се грижа за теб — увери го тя. — Както и ти за мен.

— Със сигурност си една от тях — измърмори Бойл. —
О' Дуайър от глава до пети.

Загледана в коня, Айона отвърна разсеяно:

— Баба ми по майчина линия.

— Няма значение по чия линия, важна е кръвта във вените. Трябваше да се досетя от начина, по който укроти този звяр още първия път.

Облегна се с гръб на оградата и огледа дълго и внимателно Айона.

— Не приличаш на тях двамата, на Брана и Конър, с тази светла коса и дребна фигурка, но носиш тяхната плът и кръв.

Понеже смяташе, че го разбира, отново я обзе нервност.

— Надявам се и те да мислят така, след като ми дават подслон. А и Брана ми помогна да си намеря тази работа, за да не се налага да търся друга, в която вероятно изобщо няма да ме бива. Както и да е, аз...

— Според легендата най-малката дъщеря на първата тъмна вещица говорела с конете и те говорели с нея. И дори съвсем малка можела да язди и най-страшния боен кон. А понякога нощем, под светлината на луната, когато ѝ се приискало, политала върху коня си над дърветата и хълмовете.

— Аз... вероятно трябва да проуча местните легенди заради туристическите обиколки.

— О, убеден съм, че тази я знаеш отлично. Историята за Кеван, който страстно желаел и копнеел за Сърха, за красотата и силата ѝ. И за тримата, които я наследили и взели нейната сила, както и товара, който носела. Плът и кръв — повтори той.

Гърлото ѝ пресъхна заради начина, по който я гледаше, сякаш виждаше в нея нещо, което тя сама не разбираше докрай. Усетил тревогата ѝ, Аластар потръпна, присви уши назад и извърна глава към Бойл.

Айона внимателно плъзна пръсти под юздата му, за да го успокои.

Грешката е моя — каза тя на Аластар. — *Не знам какво да кажа, как да реагирам все още.*

— Баба ми разказваше много истории. — Знаеше, че увърта, но докато не го опознаеше, това ѝ се струваше най-сигурно. — Както и да

е, освен ако не искаш да свърша още нещо, мислех да си тръгвам. Имам среща с Брана и вече закъснявам. Мийра каза, че мога да приключвам за днес и да дойда утре в осем?

— Чудесно.

— Благодаря, че ме взе на работа. — Погали за последен път Аластар, преди да слезе от оградата. — Ще бъда много старателна.

— О, ще гледам да е точно така, не се съмнявай.

— Е, добре. — Сега ръцете ѝ бяха толкова изпотени, че ѝ се щеше да ги потърка в джинсите си. — Ще се видим утре.

— Поздрави от мен братовчедите си.

— Добре.

Гледаше я как се отдалечава бързо, сякаш да избяга от нещо лепкаво на земята.

Красиво момиче, помисли си той, макар да беше най-добре да не обръща внимание на това. Красиво и слънчево, и с вид на богиня от приказките върху коня.

Това определено трябваше да го забрави. Реши обаче, че ще му е доста по-трудно да забрави факта, че току-що е наел на работа вещица.

— Тъмна вещица, последната от тримата. Сега всички са тук заедно с кучето, ястреба и коня, за бога. — Изглежда намръщено Аластар. — Ти несъмнено си част от плановете на Фин. И какво, по дяволите, означава всичко това?

Запита се и какво точно Фин — негов приятел, съдружник и близък почти като брат — таи в мислите и сърцето си.

Сякаш за да изрази категорично мнението си за Фин, както и за Бойл впрочем, Аластар вдигна опашка и натори поляната.

Бойл успя да отскочи встрани, преди мнението на коня да се стовари върху ботушите му. След като го изпепели с поглед обаче, той отметна глава и се разсмя.

[1] Spud (англ.) — картоф. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Уверена, че знае къде отива, Айона забърза през гората. Видя млада двойка, излязла на разходка — хванати за ръце. Помисли си, че вероятно са гости на хотела, може би на меден месец. Туристи, които се възползваха от сухото време и оскъдните слънчеви лъчи.

Тя също щеше да е гост в хотела още няколко дни, но вече не беше турист. Беше имигрант.

Звучеше ѝ странно и някак очарователно, макар и да миришеше на коне и може би малко на оборски тор. Но тъй като вече малко закъсняваше, не искаше да губи време, за да се отбие през стаята си, да си вземе душ и да се преоблече.

Трябваше да си направи някакъв примерен план, каза си тя, в който да включи посещението в школата за соколи и отиването до Конг. Може би щеше да е възможно да го направи в обедната си почивка на следващия ден — стига да имаше такава. Ако Конър имаше желание, би могла да го почерпи бира в селото след урока ѝ с Брана, може би дори щяха да вечерят заедно.

И нямаше търпение да прати имейл на Нан, за да ѝ разкаже за работата, как е минал денят ѝ и какво е научила от Брана. Животът ѝ, толкова разпилян и безрадостен само допреди няколко дни, сега бе пълен с възможности.

Сега това беше нейният път — до работата, до дома. Никакво чакане в задръствания, докато се прибере в малкия си апартамент. Никакво бленуване на приключения, защото сега изживяваше такава наистина.

Повече нямаше да се чуди какво точно ѝ липсва, че хората толкова лесно си тръгваха от живота ѝ. Този път тя си бе тръгнала. Не, поправи се тя, беше пристигнала. Това бе далеч по-важно.

Сега само от нея зависеше да го изпълни със смисъл.

Когато стигна до изкорененото дърво, усети онова притегляне, онзи копнеж и чу примамливо прошепнато името си. Спря за миг и се огледа, но не видя никого.

Но го чу отново — тихо и почти нежно прошепване на името ѝ.

Поколеба се — не се ли виждаше някаква светлинка, слаба и далечна, примигваща отвъд преградата от клони? Като светлина в прозорец на уютен дом?

Макар да си напомни, че вече закъснява и че Брана ѝ е казала да не се помайва там, да не минава нататък, тя направи крачка напред.

Само за минутка, колкото да надникне.

Още една крачка и всичко доби някакъв приказен оттенък. Светлината стана по-ярка, шепотът — по-настоятелен, а някаква сънливост я приласка в топлите си прегръдки и се просмука във вените ѝ.

У дома, помисли си тя отново. Толкова дълго бе мечтала за дом. А това...

Когато пръстите ѝ докоснаха зелените лиани, въздухът сякаш запулсира като ударите на сърце, светлината помръкна и стана призрачна.

Зад нея кучето излая рязко и я стресна.

Тя потрепери като човек на ръба на пропаст и направи няколко крачки назад, докато застана редом с кучето, опряла длан върху красивата му глава.

Собственото ѝ дишане така отекваше в главата ѝ, че едва можеше да чуе мислите си.

— Щях да премина отвъд. Струваше ми се, че трябва да го направя, и го исках повече от всичко на света. Радвам се, че се появи, и съм сигурна, че не е било случайно. Тръгваме. Предполагам, че тя ни чака и двамата.

Вятърът се усили, когато тръгнаха да се отдалечават. Преди да стигнат края на гората, заваля и дъжд — от едничкия облак в небето, доколкото можеше да види Айона, тъй като слънцето продължаваше да сияе нежно.

Двамата с Кател забързаха крачка. Макар да се бе запътила към вратата на къщата, зърна Брана в ателието и смени посоката.

Както и предния път, в ателието ухаеше прелестно — на пушек и билки, и на восък. Брана се изправи, косата ѝ бе свита на кок, а пуловерът ѝ с цвета на зрели сливи стигаше почти до ханша. Сложи бяла саксия на работния плот, добави бяла купа, голяма бяла свещ и бяло перо.

— Закъснях. Съжалявам, но...

— Оставила си ми съобщение на телефона, че ще закъснееш. Няма значение. — Загледа се в Айона, докато Кател отиде и се отърка в краката ѝ. — Поздравления. Добре ли мина първият ти ден?

— Страхотно. Прекрасно. Благодаря ти. Много ти благодаря. — Докато говореше, Айона изтича през стаята и прегърна силно Брана.

— Добре, добре. — Брана лекичко я потупа по гърба. — Все пак Бойл те е назначил на работа.

— Ти ми даде шанс да прекрача прага. — След още едно притискане Айона отстъпи назад. — Това е всичко, което бих могла да искам. Почувствах се... на мястото си от първия миг — разбираш ли какво имам предвид? Всичко сякаш се намести. А Мийра — познаваш Мийра.

— Познавам я. — С привична лекота Брана се обърна и сложи чайника. — Моя много добра приятелка и човек, на когото можеш да разчиташ.

— Веднага ми допадна, сигурно и това е част от цялото. Разведе ме наоколо, преди Бойл да се появи, а после се запознах и с Мик — вероятно и него познаваш.

— Така е.

— Толкова е забавен и знае безброй истории. Вече съм малко влюбена в него.

— Има жена и четири деца, а вече очаква и първото си внуче.

— О, нямах предвид... шегуваш се. Както и да е, беше страхотно, просто страхотно. Въпреки че Бойл беше в лошо настроение.

— Случва му се. — Брана сложи курабийки в една чиния — днес бяха шоколадови.

— Появи се, яхнал кон — като на кино — той и онзи великолепен кон. И двамата толкова ядосани и красиви, и... хм, корави. Той проклинаше коня. Почти съм сигурна, че и конят му отвръщаше подобаващо. Съдружникът му — Фин, нали — го купил и го изпратил на Бойл. Направо е смайващ.

— Конят, предполагам.

— Да. Е, и Бойл не е за изхвърляне. Аз дори за няколко минути... — Тя лекичко потупа с длан сърцето си. — Само докато го гледах. Много жалко, че изпада в мрачно настроение, защото наистина си го

бива. — Тя се усмихна широко, вдигна очи към тавана и размаха ръка пред лицето си. После очите ѝ се разшириха. — О, боже, ти и Бойл да не сте заедно?

— Имаш предвид романтична връзка? Не. — Брана се засмя, развеселена, и се зае да запарва чая. — Дватамата с Конър са приятели от деца и по тази причина с него сме приятели, откакто се помня. Чудесен човек е, с гореща кръв, но също както на Мийра, и на него може да се разчита в добро и лошо.

— Хубаво е да го знам, а и истината е, че днес имаше основание за лошото си настроение. Аластар му играеше по нервите и вече бе ухапал един от работниците в конюшните. Изритал друг и мисля, че...

— Чакай. — Брана сграбчи ръката на Айона, за да спре потока от думи. — Аластар ли каза? Конят е Аластар?

— Да. Какво има? Какво не е наред?

— Фин е купил коня и го е изпратил тук?

— Да. Мийра каза, че Фин още обикаля, но е изпратил коня преди няколко дни.

— Така. — Брана си пое дълбоко въздух и за миг опря длани на плота. — Той знае.

— Кой и какво? Плашиш ме, Брана.

— Фин. Знае, че си тук. Или знае, че тримата сме заедно. Че се очаква да започне. Аластар, казват, било името на коня на Тийгън. Той бил първият ѝ водач.

— Аластар. Не знаех, но... с него сякаш се разпознахме един друг. Имаше някаква връзка, но реших, че просто усещам, че той се нуждае от мен, нуждае се от някого, който го разбира. Аластар. Конят на Тийгън. Не мислиш, че е просто съвпадение.

— Ти дойде, а сега и този кон. А и Бойл ти го е довел тази сутрин, нали така? Много ясно, че не мисля, че е съвпадение, а като добавиш и Финбар Бърк, няма място за съмнение.

— Откъде би могъл да знае за мен или името на коня на Тийгън?

Брана остави чашите и те изтракаха върху масата.

— У него има сила.

— Като нас ли е? Фин?

— Той не е като никой друг, но също носи кръвта, както и ние. Потомък е на Кеван, черния магьосник.

— Чакай малко. Чакай. — Опитва се да приеме казаното, дори притисна с длани слепоочията си, сякаш да задържи всичко в главата си. — Това нали е злият магьосник, онзи, когото Сърха е убила — или почти убила? Този Фин е негов потомък?

— Така е. — С блеснали очи и мрачно изражение Брана нетърпеливо напъха обратно в косата си една разхлабена фиба. — Носи знака — а именно Тийгън е белязала Кеван. У него има сила и е от кръвта на Кеван.

— Зъл ли е?

С нетърпелив жест Брана махна с ръка във въздуха, после наля чай.

— Със сигурност няма прост отговор на подобен въпрос. Не е навредил никому, а аз бих разбрала, ако се е случило. Но той е от кръвта на Кеван, а времето приближава. Изпратил е коня, за да знаем.

— Но нали да имам Аластар до себе си, е предимство за мен? За всички нас? За нашата страна в битката?

— Ще видим какво ще стане.

— Не разбирам. — Понеже ѝ бяха подръка, Айона си взе от курабийките и размаха една във въздуха. — Той е съдружник на Бойл и негов приятел — това го разбрах. Не разбирам как може да е опасен, ако...

— На този въпрос е по-лесно да се отговори. Фин е опасен и винаги е бил такъв.

— Но щом Бойл е толкова добър човек, как може да са приятели?

— Животът е загадка.

— Сега поне ми е ясно как Бойл разбра, че съм... нали знаеш.

С въздишка Брана вдигна чаша към устните си.

— „Вещица“ не е лоша дума, Айона. Ти си такава.

— В моето ежедневие не се е говорило често за това. Полека-лека свиквам с факта. Трябваше да ти го кажа преди, веднага. Той знаеше. Не съм му казвала — защо да го правя — но той разбра. Не изглеждаше особено притеснен от това, но след като е приятел с магьосник...

— Фин е като нас — вещица.

— Правилно. Просто ми звучи много момичешко.

— Имаш много да учиш, братовчедке. — Подаде на Айона чая ѝ.

— Първо трябва да ти кажа още нещо. Никога не нарушавам дадена дума. За мен е важно. Но днес, докато се връщах от конюшната, тръгнах да минавам през преплетените клони и лиани. Нямах намерение да го правя, но ми се стори, че видях светлина и чух името си — отново и отново. Беше почти като в съня ми. Почувствах се извън тялото си и притеглена натам. Сякаш трябваше да премина към онова, което ме чака отвъд. Кател ме спря отново. Аз не нарушавам обещанията си, Брана. И не лъжа.

— Никога ли? — Брана отпи глътка от чая си.

— Никога. И бездруго изобщо не ме бива, така че защо да се мъча? Но щях да се върна там, ако Кател не беше се появил. Сама не бих могла да спра.

— Той те изпитва.

— Кой?

— Кеван или онова, което е останало от него. Ще трябва да бъдеш по-силна и по-умна. След като това стане, двамата с Конър ще те заведем там, както обещахме. Е, добре, хайде да видим с какво разполагаме като начало.

Прекалено развълнувана, за да пие, Айона побутна чая си настрани.

— Ще ме научиш ли да правя някое заклинание?

Брана отново се засмя и поклати глава.

— Препусна ли в галоп още първия път, когато се качи на кон?

— Искаше ми се.

— Днес ще вървиш бавно, и то с водач. Каж ми какво ти е казвала баба ти за най-важното нещо в твоята сила, в Занаята?

— Да не вреди никому.

— Добре. И никой да не страда. Това, което носиш в себе си, е толкова неразделна част от теб, колкото и цветът на очите ти или формата на устните ти. Онова, което ще правиш с него, е въпрос на избор. Избирай разумно.

— Вече направих избора да дойда тук, при вас.

— И се надявам, че няма да съжалиш. Добре, елементите са четири. — Тя махна към работната маса. — Земя, въздух, вода, огън. Призоваваме ги, използваме ги с голямо уважение. Не ги покоряваме със силата си, а сливаме нашата сила с тяхната. Огънят почти винаги е първият елемент, който изучаваме.

— И последният изгубен — вметна Айона. — Баба казваше така.
— Вярно е. Запали свещта.

Доволна, че може да покаже нещо, Айона пристъпи напред. Укроти дишането си, фокусира съзнанието си, представи си как събира силата вътре в себе си, а после я освобождава с една дълга и тиха въздишка.

Фитилът на свещта проблесна, после се запали.

— Много добре. Вода. Нуждаем се от нея, за да живеем. Тя тече в телата ни, владее света, в който живеем.

Махна към бялата купа, пълна с вода.

— Сега е бистра и спокойна. Неподвижна. Но тя се движи като морето, изригва в гейзери, блика като фонтан. Нейната сила и моята.

Айона видя как водата се раздвижи и вътре в купичката се надигнаха леки вълнички, които плиснаха в стените. Издаде приглушен вик, когато водата изригна към тавана, потрепери като водно копие, а после се разтвори като цвете и се изсипа обратно в купичката, без да се разплиска и капчица навън.

— Това беше много красиво.

— Красив трик, но много полезно умение. Раздвижи водата, Айона. Почувствай я, виж я, помоли я.

Също като пламъка на свещта, каза си тя. Трябваше да се съсредоточи и да събере силата си. Отново успокои дишането си, опита да стори същото и с мислите си, с пулса си. Вторачи се във водата, мъчейки се да си представи как малките вълнички се плискат на повърхността ѝ.

И не успя да направи дори една вълничка.

— Не правя каквото трябва.

— Не. Липсва ти търпение.

— Имам този проблем. Добре, отново.

Загледа се решително във водата, напрегна всички сили, докато накрая очите я заболяха.

— На някои им е нужно повече време. Къде е центърът на силата ти? Къде я усещаш да се надига? — попита Брана.

— Тук. — Айона притисна длан към стомаха си.

— При Конър е тук. — Брана тупна леко сърцето си. — Извади я, изтласкай я навън. Използвай ръката си за насочване. Нагоре, навън. Представи си го, съсредоточи се, помоли.

— Добре, добре. — Разкърши рамене, отметна коси, зае нова стойка. Искаше да раздвижи тази проклета вода. Искаше да се научи как да я запраща нагоре като копие. Може би беше прекалено плаха. Затова...

Пое си въздух, притегли силата, вдигна ръка от стомаха си и я изпъна рязко към купата.

Едва сдържа вика си, когато водата излетя към тавана.

— Мили боже! Аз просто... Опа!

Отново се спусна надолу като мощен поток. После спря и замръзна във въздуха точно над плота.

— Предпочитам да си спестим чистенето — каза Брана и само с едно помръдване на пръст изля водата отново в купата.

— О, ти си била. Мислех, че съм аз.

— Ти я изпрати нагоре, изгуби концентрация. Спестих ти обирането с парцал.

— Аз ли го направих? — Развълнувана, тя затанцува на място. — Браво на мен. Уха, това е велико. Никак не е уважително — довърши тя с лека гримаса.

— Няма причина да не е изпълнено с радост и възторг. Нали е магия все пак? Направи го отново. Но бавно. Гладко. Не губи контрол.

— Също като да яздиш кон — измърмори Айона.

Издигна водата само няколко сантиметра над купата този път и представяйки си малък фонтан, го направи. Бавно-бавно тя завъртя струята, така че да закръжи над ръба. Танцът на водата я изпълни с радост и възторг.

— Вътре в теб дреме голяма сила — увери я Брана.

Доволна, горда, очарована от себе си, Айона остави водата да се излее обратно в купата.

— Хайде да я събудим.

Когато Конър влезе, тя караше едно перце да лети. Не танцуваше грациозно като перцето на Брана, но все пак летеше във въздуха.

Той намигна, после завъртя пръст и накара перцето да се завърти и да я погъделичка по брадичката.

— Самохвалко — каза тя, но се засмя и сама завъртя перцето. — Все едно съм в забавачката за вещици. Направих пламък, раздвижих

водата, вдигнах перце във въздуха и направих това.

Посочи към бялата саксия и красивия гербер, който цъфтеше в нея.

— Много добре. — Впечатлен, той се приближи към работната маса.

— Аз направих това — поясни тя, сочейки малкото зелено стръкче до разкошния цвят. — Брана сътвори цветето.

— И все пак браво. Страхотен ден си имала, братовчедке. — Той я прегърна през рамо. — А аз идвам да си потърся бирата. Стига толкова уроци, не мислиш ли така, Брана? Минава шест и половина, а аз умирам от глад.

— Магията е в сърцето му, но нашият Конър мисли с корема си. Или с онова под него.

— И не се срамувам нито от едното, нито от другото. Да вървим в бара. Айона ми е обещала халба бира, а вечерята е от мен. Сделката си я бива, откъдето и да я погледнеш.

— Защо не? — реши Брана. — Имаме да говорим за много неща, а малко бира и храна ще ми дойдат добре, докато приказваме.

Измъкна фибите от косата си, разтърси я и накара Айона да въздъхне завистливо.

— Хайде, Кател. Връщам се след пет минути — каза тя.

— Ще минат поне двайсет — поясни Конър. — Ще се видим там — извика той и се пресегна да хване ръката на Айона.

— Нямам нищо против да почакам.

— Ще реши да се преоблече, после да си оправи лицето. Мога вече да пия бира, докато приключи, а ти ще ми разказваш за деня си.

— Най-невероятният ден в живота ми. Имам много за разказване.

— А аз имам много време, стига да вървим към халбата и вечерята ми.

Може би заради остатъчната енергия от силата, която бе упражнявала, в комбинация с вълнението от новата работа, но Айона имаше чувството, че може да тича през целия път до селото.

Конър бе на друго мнение и затова вървяха бавно по криволичещия път. Знаеше, че бърби прекалено — но пък той сам бе

попитал, а и слушаше внимателно, смееше се и подхвърляше коментари.

Когато му каза за Аластар, Конър повдигна вежди, наведе глава настрани. Очите му, които бяха развеселени преди миг, сега се избистриха и съсредоточиха рязко.

— Виж ти, това е интересно развитие на нещата, нали?

— Брана се разстрои.

— Ами Фин успява да я разстрои почти винаги, а да изпрати точно този кон тук? Това е послание от негова страна специално за нея.

— Предупреждение?

Той се усмихна кротко на Айона.

— Тя може да го приеме като такова.

— Ти не си разстроен.

— Скоро ще се случи — каквото и да е. Знаехме го още щом застана на прага ни.

Той погледна встрани, към гората, и Айона си помисли, че очите му се взират в нещо, което тя не можеше да види.

— Това е само следващата стъпка — каза ѝ той, — а аз бих отбелязал, че да имаш добър кон, е хубаво нещо.

— Но той е на Фин, а Фин е част от... не знам... от противната страна...

— Не е.

— Но... Брана каза...

— Кръвни връзки, проклетия и дяволски знаци. — Конър тръсна рамене, сякаш да отхвърли всичко това като старо сако от гърба си.

— Не е ли потомък на Кеван?

— Такъв е. Ще ми се да попитам кой няма черно петно в родословието си. Това, че си нечий потомък, не определя кой си. Имаш избор, нали така? Ти си направила своя. Фин прави своя, а бог ми е свидетел, че нашата Брана също избира сама. Сестра ми е и е по-важна за мен и от въздуха. А Фин ми е приятел и е бил такъв през целия ми живот. Затова балансирам между двамата и имам късмет, че умея да пазя равновесие.

— Не смяташ, че той е зъл.

Конър поспря за миг, колкото да я придърпа към себе си и да докосне с устни косите ѝ в израз на обич, която я стопли вътрешно.

— Мисля, че злото има най-различни проявления. Фин не е сред тях. Колкото до това, че Аластар бил негов? Да купиш нещо, не означава, че то е твое, тъй като можеш да го задържиш, да го изгубиш или подариш. Ти си тази, която има връзка с коня, нали?

— Май си прав. Ти му имаш доверие, разбирам го. Но Брана — не.

— Може да се каже, че е раздвоена, което се случва изключително рядко. Той ще се върне когато реши, и тогава ще можеш сама да прецениш и да си съставиш мнение.

— Израснали сте заедно, нали? Ти, Фин и Бойл.

— Още растем.

Тя се засмя, но изпита и тъпа болка.

— Нямам никакви приятели от детинство. Преместихме се да живеем на друго място, когато бях на шест, после родителите ми се разделиха, когато бях на десет, и последва ново местене, както и често пътуване между двамата, както и допълнително местене, когато всеки от тях се ожени повторно. Мисля, че е много хубаво да имаш приятели, с които си израснал.

— Приятелите са си приятели, когато и да ги намериш.

— Прав си. Това ми харесва.

Той отново я хвана за ръка и посочи със свободната си към нещо в далечината тъкмо когато влизаха в селото.

— Там са руините на абатство Конг. Мястото си го бива и много туристи идват, за да го посетят, но повечето се тълпят в Конг заради „Тихия човек“.

— Баба много обича този филм. И аз го гледах отново, преди да дойда тук.

— През септември организираме фестивал в негова чест. Голямо събитие. Самата Морийн О'Хара дойде на него преди две години. Още е голяма красавица. Величествена и много земна в същото време.

— Видя ли я отблизо?

— За миг. Определено запомнящ се миг. Не си се разходила до селото днес?

— Не, но има много време. Имам чувството, че съм била тук. Заради разказваното от баба ми — обясни тя — и нейните снимки, както и туристическата брошура. Всичко е както си го представях.

Красивите магазини, барове и ресторанти, малкият хотел, цветята в саксии и в сандъчета на первазите, които сякаш й кимаха по пътя, който водеше към руините на абатството. Макар магазините да бяха затворили вече, баровете работеха, а по тесните тротоари се разхождаха туристи.

— Къде е магазинът на Брана?

— Зад ъгъла, ей там, малко по-надолу, до магазина за чай. Сега е затворен, но имам ключ, ако искаш да го разгледаш.

— Няма нужда. Сигурно ще имам почивен ден — поне се надявам.

— Естествено, че ще имаш почивен ден. Бойл ще те кара да работиш много, но не и непрекъснато.

Продължиха напред, изкачиха се леко по пътя и тя повдигна лице, щастлива да усети хладния въздух върху него.

— Това не е ли... на торф ли ми мирише?

— Разбира се. Няма нищо по-хубаво от запален торф в огнището вечер — и една халба бира в добавка. Ето тук ще намерим и двете.

Отвори вратата и я побутна да влезе вътре.

Леко сладникавата миризма на пенливата бира, която наливаха от кранчетата, се смесваше със землистия аромат на торфа, който гореше в огнището — да, помисли си Айона, нямаше нищо по-хубаво. Имаше хора, насядали около бара, както и други, които вече седяха по масите и похапваха. Гласовете им звучаха приглушено над звъна на чашите.

Половин дузина редовни клиенти поздравиха Конър още щом прекрачи прага. Той също поздравя шумно познатите си, махна им, после заведе Айона до бара.

— Добра ти вечер, Шон. Това е братовчедка ми Айона Шиън от Америка. Внучка е на Мери Кейт О'Конър.

— Добре дошла. — Барманът със стряскащо бяла коса и червендалесто лице я изгледа със светнали сини очи. — Как е Мери Кейт?

— Много добре, благодаря.

— Айона работи за Бойл в конюшнията. Днес беше първият ѝ ден.

— Така ли било? Значи си ездачка?

— Точно така.

— Искате да ме почерпи халба бира, за да отбележим случая. За мен „Гинес“. Ти какво обичаш, Айона?

— Нека са две.

— Брана идва насам, така че ги направи три. Само да си намерим маса. Ето я и Фани. — Конър целуна по бузата една красива блондинка. — Запознай се с братовчедка ми Айона от Америка.

И така се почна. Айона сметна, че се е запознала с повече хора само за десет минути на крачка от бара, отколкото обикновено ѝ се случваше за цял месец. Докато се отдалечат оттам, в главата ѝ вече беше бъркотия от лица и имена.

— Всички ли познаваш?

— Повечето наоколо — да. А ето двама, които и ти познаваш.

Забеляза Бойл и Мийра, седнали на маса, отрупана с халби и чинии. Конър зае една от съседните до тях.

— Как сте?

— Бива. Хей, Айона, явно си решила да опиташ нощния живот в селото, така ли? — попита я Мийра.

— Празнуваме новата ми работа. Благодаря отново — обърна се тя към Бойл.

— Тъкмо уточнявахме графика — осведоми я Мийра — и твоят почивен ден е в четвъртък, ако искаш да си правиш някакви планове.

— Точно сега само това и правя.

— Айона ми каза, че Фин ти е пратил нов кон. Аластар, нали така — бил много темпераментен.

— Друг път. — Бойл надигна халбата си и изпи останалото в нея. — Опита се да закуси с ръката на Кевин Лийри сутринта, след като срита здраво Мууни.

— Теб захапа ли те?

— Още не, но се опитва непрекъснато. Държа се като истински джентълмен с братовчедка ти.

Айона се усмихна над халбата си.

— Просто се чувства неразбран.

— Много добре си го разбирам.

— Чудим се какво е намислил Фин с този юнак. — Мийра си гребна от супата, без да откъсва очи от Конър. — Аластар не е обикновен кон за езда, това е сигурно. Може и да става за разплод, но Фин не каза, че е тръгнал да търси жребец за тази цел, когато замина.

Конър небрежно сви рамене.

— Никой не знае какво е намислил Фин, освен самият той, а много често и сам не знае. И като заговорихме за това, ето я и Брана.

Той вдигна ръка и улови погледа ѝ.

— Това вече е цяло парти — отбеляза тя, приближавайки се до масата. Потърка с длан рамото на Мийра и се усмихна на Бойл. — Да не би да караш приятелката ми да работи даже и на вечеря?

— По-скоро е обратното — възрази Бойл. — Тя е безмилостна. Канех се да се отбия при теб утре. Мехлемът, който ни приготви, почти свърши.

— Имам още от него. Ще ти пратя сутринта по Айона. — Седна и взе бирата си. — Е, наздраве за Айона и новата ѝ работа, както и за теб, задето имаше благоразумието да я наемеш.

Чувстваше се леко замаяна просто като си седеше. Сред братовчеди, шефа ѝ, колега от работата — и си поръча телешко задушено с ечемик по препоръка на Конър.

Като за първи работен ден в Ирландия, не можеше да мине по-добре.

А после стана още по-хубаво.

Конър се измъкна от масата. Върна се след малко с цигулка.

— Конър — възкликна Брана.

— Аз плащам вечерята, така че ти поне можеш да ни посвириш.

— Свириш на цигулка?

Брана погледна към Айона и вдигна небрежно рамене почти като брат си.

— Когато съм в настроение.

— Винаги съм искала да се науча да свиря на някакъв инструмент, но съм безнадежден случай. Моля те, няма ли да ни посвириш?

— Как можеш да откажеш? — Конър подаде цигулката и лъка на сестра си. — Изпей ни някоя песен, Мийра, скъпа — нещо весело в тон с вечерта.

— Не си платил моята вечеря.

Той ѝ намигна едновременно дръзко и закачливо.

— Винаги можем да си вземем десерт, ако имаш апетит.

— Една песен. — Брана изпробва лъка. Конър вече го бе смазал, забеляза тя, уверен, че ще я убеди да свири. — Знаеш, че няма да се откаже, докато не изпълним желанието му.

Тя извъртя стола си, отново изпробва лъка, струните. Гласовете наоколо заглъхнаха, Брана се усмихна и затропа лекичко в такт.

Музиката се понесе весело, както бе пожелал Конър, бързо и ритмично. Брана се обърна засмяна към Мийра и Айона отбеляза колко дълбоко и искрено е приятелството помежду им, когато Мийра се засмя и кимна.

— „Ще кажа на мама, когато се прибера, че момчетата не оставят момичетата на мира.“

И това беше магия, помисли си Айона. Тази искряща и радостна музика, дълбокият и закачлив глас на Мийра, смехът по лицето на Брана, докато свиреше. Сърцето ѝ, което вече бе опиянено, политна още по-високо, докато тя се стараеше да запомни с точност всичко — звуците, погледите, дори въздуха наоколо.

Никога нямаше да забрави този миг и чувствата си точно сега.

Улови погледа на Бойл, който я наблюдаваше с развеселено изражение. Сигурно му изглеждаше като някоя заслепена от блясъка на звездите глупачка, но ѝ беше все едно.

Когато избухнаха аплодисменти, тя усети, че направо подскача на стола си.

— О, това беше страхотно! И двете сте невероятни.

— Веднъж дори спечелихме награда, нали, Брана?

— Вярно е. Първа награда в Шруто за таланти на Ханигън — бързо изчерпало се събитие, напълно подходящо на кратката ни кариера.

— И двете бяхте великолепни — както тогава, така и сега, но сме благодарни на Мийра, че не хукна да става звезда на сцената. — Бойл я потупа по ръката. — Нуждаем се от нея в конюшнията.

— Предпочитам да пея за удоволствие, а не за да си изкарвам прехраната.

— Не искаш ли да се позабавляваш още малко? — Айона побутна Мийра по рамото. — Изпей ни още нещо.

— Гледай само какво ни причини — обърна се Брана към брат си.

— Ти не свириш достатъчно за удоволствие. Винаги съм искал да го правиш по-често. — И когато докосна с длан страната ѝ, Брана само въздъхна.

— Толкова си сладкодумен и го знаеш.

— Айона не е единствената американка тук тази вечер. Забелязах още няколко. Изпейте им „Волния скитник“ и ги изпратете със спомена за двете красавици в бара на Конг.

— Какъв си ласкател само — повтори тя и се засмя. Отметна глава назад и вдигна цигулката.

Айона забеляза как усмивката ѝ помръкна и веселието се изпари от тъмносивите ѝ очи. Нещо друго се появи в тях, толкова бързо се появи и изчезна, че не можеше да го определи точно. Копнеж? Гняв? Комбинация от двете.

Но тя отново свали инструмента в скута си.

— Съдружникът ти се върна — обърна се Брана към Бойл.

СЕДМА ГЛАВА

Всичко в него сякаш бе рязко. Скулите, челюстта му, дори и дръзкият зелен поглед — както и блясъкът в очите му.

Влезе с полъх на вятъра, който накара кротко тлеещия торф да пламне изведнъж.

Както по-рано с Конър, неколцина от клиентите в бара го поздравиха. Но Конър бе приветстван с непринуденост и топлота. Посрещането на Финбар Бърк бе израз и на уважение, граничещо, помисли си Айона, с предпазливост и лека тревога.

Носеше черна кожена наметка, стигаща до коленете. Дъждът, който явно бе завалял, докато тя седеше на топло и сухо, се стичаше на капки по нея, както и по дългата му черна коса.

Самата тя леко притеснена, Айона извърна очи към Брана. Сега по лицето на братовчедка ѝ не бе изписано нищо, сякаш онова мигновено завихряне на емоции бе само илюзия.

Фин си проправи път навътре и както Брана бе направила с Мийра по-рано, сложи длан на рамото на Бойл и на това на Конър. Но погледът му, отбеляза Айона, се спря на Брана.

— Не искам да ви прекъсвам.

— Ето го и него, най-сетне се завръща от дългите битки. — Конър се ухили дръзко. — И точно навреме, за да почерпи всички.

— Някои от нас са на работа утре — напомни Брана на брат си.

— Голям късметлия съм, че шефът ми е разбран и великодушен човек. За разлика от твоя — добави Конър с намигване към Брана, — който определено е голям тиранин.

— Готов съм да почерпя — обади се Фин. — Добър вечер, Мийра, как е майка ти? Чух, че не се чувствала много добре — добави той, когато тя само примигна насреща му.

— По-добре е, благодаря. Беше хванала бронхит и малко се залежа. Докторът я натъпка с лекарства, Брана — със супа, така че отново е добре.

— Радвам се да го чуя.

- Донесъл си ни дъжд — отбеляза Бойл.
- Явно. Брана. Изглеждаш чудесно.
- Добре съм. Май си съкратил пътуването си?
- Шест седмици ми стигат. Липсвах ли ти?
- Не. Никак.

Той ѝ се усмихна — светкавично и отново рязко, после извърна яркозелените си очи към Айона.

- Ти сигурно си американската братовчедка. Айона, нали така?
- Да.

— Фин Бърк — каза той и протегна ръка над масата. — Тези тук явно нямат достатъчно добри маниери, за да ни представят един на друг.

Тя автоматично пое ръката му и усети топлината, рязкото парване на силата. Все така усмихнат, той повдигна вежда, сякаш искаше да каже: „Какво друго си очаквала?“.

- Още една халба „Гинес“ за теб? — предложи той.

— О, не, въпреки разбраните и великодушни шефове, това ми е лимитът. Благодаря все пак.

— Бих изпила един чай, преди да изляза на дъжда — обади се Мийра. — Благодаря, Фин.

- Чай да бъде. Още една халба, Бойл?

— С камиона съм, така че приключих.

- Аз съм пеша — вметна Конър, — затова ще изпия още една.

— Ще ти правя компания. — Фин едва се озърна и сервитьорката им побърза да се приближи. — Здравсти, Клеър. Дамите ще пият чай. С Конър искаме бира. „Гинес“ тази вечер.

Намери стол и го придърпа.

— Няма да обсъждаме работа по време на партито — каза той на Бойл. — Ще поговорим по-късно за това, макар че смятам, че и двамата сме наясно с всичко. Както и ти, Конър.

— Става. Изведох Мерлин на разходка няколко пъти, докато ти скиташе, а и Мийра също — осведоми го Конър.

— А и той самичък излиташе нанякъде, когато си поиска. Ще минеш ли през школата утре?

- Ще се постарая, както и през конюшните.

— Гледай да замениш няколко думи с Кевин и Мууни. — Бойл вдигна халбата си. — Най-новото ти попълнение изтормози и двамата.

— Има огнен нрав и желязна воля. Теб измъчи ли те?

— Старае се. Харесва нея. — Бойл кимна към Айона.

Вперил поглед в очите на Айона, Фин потропа с пръсти по масата, сякаш отмерваше някакъв такт.

— Така, значи.

— След като зверски се постара да ме хвърли чак в съседната околия, тази американка тук го яхна и го поведе из манежа, сякаш е послушно пони.

Фин бавно се усмихна.

— Наистина ли? Значи си добра ездачка, Айона?

— Истина е и е добра ездачка — отговори му Бойл. — Сега работи за нас, за което те осведомявам лично.

— Радвам се, че си при нас. Значи си решила да порботиш по време на ваканцията?

— Аз... ще живея тук. Тоест вече живея тук.

— Ами тогава добре дошла у дома. Надявам се, че баба ти се чувства добре. Госпожа О'Конър, нали?

— Много е добре. Благодаря. — За да ги укроти, Айона стисна здраво ръце под масата. — Имах нужда от работа и Брана помоли Бойл да се срещне с мен. Работила съм за „Лоръл Райдинг Академи“ в Мериленд. Имам препоръки, работна автобиография. Тоест сега са у Бойл, ако искаш да ги видиш.

„Млъкни, млъкни вече“, заповяда си тя мислено, но нервността ѝ надделя.

— Имате страхотна конюшня. Мийра ме разведе наоколо. И си напълно прав. Аластар има буен нрав и силна воля, но не е лош. Не му е в природата. Просто е ядосан и несигурен, озовал се е на непознато място, сред хора и коне, с които не е свикнал. Сега трябва да се докаже, особено пред Бойл. Слава богу — възкликна тя, когато чаят пристигна. Можеше да го използва, за да си затвори устата.

— Притесняваш я. — Развеселена, Брана се обърна към Фин. — Има навик да бърби неспирно, когато е нервна.

— Така е. Съжалявам.

— И непрекъснато се извинява. Наистина трябва да престанеш с това, Айона.

— Да. Защо си купил Аластар? — подхвана тя. После вдигна ръка. — Съжалявам. Не ми влиза в работата. Освен това вече каза, че

не искаш да говориш за бизнес.

— Красив е. Имам слабост към красотата и силата, и... магията.

— Той притежава всичко това — съгласи се Мийра. — И всеки, който поне малко разбира от коне, ще ти каже, че не е роден, за да разхожда туристи на гърба си ден след ден.

— Не, роден е за друго. — Погледна към Брана. — Нужен е за друго.

— Какви ги приказваш? — измърмори тя.

— Той ми проговори. Ти ме разбираш — обърна се той към Айона.

— Да. Да.

— Затова сега е тук, а на път насам е най-красивата кобилка в западните графства. Също с буен нрав, двегодишна и красива като принцеса. Казва се Аня — като кралицата на феите. Ще ги сватосаме, Бойл, когато тя съзрее достатъчно. Дотогава ще се справя добре с прескачането на препятствия, дори и с неопитни ездачи, мисля.

— Не казвай, че си мислиш само за разплод. — Брана побутна чая си настрани.

— О, скъпа, това винаги е в мислите ми.

— Знаел си, че е дошла и какво означава това. Вече е започнало.

— Ще поговорим за това. — Фин сложи длан върху тази на Брана над масата. — Но не в бара.

— Не, няма да е в бара. — Тя издърпа ръката си изпод неговата. — Знаеш повече, отколкото казваш, и искам да чуя цялата истина.

В очите му проблесна раздразнение.

— Никога не съм те лъгал, сърце мое. Нито веднъж през живота си и ти го знаеш. Дори и когато една лъжа можеше да ми даде най-желаното на света.

— Да оставиш недоизказани неща, е като да излъжеш направо. — Тя стана. — Имам още работа. Бойл, закарай, моля те, Айона до хотела ѝ с камиона си. Не искам да минава нощем през гората.

— О, но...

— Ще се погрижа. — Бойл спокойно прекъсна възраженията на Айона. — Не се тревожи.

— Ще ти пратя онзи мехлем сутринта. А с теб ще се видим утре след работа, Айона. Имаме да вършим още много.

— Да го вземат мътните — въздъхна Конър и понечи да стане, след като Брана си тръгна.

— Не, остани и си изпий бирата. — Мийра разтри рамото му, сякаш да прогони напрежението, докато ставаше. — Аз ще ида с нея. И бездруго е време да вървя. Благодаря за чая, Фин, и добре дошъл у дома. Сигурно ще се видим пак утре.

Мийра грабна якето си и го нахлузи, докато бързаше към вратата на бара.

Конър потупа ръката на братовчедка си.

— Ще трябва да свикнеш с това.

— Самата истина — измърмори Фин, после с престорена небрежност се облегна назад и се усмихна. — Често предизвиквам лошо настроение у Брана. Е, кажи ни, Айона от Америка, какво видя и направи в Ирландия?

— Аз... — Как можеха да продължат с приятелските закачки, когато въздухът направо искреше от ярост и болка? — Ами... нищо особено. И същевременно страшно много, предполагам. Дойдох да се запозная с Брана и Конър и да си намеря място за живеене, работа. Вече намерих. Но още не съм имала време да видя каквото и да било наоколо. Толкова е красиво, че това ми стига.

— Ще трябва да те поразходим и да ти покажем забележителностите. Казваш, че си намерила място за живеене, така ли? Бързо действаш.

— Отседнала съм в замъка Ашфорд за няколко дни.

— Това вече е истински лукс.

— Така е. После ще живея с Брана и Конър. — Забеляза как очите му блясват, присвиват се и бързо се местят към Конър. — Това проблем ли е?

В отговор Фин се наведе над масата и продължи да я пронизва с поглед.

— Познала те е. Тя протяга ръка на мнозина, но малцина държи близо до себе си. Домът е нейното убежище. Ако нейният дом е и твой, значи те е познала. Грижи се за тях — измърмори той към Конър. — В името на всичко свято.

— Не се съмнявай в това.

— Като стана дума за недоизказани неща... — Объркана, Айона се озърна от единия към другия, после и към Бойл, който седеше, без

да отрони и дума. Нямахте да изкопчи нищо от тях, не и в този ден и час. — Трябва да вървя. Благодаря за вечерята, Конър, а на теб за чая, Фин. Няма нужда да ме караш с камиона си до хотела, Бойл.

— Тя ще ме одере жив, ако не го направя, и може да го направи съвсем буквално. Ще те видя у дома — подхвърли той на Фин.

— Скоро се прибирам.

Айона нямахте какво да стори, освен да тръгне към вратата. Хвърли поглед през рамо и забеляза, че Фин е надвесен мрачно над халбата си, докато Конър се е привел напред и му говори нещо бързо и тихо.

Излезе навън във вятъра и дъжда и в крайна сметка изпита благодарност, че ще я закарат с кола.

— Заедно ли живеете с Фин?

— Имам си лично местенце над гаража и се възползвам от къщата му, когато реша, тъй като той по-често отсъства, отколкото е там. Удобно е и за двамата да живеем близо до голямата конюшня.

Отвори вратата на стар пикап с избеляла червена боя и пресягайки се вътре, избута разпилените по седалката неща.

— Съжалявам за това. Не очаквах да имам пътник.

— Не се притеснявай. Истинно облекчение е да видя, че още някой е разпилян като мен.

— Ако е така наистина, считай се за предупреждена. Събирай си боклука и разтребвай след себе си. Брана е много подредена и ще те преследва като куче, ако зарязваш наоколо вещите си.

— Ясно.

Покатери се и се настани сред папки с твърди корици, опаковки, стара хавлия, разни парцали, както и една плитка картонена кутия, в която имаше шило за копита, рингове за юзди, няколко батерии и отвертка.

Той се качи от другата страна и пхна ключа в стартера.

— Почти нищо не каза вътре.

— Тъй като съм приятел с всички засегнати в спора, смятам, че е най-добре да стоя настрана като цяло.

Камионът подрусваше, а дъждът трополеше над главите им, когато Айона се облегна назад.

— Те са двойка.

— Кои?

— Брана и Фин. Или са обвързани, или са били преди. Сексуалното напрежение беше толкова осезаемо, че ушите ми още бучат.

Той се размърда и се намръщи, загледан в пътя.

— Няма да клюкарствам за приятели.

— Не е клюкарстване. А просто наблюдение. Сигурно е сложно и за двамата. И е ясно, че трябва да знам какво става. Ти знаеш повече от мен, а аз съм замесена в това.

— Сама си отговорна, доколкото виждам.

— Може и така да е. И какво от това? Как разбра, че съм като тях?

— Познавам ги открай време, бил съм част от живота им. Видях същото у теб, когато беше с коня.

Тя свъси вежди и се извърна с лице към него.

— Повечето хора нямаше да са толкова спокойни. Ти защо го приемаш толкова леко?

— Познавам ги открай време — повтори той.

— Не разбирам как може да е толкова просто. Мога да правя това. — Изпъна ръка и съсредоточавайки се, успя да запали мъничък пламък в дланта си.

Беше жалко пламъче в сравнение с онова, което можеше Брана, но Айона се бе упражнявала от време на време.

Той едва й хвърли бегъл поглед.

— Много удобно, ако си на излет и изгубиш кибрита.

— Хладнокръвен си — възхити се тя. — Ако бях спретнала този номер на мъжа, с когото излизах, щеше да мине право през вратата, оставяйки дупка с очертанията на силуета си като в анимационен филм.

— Сигурно не си е падал много по излетите.

Тъкмо щеше да се засмее, но забеляза мъглата да се надига отпред на пътя като стена. Ръцете й се свиха в юмруци, когато камионът нагази в нея, а после ги стисна още по-здраво, когато мъглата ги обгърна отвсякъде.

— Чуваш ли това? Можеш ли да го чуеш?

— Какво да чуя?

— Името ми. Все повтаря името ми.

Макар да бе принуден да се движи едва-едва, Бойл стискаше здраво волана.

— Кой повтаря името ти?

— Кеван. В мъглата е. Може той самият да е мъглата. Не го ли чуваш?

— Не. — И досега никога не бе го чувал. Нямахте нищо против това да си остане така. — Мисля, че е добре утре пак да работиш заедно с Мийра.

— Какво? Какво?

— Искам тя да одобри, преди да изведеш сама клиенти на разходка. — Говореше спокойно, шофираше бавно. Можеше да мине по този път и със затворени очи и сега усещането бе почти същото. — И искам да видя как се справяш като инструктор. Там ще работиш заедно с Мик или с мен от време на време. Умееш ли да скачаш?

Знаеше, че го е правила и има достатъчно победни ленти и трофеи, за да го докаже, както и удостоверение, че има право да преподава. Беше чел автобиографията ѝ.

— Да. Състезавам се от осемгодишна. Исках да се пробвам за олимпийския отбор, но...

— Прекалено голям ангажимент?

— Не. Искам да кажа, да. В известен смисъл. За такъв тип тренировки е нужна голяма подкрепа от семейството. Както и финансова помощ. — Докато очите ѝ шареха наляво и надясно, тя прокара длан от гърдите към шията си, после отново я свали. — Чу ли това? Господи, не го ли чуваш?

— Това го чух. — Дивият вой предизвика студени тръпки по гръбнака му. А това, помисли си той, беше нещо ново — поне за него. — Предполагам, че не му е приятно да го заглушаваме.

— Защо не те е страх?

— Нали се возя с вещица? От какво да ме е страх?

Тя се засмя задавено, помъчи се да успокои пулса си.

— Днес се научих да вдигам перце във въздуха. Не мисля, че ще имам голяма полза от това.

А той си каза, че има двата си юмука, както и джобния нож в джипсите, ако се наложи.

— Аз и толкова не мога. Виж там, мъглата се вдига и пред нас е Ашфорд.

И наистина беше там — великолепият приказен замък в цялата му прелест, с грейнали в златисто прозорци.

— Върнали са се там. Първите трима. Върнали са се обратно години след като майка им ги е отпратила, за да ги спаси. Останали са в замъка, били са в гората. Сънувах как най-малката дъщеря се връща, яхнала коня си както по-рано като малка. Яздеа кон на име Аластар.

— Ясно. Не знаех името на коня. Това обяснява нещата, нали?

— Не знам какво обяснява. Не знам какво се очаква да направя.

— Каквото е нужно.

— Каквото е нужно — прошепна тя, когато той спря пред входа на хотела. — Добре. Добре. Благодаря, че ме докара и че си поговори с мен, докато минавахме през онова странно място.

— Няма проблем. Ще те изпратя до стаята.

Тя понечи да възрази. Беше само на няколко крачки от вратата. Но спомнила си за гласа в мъглата, промени решението си. Хубаво беше да я придружава едър и силен мъж. Нямахше нищо срамно в това.

Заедно влязоха в топлото и пищно фоайе, отрупано с цветя. И бяха посрещнати с усмивка от жената, която бе дежурна на рецепцията.

— Добър вечер, госпожице Шиън. Бойл, радвам се да те видя.

— До късно ли работиш, Бриджит?

— Да. И добре че е така, защото пак заваля. Ето ключа ви, госпожице. Надявам се, че денят ви е бил приятен.

— Да, благодаря. И на теб благодаря отново, Бойл.

— Ще те изпратя до стаята ти.

— О, но...

Той просто взе ключа от ръката ѝ и погледна номера.

— В старата част е, нали? — С тези думи хвана Айона за ръка и я поведе нататък по коридора.

— Сега насам. — Айона зави в правилната посока.

— Това място е като лабиринт.

— Част от очарованието му. — Опита се да не се тревожи, че момичето от рецепцията може да си помисли, че са двойка.

Той спря пред вратата ѝ, отключи я. След като я отвори, огледа вътре много внимателно.

— Да, доста си разпиляна.

— Както вече споменах. — Очите ѝ се разшириха, когато той прекрачи прага решително. Едва ли си мислеше, че...

Бойл взе химикалката с логото на хотела от нощното шкафче, надраска нещо на едно листче.

— Това е мобилният ми телефон. Ако се притесниш, звъни ми. Най-добре се обади на Брана, но аз съм само на няколко минути оттук, ако има нужда.

— Много... много мило.

— Не се впечатлявай толкова. Току-що те наех на работа, нали — вече подписах всички документи. Няма да те оставя да хукнеш обратно към Америка. Заклучи вратата и право в леглото! Пусни си телевизора, ако ти се струва прекалено тихо тук.

Отиде до вратата и я отвори.

— И не забравяй — каза той, загледан в нея. — Можеш да държиш в дланта си пламък, който сама си сътворила.

Затвори след себе си. Тя тъкмо се усмихна, когато силното му тропане я накара да подскочи.

— Заклучи проклетата врата!

Тя се втурна натам и я заключи. Остана заслушана в стъпките му, които заглъхваха по коридора.

Сключи сделка сама със себе си. На работното си място щеше да мисли само за работа. Не можеше и не биваше да допуска онова, срещу което трябваше да се изправи, да ѝ попречи да си изкарва прехраната.

Когато приключи с работата си, ще използва колкото време можеше да ѝ отдели Брана. Щеше да учи, да се упражнява, да проучи всичко.

Но щеше да настоява да получи отговори.

Затова се зае да рине тор, да чисти, търка, да мъкне кофи с вода, да храни и пои животните. И се постара да стои далеч от Бойл. Споменът за прибирането към хотела и паниката ѝ я караше да се чувства неловко. Тя беше тази, която имаше специална сила, колкото и необработена да бе все още, а беше се огънала и разтреперила, беше оставила той да се грижи за нея.

Още по-лошото бе, че само за миг — може би два или три мига — когато бе влязъл в стаята ѝ, тя бе останала с грешно впечатление за намеренията му. Крайно тъжен факт, който бе принудена да приеме, когато се измъкна от прегръдката на съня. И този път не бе сънувала зли магьосници и сенки в мрака, мислеше си тя, докато срещаше гривата на Спъд.

Беше сексуален сън, при това много приятен, в който бяха двамата с Бойл наред поле с макове като в историята за магьосника от Оз.

И съвсем не бяха сънени при това.

Това подсъзнателно откритие добавяше доста тежест към усещането за неловкост.

Мийра надникна в отделението. Днес бе с яркозелена шапка с козирка, а косата ѝ бе вързана на дълга опашка отзад.

— Направила си плитки в гривата на Куин Бий.

— О, да. Аз само... ще ги разплета веднага.

— Не, недей. Изглежда очарователно и направо се кипри с новата си прическа. Само не го прави с гривата на някой от жребците. Бойл ще се намуси и ще каже, че ги глезим, все едно са за показ, а не най-обикновени ездитни коне. Такъв си е нашият Бойл.

— Забелязах. Двамата се допълват.

— Е, надявам се да е така. Небето се изясни, така че следобедната разходка остава. Смениха си часа за три с надеждата за по-хубаво време и изглежда, че ще е такава. В групата са четирима — две приятелски двойки от Америка, така че ще ти е приятно. Бойл е пратил да доведат Руфъс — едър и игрив кон. Единият от клиентите ни е висок близо два метра.

— Колко прави това?

— О, по американските мерки ли? — Тя се намръщи, побутна шапката и се почеса по главата. — Към шест фута и половина май. Иначе тук ще оседлаем Спъд, Бий и Джак. Ти си избери някой от останалите.

— Може би Цезар, освен ако ти не го искаш.

— Вземай го. — Мийра си отбеляза нещо в папката. — Поискаха час и половина, така че днес ще видиш повече от вчера.

— Искам да видя всичко. Мийра? — Вината, която изпитваше заради съня си, не я оставяше на мира. — Искях само да ти благодаря,

че остави Бойл да ме изпрати до вкъщи снощи.

— Нямам навик да го оставям на когото и да било, но можеш да го задържиш, ако искаш.

— О, да не сте се скарали?

— За какво? — Озадаченото ѝ намръщване премина в изненада, после тя се засмя лукаво. — О! Мислиш, че двамата с Бойл имаме връзка. Не, не, не! Обичам го до полуда, но не го искам в леглото си. Все едно да правя секс с брат си. А тази мисъл вече ме отказа от обяда.

— Не сте ли... — Сега вече наистина се притесни. — Просто предположих.

— Приличаме ти на двама влюбени, така ли?

— Има нещо, ами, доста интимно помежду ви, затова си помислих, че сте заедно. В този смисъл.

— Като близки роднини сме.

— Ясно. Добре. Предполагам, че е добре. Може да е и проблем.

Мийра се облегна на ниската вратичка на отделението.

— Удивляваш ме, Айона. Какъв проблем?

— Просто, когато си мислех, че сте заедно, имах основателна причина да не обръщам внимание на... — Тя размърда пръсти пред стомаха си.

— Изпитваш... — Мийра имитира жеста ѝ. — Към Бойл.

— Изглежда страхотно на кон и без него. Когато го зърнах първия път, аз направо... уха. — Сложи едната си ръка върху сърцето, а другата върху стомаха, лекичко се тупна и на двете места.

— Така ли било?

— Толкова е корав и opak. Има такива големи ръце, а и онзи белег — продължи тя, докосвайки веждата си. — А очите му са като на лъв.

— Като на лъв — повтори Мийра, сякаш да изпробва думите. — Ами, предполагам, че са такива. Бойл Макграт, царят на животните. — Отново се засмя гръмко.

— Това е само външността му, която е ужасно привлекателна. Отгоре на всичко беше много мил с мен. А след това и сексът. На сън — побърза да поясни тя, когато Мийра зяпна. — Сънувах секс с него снощи и се почувствах много гузна, защото наистина те харесвам. И сигурно изобщо не искаш да знаеш за това.

— Грещиш много. Искам да чуя абсолютно всичко с най-големи подробности.

Айона простена през смях и закри лицето си с длани.

— Ти си му приятелка. Ако му кажеш, че американката си пада по него, той или ще припадне от смях, или ще ме уволни.

— Нито едното, нито другото, но защо да му казвам подобно нещо? Има си твърдо правило за женска солидарност в такива случаи. Струва ми се, че важи по цял свят.

— Разбира се, че има. Както и да е, мисля, че вероятно още се настройвам на тукашното часово време, объркана съм и тепърва осъзнавам какво става. Нищо не е станало. Ще ми мине.

— Може би е хубаво първо да пояздиш с него, преди да...

Тя прекъсна изречението си, когато отвън долетяха силни викове.

— О, господи.

Мийра се завъртя на пети и решително хукна навън, а когато гласовете — мъжки и силно ядосани — станаха още по-силни, Айона я последва.

Бойл се бе изправил пред много набит и едър тип с червена шапка и карирано сако. Грубиянът, чието лице бе почти толкова червено, колкото и шапката му, забодя пръст в гърдите му.

— Дойдох тук като разумен човек, макар ти да си лъжец и измамник.

— Пак ти казвам, Райли, с теб приключихме отношения. Разкарай се от земята ми и стой далеч от нея.

— Ще се махна от проклетата ти земя, когато ми върнеш коня, който направо открадна от ръцете ми, или ми платиш справедлива цена за него. Да не си мислиш, че можеш да ме крадеш? Мръсен крадец. — Той бутна Бойл и го накара да отстъпи две крачки назад.

— О, господи — измърмори Мийра. — Стана тя каквато стана.

— Не ме докосвай повече — предупреди го Бойл много тихо.

— О, не само ще те докосна, глупак такъв.

Райли замахна с юмрук. Бойл премести тежестта на тялото си, наведе глава и юмрукът изсвистя покрай ухото му.

— Да извикаме полиция. Или въоръжена охрана, или както там се казва.

Мийра само й хвърли бегъл поглед.

— Няма нужда.

— Давам ти още един удар. — С ръце, отпуснати край тялото, Бойл разпери длани. — Удари ме, ако си решил така, но ти казвам, че няма да ти се размине безнаказано.

— Ще те смеля на кайма. — Райли го нападна, вдигнал юмруци и свел глава.

Бойл пристъпи встрани с танцова стъпка, обърна се и му нанесе два кратки удара.

Дали го улучи в бъбреците, зачуди се Айона, отворила широко очи. О, господи!

Райли залитна, но остана на крака, замахна пак. Ударът мина край рамото на Бойл, след като го отклони с ръка.

После той атакува. Прав десен в челюстта, ляв — по носа. Изненадващ удар, ъперкът — отбеляза мислено Айона, — ляво кроше. Два юмука в корема.

Бърз, страшно бърз. Подскачаше леко и пъргаво, едва реагираше, когато Райли успееше да нанесе удар. Голите му юмруци се забиваха и мачкаха кости и кожа. Райли, с окървавен нос и уста, се хвърли напред със залитане. Бойл се извъртя, вдигна рязко юмрук — това определено беше ъперкът — и улучи челюстта като стрела, политнала към центъра на мишената.

Понечи да продължи, после се спря.

— По дяволите — чу го да мърмори тя, когато само опря ботуш в задника на Райли и го бутна по лице на земята.

— О, боже. Мили боже.

— Свърши вече. — Мийра я тупаше по рамото. — Малко ступване.

— Не. Аз... — Тя размърда пръсти пред стомаха си.

Мийра се ухили задавено.

— О, да, искрено ме удивляваш.

Само на няколко крачки встрани Фин гледаше от гърба на неспокойния Аластар.

— Пак ли? — кротко попита той.

— Този глупак не искаше да се махне отук. — Бойл облиза разранените кокалчета на пръстите си. — А му дадох достатъчно възможности.

— Видях как му ги даваш, докато яздех насам, но как да си тръгне човекът, когато юмрукът ти беше в лицето му?

Бойл само се ухили.

— Това беше след възможностите.

— Е, да се погрижим да оживее, тъй като нямам никакво желание да ти помагам да скриеш трупа му тази сутрин. — Докато слизаше от коня, той сви пръст и повика Айона. — Точно ти. Имай добрината да завържеш Аластар за онзи стълб. Не го разседлавай.

Когато ѝ подаде юздите, тя побърза да ги хване.

Бойл отново използва ботуша си, за да обърне Райли по гръб.

— Носът му е счупен, определено, и няколко зъба са разклатени, но ще го преживее.

Фин стоеше с ръце в джобовете, докато и двамата оглеждаха изпадналия в безсъзнание Райли.

— Предполагам, че е свързано с онзи кон, който спечели от него.

— Точно така.

— Отлична работа. — С весело подсвиркване Мик излезе от конюшната, понесъл кофа вода. — Реших, че ще ви потрѣбва.

Фин взе водата.

— Дръпнете се — посъветва ги той, преди да плисне кофата в лицето на Райли.

Мъжът се задави, закашля се. Очите му се отвориха и замъглиха от болка.

— Готов е. — Бойл се наведе, сграбчи едната му ръка. С въздишка Фин хвана другата.

Айона разсеяно галеше Аластар, докато гледаше как замъкнаха човека до камиона му, повдигнаха го и го натъпкаха вътре. Не можеше да чуе какво си казваха, но само след малко камионът потегли с леко лъкатушене.

Също като нея и мъжете го наблюдаваха. После Фин каза нещо, което накара Бойл да се разсмее гръмко, преди да метне ръка през рамото на Фин и да тръгнат заедно обратно.

Тогава я забеляза — тази непринуденост в отношенията им. Осъзна, че двамата са повече от съдружници. Много повече от приятели дори. Бяха като братя.

— Представлението свърши за днес — викна Бойл. — Има работа за вършене.

След тези думи всички работници, които се бяха насъбрали наоколо, се разотидоха.

Айона се прокашля.

— Трябва да почистиш наранените кокалчета на пръстите си.

Бойл само ги погледна и отново ги пъкна за миг в уста. После сви рамене и влезе вътре. Фин спря до нея.

— Побойник е нашият Бойл.

— Другият започна.

Сега вече Фин се засмя.

— Не се съмнявам. С годините Бойл се научи да изчаква, докато го провокират сериозно, и много рядко нанася първия удар. Иначе още преди седмици щеше да натупа Райли както му се пада, вместо да се обзалага с него.

Беше най-добре да не се меси. По-добре...

— Какъв беше облогът?

— Райли е търговец на коне от най-долнопробните. Една от кобилите му била много зле гледана. Казват, че била кожа и кости, болна и куца. Искал да я продаде за кучешка храна.

Очите ѝ пламнаха и тя изръмжа с оголени зъби:

— И на мен ми се ще да го ударя с юмрук.

— Ръцете ти не са за това. — Фин забеляза как Аластар бутна с нос рамото на Айона, както и как тя сведе глава към неговата. — Най-добре използвай краката си в такива случаи и се цели в слабините.

— С най-голямо удоволствие в този случай.

— Ще ти разкажа аз, тъй като Бойл вероятно няма — понеже говори малко, ако изобщо си отвори устата. Той предложил на Райли сума, която щял да получи при продажбата ѝ, и дори малко отгоре, но тъй като Райли не харесва особено Бойл, нито пък мен, поискал двойно повече. Тогава, понеже е хитър търговец, макар да не му личи, Бойл се обзаложил с него кой от двамата може да изпие повече уиски и да остане прав. Ако спечелел Райли, Бойл щял да му плати исканата цена. Ако Бойл спечелел облога, Райли трябвало да му даде кобилата за първоначално предложената сума. Собственикът на бара записал условията на облога в тефтера си и доста хора заложили големи суми, казват.

Докато говореше, Фин отвърза юздите от стълба.

— И в края на дългата вечер нашият Бойл останал прав до бара, макар да съм сигурен, че на другия ден е имал зверски махмурлук. Получил и кобилата.

— Облогът е бил за надпиване.

— Както вече казах, нашият Бойл е помъдрял с годините. Хайде сега. — Фин подаде юздите на Айона и направи кошничка с ръцете си.

— Скачай горе.

В главата ѝ кръжаха безброй въпроси, впечатления, когато стъпи в сплетените ръце на Фин и уверено яхна Аластар.

— Искам да ви видя и двамата на манежа. Покажете ми какво можете.

ОСМА ГЛАВА

В края на работния ден Айона си позволи да се замисли за магията. На какво щеше да я научи Брана днес? Какво ново чудо ще види, усети, сътвори? Взе си довиждане с конете и с колегите си, преди да си тръгне.

И забеляза Бойл в офиса му, сбърчил вежди и стиснал ожулени юмруци, затънал в канцеларска работа.

Определено имаше тръпки в стомаха ѝ, помисли си тя. Не че възнамеряваше да флиртува с шефа. Освен това нямаше как да знае дали той си няма цял куп приятелки. Или, което бе още по-стряскащо, дали изобщо я намира за привлекателна.

И бездруго не търсеше романтична връзка или сложни отношения. Трябваше здраво да си стъпи на краката в новия си живот, да научи повече за пробуждащите се в нея сили — и да ги овладее до съвършенство, ако искаше да е от полза за братовчедите си.

Когато ѝ предстоеше да се изправи срещу древно зло, не можеше да си позволи да се разсейва от секси вежди или широки рамене, или...

— Влизай или излизай — нареди ѝ Бойл, без да спира да трака по клавиатурата си. — Стига си се помайвала.

— Съжалявам. Аз, хм, не бях сигурна дали... Приключих за днес — осведоми го тя.

Той вдигна поглед и за миг очите им останаха приковани. После изсумтя и отново се върна към работата си.

Ръцете сигурно го боляха, помисли си тя. Направо можеше да усети как пулсират от болка.

— Наистина е добре да сложиш лед върху пръстите си.

— Нищо им няма. И по-зле е било.

— Сигурно, но ако са така подпухнали и сковани или още по-лошо, ако се инфектират, няма да си от голяма полза тук.

— Не ми е нужна медицинска сестра, благодаря.

Упорит е, каза си наум. Но тя — също. Върна се и взе чантата с нещата за първа помощ, няколко пликчета с лед. После решително

прекрати прага на офиса му.

— Някои биха казали, че се държиш стоически и мъжествено — подхвана тя и си придърпа един стол. — Но аз смятам, че просто се цупиш като дете, защото ръцете те болят.

— Боят ми хареса, затова не се цупя. Прибери това.

— Когато свърша с него. — Взе антисептичния лосион, стисна китката му. — Малко ще щипе.

— Не ставай... мамка му! Мътните го взели.

— Истинско бебе — доволно отбеляза тя, но духна лекичко върху парещото място. — Щом си тръгнал да удриш някого с голи юмруци, сега ще си платиш.

— Ако си против юмручния бой, значи си на грешното място. Или по-скоро в грешната страна.

— Не съм против — тоест в определени случаи, а този негодник си го заслужаваше. Само остави това да постои тук, докато почистя и тази. — Сложи лед върху едната му ръка, докато се погрижи за другата. — Отлично знаеше какво да правиш. Да не си се боксира в колежа?

— В известен смисъл. — Примирен, а и понеже леденото пликче върху пръстите му беше истинска наслада, той се отпусна леко на стола си. — Да не би да се опитваш да подпалиш ръката ми, за да я пречистиш?

— Ще пари само за минутка. В какъв смисъл?

Погледът, който ѝ отправи, можеше да се опише само като кръвнишки. Винаги се бе чудила как точно изглежда един кръвнишки поглед.

— Задаваш много въпроси.

— Само един — изтъкна тя. — А и говоренето ще те разсее. В какъв смисъл?

— Господи. Издържах се в университета, като се биех. Бой с голи юмруци, така че днешната история не е нищо ново за мен. Знаем как да се погрижа за себе си.

— Тогава трябваше вече да си го направил. Трудно е да си плащаш образованието по този начин.

— Не и ако ти харесва, не и ако печелиш.

— При теб е било и двете.

— Харесваше ми повече, когато печелех, и това се случваше достатъчно често.

— Браво на теб. Така ли се сдоби с този белег на веждата?

— Това е друг въпрос. Беше друг вид бой — сбиване в бара и една счупена бутилка. Тъй като и аз бях пил, рефлексите ми бяха забавени.

— Късметлия си, че не си останал без око.

Изненадан от отговора ѝ и от деловия ѝ тон, той повдигна същата тази вежда.

— Не бяха чак толкова забавени.

Тя само се усмихна.

— Смяна на ръцете.

Бяха големи, отбеляза тя. Силни, с къси пръсти и широки длани. Загрубели ръце на човек, който работи с тях, а това предизвикваше уважението ѝ.

— Фин ми каза за кобилата и за облога.

Този път не я изгледа кръвнишки, само леко се намести на стола си.

— Фин много обича историите и да ги разказва също.

— Искам да се запозная с нея.

— Държим я в голямата конюшня. Още е малко плашлива с непознати, трябва ѝ повече време и много грижи.

— Как я наричаш?

Той отново помръдна на стола, както вече ѝ бе известно, че прави, когато е притеснен или се чувства неловко.

— Казва се Дарлинг^[1]. Подхожда ѝ. Няма ли да свършваш с това вече?

— Почти съм готова. Харесва ми, че си го надпил, за да получиш коня, който е имал нужда от теб. И ми хареса, че го ступа здравата днес. Сигурно не е хубаво от моя страна. Родителите ми се опитаха да ме възпитат като човек, който не би одобрил това. Но не успяха.

Тя вдигна глава и очите му отново се озоваха вперени в нейните.

— Не можеш да бъдеш нещо, което не си.

— Не, наистина не можеш. За тях аз съм едно леко разочарование, което в известен смисъл е по-лошо от това да си сериозно разочарование. Затова сега много се старая да не бъда никакво разочарование за самата себе си.

Тя се облегна назад.

— Готово. — И нежно улови пръстите му, за да огледа внимателно кокалчетата. — По-добре са.

О, да, помисли си тя, когато очите им отново се срещнаха. Пърхане в корема и потръпване, както и лек световъртеж на всичкото отгоре. Щеше да нагази в големи неприятности, ако не внимаваше.

Бойл бе този, който се дръпна.

— Благодаря. По-добре тръгвай. Имаш задачи.

— Имам. — Пресегна се да вземе аптекката, но той я спря.

— Аз ще се оправя. Утре в осем.

— Тук съм.

Когато тя си тръгна, той остана загледан мрачно в ръцете си. Още усещаше докосването ѝ върху тях. Едно по-различно парене. Вдигна очи и забеляза Фин на прага, облегнат небрежно на рамката на вратата. Усмихна се.

— Не започвай и ти.

— Красиво момиче. Схватливо, жизнено. И ако бе вдигнала още малко градуса на флиртуването, щеше да се наложи да затворя вратата, за да останете сами.

— Нищо подобно не е имало. Беше си втълпила, че трябва да се погрижи за ръцете ми, това е всичко.

— Съвсем не е всичко и ти отлично го знаеш, братко мой. Мислиш за нея даже и когато си казваш, че не бива да го правиш.

И какво, ако беше така, нали беше мъж все пак? Но съвсем не бе глупав и неразумен.

— Тя е братовчедка на Конър и работи за нас. Не мога да мисля за нея по друг начин.

— Глупости. Тя е красива жена, умна и достатъчно силна, за да направи своя личен избор — както вече е доказала. Колкото до силата ѝ, това вече леко те тревожи.

Бойл се облегна назад и бавно кимна, без да откъсва очи от тези на Фин.

— Тревожи ме какво означава тя и какво може да се наложи да правите всички вие, както и аз, тъй като съм свързан с вас. Това трябва да е най-важното и за теб сега. Не е време за флиртуване.

— Ако не сега, то кога, след като това може да бъде краят за всички ни? Предпочитам да умра, след като съм спал с жена, а не

преди това.

— Аз предпочитам да остана жив и да спя с жената, след като битката е спечелена.

Фин се развесели и отвърна с усмивка.

— Първо си изяж десерта. Винаги можеш да поискаш още. Ще поюздя навън с Аластар да видя как се държи.

— Към Брана ли отиваш?

— Не, още не. Не е готова. Нито пък аз.

Останал сам, Бойл се върна към мрачните си мисли. Трябваше да се подготвят, каза си той, спомнил си воя в мъглата. Всеки един от тях.

В края на седмицата Айона седна в леглото си малко преди шест сутринта. Бе прекарала последната си нощ в замъка. Толкова много ѝ се искаше да се прибере у дома при братовчедите, но пък за да го направи, трябваше да напусне това вълшебно място.

Нямаше да има вече весели камериерки, които да разтребват стаята ѝ и да ѝ носят чай с бисквити. Нито смайващи с изобилието си закуски в ресторанта. Нямаше да може да се сгуши под завивките нощем, заслушана във вятъра или дъжда — или и в двете — и да си представя, че се намира в тринайсети век.

Готова беше да замени всичко това за семейството. Сделката си я биваше.

Беше събрала почти целия си багаж предната вечер, но сега стана, за да довърши и да сметне колко да остави като бакшиш за камериерките. После и да си вземе душ за последен път в замъка.

Остана ѝ половин час, преди Конър да дойде да я вземе — по негово настояване — затова се зае да упражнява уменията си.

Перата бяха най-безопасното нещо, като се замисли човек. Брана бе отказала да я учи на нещо ново, докато не овладееше напълно четирите елемента. И то според високите стандарти на самата Брана.

Въпреки молбите ѝ, подмазването и изнудването, братовчедка ѝ не бе отстъпила и сантиметър.

Затова щеше да ги овладее до съвършенство.

Поне се бе научила да вдига във въздуха цял куп перца, а не само едно.

В сумрака на утрото тя успокои съзнанието си и се пресегна към силата си. Изпъна ръце и си представи как въздухът се издига, топъл и нежен бриз, леко погалване като въздишка.

С леко потрепване белите перца се надигнаха, отделиха се едно от друго, запърхаха и се завъртяха във въздуха. Тя ги вдигна още по-високо, накара ги да подскочат леко, да се превъртят бавно. Бавно, бавно, повтаряше си тя. С нежно докосване.

Вдигна високо ръце, завъртя се около себе си и ги видя да повтарят движението ѝ. В радостта си тя забърза малко темпото.

Завъртане, пирует, красивите бели перца повтаряха точно движенията ѝ. Нагоре, надолу, плавен пирует, идеален кръг, после стройна бяла колона.

— Усещам го — прошепна тя. — Наистина. Прекрасно е.

Засмя се и се завъртя бързо — и пак, и пак. Разпери ръце и перцата се разделиха на две и оформиха два въртящи се кръга. Серпентини, осморки, после отново едно пухкаво облаче.

— Шест плюс. Дори и Брана ще трябва да ми даде най-висока оценка за това.

Силно и рязко потропване на вратата я накара да извика стреснато. Перцата паднаха и я покриха цялата.

— По дяволите!

Тя ги изтръска от раменете си. Издуха ги от лицето си и отиде към вратата.

— Наруши концентрацията ми — подхвана тя. — Тъкмо бях... О, Бойл.

— Навсякъде има перушина. Да не си скъсала възглавницата?

— Не. Това са моите перца. Какво правиш тук? — Раздразнението ѝ се смени с тревога. — Нещо не е наред ли? Кой е пострадал?

— Всичко е наред. Никой не е пострадал. Конър го извикаха в школата за соколи. Имало проблем с водопровода, а той е сръчен в ръцете. На мен се пада да те закарам. Багажът ти събран ли е?

— Да. Съжалявам. Можех да помоля някой от хотела да ме закара.

— Вече съм тук, така че да грабваме нещата ти.

— Добре. Благодаря. Трябва само да почистя тук. Перцата.

— Хм. — Пресегна се и я изненада с лекото докосване на пръстите му по косата ѝ. — Ето още няколко — каза той и ѝ ги подаде.

— О. Добре. — Коленичи на пода и се зае да събира перцата.

— Някакви особено ценни перца ли си разпиляла наоколо?

— Съвсем обикновени са.

— Ами тогава просто ги остави. Камериерката ще се оправи. Ще ти трябва цял час да ги събереш от пода.

— Няма да оставя тази каша на Шиниъд. — Събра с пръсти още няколко, после седна на пети. — Каква глупачка съм.

— Нищо няма да кажа.

— Чакай. Чакай малко. — Изправи се на крака, пое си въздух. Първо да успокои съзнанието си, напомни си тя сама.

И вдигна перцата във въздуха. С доволна въздишка ги събра накуп, после сви пръсти в шепа и ги остави да паднат в ръцете ѝ.

— Видя ли това? — Грейнала от радост, тя му протегна шепа. — Видя ли?

— На сляп ли ти приличам?

— Толкова е хубаво. Чувствам го толкова истинско. Гледай сега.

Рязко вдигна ръце, перцата политнаха и тя отново ги накара да танцуват, да се въртят, да слизат надолу, после нагоре, а след това отново ги улови в шепа.

— Красота. Упражнявах се дни наред и най-после го мога. Наистина го усещам.

Все така грейнала, тя вдигна очи към него. И замря. Всичко замря за миг.

Той я гледаше по обичайния си начин — право в очите. В неговите не видя почуда, нито смях, нито пък раздражение.

Пламтяха от страст.

— О. — Въздъхна и следвайки сърцето си, се наведе лекичко към него.

Той отстъпи назад, бързо и категорично се дръпна.

— Вече събра перцата си. — Мина покрай нея и свали двата куфара от леглото. — Вземи някоя чанта. Ако остане нещо, ще се върна после.

— Само якето и лаптопът ми. Аз ще ги взема. Съжалявам. — Силно засрамена, тя пхна перцата в пликчето и го затвори добре. —

Предполагам, че просто се увлякох и не те разбрах правилно. Мислех, че ти... но явно не е било така.

— Няма ли да тръгнеш най-сетне? — Резките му думи я удариха като шамар през лицето. — Всички имаме работа за вършене.

Вдигна куфарите, сякаш бяха пълни с въздух, и мина бързо край нея.

— Добре. Хубаво! Разбрах. Повтарям, голяма глупачка съм. Не те привличам изобщо, стана ми ясно. Няма защо да се държиш като грубиян.

Напъха пликчето с перцата в чантата на лаптопа.

— И преди са ме отблъсквали и някак съм оцелявала. Повярвай ми, нямам намерение да ти се хвърлям на врата, така че не е нужно да ми биеш шута за всеки случай. Голямо момиче съм — добави тя, грабвайки якето и шала си. — Сама съм отговорна за своите...

Той пусна куфарите с трясък и я накара да подскочи.

— Говориш адски много.

С тези думи той я дръпна рязко. Изненадана, тя се залепи за него и едва успя да си поеме въздух, преди да вдигне брадичката ѝ нагоре. И да се нахвърли на устните ѝ като човек, умиращ от глад.

Груба и сурова целувка, която не ти оставя избор, освен да се държиш здраво. Сякаш избухваха пламъци и ехтяха в цялото ѝ тяло. Би залитнала назад, ако не я бе вдигнал във въздуха.

Замаяна, заслепена, тя обви с ръце врата му и се понесе върху вълната на страстта.

Само след секунди усети как той безцеремонно я пуска на земята.

— Това поне ти затвори устата.

— О...

Отново вдигна куфарите.

— Ако искаш да те закарам, по-добре се размърдай.

— Какво? — Прокара пръсти в косата си. — Какво беше това?

— Наистина си глупачка. Естествено, че ме привличаш. Всеки мъж с кръв във вените би бил привлечен. Не е там въпросът.

— Значи, не е. Тогава къде е?

— Не възнамерявам да направя каквото и да било в това отношение. И ако ми зададеш само още един въпрос, ще оставя тези куфари и можеш сама да стигнеш до дома на Брана.

— Аз само лекичко се наведох към теб — измърмори тя, докато навличаше якето си. — Ти си този, който ме сграбчи. — Взе чантата с лаптопа си и излезе с вдигната глава от стаята.

— Така беше — каза той. — Което ме прави още по-голям глупак.

Айона стискаше здраво устни по време на краткото пътуване. Нямахше да отрони и дума. Костваше ѝ огромни усилия, тъй като имаше много за казване, но нямаше да му достави това удоволствие.

По-добре да го игнорира. По-мъдро бе да не казва нищо.

Не, реши тя, по-силната позиция бе да остане мълчалива.

В мига, в който си го помисли, камионът се разтърси, сякаш се бе натъкнал на невидима преграда на гладкия път.

Бойл ѝ хвърли кратък, многозначителен поглед.

Тя ли го бе направила? Айона стисна здраво ръце, борейки се да не покаже радостта си. Нима наистина бе вдигнала цял камион? Без да го е искала, но все пак бе голямо постижение след работата ѝ с перцата.

Замисли се дали да не опита отново, просто за да види дали ще се получи, но за късмет, Бойл спря пред къщата на Брана.

Скочи от камиона и понечи да заобиколи отзад, за да свали куфарите си. После размисли. Той ги беше натоварил, значи можеше и да ги разтовари. Завъртя се на пети и тръгна право към входната врата.

Сънената Брана ѝ отвори, преди да е почукала.

— Навреме си.

— Той подрани. Благодаря отново, че ме приемаш в дома си.

— Да видим дали ще ми бъдеш толкова благодарна и след седмица-две. Добро утро, Бойл. Ако се каниш да занесеш тези куфари чак до горе, втората врата вляво. Ще ти покажа стаята ти — продължи Брана и я поведе по тясното стълбище. — Моята е отзад, а тази на Конър — отпред. Аз имам собствена баня, тъй като това бе едно от най-важните неща, когато достроявахме къщата. Да делиш баня с него, е изпитание, което сега сама ще преживееш.

— Нямам нищо против.

— Ако продължиш да твърдиш същото след седмица-две, значи, си лъжкиня. Но така ще бъде.

Леглото с обикновена табла от железни пречки, боядисани в меко бяло, бе разположено срещу прозорец с изглед към гората и дантелени

перденца. Таванът следваше скосяването на покрива и така се оформяше уютна ниша за малко бюро и стол с плетена възглавничка на седалката.

Тоалетката, която също бе малка, грееше с изрисуваните цветя на същия кремавобял фон като таблата на леглото. Малка саксия с детелини с цъфнали бели камбанки стоеше отгоре ѝ. Стените бяха боядисани в същото наситенозелено, което служеше като фон за цветните репродукции на хълмовете, гората и градините.

— О, Брана, чудесна е. Толкова е хубава. — Айона погали с пръсти меката като пух завивка, ярка експлозия от виолетово, мораво и лавандулово, сгъната в долния край на леглото. — Много ми харесва. Страшно съм ти благодарна.

Този път Брана бе малко по-подготвена за ентузиазирания ѝ прегръдка, но не и за лекия подскок.

— Моля, няма за какво, а ако искаш да промениш нещо...

— Нищичко не бих променила. Така е идеално.

— Къде ги искаш? — попита Бойл откъм вратата с тон, в който съвсем ясно се долавяше раздразнението му.

Айона се обърна и замечтаното ѝ изражение бързо се смени с ледено такова.

— Няма значение. Благодаря.

Приел буквално думите ѝ, той ги пусна от вътрешната страна на вратата, като се постара пръстите му да не прекрачат прага.

— Ами, аз ще тръгвам вече.

— За къде бързаш? — В главата на Брана напиреха хиляди въпроси, свързани с потоците енергия — топли и студени — които струяха като ручей в стаята, но усмивката и гласът ѝ останаха спокойни. — Ще ти направя закуска за отплата.

— Благодаря ти за предложението, но имам работа. В девет е достатъчно рано да дойдеш тази сутрин. Настани се спокойно тук.

Тръгна си рязко и изтрополи с ботуши по стъпалата.

— Е, какво беше това? — попита Брана, но забеляза пламъка в очите на Айона и вдигна ръка. — Задръж, докато слезем в кухнята. Имам чувството, че ще ми трябва още кафе, преди да те изслушам.

Поведе я надолу, после наля две големи чаши кафе.

— Хайде сега, излей си душата.

— Дойде и потропа на вратата. Аз тъкмо се упражнявах с перцата. Вече го мога, Брана. Ще ти покажа. Но той наруши концентрацията ми и навсякъде се разпиляха перца, обаче аз ги събрах и му показах какво мога. Бях развълнувана и щастлива — как иначе? Но не съм сляпа, нито глупава.

Докато говореше, крачеше гневно из кухнята и махаше възбудено с едната си ръка. Брана държеше под око кафето в чашата ѝ, в случай че плисне над ръба.

— Знам кога един мъж се кани да те целуне. Познавам този поглед. И ти го знаеш — каза тя и посочи с пръст Брана.

— Вярно е, и в повечето случаи това е един чудесен поглед.

— Точно така. И понеже беше чудесен, аз се поддадох или щях да го направя. Имам предвид, за бога, та аз само леко се наклоних към него, а той се дръпна така, сякаш съм го боднала с горяща пръчка.

— Хм — отрони Брана и взе един тиган.

— Почувствах се като глупачка. Знаеш как те кара да се чувстваш такова нещо. Е, вероятно не знаеш — размисли Айона. — Та кой ли мъж би се дръпнал далеч от теб? Но аз пламнах — и не в добрия смисъл на думата. Засрамах се. Затова се извиних. Просто съм разбрала погрешно сигналите, това е всичко, съжалявам. Вярно, може и да съм се разбърбила малко повече, но се чувствах ужасно глупаво и напълно объркана, защото по-рано си мислех, че двамата с Мийра са двойка, но тя ми каза, че не са, затова си позволих да откrexна тази врата, което не бях направила дотогава заради Мийра, защото не крада чужди мъже. Освен това той ми е шеф, а не е хубаво да се забъркваш с шефа. Но после го направих и стана още по-лошо. Та, значи, тъкмо се извинявах и се опитвах да представя случката като нещо незначително, а той взе, че ме сграбчи.

Брана спря за миг, докато пържеше яйца с бекон.

— Така, значи?

— Дръпна ме към себе си и ме зацелува, докато мозъкът ми не бликна през ушите, а темето ми направо хвъркна в небето. — Тя издаде звук, сякаш нещо избухва, рязко вдигна ръце нагоре, после ги смъкна. — И само след около пет секунди просто ме пусна на земята и подхвърли някаква гадна забележка как ми бил затворил устата, и каза, че е време да тръгваме.

— Бойл Макграт не става за поет.

— По дяволите поезията. Нямаше нужда да ме скастрия така.

— Не, не е трябвало да го прави. — Във веселия ѝ тон се промъкна съчувствие. — Доста е безцеремонен нашият Бойл и понякога това погрешно се тълкува като жестокост, но по принцип не е жесток.

— Явно е нарушил правилото заради мен.

— Бих казала, че е точно така — след като те е целунал, докато мозъкът ти протече през ушите. Ти работиш за него, така че положението е доста неловко. Това е сериозен аргумент за него.

— Но аз...

— Ето, сложи това на масата. — Подаде на Айона чиния с яйца и бекон върху дебел резен препечен хляб. — Сутрешните драми винаги възбуждат апетита ми. — Брана взе своята чиния и кафето си и седна до масата. — Едно ще ти кажа, той е принципен човек. Не бива да се мами, краде или лъже. Не бива да се отнасяш зле с животните, нито да се възползваш от по-слабите. Не бива да си търсиш боя, което се превърна в негов принцип през последните няколко години, но и не бива да бягаш от битка. Стоиш твърдо зад приятелите си и не кръшкаш от почерпка в бара. Никога не закачаш чужда жена и не даваш дума, освен ако не смяташ да я удържиш.

— Аз не си търсех боя и не съм ничия жена. Не съм по-слаба от него. Физически — да, но имам нещо повече. Мисля, че направо вдигнах камиона му във въздуха — пикапа — само малко, леко подскочи на пътя. Докато идвахме насам.

Още по-развеселена, Брана с удоволствие се зае със закуската си.

— Ядът подклажда силата. Ще трябва да се научиш да контролираш това. Сама каза, че той ти е шеф. И той си го е помислил, Айона. За него това е от значение, макар да може да се каже, че ти си направила първата крачка. Затова, ако те е целунал, така че да ти размекне мозъкът, можеш да си сигурна, че много го е искал, макар — също като повдигането на пикапа — да не е било преднамерено.

Доста замислена, Айона разряза сандвича в чинията си.

— Значи не мислиш, че го е направил, за да ми даде урок?

— О, не, не и Бойл. Не би му хрумнало подобно нещо. Бих казала — съдя само по казаното от теб засега — че онова, което ти е казал след това, е било само защото е бил ядосан на себе си. Онази вечер в бара ти хвърли няколко погледа.

— Той... Наистина ли?

— О, каква ситуация само. Братовчедка ми, моята тъмна сестра от едната страна, а от другата — мъжът, с когото съм приятелка открай време.

— Права си. Не бива да те поставям между нас.

— Не говори глупости. Сестрите са по-важни. Мисля, че му е минало през ум и е решил, че е против принципите му. И сега е ядосан и объркан, защото сам е объркал още повече нещата.

— Хубаво. — Айона си отрязва нов залък с решителен жест. — Така и двамата ще сме ядосани и объркани. Но аз вече се чувствам по-добре, след като поговорих с теб. Знам, че си изливам всичко наведнъж, а ти... ами, ти не го правиш. Но искам да кажа, че ако някога имаш нужда да поговориш с някого, знам кога да млъкна и да слушам.

— Имаме да си говорим много. Сега, когато вече живееш тук, ще трябва да използваме добре времето. Имаш да учиш още много, а аз не знам колко още ни остава. Не мога да го видя, а това доста ме тревожи.

— Знам, че е нещо съвсем дребно, но успях да вдигна във въздуха всички перца наведнъж. Можех да ги насочвам, да сменям скоростта им, да ги завъртам. И сякаш нямаше нужда да се замислям за нищо, след като веднъж разбрах какво е. Просто го почувствах.

— Не е дребно нещо. Справяш се добре досега. Ако ставаше дума само да извадим най-вече заложеното в теб, можехме да си дадем много време и щеше да бъде истинско удоволствие и за двете ни. — Брана погледна през прозореца към хълмовете. — Но не знам как или кога ще се появи. Не знам как изобщо е възможно това, след като е бил изгорен до пепел от могъща магия. Но той ще се появи, братовчедке, когато мисли, че е достатъчно силен, за да ни срази. Трябва да се погрижим да се провали.

— Ние сме четирима, така че...

— Трима — рязко отсече Брана. — Ние сме трима. Фин не е част от кръга.

— Добре. — Сенчеста територия, отбеляза си Айона. Щеше да се опита да стои настрана от темата, докато не ѝ станеше малко по-ясна. — Трима сме, а той е сам. Това е голямо предимство.

— Той може и ще навреди на всички и на когото и да било, стига да победи. Ние сме обвързани от кръвта и занаята си, от всичко, което

сме по природа, да не вредим никому. Той може и да не го разбира, но го знае.

Стана и отиде до задната врата. Когато я отвори, кучето влезе вътре. Айона не бе чула нищо.

— Кател ще те придружи до конюшната, когато си готова да тръгнеш.

— Моето куче пазач?

— Харесва му да обикаля наоколо. Кеван ще започне да ти обръща повече внимание, когато силата ти пламне с нова мощ — не го забравяй.

— Няма. Кога ще ме заведете до онова място в гората?

— Скоро. Трябва да се приготвя. Имам работа. Иди си разопаковай багажа, преди да излезеш.

— Ще почистя тук. Не си длъжна да ми приготвяш закуска.

— Бъди сигурна, че няма да го правя, ако не съм в настроение — каза Брана с толкова непринуден тон, че с това накара Айона да се почувства още по-добре дошла. — И днес няма да разтребваш, но двамата с Конър ще се разберете кой кога ще го прави довечера. Ако аз готвя, то един от двамата ви — или пък заедно — ще мие след това.

— Напълно справедливо.

— Имаме малка пералня и сушилня — макар когато времето е хубаво, да простираме навън прането — ето тук. Ще се уговорим как да си разпределим пазаруването и другите домакински задължения. Като дойде пролетта, има работа и в градината, но ти няма да докоснеш и стръкче трева, преди да съм убедена, че знаеш какво правиш.

— Нан ме научи. Много ме бива.

— Ще видим. Сигурно ще искаш да излезеш на разходка със сокол заедно с Конър.

— Много бих искала.

— Ще ти хареса, но не е само за удоволствие. Всеки от нас има своя водач, но сме по-силни, когато сме свързани с всеки от тях и те с нас.

— Добре. Ще дойдеш ли да видиш Аластар?

— Ще дойда скоро. Сега това е твоят дом и така ще е завинаги.

— Ти винаги си знаела къде е мястото ти. Не съм сигурна дали можеш да разбереш какво означава за мен най-сетне да изпитам

чувството за принадлежност.

— Тогава върви и си подреди нещата. А когато се върнеш у дома, ще поработим. Това е за теб. — Брана вдигна ръка, стисна я в юмрук, после отново разтвори длан. В нея имаше сребърен ключ. — Не заключваме често вратите, но за всеки случай, с това ще можеш да си отвориш.

— Трябва да ми покажеш как се прави това — прошепна Айона и взе ключа, все още топъл от магията на Брана. — Благодаря ти.

— Моля, няма за какво. Ще бъда в ателието си, когато приключиш в конюшната за днес. Ела там и бъди готова да се учиш.

— Непременно. — Очарована от перспективата, Айона хукна с танцова стъпка по стълбите.

Това сега бе домът ѝ, помисли си отново Брана. Щеше да се грижи за него, да работи за изграждането му и един ден нямаше да има друг избор, освен да се бие за него.

[1] Darling (англ.) — мила, миличка. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Айона поведе първата си група на самостоятелна разходка, яхнала Аластар. Не беше сигурна дали бе спечелила доверието, или Бойл ѝ бе дал тази задача, за да му се махне от очите.

Все едно.

Наслади се на часа си с коня — и макар да знаеше, че той би предпочел един бърз галоп, усещаше удоволствието му от нейната компания. Точно както на нея ѝ бе приятно да води лек разговор с двойката от Мейн и изпитваше гордост от факта, че познава пътеките, знае къде отиват и може да отговори на почти всичките им въпроси.

И двамата си изкарваме прехраната, помисли си тя и потупа Аластар по шията.

Когато се върнаха, Мийра излезе да поздрави нея и клиентите.

— Аз ще поема оттук, ако нямате нищо против. Айона трябва да отиде в голямата конюшня.

— Така ли?

— Заедно с Аластар. Знаеш ли как да стигнеш дотам?

— Разбира се. Ти ми показа и аз си отбелязах на картата. Но...

— Фин нареди, така че не се помайвай. Как беше разходката ви?
— обърна се тя към двойката.

Озадачена, Айона обърна коня си и тръгна обратно по пътя, по който бе дошла.

Да не би Бойл да се е оплакал от нея? Да не се канеха да я уволнят?

Тревожните ѝ мисли накараха Аластар да извърне глава и да я изгледа.

— Напразно се притеснявам. Прекалено емоционално реагирам, това е. Бойл е избухлив, но не е дребнав. — Освен това смяташе, че Фин я харесва поне малко.

Щеше да разбере, като стигнеше там. И с тази мисъл тя с удоволствие остави на Аластар да води.

— Давай — реши тя и още преди лекичко да го сръчка, той полетя. — О, господи, да! — Засмя се и вдигна лице към небето, докато Аластар препускаше по пътя.

Неговото вълнение и нейното се сляха в едно. Величествено преплетени. Силата — осъзна тя, — неговата и нейната, пришпорваше и двамата, така че за миг, само за миг макар, тя усети как и двамата се издигат над земята. Сега вече наистина летяха и вятърът развяваше косите ѝ и гривата му.

Тя се разсмя, че Аластар изцвили тържествуващо.

Роден беше за това, осъзна Айона. Както и тя.

— Кротко — прошепна тя. — Трябва да останем на земята, засега.

Мигновеното политане, а след това удоволствието от галоп върху прекрасния кон разсея всичките ѝ страхове. Остави го той да определи темпото — жребецът определено беше бърз. Завиха покрай реката, после се отдалечиха, слязоха по една тясна пътека в гъстата гора и излязоха на поляната, където се намираше конюшната, зад голямото заграждение за прескачане на препятствия.

Сега го накара да забави — кротко, кротко — за да си поеме въздух и да огледа наоколо.

В далечния край се издигаше къщата, иззидана от сив камък, с две приказни кули и много проблясващи прозорци. Красиво оформен и застлан с каменни плочи двор, ограден с висока стена, я делеше от гаража и жилището — на Бойл — над него.

Вдясно имаше още едно заграждение. Три коня стояха до оградата и сезираха в дърветата, сякаш изпаднали в дълбок размисъл.

Забеляза работници, ремаркета, камиони — пикапи, за бога — доста голям и мощен черен джип.

Всичко ѝ говореше за успешен бизнес, практично отношение и едновременно с това красиво подредено. Забавила до спокоен тръс, тя се насочи към конюшната, но дръпна юздите на Аластар, когато чу да викат името ѝ.

Забеляза Фин — с джинси, ботуши и онова страхотно кожено яке — да ѝ сочи да върви към заграждението с препятствията, накъдето сам се бе запътил.

Отвори ѝ портата, махна ѝ да влезе.

— Мийра каза, че си искал да ме видиш.

— Така е. — Наведе глава настрани и я изгледа с пронизателните си зелени очи. — Забавлявала си се.

— Аз... Моля?

— Сияеш цялата, както и този момък тук.

— О. Ами. Пояздихме в галоп насам.

— Сигурен съм в това, а вероятно е имало и още нещо, но няма значение — добави бързо той, преди тя да реши какво да отвърне. — Искам да видя как двамата с Аластар ще се справите с една обиколка тук.

Малко неща биха я изненадали повече.

— Искаш да направим една обиколка на препятствията?

— Както вече казах. — Затвори портата и пъкна ръце в джобовите си. — Сама реши как да минеш.

Тя остана неподвижна за минутка, изучавайки терена. Би казала, че настоящото разпределение на препятствията е със средна трудност. Няколко двойни скока, нищо опасно, с достатъчно място за правилен заход.

— Ти си шефът. — Сръчка Аластар напред, накара го да направи завой, после го пришпори в лек галоп.

Изобщо не се съмняваше в него — все пак бяха полетели заедно. Усети го как се напряга за първия скок. Минаха с лекота над летвата, приближиха се към следващата и отново се издигнаха над нея.

— Какво си намислил? — измърмори Бойл, когато се приближи до Фин. Неговите ръце също бяха в джобовите, но свити в юмруци.

Фин дори не го погледна, когато Бойл застана зад гърба му.

— Казах ти, че искам да видя какво може тя. Трябва да знам. Обърни посоката и отново го преведи по терена — викна той.

Хвърли бърз поглед към гората. Сега там нямаше сенки, а само дървета, но това щеше да се промени. Затова трябваше да знае.

— Не съм ти нужен тук сега — подхвана Бойл.

— Имам работа в Голуей, както знаеш. Единият от нас трябва да остане с нея, докато сме сигурни, че може да се справи с урока.

— Няма причина да използваме нея като инструктор.

— Няма причина и да не го правим, нали? Господи, двамата са като коприна, слети са в едно. Този кон вече ѝ принадлежи. Май ревнувам от това. Той ме харесва, но никога няма да ме обича така, както обича нея. Естествено, още една стрела в сърцето ми.

Тупна Бойл по рамото.

— Ще се видим в бара — трябва да съм свършил и да съм се върнал преди осем. Ще изпием по халба, ще хапнем и ще ми кажеш как се е справила. А после ще пийнем по още една бира, която да развърже езика ти достатъчно, за да ми кажеш какво се е случило между теб и русата вещица, та си толкова мрачен.

— Две бири не могат да развържат езика ми, приятелю.

— Тогава ще изпием по три. Браво, Айона. Страхотна картинка сте двамата.

— Роден е за това. — Тя потърка Аластар по врата, докато го водеше към тях. — Аз съм само товар върху гърба му.

— Двамата сте едно цяло. След малко очакваме нова ученичка. На единайсет години е и вече язди стабилно, но е решила, че иска да се научи да прескача препятствия. Ти ще я поемеш.

— За какво?

— За урок. Като инструктор. Ще получиш част от таксата за урока. Ако нещата потръгнат добре и за двете страни. Бойл ще остане да наблюдава първия ти урок, тъй като аз имам работа другаде.

Фин забеляза как погледът ѝ за миг се спира на Бойл и веднага отскача встрани.

— Добре. Как се казва момичето и кой кон искаш да язди?

— Сара Ханигън и ще дойде с майка си Моли. Ще оседлят за нея Унифред, казваме ѝ Уини. Кобилата е истински ветеран. Днес е трийсет минути, урокът. Да видим как ще ѝ понесе. Ако ѝ харесва, двете ще се разберете кои дни и часове са най-удобни за уроците.

— Звучи ми добре. Засега ще се оправя и така, но предпочитам да съм на седло за скокове другия път, когато съм инструктор.

— Разбира се, ще те екипираме. Значи аз тръгвам. Ще се видим в бара, Бойл.

Докато Фин се отдалечаваше с широки крачки, Айона сведе поглед към Бойл и го забеляза да пристъпя от крак на крак.

— Е, какво?

— Ще се погрижа да оседлят Унифред.

Когато се извърна към конюшната, Аластар бутна с глава гърба на Бойл.

— Аластар! Съжалявам — веднага каза тя и прехапа здраво устни, за да потисне напирания смях. — Не бъди груб — укори тя

коня и навеждайки се към ухото му, допълни, — макар да е много забавно.

Тя скочи от гърба му и привърза юздите за оградата.

— Чакай тук. Може ли да видя твоята любима? — попита тя Бойл.

— Моля?

— Кобилата Дарлинг. Онази, която си откъснал от онзи негодник.

— О. — За миг се начумери, после сви рамене. — Вътре е.

— Само ми покажи накъде да вървя. Бездруго трябва да погледна Уини и да видя с кого ще работя днес.

— Добре.

Той закрачи решително и след като вдигна очи към Аластар, тя го последва. Със здраво стисната уста.

Не я представи на работниците вътре, нито на черно-бялото куче с размахана опашка, затова сама се представи коя е. И игнорирайки явното нетърпение на Бойл, стисна ръка на Кевин и Мууни, после почеса Бъгс, наречен така, защото обичаше да яде буболечки, зад ушите.

Стори й се, че помещенията тук са поне два пъти по-големи, отколкото в другата конюшня, но миризмите, звуците, атмосферата бяха същите.

Шефът й спря пред едно отделение с красива червеникавокафява кобила вътре.

— Това е Уини.

— Хитруша е, нали? Умница си ти, нали, Уини? — Стройна и дребничка, прецени я Айона, докато галеше бузата й. Отличен размер за едно малко момиче, а спокойните й очи предвещаваха само добри неща за новак в прескачанията на препятствия.

— Мога и аз да я оседлая за урока, ако ми покажеш къде са такъмите.

— Кевин ще се оправи. Кевин! Малката Сара ще дойде след малко за първия си урок по прескачане. Уини е за нея.

— Значи ще я приготвя.

Айона се обърна. И видя бялата кобилка.

— О, мили боже, гледай ти.

Почти искрящо бяла, стройна, величествена — много млада, забеляза Айона, когато се приближи — кобилката я гледаше със златистокафяви очи.

— Това е...

— Аня — довърши Айона. — Която Фин е нарекъл на кралицата на феите. Засега е само принцеса, но някой ден ще бъде кралица. — Когато Айона вдигна ръка, Аня сведе глава, сякаш ѝ оказваше огромна чест. — Смайващо красива е и отлично го съзнава. Много е горда и само чака да дойде нейното време. И то ще дойде.

— Ще почакаме поне година, мисля, преди да я заплодим.

Не това време, помисли си Айона, но само кимна.

Ти ще полетиш — мислено ѝ каза тя. — *И ще се влюбиш.*

— Фин определено разбира от коне — отбеляза тя, пристъпвайки назад.

— Така е.

Айона поспря да поздрави и други коне, докато вървеше по леко наклонената циментова пътека. Хубави, здрави животни, прецени тя, както и няколко истински красавци — макар никой да не можеше да се мери с Аластар и Аня — настанени в чисти и просторни отделения.

После стигна до една дореста кобила с големи проникателни очи и дълга бяла ивица върху челото и нямаше нужда да ѝ казват коя е.

— Ти си Дарлинг и наистина си много миличка.

Още преди Бойл да застане до нея, кобилата вече бе извърнала глава, големите ѝ очи грейнаха топло, а цялото ѝ тяло потръпна. Не от страх, каза си Айона, а от истинска радост.

Беше го подушила, усетила го бе, преди да се покаже. Любов и пълна всеотдайност я подтикваха да протегне шия, за да докосне рамото му нежно, като целувка.

— Здравей, момичето ми. — Гальовният му тон накара Дарлинг да изпръхти от удоволствие и тя извърна глава към ръката му.

Той отвори вратата на отделението, влезе вътре.

— Само да ѝ погледна крака, докато съм тук.

— По-добре е — обади се Айона. — Но тя си спомня болката. Помни и глада. Страх а си. Преди теб.

Без да каже нищо, той приклепна и прокара длани нагоре по предния ѝ крак, после отново надолу, докато Дарлинг закачливо душеше косата му.

— Имаш ли ябълка в джоба на сакото си? Почти сигурна е, че имаш.

Беше... стряскащо да чува изречени на глас мислите на коня си, но той отново се изправи и погали хълбоците на Дарлинг.

Айона си каза, че ако един кон можеше да мърка, то този щеше да го направи.

Докато Аня я бе запленила с красотата и грацията си, Дарлинг трогна сърцето ѝ с непресторената си и безгранична обич.

И двете знаеха, Дарлинг и тя, какво е да копнееш за любов или поне за истинско разбирателство и приемане. Да желаеш толкова силно да намериш мястото си и цел в живота.

Изглежда, желанието и на двете се бе изпълнило.

После бръкна в джоба си за ябълката, а в другия — за джобния нож. Айона почувства удоволствието на Дарлинг от почерпката и още повече от това, че ѝ е предложена такава.

— Много добре наддаваш, момичето ми, но пък нали е само парче ябълка? — Тя я ухапа внимателно и изгледа втората половинка, докато дъвчеше.

— Това е за Уини, ако се държи добре с ученичката си.

— Ти си я спасил. — Айона го изчака да излезе и да затвори вратата на отделението. — Завинаги ще бъде само твоя.

Айона се пресегна да я погали и Дарлинг отново протегна шия.

— Не се стряска от теб — отбеляза Бойл. — Това е голям напредък. Все още е малко нервна с непознати.

— Двете се разбираме.

Когато Дарлинг изви глава и докосна с буза лицето на Бойл, а той само извади половинката ябълка от джоба си и ѝ я подаде, Айона разбра, че това е краят.

— Ще взема друга за Уини. Не си получила достатъчно ябълки в живота си.

— Това ме довърши — измърмори Айона. — Много бързо се ядосвам, предимно с основание — поне така си мисля. Но никак не ме бива да се сърдя дълго. Просто не мога да задържам яда си, толкова ми тежи. А като стоя тук и гледам тази споделена любов между вас, просто няма как да остана сърдита. Затова ти казвам, че вече не съм ти ядосана, ако изобщо има значение.

Бойл я изгледа предпазливо и замислено.

— И денят, и работата ще вървят по-добре, ако не ти тежи нищо.

— Съгласна съм. Добре. — Тя протегна ръка. — Мир?

Той се намръщи за миг, но пое ръката ѝ. Възнамеряваше да я пусне веднага. Но не го направи.

— Работиш за мен.

Айона кимна.

— Вярно е.

— Братовчедка си на един от най-добрите ми приятели.

Пулсът ѝ леко се ускори, но тя отново кимна.

— Така е.

— И не е минала и седмица, откакто те видях за първи път.

— Не мога да го оспоря.

— Това, което си, е... важно.

Сега тя се намръщи.

— Важно за какво?

— Ами, важно е като факт. И нещо, което ти самата едва сега опознаваш.

— Добре. Самият факт ли е проблем за теб?

— Не съм казал, че е проблем.

— Да не би да мразиш вещици?

Обидата, изписана по лицето му, възпламени зелените искрици в златистите му очи.

— Много глупаво изказване, след като знаеш, че съм приятел с трима от тях, а единият е и мой съдружник.

— Тогава защо го изтъкваш като причина, заради която не искаш или не бива да искаш — не съм сигурна кое е вярно — да се интересуваш от мен?

— Защото просто е факт. Толкоз. И много бих искал да знам дали има поне един-единствен мъж — продължи разпалено той, — който не би се замислил сериозно над това.

— Май е най-добре пак да се ядосам. — Тя се замисли. — Но ми е трудно да го направя, докато Дарлинг стои и те гледа с обожание. Освен това всичко, което каза, е вярно и не може да се отрече. И щом всичко това е проблем за теб, значи е така. За мен нищо от изброеното не е основателна причина.

— Но ти не си на моето място.

— Не, не съм. Предложението за мир остава. — Както и той, ако се съдеше по стиснатите им ръце. — Приятели ли сме?

— Поне донякъде трябва да си притеснена.

— Защо? Хората много често имат връзка с шефа или с подчинен и в това няма нищо лошо — според мен — стига служебното положение да не се използва като средство за натиск. Никак не е рядкост и да излизаш с роднина на приятел също. А не бих могла, нито искам да променя това, което съм.

— Логичната преценка не променя нищо.

Тя не се сдържа и се засмя.

— А нелогичната?

— Не става дума... по дяволите.

Рязко я дръпна към себе си — за втори път този ден и също толкова объркан, както и първия път. И понеже тя продължаваше да се смее, той запуши устата ѝ със своята.

Вкусът ѝ бе както си представяше, че би бил вкусът на светлината — топъл и ярък, искрящ от сила. Този вкус го мамеше, караше го да иска още и още. Тя го озадачаваше, това беше всичко, беше толкова топла и светла в сумрака, обгърната от познатите миризми на конете. Това бе неговият свят, а сега и тя бе в него.

И го прегръщаше така, сякаш винаги щеше да бъде.

И това, ако не бе стряскаща мисъл, то коя?

Той се дръпна рязко.

— Това не беше разумно.

— Не мислех дали е разумно, или не. Целуни ме отново и ще помисля.

Трябваше да се надигне на пръсти и да придърпа главата му надолу, но сля устни в неговите. Усещането бе като да стоиш на ръба на вулкан точно преди изригването или да се носиш върху облак, който всеки миг ще бъде погълнат от вихрецо се торнадо.

Какво ли би било, когато огънят избухне и бурята се разрази?

Много би искала да разбере.

Но той отново се отдръпна.

— Изобщо не мислиш.

— Прав си, забравих. Да опитаме отново.

Сега и той се засмя и макар да изпитваше и известна болка, може би щеше да приеме предложението ѝ. Ако не бе чул престореното

покашляне зад гърба си.

— Извинявам се, но Сара и майка ѝ са тук. — Кевин се ухили. — Уини е оседлана и готова — веднага щом свършите тук.

— Тръгвам. — Айона погледна въпросително Бойл. — Има ли някакви документи за подписване?

— Само един формуляр, който майката да подпише. Аз ще се погрижа.

— Добре. Ще ида да я подготвя.

Когато Айона излезе навън, Дарлинг отново изпръхтя, което вероятно бе конският вариант на присмиване. Кевин пхна ръце в джобовете си и си засвирука.

— Да не съм чул и дума — измърмори Бойл. — И от двамата.

Доволна от деня си във всяко отношение, Айона вървеше към дома под зелените сенки. Беше ѝ хубаво отново да поработи като инструктор, и то с толкова обещаваща ученичка. Може би след като бе направила и тази крачка, Фин или Бойл щяха да ѝ поверят още някой и друг ученик.

А колкото до крачките, неочакваната и напълно задоволителна случка в конюшната бе повдигнала страхотно егото и настроението ѝ.

Освен това отгук нататък се отваряха доста интересни възможности.

Бойл Макграт, помисли си тя. Суров, мрачен, избухлив. И мек като памук, когато беше близо до красивата и наранена кобила, която го обожаваше. Наистина искаше да го опознае по-добре, да открие дали цялото това пърхане в стомаха ѝ и потръпване е знак за първосигнално физическо привличане или нещо повече.

Бе се надявала да намери нещо повече през целия си живот.

А сега предизвикателството бе още по-голямо, понеже той се дърпаше, беше раздвоен и малко ядосан. Просто не можеше да се контролира, а това беше толкова секси.

Може би щеше да го покани на среща — съвсем непринудена. По една бира в бара? Кино? Първо трябваше да разбере къде се ходи на кино тук.

Ако можеше да готви, щеше да се самопокани в дома му и да му приготви вечеря. Но провалът бе почти сигурен. Вместо това би

могла...

Тя спря и озадачено се озърна наоколо. Дали не беше се отклонила от пътеката? Не беше внимавала особено, но пък след като дни наред минаваше оттук, вече се движеше инстинктивно.

И все пак нещо не беше наред, посоката изглеждаше грешна.

Завъртя се в кръг и разтри внезапно замръзналите си ръце.

Тогава забеляза мъглата да пълзи по земята.

— Опа!

Направа крачка назад и се помъчи да се ориентира. Импулсивно се обърна надясно и хукна по тясната пътечка. Само след секунди осъзна, че е сбъркала и навлиза все по-дълбоко в гората.

Когато се обърна, за да се върне обратно, видя, че пътят ѝ е препречен от дървета, дебели колкото обиколката на ръцете ѝ. Между коравите им дънери пълзеше мъгла.

Тя побягна. По-добре да бяга в която и да е посока, отколкото да бъде уловена в капан. Но отдясно дървета се надигаха от земята с ужасен пукот, докато пробиваха торфената почва. И я принуждаваха да завие на другата страна.

Светлината се промени и стана сивкава като мъглата. Вятър виеше с леден глас в клоните, които се сплитаха и скриваха слънцето.

Въздух, стреснато си помисли тя, дърветата изникваха от земята, а водата бе под формата на мъгла.

Той използваше елементите срещу нея.

Заповяда си да спре и извика силата си, макар с нея да се надигна и страх. Изпъна ръце и в дланите ѝ грейнаха две огнени топки.

Смехът прозвуча тихо и кожата ѝ настръхна като полазена от паяк. Потръпна, когато чу прошепнатото името си. После всичките ѝ мускули изтръпнаха, щом чу шумоленето и ръмженето.

— Кател.

Но в сивкавия сумрак се показва вълкът от кошмарите ѝ.

Докато пристъпваше тихо и се приближаваше към нея, тя забеляза камъка, който светеше в червено на шията му.

— Стой далеч от мен — предупреди го тя, а вълкът само оголи зъби.

Не би могла да го надбяга, каза си тя, макар да направи крачка назад. А изражението в светналите му очи я увери, че и той го знае.

Запрати огнената топка, после и другата, но ги видя как немощно се превръщат в дим на сантиметри от вълка, който продължаваше да я дебне. Отчаяно се помъчи да направи ново огнено кълбо, но ръцете ѝ трепереха и съзнанието ѝ бе сковано от страх.

Спокойно съзнание, заповяда си тя наум, макар да искаше да изкрещи.

Всичко бе истинско, мислеше си тя. Беше ѝ се струвало толкова приказно, като от друг свят — магьосници, проклетия, битки със злото, което живее в сенките.

Но всичко бе много, много истинско. И искаше да я убие.

Видя как вълкът се напрегна, готов за скок. Тогава с див писък от небето се спусна сокол. Острите му нокти одраха хълбока на вълка и оттам потече черна кръв, преди соколът отново да се издигне високо.

Мигновеното ѝ облекчение бе попарено внезапно, когато зад гърба ѝ се чу ново ръмжене. Когато се извърна рязко, отново я заля облекчение. Кател стоеше там с оголени зъби. Айона застана до него, сложи длан върху главата му и усети как спокойствието измества страха ѝ, когато Конър, а после и Брана прекрачиха през мъглата.

Конър вдигна облечената си в ръкавица ръка и соколът кацна върху нея с изпънати криле.

— Хвани ръката ми — каза той на Айона, без да откъсва спокойния си леден поглед от вълка.

— И моята.

Конър и Брана застанаха от двете ѝ страни, но когато улови ръцете им, не усети спокойствие. А горещия поток на силата, която я изпълни с живот.

— Ще изпробваш ли силите ни тук? — предизвика го Брана. — Точно сега ли искаш да опиташ? — Лъч светлина, начупен като светкавица, излетя от протегнатата ѝ ръка и се заби в земята само на милиметри от предните лапи на вълка. Той отстъпи. Червеният камък грееше мрачно, ужасяващо, ръмженето му прозвуча като гръмотевица, но той се оттегли.

Мъглата се сви и завихри в смаляващ се кръг. Конър вдигна ръката на Айона със своята. Грейна светлина и се разстла наоколо, все по-ярка и силна, докато мъглата се разкъса напълно и изчезна.

А с нея изчезна и вълкът.

— Аз... Господи, аз само...

— Не тук — сопна се Брана. — Няма да говорим тук.

— Заведи я у дома. Двамата с Ройбиър ще огледаме наоколо, после ще се приберем.

Брана кимна на Конър.

— Бъди внимателен.

— Винаги. Сега върви с Брана. — Той стисна окуражително ръката на Айона. — Една глътка уиски и ще се оправяш.

Стиснала здраво ръката на братовчедка си и все така кипяща от енергия, Брана крачеше пъргаво през гората. Айона, която повече от всичко искаше да се прибере на топло и сигурно място, се остави да я тегли напред въпреки треперещите си колене.

— Не можем...

— Не и преди да влезем вътре. Нито думичка.

Кучето им показваше пътя, винаги беше наблизко. А когато зърна къщата през дърветата — най-сетне — Айона видя сокола да се рее в мрачното небе.

В мига, в който влязоха вътре, зъбите ѝ почнаха да тракат. Зрението ѝ постепенно се замъгли и тя стисна коленете си с ръце, докато навеждаше глава към тях.

— Съжалявам. Вие ми се свят.

— Задръж за миг. — Макар в гласа ѝ да звучеше нетърпение, ръката на Брана върху главата ѝ бе нежна и световъртежът изчезна също толкова бързо, колкото се бе появил. — Седни — нареди ѝ тя и я побутна към всекидневната, където щракна с пръсти, за да накара огъня в огнището да се разгори по-буйно. — Изпаднала си в лек шок, това е. Затова сядай и дишай дълбоко.

Брана енергично отиде до гарафата с уиски и сипа два пръста в ниска чаша.

— Изпий го.

Айона пийна, леко изхриптя, после отново преглътна.

— Само малко... — въздъхна. — Изплаших се до смърт.

— Защо се беше отклонила от пътеката и беше влязла толкова навътре?

— Не знам. Просто се случи. Не съм завивала никъде — или не помня. Просто си вървах към къщи и си мислех разни неща. За Бойл — призна си тя. — Сдобрихме се.

— Е, значи всичко е наред. — С две резки движения Брана издърпа фибите от косата си и ги метна на масата. — Колко хубаво.

— Не съм се отклонила от пътеката, не и съзнателно. И когато осъзнах, че не съм там, където си мислех, където би трябвало да съм, тръгнах обратно. Но... първо се появи мъглата.

Айона погледна към празната си чаша, остави я на масата.

— Знаех какво означава.

— И не ни повика, нито пък водача си? Не се обърна към никого от нас.

— Всичко стана толкова бързо. Дърветата — те се местеха, а мъглата се сгъсти. После и вълкът се появи. А вие как дойдохте? Как разбрахте?

— Конър беше излязъл навън с Ройбиър и соколът видя отвисоко. На него можеш да благодариш, задето повика мен и Конър.

— Ще му благодаря. Непременно. Брана... — Тя прекъсна думите си, когато вратата се отвори и влезе Конър.

— Вече няма нищо. Върнал се е в леговището си. — Отиде при уискито и си сипа. — А ти как си, братовчедке?

— Добре съм. Наред съм. Благодаря. Съжалявам, задето...

— Не искам да чувам извинения — сопна й се Брана. — Искам здрав разум. Къде ти е амулетът?

— Аз... — Айона се пресегна и тогава се сети. — Оставих го в стаята си сутринта. Забравих...

— Не забравяй и не го сваляй.

— По-полека. — Конър докосна ръката на сестра си, докато отиваше към Айона. — Изплаши всички ни. — Сега дланта му галеше нейната ръка и спокойствието се предаваше на нея. — Не си виновна. Вината не е нейна — обърна се той към Брана, преди тя да вметне нещо рязко. — Едва от седмица е тук. Ние се готвим цял живот.

— Няма да има нито време, нито възможност за нещо повече, ако няма благоразумието да носи защитния си амулет и да повика нас двамата или водача си, когато има нужда от помощ.

— Нали ти си тази, която я обучава? — отвърна й също сопнато Конър.

— О, значи моя е вината, че тя се държи като малко дете.

— Не се карайте за мен и не говорете, сякаш не съм тук. Вината е моя. — По-уверена в силите си, Айона се изправи и отиде по-близо

до огъня, до топлината. — Аз си свалих амулета и не внимавах достатъчно. Нито едното, нито другото ще се повтори. Съжалявам, но...

— Кълна се във всичко свято, ще ти залепя устните за цяла седмица, ако чуя още едно „съжалявам“.

Айона вдигна ръце в отговор на заплахата на Брана.

— Не знам какво друго да кажа.

— Просто ни разкажи какво стана, с най-големи подробности, преди да дойдем при теб — подкани я Брана. — Не, да вървим в кухнята. Ще направя чай.

Айона я последва навътре, после приклепна, за да погали Кател да му благодари.

— Прибирах се вкъщи от голямата конюшня.

— Защо си била там?

— О, Фин ме повика. Дадох ми да вода урок по прескачане на препятствия. Отидох дотам с Аластар. Дватамата полетяхме малко.

— Света Бриджит.

— Не го направих нарочно, не съвсем, и спрях бързо. После Фин трябваше да тръгне нанякъде и Бойл остана да наглежда първия ми урок, за да е сигурен, че няма да объркам нещо, вероятно. Помолих го да ми покаже Дарлинг, но първо видях Аня и о, господи, тя е истинско чудо.

— Не ме интересуват конете — напомни й Брана.

— Знам, но се опитвам да ти обясня. После видях Дарлинг и докато гледах нея и Бойл заедно, осъзнах, че не мога да му се сърдя. После нещата се случиха от само себе си, защото вече не му бях ядосана.

— Защо си била? — учуди се Конър.

— О, ами случи се нещо тази сутрин, когато мина да ме вземе.

— Целунал я е така, че мозъкът ѝ протекъл през ушите — поясни Брана и Конър се ухили.

— Бойл ли? Гледай ти значи.

— А после се държа грубо и отвратително и това ме ядоса. Но докато го гледах заедно с Дарлинг, не можех да продължа да се сърдя, затова му казах, че вече не съм ядосана, и тогава нещата се случиха от само себе си, и той просто ме сграбчи и отново го направи. Сигурно съм изгубила поне двацет процента от мозъчните си клетки вече. А и

урокут мина толкова добре, беше ми хубаво отново да имам ученичка, затова се чувствах прекрасно и малко разсеяна — призна си тя — и си мислех, че може би е добра идея да поканя Бойл да излезем — да пийнем по бира или да идем на кино, нещо такова. И тогава осъзнах, че не съм там, където би трябвало.

Описа им всичко до най-голямата подробност.

— Не си била съсредоточена — отбеляза Брана. — Ако имаш намерение да използваш огъня за защита или за атака, трябва да си абсолютно сигурна.

— Никога досега не го е използвала срещу нищо и никого — изтъкна Конър. — Но е проявила достатъчно съобразителност и кураж да използва огън. Другия път ще му опърли кожата. Нали така, Айона?

— Точно така. — Защото никога повече нямаше да допусне да се чувства толкова безпомощна и уплашена. — Канех се да опитам отново, но бях уплашена. После Ройбиър се спусна от небето. Най-красивата птица, която съм виждала някога.

— Хубавец ми е той — усмихна се Конър.

— А после и Кател се появи, както и вие двамата. Блокирах — призна си тя. — Все едно се озовах в някакъв сън. Мъглата, черният вълк, червеният камък, светещ на шията му.

— Подхранва силата му. Камъкът — обясни Брана, — както и страхът ти. Ще работим повече. Ще си носиш амулета. Конър ще те изпраща сутрин до конюшната и ще се погрижим някой да те връща у дома в края на деня.

— О, няма...

— Брана е права. Само за една седмица се появи в сънищата ти, а вече и в реалността. Ще бъдем по-внимателни и толкоз. Докато решим какво ще се прави. Върви да си вземеш амулета и ще се захванем с работа.

Айона се изправи.

— Благодаря ви, че се появихте.

— Ти си наша — простичко отвърна Конър. — И ние сме твои.

Думите и непоклатимата вяра в тях предизвикаха парене в очите й, докато Айона бързаше да мине през кухнята към къщата.

— Много й се струпа за съвсем кратко време — подхвана Конър.

— Знам. Отлично го знам.

— А ти беше толкова рязка, защото се боиш за нея.

За миг Брана не каза нищо, просто продължи да приготвя чая, което я успокояваше.

— Аз съм тази, която я обучава.

— И вината не е само твоя, както не е и нейна. За всички ни преживяното е добър урок. Той е по-смел, откакто тя се появи.

— След като и тримата сме тук, той знае, както и ние, че часът приближава. Ако успее да я нарани или да я привлече на своя страна...

— Тя няма да мине на негова страна.

— Няма да го направи, не и съзнателно. Мисля, че притежава твоята вярност и изпитва прекалено силна благодарност за малкото, което е получила.

— Когато си гладувал дълго, се чувстваш благодарен и за залък от трапезата. Ние винаги сме били заедно. И винаги сме били обичани. Тя търси любов — да дава и да получава. Не съм надзъртал — добави той. — Толкова е вплетено в същността ѝ, че няма как да не го видя.

— И сама го виждам. Е, сега има нас, независимо дали ѝ харесва, или не.

Конър взе чашата чай, която сестра му му подаде.

— Значи нашият Бойл, а? Сграбчил братовчедка ни и я нацелувал до забрава, съдейки по чутото. Едва е прекрачила прага ни, а моят приятел вече ѝ се нахвърля.

— О, престани с хлапашките истории.

Той се засмя, отпи от чая си.

— Как да престана, като е толкова забавно?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Съсредоточаване. Брана неуморно го натякваше. Айона се мъчеше да го постигне, после и да задържи фокуса. Ставаше все по-добра — Брана я бе похвалила с половин уста — но далеч не бе постигнала нивото, което взискателната ѝ учителка считаше за достатъчно високо.

Чудеше се как изобщо може да се съсредоточи човек, който е мокър до кости и почти замръзнал.

Дъждът се сипеше от тъмното и сиво небе, както бе през последните два дни и нощи, без прекъсване. Това до голяма степен означаваше работа на закрито — както в конюшнията, така и в занаята. Нямахше нищо против наистина. Харесваше ѝ да подрежда такъмите заедно с Мийра и да помага на Мик в уроците с една млада ездачка, както и на една пъргава осемдесетгодишна дама на манежа.

Много се радваше, че има повече време да се грижи за конете и да се сближи с тях. Бе сплела гривите на всички кобили, доволна да види как грейват от допълнително оказаното им внимание. И макар да усещаше, че и мъжките животни биха се радвали на новата прическа и вниманието, знаеше, че Бойл ще е против. Затова бе сплела по една малка плитка на всеки, за да зарадва конете и да не дразни шефа си.

Освен това се учеше. Вътре в ателието на Брана с тлеещия торф в огнището и сладкото ухание на билки и восък във въздуха тя се учеше как да разтвори широко съзнанието си и да приеме силата си — и как да шлифова острите ръбове. Нощем четеше и се ограмотяваше, докато вятърът блъскаше поройния дъжд в прозорците.

Но как, за бога, можеше да мисли изобщо, камо ли да се съсредоточи, докато дъждът се плискаше върху главата ѝ и студът я пронизваше до кости.

Още по-лошото бе, че Брана стоеше насреща ѝ напълно суха, с разкошната си дълга черна коса и безмилостен поглед.

— Това е вода — напомни ѝ тя. Стоеше в спокойното слънчево кътче, което бе сътворила за себе си, и се усмихваше уверено отвъд

пелената от дъжд, сипещ се от другата страна на преградата.

— Знам, че е вода — измърмори Айона. — Стича се по врата ми и ми влиза в очите.

— Контролирай я. Да не мислиш, че всеки път, когато силата, която имаш и която е част от теб, ти е нужна, ще бъдеш на топло и сухо? Или че Кеван ще чака хубаво и ясно време, за да се изправи насреща ти?

— Добре, добре, добре! — От върховете на пръстите ѝ проблеснаха искри и струйките дъжд се превърнаха в пара.

— Не по този начин. Не искаш да я променяш — макар че се справи добре. Премести я. — Леко и без видими усилия Брана разшири периметъра на слънчевото си кътче с няколко сантиметра.

— Самохвалка — измърмори под нос Айона.

— И в теб е заложено същото, което и в мен. Отблъсни дъжда настрани от теб.

Харесваше ѝ усещането за огъня във вените ѝ и как напират да изскочи навън, но сега го удържа. И използва яда и гнева, които ѝ помагаша да го извика, за да побутне, отблъсне и отвори пространство.

Един сантиметър, после два и тогава го видя, почувства го. Наистина бе просто вода. Като тази в купата. Въодушевена, тя бутна по-силно и още по-силно, така че поройният дъжд сякаш подскочи и се събра във вълна. Която се плисна бурно в преградата на Брана.

— Не исках да... имам предвид, че не се опитвах да те оплискам. Не точно.

— Но нямаше да съжаляваш, ако бе успяла — спокойно довърши Брана. — Поздравления за свършеното. Ще трябва да поработиш над ловкостта си и по-изчистените форми — както и над пълния контрол — но успя да го направиш, което е добро начало.

Айона примигна, избърса мокрото си лице и забеляза, че е направила тясна, но суха ивица около себе си. В нейното малко царство нямаше бледозлатиста слънчева светлина, но и не валеше.

— Браво на мен!

— Не губи контрол. Не го разширявай. Само за теб е.

— Сигурно и останалите жители на страната ще се радват на малко сухо време, но разбирам. Ако спрем дъжда тук, може да предизвикаме потоп другаде.

— Не можем да знаем със сигурност, затова не рискуваме. Движи се заедно с него — показва ѝ Брана, крачеща в широк кръг, но винаги на сухо.

Когато Айона се опита да стори същото, преградата ѝ се понамокри, но тя задържа контрол над границите.

— Много добре. Тъй като сме в Ирландия, няма да ти липсва дъжд, за да се упражняваш и занапред, но за днес свърши добра работа. Да влезем вътре и да опитаме някоя по-простичка отвара.

Брана се отправи към ателието си, докато Айона се мъчеше да задържи и контролира сухото кътче около себе си.

— Мога да ти помогна с опаковането и бутилирането на стоката за магазина. Много искам да помогна с нещо — продължи тя. — Ти изцяло отговаряш за готвенето и отделяш голяма част от времето си — както и Конър — за да ме обучаваш. Доста ме бива да следвам указания.

— Така е.

Брана винаги бе предпочитала усамотението на ателието си. Беше различно от това да наеме служители за магазина си в Конг, които да обслужват клиентите и да се занимават с пратките и всичко останало. Но ателието ѝ беше нейното убежище. Обикновено.

От друга страна, помисли си тя, уроците и нуждата от тях наистина отнемаха от времето ѝ.

— Ще ми е от полза — реши тя. — Ще видим как ще го направим.

Брана влезе в ателието с Айона по петите ѝ, оставяща капки по пода.

— Тъкмо щях да ви оставя бележка — обади се Мийра откъм работния плот. — И за двете.

— А сега ще пийнеш чай и ще ни погостуваш. Не съм те виждала отдавна. Айона, недей да оставяш следи по пода.

— Лесно ти е на теб. Ти си суха, а аз — вир-вода. Сигурно приличам на мокра кокошка.

— По-скоро на удавена — отбеляза Мийра.

Брана се запъти направо към чайника.

— Направи заклинание за външния си вид.

Айона мълчаливо изгледа Мийра.

— Тя знае всичко по въпроса, че и отгоре. Погрижи се за себе си.

— Не ме бива никак. Казах ти, че веднъж опитах да направя такава заклинание и беше истински кошмар.

— Нали затова са тренировките. Обикновено смятам заклинанията за външния вид или сушенето на дрехите например, вместо просто да се преоблечеш, за проява на мързел и суета, но сега е удобен момент да потренираш. Ако все пак си докараш брадавици или пъпки по лицето, аз ще се погрижа. — Брана й хвърли поглед през рамо с лукава усмивка. — Все някой ден.

— Веднъж ми направи заклинание и на мен, помниш ли, Брана, когато бяхме на петнайсет май. Аз отчаяно исках да стана руса, тъй като Шеймъс Латимър, любовта на живота ми по това време, предпочиташе блондинки.

Чувствайки се като у дома си, Мийра свали якето си и го окачи на една закачалка, после разви шала от врата си и го сложи върху якето, както и шапката си.

— Тъкмо щях да се боядисам — бях взела боята, за която бях спестявала цели две седмици — и се появи Брана, направи заклинанието и промени цвета на косата ми.

Айона изгледа замислено Мийра.

— Не мога да си те представя руса, не и с твоя тен на лицето.

— Беше голям кошмар. Изглеждах като болна от жълтеница.

— И твърде упорита, за да си го признаеш — напомни й Брана.

— Така си беше, затова издържах цяла седмица, преди да я помоля да върне всичко както си беше. Помниш ли какво ми каза тогава?

— Нещо в смисъл, че да се промениш заради самия себе си, е приемливо, но да го направиш заради мъж, е проява на слабост и глупост.

— Толкова млада, а вече мъдра — отбеляза Мийра и се разсмя с гръмкия си смях. — А Шеймъс се натискаше тайно с Катрин Кели, която беше руса като жълтурче. Но преживях и това разочарование.

— И това е полезен урок — обади се Брана. — Но в този случай ще го броим за тренировка. Хайде, Айона, погрижи се за вида си и ще пийнем чай заедно.

— Добре. Почвам. — Тя издиша шумно и искрено се помоли да не се подпали сама, докато се концентрираше най-напред върху якето, пуловера и джинсите.

Вдигна се пара, но никакви пламъчета не избухнаха. Започна да усеща как пръстите на краката ѝ се размразяват, кожата ѝ се затопля и с усмивка прокара длан по сухия ръкав на якето си.

— Получи се.

— Колко време щях да спестя от пране, ако знаех как да правя това — отбеляза Мийра.

Ухилена, Айона прекара длан върху мократа си коса и я превърна в суха и лъскава коприна. Засмя се весело и закри лице с длани, за миг затвори очи. Когато свали ръцете си, лицето ѝ грееше, устните ѝ бяха порозовели, а миглите ѝ бяха по-тъмни и по-дълги.

— Как изглеждам?

— Готова да хукнеш към бара и да флиртуваш с всички красавци там — подхвърли Мийра.

— Наистина ли? — Очарована, Айона се втурна към огледалото. — Изглеждам добре! Вярно е.

— Умело направено, при това с известна грация. Добре се получи.

— Стой наблизко — обърна се Айона към Мийра. — Тя никога не ми говори така насаме.

— Затова, когато го казвам, знаеш, че го мисля. Имам маслени бисквити, Мийра, както и от жасминовия чай, който харесваш.

— Няма да откажа и на двете. — Настани се удобно до масата и за миг се наведе да погали Кател, който дойде и сложи голямата си глава в скута ѝ. — Времето доста ограничава бизнеса ни, а казват, че и утре ни чака същото. Бойл е направил уговорка с училището да доведат децата да видят конете. Малчуганите ще поюздат с водач вътре на манежа.

— Чудесна идея.

— О, пълен е с такива нашият Бойл. — Мийра се усмихна на Айона, докато си вземаше бисквитка. — А аз се замислих за рождения ден на сестра си другия месец и се сетих за теб. Тя живее в Кери, тъй като с мъжа ѝ работят там — обясни тя на Айона. — Мислех си за онези комплекти, които правиш — сапун, свещ, лосион и такива неща — специалните подаръци, които правиш за всеки според характера и личността му.

— Ясно. Искаш да ти направя такъв за Морийн?

— Много бих искала. Тя е най-голямата в семейството, както знаеш, и ще навърши трийсет и пет. По някаква причина това направо я подлудява, сякаш младостта ѝ си е отишла завинаги и вече я очакват само страданията и неволите на старостта.

— Да е жива и здрава Морийн, но винаги си е падала по драмите.

— Такава си е. Омъжи се за Шон, когато беше на деветнайсет, така че вече шестнайсет години върви подире му. Мил и трудолюбив човек е — продължи тя, — но адски муден. Има двама тийнейджъри, които я докарват до ръба на лудостта, че и понякога откъд, както и още едно хлапе в добавка. Напоследък е почнала да ми праща съобщения денонощно, както и на другата ни сестра, и на майка ни, за да ме държи в течение с изпитанията и мъките си. Надявам се, че подаръкът, след като е създаден специално за нея и е свързан с грижи за тялото и женски глезотии, може да ѝ повдигне духа достатъчно, за да престане да ме тормози, така че да ми мине желанието да я удуша.

— Значи подаръкът е за теб — засмя се Брана.

— Спасявам ѝ живота, което ме прави добра сестра.

— Ще ти го приготвя другата седмица.

— Винаги съм искала да имам сестра — замислено отбеляза Айона.

— Искаш ли моята? Вземай която искаш от двете. Ще си задържа братята, понеже не са такива досадници през повечето време.

— Да си единствено дете, е доста самотно, а и няма как да се оплакваш от братята и сестрите си.

— Виж, оплакването би ми липсвало — призна Мийра. — Кара ме да се чувствам по-умна и по-добра.

— Някога си фантазирах, че имам брат и сестри.

Развеселена, Мийра се облегна на стола си.

— Така ли? И как се казваха?

— Кейти, Алис и Браян. Кейти беше най-голямата — търпелива, умна и добра. Алис беше най-малката и все ни разсмиваше. Двамата с Браян бяхме най-близки по години. Той непрекъснато се забъркваше в неприятности, а аз се опитвах да го измъкна. Понякога ми се струваше, че ги виждам толкова ясно, колкото вас сега.

— Това е силата на желанията ни — обясни Брана. Самотно дете, помисли си тя. Толкова пренебрегвано, лишено от грижи и разбиране.

— Сигурно. Не разбирам напълно какво означава това, но за мен те много често бяха по-истински от всеки друг. С тях и конете не скучаех никак.

Тя спря за миг и се разсмя.

— Само аз ли съм имала въображаеми другарчета?

— На мен Конър ми беше повече от достатъчен.

— Наистина е повече от достатъчен — повтори Мийра.

— А и ние двамата с него разбрахме какви сме много отдавна, бяхме много по-млади от теб.

— И въпреки това и двамата сте създали много силни връзки и важни неща. Работата ти тук, магазинът, неговата школа за соколи — всичко, което прави със сърчните си ръце. Както и ти, Мийра. Ти не си от собствениците, но си много важна част от бизнеса.

— Харесва ми да мисля, че е така.

— Съвсем ясно е. И Бойл, и Фин ценят високо уменията ти и мнението ти, разчитат и на двете. Мисля, че си заслужила уважението и на двамата, а това не е никак лесно. Искам го и аз. Искам да създам нещо свое и да спечеля уважението на другите, да знам, че хората, които обичам, могат да разчитат на мен. Бихте ли могли да искате нещо повече?

— Хубаво е да имаш това, което каза ти — замисли се Мийра. — Аз лично не бих отказала и гърне жълтици.

— И какво ще правиш с него?

— Това е добър въпрос. Мисля, че първо ще си купя къща — не е нужно да е лъскава, просто една хубава къща с малко земя и плевня, където да мога да гледам един-два коня.

— Ами мъж?

— За какво? — засмя се Мийра. — За удоволствие или за постоянно?

— И за двете или поне за едното.

— Няма да откажа удоволствието, понеже има известна липса на подобни забавления в живота ми в последните месеци. Колкото до другото, не търся нещо завинаги. Мъжете идват и си отиват — добави тя и се настани по-удобно с чашата благоуханен чай в ръка. — С изключение на милия и муден Шон, доколкото ми е известно. Най-добре да не очакваш или да искаш да останат завинаги, така напрежението е по-малко.

— Но нали напрежението ти показва, че си жив — възрази Айона. — Аз пък искам да имам мъж завинаги — такъв, който също да ме иска. Искам необузdana и страстна любов — която никога не свършва. И деца — не само едно — искам куче, кон, къща. Едно голямо и весело семейство. Ами ти? — попита тя Брана.

— Какво искам аз ли? Да живея живота си. Да сложа край на това проклятие, което тегне над всички ни, и да смажа онова, което е останало от Кеван.

— Това не е нещо лично за теб. Само за теб, Брана — настоя Айона. — Богатство, пътешествия, секс? Дом, семейство?

— Достатъчно пари, за да пътувам до екзотични места и да правя див секс с екзотични мъже. — Тя се усмихна и си сипа още чай. — Това май покрива всичко.

— Аз тръгвам с теб. — Мийра сложи длан върху ръката ѝ. — Ще оставяме разбити сърца по целия свят. Можеш да дойдеш с нас — предложи тя на Айона. — Ще видим всички чудеса на света и ще се отдаваме на удоволствия, където и да сме. После можеш да се върнеш, да избереш мъж завинаги и да си направите много бебета. Аз ще построя моите дом и плевня, а Брана ще си живее както си поиска, свободна от проклятието.

— Дадено. — Брана вдигна чашата си за тост. — Трябва само да победим древното зло и да спечелим несметно богатство, останалото са подробности.

— И двете можете да се наслаждавате на екзотичен секс и сега — възрази Айона. — Никак не е трудно да си подбиращ мъжете, когато изглеждат като келтска богиня.

— Предлагам да я задържим — заяви Мийра на Брана. — Върши чудеса за егото ми.

— Вярно е. Брана прилича на излязла от приказка, без дори да полага усилия, а ти си като принцесата воин. Мъжете сигурно се търкалят в краката ви.

Вратата се отвори и заедно с дъжда влязоха Конър, Бойл и Фин.

— Не всички — измърмори Мийра.

— Вижте кого довлякох. — Конър изтръска дъжда от косата си като куче, а Кател скочи да посрещне новодошлите. — Трябваше или да ги домъкна тук, или да построим Ноев ковчег. Имаш ли още чай и бисквити?

— Разбира се. Не оставяй мокри следи по пода. Това значи ли, че светът на бизнеса е спуснал кепенците?

— За днес — отвърна ѝ Бойл. — Уговаряхме Фин да ни черпи за вечеря, но за малко да се удавим, докато решим къде.

— А тук е най-хубаво. — Конър отиде до огъня и протегна ръце. — Особено ако можем да изнудим някого да направи голяма тенджерка супа.

— Някого, значи?

Конър само се усмихна на Брана.

— И тогава се сетих за милата си сестричка.

— Прекалено често си ме представяш в кухнята.

— Защото си страхотна там. — Наведе се и я целуна.

— Аз мога да обеля и нарежа каквото ми кажеш. — Айона реши, че това е почти като да покани Бойл на вечеря. — Ти можеш ли да белиш и режеш, Бойл?

— Мога, особено щом ще получа вечеря в замяна.

— И аз съм склонна да бъда робиня в кухнята за една топла супа в такава нощ — обади се Мийра. — Ами ти, Фин?

Той продължи да развива увития около врата му шал.

— Каквото поиска или реши Брана — за тази вечер.

— Тогава най-добре да ида да видя какво мога да сложа в тази прословута супа. — Тя стана и мина през задната врата. Кучето остави Фин, за да я последва.

— Тя ще е по-спокойна, ако си тръгна — отбеляза Фин.

— Никъде няма да ходиш. — Рядък изблик на гняв се прокрадна в гласа на Конър. — Не може да стане така и тя го знае, както и ти. Имаме нужда от теб. Казах на Фин и Бойл какво стана преди няколко дни — обясни той на Айона.

— Какво е станало? — попита Мийра.

— Ще ти кажа и на теб след малко. Но знаеш, че съм прав. Нуждаем се от теб и тя го разбира. В крайна сметка тя няма да остави обърканите ви отношения да застанат на пътя ни.

— Може би не е зле някой да ми каже за тези объркани отношения. — Айона бутна настрани чая си. — Хубаво би било да знам всички подробности, вместо да се опитвам да си сглобя картинката парче по парче.

Фин се приближи до масата, после дръпна яката на пуловера си.

— Това е неговият белег — знакът, с който вашата кръв е белязала моята. Нося този белег и Брана не иска да погледне отвъд него и да види какво е тя за мен и какво съм аз за нея.

Айона се надигна и го разгледа внимателно. Пентаграм, както гласеше легендата, ясно очертан и видим като татуировка.

— Не прилича на белег по рождение, а по-скоро на татуировка или следа от ударено. С него ли си роден?

— Не. Появи се много по-късно. Бях навършил осемнайсет.

— Винаги ли си го знаел?

— Не и откъде идва силата ми, но знаех, че я имам. — Нагласи отново пуловера си. — Силна жена си, Айона.

— Не съвсем. Или поне не достатъчно. Засега.

— Мисля, че грешиш в това. — Той повдигна леко брадичката ѝ с пръст. — Ще удържиш своето, когато е най-важно, така мисля. Тя ще се нуждае от твоята непоклатимост и от отвореното ти съзнание.

— Конър каза, че се нуждаем от теб, и аз му вярвам. Ще ида да помогна на Брана в готвенето.

— Идвам с теб. — Мийра се надигна от мястото си. — Дайте ѝ няколко минути да свикне с идеята — но не се тъпчете с бисквити. Тя ще направи каквото е нужно, Фин, независимо от цената.

— Както и аз.

Айона мина през задния вход на ателието с Мийра, след това през склада и влязоха в къщата.

— Почакай, преди да идем при Брана. — Айона спря. — Какво е станало между нея и Фин? Не те моля да клюкарстваш, нито да предадеш доверието ѝ — което очевидно е голямо и истинско помежду ви. Смятам, че го разбираш. Надявам се да е така.

— Разбирам, но не ми е лесно да споделя с теб онова, което тя не ти е казала сама. Ще ти кажа, че двамата бяха влюбени. Млади и лудо влюбени. Бяха щастливи в любовта си, макар да се караха и сдобряваха непрекъснато. Тя беше почти на седемнайсет, когато двамата го направили за първи път. И точно след като били заедно първия път, белегът се появил върху кожата му. Той не ѝ казал. Не знам дали да го виня за това, но не ѝ казал. И когато тя го разбрала, била много ядосана, но и нещо повече — покрусена. Той бил настроен отбранително, но също бил покрусен. Оттогава това е като жива рана

помежду им. Повече от десет години на копнеж и страдание и прекалено голямо недоверие.

— Още се обичат.

— Любовта не се оказа достатъчна за никого от двамата.

Би трябвало да е, помисли си Айона. Винаги бе вярвала, че ще бъде достатъчна. Но само последва Мийра към кухнята, за да помогне с каквото може.

Изглеждаше като обикновено събиране на приятели и близки в дъждовна вечер. Тихият огън, който трептеше в кухненското огнище, кучето, дремещо пред него. Имаше вино, което Конър измъкна и отвори, преди щедро да налее в чашите. Имаше доброволци, които усърдно белеха и режиха огромни купчини картофи и моркови, кълцаха чесън и лук, докато домакинята овалваше в брашно нарязано на хапки телешко, преди да го сложи в големия тиган с дебело дъно върху печката. Във въздуха се носеше изкусително ухание и всички говореха един през друг.

Изглеждаше като съвсем обикновено събиране на приятели и близки, мислеше си Айона, докато режеше моркови, и приликите я стопляха вътрешно, даваха ѝ голяма доза от онова, което бе разбрала, че е търсила през целия си живот. Но не бе просто приятелска сбирка и подмолните течения, които дебнеха под повърхността, бяха смъртоносни.

Въпреки това не искаше да развали момента и да разруши привидното спокойствие. В крайна сметка стоеше редом с Бойл — който несъмнено бе много по-умел с кухненския нож от нея — и той се държеше доста по-непринудено тук, отколкото докато работеха заедно в конюшнията.

И ухаеше прекрасно на дъжд и на коне.

По-добре да си мълчи, реши тя, отколкото да каже нещо не на място. Затова само гледаше и слушаше. Видя как Конър се пресегна и избърса една сълза от бузата на Мийра, която режеше на ситно лук, и забеляза непринудения флирт в жеста му, в погледа.

— Ако беше моя, скъпа Мийра — каза той, — щях да забраня да има лук в къщата, за да не пролееш нито една сълза повече.

— Ако бях твоя — отвърна му тя, — лукът нямаше да е единствена причина за сълзите ми.

Той се засмя, но Айона се замисли. Както продължи да гледа замислено и когато Фин доля вино в чашата на Брана, а после по нейна молба ѝ подаде олио за тигана. Учтивият им тон бе скован също като езика на телата им, но под повърхността — о, наистина имаше подмолни течения наоколо — кипяха такива страсти, такива силни чувства, че човек трябваше да е сляп и без сърце, за да не ги усети.

Конър бе този, който спояваше всичко, помисли си тя. Той подхвърляше коментари, задаваше въпроси, събираше всички заедно с непоклатимия си ентусиазъм и голямата си обич.

Айона го намираще за неустоим. Тогава защо Мийра...

— Изучаваш внимателно всичко и всички — обади се Бойл, — сякаш ще се явяваш на изпит след час. И умът ти е пълен с въпроси и заключения.

— Всички сякаш са едно семейство. — Изрече първото, което изникна в съзнанието ѝ от множеството преплетени мисли. — Това е нещо, което винаги съм искала да изпитам, да бъда част от него.

— Разбира се, че сме семейство — увери я Конър. — Твоето семейство.

— Ти си великодушен. Такъв си по природа. Не всички са така, или поне са по-предпазливи, преди да отворят вратата. Аз съм най-новата тук в много отношения. Наблюдението ми дава по-ясно усещане за това семейство. Дори и само за да установя, че Бойл бели и реже много по-бързо и по-добре от мен.

— Е, вярно, че не може да се мери с Брана О'Дуайър — отбеляза Фин, — но е сносен готвач. Което е една от причините двамата с Конър да го търпим.

— Ако не можеш да метнеш нещо в тигана, често оставаш гладен. Ето така, опри дланта си на ръба, вдигни пръсти и ги дръж далеч. — Бойл хвана ръката на Айона, за да ѝ покаже. — А с другата хвани дръжката, за да я използваш за насочване на острието.

Тя го остави да насочва ръцете ѝ, за да нарежат красиви малки колелца от моркова, и се наслади на лекото притискане на телата им.

— Трябва да се упражнявам — реши. — И да измисля какво да ги правя, след като ги нарежа. Сигурно е по-добре, че не ми се удаде възможност да те поканя на вечеря.

Тя вдигна очи и погледна през рамо, забеляза изненадата върху лицето му, както и лека неловкост, когато в стаята зацари тишина.

— По-добре ще похапнеш, ако Брана стотви — продължи Айона.
— Ще трябва да измисля друг повод да излезем на среща.

Конър не успя да маскира с кашлица смеха си, но тя само вдигна рамене.

— Всички сме едно семейство — изтъкна тя. — И нещо повече, семейство с огромен проблем и обща цел, заради които вероятно ще ни сритат здраво задниците или още по-зле, при това още утре или съвсем скоро. Затова смятам, че нямаме много време за губене и защо да не грабнем нещо, което може да ни донесе щастие. Говорейки като човек, който цял живот се е задоволявал с половинчати неща, бих искала да го приключача — особено предвид вероятното сритване на задници — с огромна доза истинско щастие.

От мястото си до плота, на който се бе облегал удобно, Фин й се усмихна.

— Мисля, че вече почти съм влюбен в теб.

— Цялата ти любов вече е отдадена. — Айона въздъхна. — Така, да видим. Кого още мога да притесня?

— Мен не си ме притеснила — увери я Фин. — А колкото до любовта, малка сестричке, тя е безгранична.

— Винаги съм вярвала в това. Какво означаваше другото, как ме нарече?

— Сестричка.

— Харесва ми как звучи на ирландски. Трябва да науча езика. Всички ли го говорите?

— Брана, Конър и Фин. — Приключила с рязането на зеленчуци, Мийра отиде да си изплакне ръцете. — Аз и Бойл знаем достатъчно, за да се оправим горе-долу, нали, Бойл?

— Горе-долу.

— Как мислите, дали магията е по-силна с него? Съжалявам — побърза да се извини Айона. — Не бива непрекъснато да се връщам към тази тема и да развалям настроението. И не биваше да те излагам така пред всички — обърна се тя към Бойл.

— Ти просто го смути, понеже не е свикнал някоя жена да говори открито за чувствата си, без да завоалира нещата. Конър — продължи Брана, — ще ми трябва „Гинес“ за задушеното и бих казала, че още

една бутилка вино ще ни дойде добре. Права си и за още нещо, Айона, трябва да говорим за другото. Не можем да знаем дали ще се изправим пред съдбата си след ден или след година, но логиката ми подсказва, че ще бъде много скоро. При все това обаче, готова съм да се закълна, че никой не може да ни скрива задниците. Затова хайде да сложим яхнията да къкри, да пийнем още вино и да поговорим сериозно.

Тя се обърна с лице, пламнало от горещата пара, и очи, в които светеше толкова силна решимост, че Айона вярваше в непобедимостта ѝ.

— Хайде, дайте проклетите зеленчуци насам. Няма да се сготвят сами.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

И така пак приличаше на приятелска сбирка — всички бяха седнали край кухненската маса с чаша вино в ръка, а кучето все така лежеше пред огъня.

Но Айона знаеше какво точно представлява това събиране.

Военен съвет на най-високо ниво.

— Първо искам да кажа нещо — започна Брана — на Мийра и на Бойл. Вашата кръв не е замесена в това и никой от двамата няма специалната сила, която да използва като оръжие или щит.

— Никак не е хубаво да започнеш, като ни обиждаш — възрази Бойл.

— Знаеш, че нямам такова намерение, а само искам да изтъкна, че за нас означава страшно много, че сте с нас. Истината е, че не знам как двамата с Конър бихме се справили без вас. Вие сте най-верните приятели, които някога съм имала или ще имам. Не знам със сигурност дали любовта е безгранична, както твърди Фин, но знам, че не съм стигнала до границата на обичта си към вас. Това е, което имах да казвам.

— Нямаме силата, но не сме безпомощни. Изобщо даже. — Мийра погледна към Бойл и получи кимване от негова страна.

— Имаме глави на раменете си, юмруци. Той никога не се е интересувал от нас и в това му е грешката.

— Може и така да е и трябва да намерим начин да се възползваме от нея. Но пък проявява огромен интерес към Айона. — Конър махна с ръка към нея. — Двамата с Брана смятаме, че той се надява да я нарани — или по-лошо — и така да отнеме силата ѝ, за да увеличи своята. Вярваме, че е заплатил скъпо за капана, който ѝ бе заложил преди няколко дни и който се провали напълно.

— Какъв капан? — попита Бойл. — Нарани ли те? — сграбчи той ръката ѝ. — Защо не ми каза?

— Не е лесно да се говори за подобно нещо в конюшната. И не бях наранена. Брана и Конър ме спасиха.

Фин се обади тихо:

— Какво се случи? Разкажете ни подробно. Айона, ти го правиш най-добре. Кажете да чуем всички.

— Беше в деня, когато преподавах на Сара първия ѝ урок. Докато вървах към къщи.

Разказа им всичко най-подробно, без да премълчава страха си.

Докато говореше, Фин стана и отиде до прозореца, където остана загледан в градината. На мястото си до масата Бойл сви юмруци.

— Вече няма да вървиш сама до работа или до къщи.

Айона го зяпна.

— Това е смешно. Трябва да...

— Няма да стане. И толкоз.

Преди да каже още нещо, Айона улови погледа на Мийра и забеляза как приятелката ѝ леко поклаща глава.

— Конър може да я придружава до конюшната. — Брана говореше спокойно. — Бездруго са в една посока, а вие с Фин просто трябва да направите така, че смените им да се застъпват.

— Решено е — твърдо заяви Бойл. — Аз ще я изпращам след работа. Решено е — повтори той.

— Оценявам загрижеността ви. Някой ще ме придружава ли всеки път, щом прекрача прага на къщата или искам да ида до селото? А най-добре да почнеш и да спиш с мен — обърна се тя към Бойл. — Защото той се появява в сънищата ми. Разбираемо е да съм уплашена, но не съм безпомощна. И никой не бива да ме мисли за такава.

— Далеч сме от тази мисъл. — Конър искаше да я успокои. — Но си ни скъпа. И нужна. Нуждаем се от теб, затова известни предпазни мерки, засега поне, ще успокоят малко духовете.

— Скъпа. Нужна. — Фин се обърна с каменно изражение. — Съгласен съм. Но не ме повикахте, когато скъпата ви и нужна братовчедка е била в опасност.

— Стана много бързо — обясни Конър. — Истината е, че единствената ми мисъл бе да стигна до Айона и да заведа там Брана възможно най-бързо. Затова имаш право, грешката е моя.

— Ти можеше ли да направиш нещо повече? — попита го Брана.

— Няма как да узнаем вече, нали? Но всички вие трябва да решите дали ще бъда част от това, или ще ме държите настрана.

Вместо да отговори, Брана смени подхода.

— Можеш ли да четеш мислите му? Да усетиш какво цели?

— Не, не мога. Той ме блокира. Знае, че съм избрал на коя страна да стоя. Но със сигурност вярва, че може да ме привлече към себе си, и се опитва да го направи. Насън и наяве.

— Ти не го спираш.

Фин преглътна напирещата ругатня.

— Трябва да живея живота си, нали? Имам и други неща на главата си. Той има една-едничка цел в съществуването си, но за мен има много. А и ако го блокирам и изолирам напълно, дори и да мога, тогава няма да има шанс, съвсем нищожен дори, да успея да науча нещо, което може да ни помогне да сложим край на това. Ако не вярваш, че го искам, че искам това да свърши и дори самата мисъл за него да бъде изличена, значи няма какво повече да те убеждавам.

— Не се съмнявам в това. Никак. — Брана стана и отиде да разбърка супата. — Тя има нужда от коня. Айона се нуждае от водача си.

По лицето на Фин премина сянка на раздразнение.

— Той е неин от първия миг, в който го зърнах. Тук няма къде да държите Аластар, затова той е при мен и Бойл. Ако не го вярваш, още утре ще прехвърля документално собствеността върху него.

— Не! — Ужасена, Айона скочи на крака. — Това не е правилно.

— Нито съм го мислила, нито го казах. Ти си този, който трябва да й каже, че конят е неин. Ти и Бойл, защото ти го доведе тук и го подслоняваш в конюшната си. Само това имах предвид.

— Дори и без да е замесена магията, конят е неин от мига, в който двамата срещнаха погледи. — Бойл вдигна ръце, после ги свали отново. — И Фин има право. Тук няма как да се грижите подобаващо за него. Говорихме за това още същата вечер, когато Фин се завърна.

— Благодарна съм и на двамата. — Тонът на Брана се смекчи. — И много съжалявам, ако това не е проличало в думите ми.

— Никога не съм търсил благодарност или извинения от теб — увери я Фин.

— Но ги имаш, независимо дали ги искаш, или не, така че можеш да правиш каквото решиш с тях. — Брана остави черпака настрана и се върна на масата.

Айона, също като Фин, остана права.

— Благодаря ти.

— За мен е удоволствие — отвърна Фин.

— И на теб благодаря — каза тя на Бойл. — И тъй като конят е мой, аз ще плащам за храната и подслона му. И толкоз — побърза да отсеке тя, тъй като Бойл бе отворил уста да възрази гръмогласно. — В живота си не съм имала много важни за мен хора и неща, но винаги се грижа за онова, което е мое.

— Добре тогава. Ще се разберем после.

— Чудесно. Освен това знам какво е да си изолиран. Няма постудено място от това да стоиш само на крачка от топлото огнище и да си от другата страна на преградата. Никой от вас няма представа какво е, освен мен и Фин. Всички вие винаги сте били част от нещо по-голямо и дори сте били в центъра му — добави тя с поглед към Брана. — Затова не знаете какво е да усещаш, че си нежелан, неразбран и изолиран. Мисля, че това, което е между двама ви с Фин, и проблемите помежду ви са много лични. Но тук трябва да помислим за нещо много по-голямо. Казахте, че съм част от цялото и че тук всички сме едно семейство, моето семейство. Затова искам да кажа, че Фин също е от моето семейство.

Тя импулсивно грабна бутилката вино и макар той едва да бе докоснал чашата си, добави още няколко капки в нея.

— Ела да седнеш — покани го тя.

Той измърмори нещо на ирландски, преди да се върне и да заеме мястото си. И вдигна чашата към устните си.

— Каза, че сърцето и ръката му са твои — преведе ѝ Брана.

— О. Същото важи и за мен и затова ще победим.

— Засрами ме в собствения ми дом.

— О, о, Брана, аз не исках да...

— И добре че го направи. Заслужих си го, а и явно е трябвало да чуя също толкова открито и ясно заявени чувства, както преди малко го направи с Бойл. Или сме един кръг, или не сме. А когато има пукнатини в един кръг, той лесно се чупи. Затова ще бъдем един кръг от този миг до свършека на всичко. — Тя вдигна чаша, вдигна я към Фин. След миг и той вдигна своята.

— Наздраве. — Конър чукна лекичко своята в тази Фин, после на сестра си и на другите край масата. — Или по-скоро дано всички богове, в които някога някой е вярвал, да ни благословят и ни помогнат да пратим това изчадие в ада.

— Съгласна съм. — Малко изтощена от прилива на емоции, Айона отново седна. Под масата Бойл улови ръката ѝ. Изненадана, тя го погледна и срещна мълчаливия му и неотклонен поглед.

Усети как нещо в сърцето ѝ се пропуква и вътре бликва топлина и светлина, и много надежда.

— Е, добре — обади се Мийра отсреща, — след като изяснихме всичко, какво, по дяволите, ще правим по-нататък?

Множество идеи бяха споделени с аргументи „за“ и „против“. По едно време Мийра стана и с очевидна лекота поднесе плато солени бисквити със сирене и маслини, за да не изгладнеят прекалено, докато яхнията къкри на котлона.

— Още не сме готови да се изправим срещу него. — Конър пъкна маслинка в устата си, докато изброяваше на пръсти аргументите си срещу предложената от Бойл открита атака. — Нямаме ясен план, нито пък резервни варианти, каквито със сигурност ще ни трябват, а и по-важното е, че Айона не е достатъчно добре подготвена.

— Не искам да съм отговорна за каквото и да било забавяне в плана.

— Тогава учи и се упражнявай повече — нареди ѝ Брана.

— Все ми го повтаряш. Нали спрях дъжда по-рано?

Бойл повдигна вежди и посочи към прозореца, където пороят беснееше с пълна сила.

— Временно и в ограничен периметър. Повече ме бива с огъня.

— По-скоро той те контролира, отколкото обратното — поправи я Брана.

— Сурова си, но справедлива. Но вече съм много по-добра. А и... — Тя се съсредоточи и успя да повдигне масата с няколко сантиметра, а после внимателно да я върне обратно на пода. — Владее въздуха доста добре, а и накарах да пораснат цветя в ателието, така че и земята вече не ме плаши. Мога да опитам няколко заклинания...

— Не си ли ѝ показала как се правят заклинания? — попита Фин.

— Тъкмо почна да овладява елементите.

— Предпазливостта е хубаво нещо, Брана, но както сама каза, не знаем с какво време разполагаме.

— Пришпори ме! — примоли се Айона. — Поне малко.

— Може и да съжалиш, че си го поискала, но точно това ще направя.

— Мисля, че щом влиза в сънищата ви, трябва да запишете всичко на хартия. — Мийра намаза сирене върху една бисквитка, подаде я на Брана. — Така всичко е по-ясно, а и можете да сравните преживяното. Може да излезе нещо.

— Добро предложение — съгласи се Конър.

— Ами онова място в гората? — попита Айона. — Където е живяла първата тъмна вещица. Кога мога да го видя?

В мигновеното мълчание, което последва, Айона усети напрежение, гняв, тъга. И отново Бойл улови ръката ѝ под масата.

— Не си готова — простичко каза Брана. — Повярвай ми.

— Щом не съм готова, защо не ми кажеш каква е причината?

— Това е място по средата. — Фин говореше бавно, загледан намръщено във виното си. — Понякога е просто поляна с руините на стара каменна колиба и отзвучите от живота, който е кипял там, магията, която е властвала там. Има надгробен камък, където същата тази магия е положена в земята. Обградена от дървета и тишина.

— А друг път — обади се Конър — сякаш се изплъзва и отделя от всичко. Не е здраво свързано с този свят и това време. Без нужното познание човек може да остане затворен там, в онова пространство и самота. Именно там може да се появи той — много по-силен — и да отнеме онова, което си.

— Но вие ходите там, били сте там. Трябва да науча как да ида и как да остана тук.

— И това време ще дойде — обеща Брана.

— Той ме отведе там в съня ми.

— Не е бил той, мисля, а Тийгън. За да ти го покаже, но докато си в безопасност. Бъди търпелива, Айона.

— Там ме беляза.

След думите на Фин отново се възцари мълчание.

— Знаех кой е той, но не и че съм от неговата кръв. И точно там, в онова място, което бе като светилище, и в деня, който бе пълен с радост и обещания, той сложи своя отпечатък върху мен и сякаш ме изгори до кости. Разруши преградите, пренесе ни отвъд и ме беляза. Появи се в образа на мъж и видях в лицето му себе си. Каза ми, че ще ми даде сила, която не бих могъл и да си представя, че ще мога да имам всичко, за което някой някога би могъл да си мечтае. Че съм от

неговата кръв и всичко ще бъде мое. Трябваше да направя само едно нещо.

— Какво?

— Само да убия Брана, която спеше до мен. Само толкова.

Тялото ѝ понечи да потръпне, но Айона се сдържа и погледът ѝ остана спокоен и уверен.

— Но не си го направил.

— Него бих убил, стига да знаех как. Някой ден ще разбере и ще го направя, и всичко ще свърши веднъж завинаги. Или ще загина в битката. Затова е най-добре да изчакаш още малко, преди да те заведем там. Всички заедно ще я заведем там, когато моментът настъпи. Това е задължително, Брана. Няма да стоя настрана от това.

— Когато моментът настъпи — съгласи се тя. — Засега ще чакаме и ще наблюдаваме. Ще се учим и ще кроим планове.

— И ще споделяме повече, отколкото досега — добави Конър. — Така ще бъдем по-силни.

— Прав си. Никого няма да изолираме. — Брана за миг докосна с длан рамото на Фин. — Сбърках. Какво ще кажете Фин и Конър да използват ястребите си, за да патрулират — ако това е точната дума — край гората? Мийра и Айона почти всеки ден излизат на езда с клиенти, така че те също ще си отварят очите и ушите. Бойл ще изпраща Айона до дома, затова ще ти направя амулет и на теб, Бойл, да те пази.

— Аз ще се погрижа — увери я Фин.

— Съгласна съм. Аз ще обучавам Айона и може да се обръщам към всеки от вас за помощ понякога. Ако някой сънува нещо, ще го записва с най-големи подробности.

— Ще дойде време, когато ще е нужно много повече от това да се пазим — обади се Бойл.

— Знам. Само не знам какво ще ни потрябва и как да си го набавим.

— Време е да разберем.

Брана кимна.

— Надявам се, че след като шестимата ще наблюдаваме внимателно, ще разберем. А сега, както вече беше отбелязано, трябва да си живеем живота. Можете да сложите масата, докато аз се погрижа за яхнията.

— И нека да си поживеем весело. — Конър вдигна леко сестра си и я целуна. — Защото това със сигурност е удар по грозната му муцуна.

— Добре тогава, весело да бъде. Пусни някаква музика, Конър, и още сега почваме веселбата.

Оставиха мрачните мисли настрана за момента поне, при което Конър и Мийра почнаха да спорят каква музика да пуснат, докато най-накрая Конър надделя и в стаята зазвуча бърза мелодия с много цигулки и барабани, след което веднага я завъртя в танц.

— Уха — възкликна Айона. — Страхотно добри са.

— И двамата сякаш имат крилца на обувките си. — Бойл взе купичките, които Айона стискаше, и ги сложи на масата. — Открай време е така.

— Ти можеш ли така?

— Нямам крилца, но и не съм с два леви крака.

— Тогава покани дамата на танц, глупако. — Фин остави на масата салфетки.

Айона само поклати глава.

— Не знам как се прави.

— Значи е крайно време да се научиш — заяви Конър, дръпна я за ръката и я повлече след себе си.

— Много си бавен, братле — подхвърли Фин на Бойл.

— Имам си свое темпо.

— Бавен си — повтори Фин. — Като охлюв върху гърба на костенурка.

Но Бойл само вдигна рамене. Беше му приятно да гледа как Айона се мъчи да следва бързите и пъргави стъпки на Конър. Още повече му бе приятно да чуе смеха ѝ, когато се въртеше.

А и кой би могъл да устои на смеха, помисли си той, когато Фин завъртя Мийра в три последователни пируета, а застаналата до печката Брана запляска в такт.

Светлината и смехът бяха толкова приятни, необходими. Затова щеше да им се наслади.

Нито той, нито някой от останалите в грейналата кухня, където миришеше вкусно и беше топло, имаше жива музика и весел смях, забеляза сянката зад бруления от дъжда прозорец, която наблюдаваше. Изпълнена с омраза.

След като хапнаха и разтребиха в кухнята, вече бе станало късно и Бойл се приготви да тръгва.

— Ще те изпратим до дома, Мийра. Аз съм с пикапа. Брана, канех се да те питам дали имаш от отварата за настинки, която приготвяш. Мик киха и кашля от два дни и съм намислил да му налея малко от нея в гърлото.

— Имам, разбира се. — Тя понечи да стане от стола.

— Аз ще му я донеса — обади се Айона. — В синята бутилка, нали, на полицата, която е най-близо до предния прозорец?

— Точно там. Можем да уредим сметката тук или в магазина, Бойл, в края на месеца.

— Така ще направим и благодаря за вечерята. Ще ви чакам двамата с Мийра навън — каза той на Фин.

Мина през задната врата на кухнята с Айона и я последва в ателието. Тя запали лампите.

— Опитвам се да запомня какво предлага — какво има тук, какво продава в магазина в селото. Тя още не ми дава да направя каквото и да било — не и без строг контрол, но поне вече знам в кое какво се слага.

Пресегна се и взе бутилката, която надлежно бе маркирана с етикета на „Тъмната вещица“.

— Надявам се, че ще помогне на Мик. Последните няколко дни се измъчи.

— Нямаше да се мъчи толкова, ако бе взел лекарството по-рано.

— Предполагам, че някои хора се притесняват да гълтат вещерски отвари.

— Това ще го изпие, даже да се наложи лично да му стисна носа. — Бойл пхна шишенцето в джоба си. — Искях да ти кажа, докато сме сами, че за мен беше важно онова, което направи по-рано, когато защити Фин.

— Да те изолират, е болезнено, както и да те обвиняват за това, което си. Мога да разбера чувствата на Брана, но инстинктът ме кара да му се доверя, а когато се противопоставям на инстинктите си, греша. Е, понякога греша и когато ги следвам.

— Беше много важно да го подкрепиш така открито. Затова... — Той пристъпи от крак на крак. — Ще излезем на вечеря някой ден.

— О? — Вътрешно се ухили като тиква, но се постара усмивката на лицето ѝ да остане любезна. — Добре.

— Предпочитам аз да каня на среща. Не знам дали е старомодно, или не, но така стоят нещата.

— Добре е да го знам. Социалните ми ангажименти са доста ограничени.

— Тогава ще запазя маса някъде. Ще се видим утре сутрин.

Тръгна да излиза и стигна на половината път до вратата, след което се обърна.

Този път беше готова за рязката му прегръдка и на свой ред го сграбчи здраво.

Обичаше да усеща как я повдига на пръсти. Това не я караше да се чувства дребна. А желана. Вътрешната му съпротива само добавяше към изкушението. Всичко в целувката му, в горещите му устни и силната прегръдка на ръцете му я караше да се чувства неустоима.

А това бе замайващо усещане, упойваща тръпка.

Той все си повтаряше, че трябва да напредва бавно с нея, ако изобщо продължи. Бе се научил да се контролира, свикнал бе — в повечето случаи — да балансира буйния си нрав с хладнокръвно мислене и логически подход.

И ето че отново се бе озовал здраво вкопчен в нея, прегърнат от ръцете ѝ. И господ му бе свидетел, че искаше да потъне в нея, да бъде с нея и да погълне цялата ѝ непресторена доброта и жизнерадостна сила.

Искаше и да докосне с ръце всичките ѝ прелестни извивки и падинки, да вкуси гладката ѝ кожа. Да усеща изненадващо стегнатото ѝ тяло как се движи, огъва, извива под неговото.

Тя удължи целувката още миг след като той понечи да се дръпне, и едва не го довърши.

— Ами, добре — успя да промърмори той и с мъка свали ръцете си до тялото. После за по-сигурно ги напъха в джобовете.

Тя просто си стоеше там — с леко замъглени очи и толкова меки и красиви устни. Толкова меки, че му се искаше да...

— Би могъл да се върнеш, след като закараш Мийра у дома. Можеш да оставиш Фин у тях и да се върнеш тук. Тъкмо ще ме закараш сутринта на работа.

— Аз... — Мисълта за това, за цяла нощ с нея, накара всичко в него да кипне заплашително. — Мисля, че с Брана и Конър у дома би било леко неудобно. А и мисля, че е рано да прескачаме оградите.

— Искаш първо да вечеряме. — Усмивката ѝ стана по-дръзка, когато видя, че той явно не е схванал шегата. — Няма нищо. Мисля, че е по-простичко да сме наясно, че когато не е неудобно или прибързано, аз искам да съм с теб. Не е, защото приемам секса за нещо маловажно, а точно обратното.

— Ти си една загадка, Айона. Бих искал да те разгадая постепенно.

— Много хубаво. Не мисля, че някой ме е смятал за загадка досега. Май ми харесва. — Отново се надигна на пръсти, леко погали с устни неговите. — Ще ти помогна да наместиш парченцата от пъзела, ако искаш.

— Сам ще ги наместя, когато дойде време. До утре значи.

— Добре. Лека нощ.

Тя заключи след него и го загледа как отива към пикапа в дъжда. За миг затанцува на място, докато гледаше как фаровете светват и после се отдалечават в мрака.

Озадачаваше го и това беше прекрасно, нали? Айона Шиън, която си казваше всичко направо и която често говореше, преди дори да е помислила, озадачаваше Бойл Макграт.

Това бе магия. Истинско чудо.

Удоволствието от преживяното я караше да подскача, докато вървеше от ателието към кухнята, където прегърна Брана и я завъртя в кръг.

— Ясно, виждам, че натискането в тъмното с Бойл те е заредило с доста енергия.

— Беше страхотно натискане. Покани ме на среща в типично негов стил. Каза, че някой ден ще излезем на вечеря.

— Мили боже! — Брана притисна ръка до сърцето си, разтвори широко очи и зяпна. — Сигурно следва предложение за брак.

Прекалено щастлива, за да се засегне, Айона се засмя.

— И това е голяма крачка напред в сравнение с обичайното му мръщене. Мисли, че аз съм загадка, представяш ли си? Сериозно, че кой не би ме разгадал? Аз съм толкова прост човек.

— Наистина ли го мислиш?

— Определено не съм никак сложна. Ще направя чай. Ти искаш ли? Господи, направо съм луда по него.

— Не е ли малко рано още за лудо влюбване?

— Това не го разбирам — никога не съм го приемала. — Айона сложи чайника и се замисли коя от смеските за чай на Брана да използва. — Не усещаш ли кога нещо е истинско? Пет минути или пет години — какво значение има, щом знаеш какво чувстваш? Искях да съм сигурна, че го знам, с мъжа, с когото бях преди. Помъчих се да се убедя. Харесвах го и ми беше спокойно с него. Казвах си, дай си малко време. Но времето не промени нищо. Нито за мен, нито за него, както се оказа.

Брана се замисли за думите на Конър.

— Ти искаш да даваш любов и да я получаваш.

— Винаги съм го искала най-силно от всичко. Ще използвам лавандуловата смес не само защото ухае чудесно, но и защото отпуска. — Тя погледна през рамо. — За спокоен сън. Толкова съм превъзбудена, че трябва малко да се разтоваря, за да заспя. Нали така?

— Отличен избор, който показва, че си научила много. Което ме води до следващата стъпка. Малко е късно, но мисля, че и двете можем да останем будни поне още час. Ще направим заклинание. Нещо много, много просто — побърза да добави тя, забелязала грейналото лице на Айона. — Леко топване на пръст в реката.

— Аз съм от онези, които скачат през глава в дълбокото, но ще приема и леко топване. Благодаря, Брана.

— Ще ми благодариш след час — и то ако си успяла да овладееш заклинанието. Ето.

— Метла. Ще летя ли с нея?

— Не, няма. Ще се научиш да правиш заклинание за предпазване, а с това ще се научиш да замитаеш негативната енергия, паяжините и прахоляка на тъмните сили, преди да разстелеш позитивната сила. Домът ни винаги трябва да е защитен. Това е първото, което трябва да научиш, и отдавна трябваше да съм ти го показала.

Айона грабна метлата.

— Научи ме сега!

Спа дълбоко и без сънища и посрещна деня — дъждовен, но вече по-светъл и мек — с ентусиазъм. Тъй като изпревари и двамата си братовчеди в кухнята, сложи кафето и се замисли дали да не опита да приготви закуска за трима. Талантът ѝ в това отношение бе повече от скромнен, но май щеше да се справи с едни бъркани яйца. А ако добавеше шунка и сирене в тях, щеше да се получи нещо като мързелив омлет.

Нужна е организация, каза си тя. Най-напред да подреди всички продукти и нужните съдове. Взе тиган, голяма купа и тел за бъркане, ренде за сиренето, нож и дъска за шунката.

Дотук добре.

Яйца, шунка, сирене от хладилника, както и масло за тигана.

Първо да счупи яйцата в купата, каза си тя, после отвори шкафа под мивката, за да изхвърли черупките в кошa, който Брана използваше да прави компост. Тогава забеляза, че в бъркотията по разтребването предната вечер са забравили да изхвърлят боклука.

Решена да действа подредено, тя извади торбата, завърза я и я замъкна до вратата, с намерението да я хвърли в контейнера.

Само на сантиметри отвъд ниското стъпало имаше купчина мъртви плъхове. Черни като безлунна нощ, покрити с кръв и съсиреци, те лежаха в кръг от опърлена земя.

Торбата се изплъзна от ръката ѝ и падна на стъпалото с меко тупване. Погнусата я караше да влезе обратно, да затвори и залости вратата. Ръката ѝ потрепери, докато се мъчеше да докопа дръжката зад гърба си.

Не можеше да бяга, напомни си тя. Не можеше да се крие. В градинската барака сигурно имаше лопата, каза си тя. Трябваше да иде и да я вземе, после да изкопае дупка и зарови тази гнус. Да поръси отгоре сол.

Понечи да прекрачи над изгореното място и да излезе.

— Е, какво, влизаш или излизаш?

Сънният глас на Конър зад нея я накара да подскочи и едва успя да заглуши писъка в гърлото си.

— Не исках да те стресна. Закуска ли ще правиш? Дай на мен, ще изхвърля това, когато тръгнем за работа после...

Приблужи се към нея и се пресегна за торбата. Замръзна, когато забеляза плъховете.

— Значи ни е оставил подарък. — Сънената му веселост премина в леден и режещ тон. — Ела насам. — Когато хвана Айона за ръка, неговата бе топла и силна. — Аз ще се оправя с това.

— Аз щях да се погрижа. Тъкмо отивах да взема лопата от бараката.

— Нали затова са големите и силни братовчеди. — Докосна с устни челото ѝ.

— И за какво друго са, освен да те будят сутрин с пеене под душа, все едно се намират в „Х-фактор“? — Раздразнението, с което Брана се появи, се изпари, когато забеляза изражението по лицето на Айона, после и на брат си. — Какво има?

— Виж сама. — Той отиде отново до вратата и я отвори.

— Дързък е — хладно отсече тя, когато погледна навън. — Да остави подобно нещо на прага ни.

— Не съм направила заклинанието както трябва. Снощи заклинанието за защита, което аз...

— Това противно нещо вътре в къщата ли е? — попита Брана. — Да не би да са живи и да пъплят наоколо?

— Не.

— Тогава си го направила както трябва. Да не мислиш, че би искал да са мъртви, и то откън, ако би могъл да ги вкара вътре и да пълзят върху нас?

Представата за това накара Айона да потрепери.

— Не. Имаш право. — Тя въздъхна и издиша шумно, доволна, че поне се е отървала от чувството за вина. — Тъкмо се канех да ги заровя.

— Не, няма да ги заравяме, не и веднага. Първо ще ги изгорим. — Брана се обърна към Айона. — Всички заедно, но първият пламък е за теб. Силен, бял и нажежен.

Хвана я за ръка, излезе навън и Конър ги последва.

— Повтори думите, които ще кажа, после запрати пламъка. „Светлина към мрака, призовавам силата. Върху смрадта на злото огънят да падне. Да унищожи тази заплаха към моите и мен. Както казах, тъй да бъде!“ Повтори го! — нареди Брана. — Почувствай го! Направи го!

Айона повтори думите, гласът ѝ ставаше по-силен и гневът ѝ — по-яростен. А силата ѝ в края на изреченото бе могъща и светеща в

бяло.

Избухнаха пламъци, стрелнаха се към средата на кръга, обхванаха го целия.

— Отново — подкани я Брана, когато двамата с Конър сплетоха ръце с нейните.

Разгоря се огън, бял като светкавица. Когато угасна, остана само черна пепел.

— Ще заровим ли пепелта? — Цялото ѝ тяло потръпваше сякаш след токов удар. Дори кръвта във вените ѝ сякаш пареше.

— Ще я заровим.

— И ще посипем земята със сол.

— Имам и нещо по-сигурно, но и солта върши работа. Донеси метлата и лопатата — помоли тя братовчедка си. — Конър, ти иди за голямата лопата. Знам точното място.

Остана за миг неподвижна, след като двамата се подчиниха на заповедите ѝ.

— О, да, най-подходящото място.

Заведе ги от другата страна на къщата, към външния край на ателието.

— Тук ли? — зяпна я Айона. — Толкова близо до къщата, до мястото, където работиш. Не е ли...

— Намислила е нещо, сигурен съм. — Имайки пълно доверие в сестра си, Конър заби лопатата в размекнатата от дъжда земя. — Тъкмо за това си мечтаех тази сутрин. Да копая дупка за изпепелени плъхове под проклетия дъжд.

— Аз мога да ти помогна. — Спомняйки си урока от предния ден, Айона отблъсна дъжда встрани, така че тримата останаха на сухо и топло.

— Много добро изпълнение. — Брана тръсна мократа си коса и сложи ръце на кръста, докато Конър копаеше. — Толкова стига. Изсипи ги вътре, Айона. И тримата участвахме в това, затова делото ни е по-силно.

— Тогава ти ги затрупай сега — предложи Конър, след като Айона изсипа черната пепел в дупката.

— Така добре се справяш, а и аз имам други задължения, когато си готов.

— Той ни наблюдава — тихо се обади Конър, докато зариваше обратно дупката. — Усещам го.

— Мислех си, че може да е тук. Толкова по-добре. Сега е мой ред.

Обута в мек памучен панталон, с боси крака и мокра от дъжда коса, Брана вдигна ръце и обърна длани нагоре.

— Бял огън да пречисти, силата на светлината да разкраси. От черните лапи на Кеван сега бъди освободен. Както казах, тъй да бъде.

От прясно разкопаната земя израснаха цветя, разцъфнаха и засияха. Като ярка дъга от цветовете, които грееха в мрачното утро, а красивите им листенца танцуваха под ласката на ветреца.

— Каква красота. Прелестни са. — Айона плесна с ръце при вида на дръзката палитра. — Ти си страхотна.

Брана кимна доволно и затъкна кичур коса зад ухото си.

— Няма как да не се съглася.

— Това е един ароматен шамар по грозната му муцуна. — Конър метна лопатата на рамо. — Гладен съм.

Грейнала от щастие, Айона улови под ръка братовчедите си.

— Аз ще направя закуска.

— Господ да ни е на помощ, но съм толкова гладна, че и аз ще я опитам.

Брана закрачи обратно с тях и само веднъж извърна поглед през рамо. Право в грозната муцуна, помисли си тя.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Харесваше ѝ как минават дните — отиваше сутрин на работа с Конър, яздеше Аластар на разходка с клиенти, работеше с няколко ученици, а после Бойл я придружаваше пеша или с камиона до къщи.

Късно следобед бе време за обучение и тренировки, а по-късно вечерта отделяше още час за усъвършенстване на уменията.

Слънцето се показа отново и реката заискри под лъчите му. Езерата се превърнаха в бляскави огледала, а зелените поля и хълмове станаха още по-красиви под ласката на светлината, която струеше през пухкавите облачета, носещи се по небето.

Направо можеше да забрави — почти — всичко, което бе заложено на карта и което предстоеше да срещнат. Все пак изживяваше романс.

Той не включваше цветя и поезия, а романтичната ѝ натура очакваше точно това. Но когато сърцето ти копнее за мъж като Бойл, трябва да се научиш да намираш поезия в кратките му думи и дългото мълчание, а цветя в неочакваната чаша чай, поднесена в ръцете ѝ, или в одобрителното му кимване.

И за какво са ѝ потрябвали цветя, когато човекът направо спираше дъха ѝ с целувките си? Което ставаше под зелените сенки на дърветата или в разхвърляната кабина на пикапа му.

Романс, дом, стабилни доходи, великолепен кон, който можеше да нарече свой, и ново и прекрасно разбиране на способностите, които имаше. Само ако можеше да изключи заплахата от древното зло, животът ѝ би бил просто съвършен.

Привърши урока си със Сара, след който и двете останаха доволни от постигнатия напредък.

— Стойката ти вече е страхотна, Сара. Ще поработим още върху смяната на посоката и ще поизгладим някои неща.

— А кога ще можем да сложим по-висока летва? Готова съм, Айона, знам го.

— Нека видим как ще мине следващият урок. — Айона погледна молещите я очи на Сара, докато потупваше коня по шията. И си спомни какво е да си на нейните години. — Ето какво ще направим. Една степен по-високо и само един скок, преди да прибереш Уини и да се погрижиш за нея.

— О, наистина ли? Благодаря! Страхотно!

— Една степен по-високо, един прескок — повтори Айона и хвърли поглед през рамо към майката на Сара, докато отиваше към препятствието. Вдигна летвата и я постави на новата височина.

Само деветдесет сантиметра, каза си тя, уверена, че ученичката ѝ ще се справи. Ако не, конят щеше да го разбере.

Сега се обърна към коня.

Тя иска да полети, да усети как ти политаш с нея. Не бързай.

Айона отстъпи встрани и забеляза как майката на Сара мачка с пръсти краищата на шалчето, което бе увито около врата ѝ.

— Хайде, Сара. Само една степен по-високо, но трябва да покажеш на Уини, че заедно го можете. Довери ѝ се и ѝ покажи, че също може да ти има доверие. Бъди нащрек, тръгни стабилно и полека и не забравяй стойката си.

Сърцето ѝ бие до пръсване, помисли си Айона. От вълнение и леко притеснение. Все още бе на терена за начинаещи, дори и с летвата малко по-високо, но това бе ново предизвикателство и нова надежда.

— Добре, така е добре — подвикна тя, докато вървеше в кръг след Сара и Уини по манежа. — Заеми правилна стойка, Сара, дръж леко юздите. И двете знаете какво да правите.

Подготвят се, мислено ги следваше тя, уверени и спокойни. Набират скорост и скок.

Самата тя сякаш полетя за миг, докато гледаше как ученичката ѝ прескача високо над летвата, приземява се добре и заема правилна стойка. После вдигна ръка над главата си тържествуващо.

— О, истинска магия! Може ли да го направя още веднъж, Айона? Само още един път?

— Още една обиколка, но после Уини трябва да се прибере.

Сега я наблюдаваше с критично око, отбелязвайки слабостите, върху които трябваше да порботят.

— Мисля, че мога да го правя безкрайно дълго и да скоча два пъти по-високо.

— Летва след летва — отвърна Айона.

— Видя ли това, мамо! Видя ли ме?

— Да. Беше прекрасна. Хайде, иди да се погрижиш за коня си, а после да вървим у дома да кажем и на баща ти. Може ли да поговорим за момент? — обърна се тя към Айона.

— Разбира се. Ей сега идвам, Сара. Кажи на Мууни, че Уини е заслужила една ябълка.

— Едва не те накарах да я спреш — подхвана госпожа Ханигън.

— За малко да ти извикам да не я пускаш, не още. Пред очите ми бе картинката, в която Сара полита и се стоварва на земята със счупени кости.

— Трудно е да я гледаш как прекрачва нови и нови граници.

— О, точно така е и ще го разбереш сама някой ден, когато и ти имаш деца. Но бях сигурна дълбоко в себе си, че ти не би я оставила да направи нещо, за което не е готова. Толкова добре се чувства с теб, щастлива е. Исках да го знаеш.

— Радост е да се работи с нея.

— Мисля, че и на двете ви личи, че е така. Направих снимка с телефона си, докато прескачаше. — Извади телефона си и обърна екрана му към Айона. — Ръката ми трепереше обаче, затова е малко размазана, но ми се искаше да запечатам мига.

Айона погледна екрана, полета на момичето върху гърба на големия кон, а под тях бе летвата и въздухът над нея. Съвсем леко докосна снимката със силата си и после върна телефона.

— Прекрасна снимка и съвсем ясна и фокусирана. Личи си радостта по съсредоточеното ѝ лице.

Със стиснати устни госпожа Ханигън погледна отново снимката, после устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

— О, наистина е хубава. Очите ми сигурно са били замъглени, когато я погледнах първия път.

— Тук си за всеки урок. — Нейната майка не бе идвала, спомни си Айона. — Мисля, че Сара е стимулирана да се старее повече, след като знае, че ти си тук заради нея, че я подкрепяш.

— Разбира се, че я подкрепям. Аз съм ѝ майка. Сега ще се обадя на баща ѝ и ще му кажа да купи малко ягодов сладолед — любимия ѝ. Ще се почерпим след вечеря. Няма да те задържам, само исках да ти

благодаря, че я учиш да вярва в себе си, както и мен. Шефовете ти са късметлии, че работиш тук.

Айона не бе сигурна дали стъпва по земята, докато вървеше към конюшната. Спря за миг, докато очите ѝ свикнат вътре, и забеляза Бойл.

— Не знаех, че си тук.

— Току-що идвам и Сара вече ми проглуши ушите. Направо лети над земята.

— И с мен е така. Само да я беше видял. Трябва да видя дали се грижи добре за Уини.

— Да, и го прави чудесно, понеже е влюбена до уши. А Мууни я наглежда. Мислех си, че може да изведеш Аластар да се разтъпче. Аз ще изведа Дарлинг да видим как се справя. Той ще е добра компания за нея. А ти за мен — добави той след миг.

— Много бих искала, но имам още половин час до края на работния ден.

— Ще ми помагаш с конете, така че можеш да го броиш за работа, ако това ще успокои съвестта ти.

— Става.

Не би могла да си представи по-приятен завършек на работния ден от езда с мъжа, който караше сърцето ѝ да потръпва.

Наблюдаваше внимателно Дарлинг, докато Бойл я яхваше, и забеляза потреперването на хълбоците ѝ, както и изражението в очите ѝ.

— Нервна е.

— И сам го усещам. — За да я успокои, той се наведе и ѝ зашепна гальовно, докато прокараваше длани по шията ѝ.

— Знаеш ли защо?

— Сега е доста по-охранена, отколкото преди, а и не е имала ездач на гърба си от седмици.

— Не е заради това. — Айона извъртя Аластар така, че Бойл и Дарлинг да пристъпят до нея. — Има ти доверие и те обича. Нервна е, защото се притеснява, че няма да се справи добре и няма да искаш да я яздиш повече.

— Значи се притеснява излишно. Отличен ден за езда. Ще тръгнем към езерото и ще пообиколим там, ако нямаш нищо против.

— Много ще се радвам.

— Ще ми кажеш, ако нещо я заболи, а аз не съм забелязал.

— Непременно, но тя се чувства много добре. Харесва й Аластар

— добави тя с приглушен тон. — Смята го за много красив.

— Такъв е.

— Той се преструва, че не я забелязва, но доста се е наперил.

— Да не се опитваш да сватосваш конете?

— Знам, че е роден за Аня, но жребец като Аластар трябва да даде поколение, а Дарлинг е готова за разплод. Освен това няма нужда да сватосвам никого. Достатъчно е само да ги погледна внимателно, за да видя, че се харесват взаимно.

— Не съм мислил да я заплождаме.

— Аня ще роди величествени и надарени жребчета — отбеляза Айона. — А Дарлинг? От нея ще се родят мили и добри кончета. Според мен — добави тя.

— Е, Аластар е твой, така че ти имаш думата.

— Мисля, че решението е най-вече негово, както и на дамите. Пролетта е близо. — Тя вдигна лице и се загледа в небето през надвисналите клони. — Усеща се настъпването й.

— Студено е като през февруари.

— Може и да е така, но все пак идва. Въздухът е по-мек.

— Сигурно заради дъжда, който ще вали нощес.

Тя само се засмя.

— А тази сутрин видях две свраки да флиртуват пред хранилката на Брана.

— И как точно флиртуват свраките?

— Долитат и отлитат, после пак и пак, след това си бърбят и отново политат напред-назад. Попитах Конър защо ястребите не ги закачат, а той отвърна, че си имат уговорка. Това ми харесва.

Минаха един зад друг, щом пътеката се стесни и заизвива край реката, чиито води подскачаха пенливо под скъсан въжен мост.

— Ще го оправят ли някога? — зачуди се тя.

— Съмнявам се, понеже хората ще сглупят и ще тръгнат да минават по него, и накрая ще се озоват в реката. И ти ще си от тях.

— Кой казва, че ще падна? А даже и така да е, аз съм добър плувец. — И понеже й харесваше да флиртува с него, му отправи многозначителен поглед изпод мигли. — А ти?

— Живея на тесен провлак и на остров. Щях да съм голям глупак, ако не можех да плувам, и то добре.

— Някой път ще се гмурнем тогава. — Отново му хвърли поглед през рамо и си спомни първия път, когато го бе зърнала, и колко зашеметяващ и поразителен ѝ се бе сторил тогава — едър, силен мъж, яхнал голям и силен кон.

И разбра, че сега изглежда още по-страхотно, седнал върху кобилата, която бе върнал към живот — ръцете му леко придържаха юздите, а нейните очи светеха от гордост.

— Вече не е притеснена.

— Знам. Справя се отлично. — Изравни се отново с Айона, когато пътеката го позволяваше.

— Миналата вечер говорих с баба ми — подхвана тя. — Вече не ми стигаше да си разменяме имейли, исках да чуя гласа ѝ. Изпраща ти поздрави.

— Поздрави я и от мен.

— Решила е да дойде тук за няколко седмици през лятото или есента. Искам да я видя, но в същото време...

— Тревожиш се дали няма да сме в разгара на битките. Искаш да е в безопасност.

— Тя е всичко на света за мен. Мислех си, когато... прекалено много говоря.

— Няма как да го оспоря, но все пак кажи каквото беше подхванала.

— Щях само да изтъкна, че майката на Сара винаги идва да гледа уроците ѝ, а и баща ѝ дойде два пъти. Моята просто ме оставяше с колата или по-често се возех с някого от другите ученици до школата и обратно. Баща ми никога не е идвал. Нито веднъж. Рядко присъстваше и на състезанията. Но баба идваше винаги, когато можеше. Шофираше до града, където е състезанието, винаги когато можеше. Понякога идваше дори и когато не знаех, че е възнамерявала да дойде. Плащаше уроците ми и таксите за състезанията. Не го знаех, докато веднъж, когато ѝ гостувах, не чух съобщението, оставено на телефона, че трябва да поднови договора с конюшната.

— Дала ти е това, което си обичала.

— Искам да се гордее с мен. Май си приличаме с Дарлинг. Искам да успея, за да види тя, че не си е изгубила времето и усилията с мен.

— Значи и ти се притесняваш излишно.

— Знам. Явно не мога да го преодоляя.

Загледа се над езерото и отвъд него, към елегантния силует на замъка, чиито градини все още бяха впримчени в хватката на зимата. Из тях се разхождаха туристи, дошли от различни места да видят и преживеят нещо ново.

Стори й се, че е също като снимката на Сара — миг, който трябва да запечата. Затова, докато разхождаха конете край брега, тя прочисти съзнанието си от всичко друго и последва примера на Бойл.

Потъна в мълчание.

— Трябва да се връщаме — обади се той накрая. — Не искам да я претоварвам.

— Не бива, а и Брана ще ме чака за моя урок.

— Добре ли върви там?

— Да. Брана може и да има известни резерви, но според мен всичко върви... супер.

Погледна го с широка усмивка, но забеляза, че той гледа някъде зад нея с леко намръщено чело.

— Какво не е наред?

— Всичко е наред. Аз само... гледах към онази къща. Има ресторант с хубаво меню. Може би след урока ти би искала да хапнеш там.

Тя повдигна вежди.

— С теб?

Намръщването му само се засили.

— Ами, разбира се, че с мен. С кого другиго?

— Няма друг — протичко отвърна тя. — С удоволствие. Мога да тръгна към седем или седем и половина.

— Седем и половина е добре. Ще запазя маса и ще мина да те взема.

— Това също е супер.

Докато навлизаха в гората, в сумрака под дърветата, тя се зае мислено да преравя гардероба си. Какво да облече? Нищо прекалено изискано, но не и джинси или панталон. Може би Брана би могла да й помогне, тъй като изборът ѝ бе ограничен.

Нещо семпло, но красиво. Обувки на висок ток, не ботуши. Краката ѝ си ги биваше, нищо че сама го казва. Искаше ѝ се да го

очарова поне малко, така че...

Аластар се стресна, а Дарлинг се изправи на задни крака.

И вълкът застана на пътеката.

Мислите ѝ бяха изцяло насочени към безопасността на конете, затова Айона просто реагира. Огнена бразда изора пътеката помежду им.

— Няма да ви нарани. Няма да му позволя да го направи. — Бойл измъкна нож от калъфа на колана си, който тя не бе забелязала. — В никакъв случай.

— Не слизай от коня! — викна Айона, предугадила намерението му. — Тя е ужасена. Ще хукне да бяга и той може да я настигне. Трябва да я удържиш, Бойл.

— Поеми юздата и я успокой, отведи ги в безопасност. Аз ще го задържа.

— Ако се разделим, ще бъдем по-лесна плячка. — Той това искаше, на това разчиташе — можеше да го усети в погледа му. — Повярвай ми, моля те. Моля те.

И мъчейки се да се фокусира, тя зашепна тихо и уверено думите на заклинание, което бе прочела в книгите. И което още не бе изпробвала.

Вълкът се спусна към огнената преграда, търсейки пролука. Под устрема на атаката му пламъците помръкнаха, снижиха се.

Стиснала здраво юздите в една ръка, Айона вдигна другата високо.

— „От север и от юг, от изток и от запад доведи ми вятъра за това изпитание. Усети силата, вдигни пламъка, докато вихърът расте високо и все по-високо. Духай силно, духай страшно, духай диво и неукротимо. Както казах, тъй да бъде.“ Мислиш си, че нямам сила — просьска тя през зъби. — Грещиш.

Високо над главите им небето направо кипеше, а тя стисна вдигната си ръка в юмрук, сякаш за да улови огнения вихър, който се зараждаше.

Изпъна рязко ръката си и запрати бушуващия вихър право в огъня.

Той вдигна вълка от земята и го завъртя, докато звярът виеше от ярост. И от болка, надяваше се тя. Вълкът се завъртя отново, лапите му

напразно биеха във въздуха, докато вихърът го отнасяше нагоре и настрани.

Айона се помъчи да овладее сътвореното от нея, но усети, че силата му продължава да расте. Едно дърво се пречупи и се пръсна на трески.

— Укроти стихията. — Гласът на Бойл прозвуча уверено в ухото ѝ. — По-силна е, отколкото ти трябва, и е прекалено голяма. Укроти силата, Айона, само ти го можеш. Нека се успокои. Пусни я.

По гърба ѝ потече вадичка пот, докато се бореше да направи точно това. Тътенът на вятъра започна да утихва, безумният вихър се забави.

— Укроти го докрай, Айона.

— Опитвам се. Толкова е силно.

— Ти си тази, която го сътвори. Ти си силна.

Тя го бе сътворила, помисли си тя. Можеше да го овладее. Да го спре.

— Успокой се вече — зашепна тя. — Кротко. Леко и спокойно. Разпръсни се.

Вълкът се изгърси на земята като камък под лекия ветрец. После скочи на крака с оголени зъби, проточил лиги. Стори ѝ се, че червеният камък свети с приглушен пламък сега.

После звярът скочи в гората и изчезна сред пелена от тъмносива мъгла. Чуха далечен вой и после отново се възцари тишина.

— Може да се върне. — Цялото спокойствие я бе напуснало и ръцете ѝ трепереха, а гласът ѝ пресекваше. — Той може да дойде пак. Трябва да приберем конете. Трябва да се погрижа конюшната да е в безопасност. Аз...

— Така и ще направим. Дишай дълбоко за минутка. Бледа си като смъртник.

— Добре съм. — Под нея Аластар риеше земята с копита. Искеше да хукне да преследва звяра, осъзна тя, едва се сдържаше. За да успокои него, се налагаше сама да се успокои. — Направихме достатъчно — меко каза тя. — Достатъчно е засега. Трябва да кажа на Брана, на Конър. Но конете...

— Да вървим, полека.

— Полека. — Тя задиша дълбоко, после постави длан върху шията на Аластар, а с другата погали Дарлинг. — Спокойно —

прошепна тя. — Няма да те нарани. Аз... не знаех, че имаш нож. Много голям при това.

— Жалко, че не можах да го използвам. — Златистите му очи блеснаха сурово, докато отново прибираще острието. — Но си струваше да погледам. А на теб ти трябва още уроци в този занаят.

— Абсолютно. Този дори не беше включен в учебния план.

— Какво имаш предвид?

— Прочетох го в една книга. Може да се каже, че реших да вдигна летвата. Стори ми се напълно удачно в случая.

— В книга значи? Прочела го била в книга. Мили боже!

— Много бих искала да пийна нещо.

— Аз също.

Айона не каза нищо повече, трябваше да събере мислите си. Да каже на братовчедите си, напомни си тя отново. Трябваше — спешно — да седне на нещо, което не се движи.

Почти стигнаха до конюшната, преди да почне да мисли ясно — или почти ясно.

— Дарлинг беше толкова уплашена. За себе си, но и за теб. Огънят ми също я изплаши. Ще ми се да бях измислила нещо друго.

— Тя се справи добре. Искаше да побегне, но не го направи. Може и да не знаеш, но този хубавец беше като скала под теб. След онова първо сепване не помръдна дори и мускулче. Вярвам, че би направил каквото поискаш от него, дори и ако трябва да прескочи огъня и да захапне звяра за врата.

— Изобщо не се налагаше да мисля. Не трябваше да му казвам нищо. Той просто знаеше какво да прави. Трябва да се обадя на Брана.

— Аз ще го направя.

Когато пристигнаха, той скочи от коня, после се доближи до нея.

— Хайде, слизай.

— Не съм сигурна, че мога.

— Затова съм тук. — Той протегна ръце, хвана я и ѝ помогна да стъпи на земята. — Иди да поседнеш на пейката за минутка-две.

— Конете.

— За тях ще се погрижат, и то добре, не вярваш ли? — Прокрадналото се в гласа му нетърпение я накара да се подчини. И когато разтреперените ѝ крака я отведоха до пейката, едва не се заплака със сядането.

Щом Бойл излезе, тя успя да скочи на крака.

— Трябва да направя заклинание за защита за конюшната.

— Мислиш ли, че Фин вече не го е направил? — Бойл само я хвана за ръка и я задърпа след себе си. — Той няма да се върне скоро, но мисля, че много добре знае какво да прави в това отношение. Брана знае къде си. Ще каже на Конър.

— А къде отивам?

— В моето жилище, където ще пийнеш нещо и ще поседиш още малко.

— Добре ще ми се отразят и двете.

Изкачи се по стълбите редом с него. Не беше точно както си бе представляла поканата да види за първи път жилището му, но и така ставаше.

Той отвори вратата на тясната веранда.

— Не съм очаквал гости.

Тя първо надникна вътре, после се усмихна.

— Слава богу, че не е спретнато и подредено, иначе щях да се засрамя. Но е хубаво. — Пристъпи вътре и се огледа.

Миришеше ѝ познато — на коне, кожа, мъж. Помещението, което бе комбинация от всекидневна, хол и кухня, бе огряно от залязващото слънце. До мивката имаше порцеланова чаша, а един вестник лежеше разгърнат на тесния барплот, който отделяше кухничката от останалото пространство.

Наоколо имаше разхвърляни няколко книги и списания — детективски романи и списания за коне, отбеляза тя. Купчина ботуши в една дървена кутия, безразборно окачени на стената стари якета. Диван, леко провиснал по средата, две големи кресла и — за нейна изненада — огромен плосък телевизионен екран на стената.

Той забеляза озадачения ѝ поглед.

— Харесва ми да гледам мачове и спорт на него. Ще пийнеш ли глътка уиски?

— Задължително и ще поседна. Доста се разтреперих, когато всичко свърши.

— Беше много уверена, когато това беше важно.

— Почти изгубих контрол — отвърна тя, докато той отваряше шкафове в кухнята. — Ти ми помогна да го удържа.

След като тя вече бе тук, в безопасност, и всичко бе свършило, той можеше да говори за това. Или поне да опита.

— Ти грееше като пламък. Очите ти бяха толкова бездънни, сякаш целият свят можеше да потъне в тях. Пресегна се и издърпа буря от небето само с една ръка. Виждал съм доста.

Наля уиски и за двамата, донесе чашите до огромното кресло, в което тя се бе сгушила.

— Цял живот съм бил край Фин, Конър и Брана. Видял съм какво ли не. Но никога не бях зървал подобно нещо.

— Никога не съм усещала нещо такова. Бурята беше в ръката ми. — Сега тя я огледа, завъртя я, озадачи се от познатия ѝ, съвсем нормален изглед. — И вътре в мен бушуваше буря. Не знам как да го обясня, но го усещах вътре в мен, толкова огромно и изпълващо. И безкрайно правилно. Май съборих едно дърво, нали?

Беше видял как дървото се чупи като крехко стъкло и се разхвърчава на трески.

— Можеше да е много по-зле.

— Да, можеше. Но ми трябват още уроци и много тренировки. — Повече самоконтрол, отбеляза мислено тя, и много от прословутата концентрация, за която Брана все ѝ натякваше.

Вдигна очи към Бойл. Загледа се в суровото му, красиво лице, белязаната му вежда, тъмнорозовите очи, в които още искреше ярост.

— Ти щеше да го нападнеш с ножа, с ръцете си.

— И той кърви, нали?

— Мисля, че да. Така е. — Тя отново въздъхна дълбоко. — Кърви. Не очакваше, че мога да направя каквото направих. Нито пък аз.

— Не вярвам някой от двамата ви да подцени това отново. Изпий си уискито. Още си бледа.

— Добре. — Отпи малка глътка.

— Май вечерта не е подходяща да сме навън сред хора.

— Може би не. Но умирам от глад. Мисля, че е свързано с изразходването на толкова много енергия.

— Ще ти приготвя нещо набързо. Имам няколко пържоли, мисля, и ще изпържа картопки.

— Искаш да се погрижиш за мен?

— В момента имаш нужда. Изпий си уискито — подкани я отново, после се върна в кухнята.

Тропане на тенджери, тракането на ножа върху дъската, прашенето на загрято олио. Нещо в тези звуци отпусна напрегнатите ѝ сетива. Пийна нова глътка уиски и отиде до него, застанал пред печката, зает с пържене на свински пържоли в единия тиган и картопки в другия.

Не беше сигурна дали някога е опитвала приготвена на тиган пържола, но нямаше да се оплаква.

— Мога да помогна. Ръцете и мислите ми трябва да са заети с нещо.

— Имам няколко домата, които жената на Мик ми даде от тяхната малка оранжерия. Можеш да ги нарежеш.

Захвана се с домати близо до него и това също я отпусна.

Той приготви нещо като рядък сос от останалата в тигана мазнина, като добави малко подправки, преди да залее с него пържолите.

Седнала до барплота, Айона опита ястието.

— Вкусно е.

— Ти какво очакваше?

— Нямам никаква представа, но това е вкусно. О, господи, направо умирам от глад!

Тенът на лицето ѝ се нормализира, докато хапваше, отбеляза той, и онзи леко замаян поглед избледня в очите ѝ.

От грееца и страховита, само за миг бе станала бледа и разтреперена. А сега с облекчение забеляза, че отново се връща към нормалния си вид. Просто Айона.

— Не използва мъглата този път — внезапно отбеляза тя. — Сега го осъзнах, той просто... просто излезе от дърветата. Не знам какво означава, но не трябва да забравям да го спомена пред Брана и Конър — и Фин. А камъкът, онзи червен камък на врата му. Не беше толкова ярък накрая. Така ми се струва. Нали?

— Не мога да кажа. Гледах по-скоро зъбите му и колко си бледа изведнъж. Питам се дали няма направо да се свлечеш от седлото.

— Няма да стане. — Тя леко се засмя и сложи ръка върху неговата. Но когато дланта му се обърна, тя я стисна здраво.

— Здравото ме изплаши. Почти до смърт.

— Извинявай.

— За какво, по дяволите, се извиняваш? Много е дразнещ този твой навик.

— Аз... старая се да го превъзмогна.

— В един миг си яздим спокойно, безгрижни като вятъра, мисля си как ще излезем на вечеря и ще видим как ще тръгнат нещата. А в следващия ти завихряш страховита буря.

Стана от мястото си, вдигна своята чиния и нейната. Което бе жалко, помисли си тя, защото имаше още няколко картофчета, които искаше да си хапне.

— Ако не искаш да се извинявам, тогава не ми викай.

— Не викам на теб.

— А на кого викаш тогава?

— На никого. Просто си викам. Човек може да се изразява както му се ще в собствения си дом.

— Никой никога не е викал в моя дом.

— Какво? — Изглеждаше истински изненадан. — Да не си израснала в църква?

Тя отново въздъхна.

— Мисля, че вероятно — ако се съди по твоя стандарт — никой не е бил достатъчно загрижен. Ти загрижен ли си, Бойл?

— Загрижен съм да не се озовеш на земята с прегризано гърло. — Изруга наум, когато лицето ѝ пребледня за миг. — Сега аз се извинявам. Наистина. Изобщо не си меря приказките, когато съм ядосан. Много съжалявам — продължи той и нежно обхвана с длани лицето ѝ. — Толкова беше страховита. Не знам какво ме стресна повече. Вълкът или ти.

— Преборихме се. Това означава много. — Тя сложи ръце върху неговите. — Ти ми приготви вечеря, остави ме да се съвзема, преди да дадеш воля на гнева си. Това също значи много.

— Тогава всичко е наред. Поне засега, нали?

Докосна с устни нейните, нежно този път. А нейните длани се спуснаха надолу към китките му и го стиснаха по-здраво.

— Сега трябва да те заведа у дома. — Той леко се дръпна, но нейните ръце продължиха да стискат китките му.

— Не искам да ме водиш у дома. Искам да остана с теб.

— Още си в шок.

— Шокирана ли ти изглеждам?

Той успя да направи крачка назад.

— Може аз да съм в шок.

— Нямам нищо против. — Тя стана. — Може дори да ми хареса. Ние спечелихме битка, Бойл, заедно. Искам да бъда с теб, да те прегръщам, да споделя леглото с теб.

— Мисля... по-разумно е да те заведа у дома, да си дадем малко време, да поговорим преди... това.

— Мислех, че аз съм тази, която приказва прекалено много. — Тя направи крачка към него, после още една.

— Така е. Господи, наистина. Но мисля, че предвид обстоятелствата... Ще говорим после — заяви той и я сграбчи.

— Идеално — каза тя и също се хвърли върху му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Краката ѝ се откъснаха от земята отново, замайващо усещане, докато устните ѝ бяха залепени върху неговите. Ръката му бе стиснала здраво пуловера ѝ отзад, сякаш щеше да го разкъса всеки момент — което я устройваше идеално. Ако можеше, сама би се измъкнала от него — както и от всичко останало.

— Трябва да... — Каквото и да бе възнамерявал да изрече, излетя от главата му, когато устата ѝ жадно се впи в неговата.

— Къде е спалнята? — Дано да беше близо, а ако не — провисналият в средата диван изглеждаше повече от приканващ.

— Насам... — Опита се да мисли въпреки изгарящата мъгла в главата му, после просто сграбчи дупето ѝ и я повдигна. Тя обви с крака кръста му, а ръцете ѝ се заключиха около врата му.

Всичко се наклони и закипя. Бегло мярна сумрачно осветена стая, разпилени вещи — някои от които той изрита встрани, докато я носеше към леглото с тъмни дървени пречки на таблата и хладни бели чаршафи.

А после нямаше значение къде е — в гората, насред океана, на някоя улица в града или на зелена поляна. Остана само той, тежестта му, докато я притискаше под себе си, едрите му длани, които обхождаха тялото ѝ, настойчивата му уста, която търсеше и завладяваше. Нямаше нищо освен хладните бели чаршафи, които постепенно се сгорещяваха, докато той издърпваше пуловера ѝ над главата, преди да го захвърли настрани.

Всичко в нея бе толкова дребно и изящно. Гърдите ѝ, които идеално се побираха в шепите му, ръцете, които се пъгнаха под ризата, за да се плъзнат по кожата му. Не беше непохватен, но се страхуваше, че с нея е такъв, и се опита да забави темпото, да успокои ритъма.

Но хълбоците ѝ се надигнаха, а пръстите ѝ се впиха в напрегнатите му мускули и го подтикнаха да побърза.

Искаше я гола — това бе простата истина. Искаше това дребно и красиво тяло да се разкрие пред него, да се разголи под дланите му,

под устните му.

Пресегна се надолу и задърпа катарамата на колана ѝ. Тя каза нещо, но думите ѝ бяха заглушени от устните му.

— Какво? Какво? — Ако беше му казала да спре, щеше да умре.

— Ботушите. — Устните ѝ обхождаха лицето му, после зъбите ѝ леко одраскаха челюстта му. — Първо ботушите.

— Ботушите. Точно така. Да. — Вече задъхан и леко объркан от това, той се плъзна надолу и коленичи в долния край на леглото, преди да задърпа десния ѝ ботуш. Метна го настрани и той изтрополи шумно. Докато се бореше с левия, тя се надигна, сграбчи косата му здраво и привлече главата му обратно към лицето си.

— Изглеждаш... всичко е потънало в сенки и едва чувам как дъждът отново почва да вали, а сърцето ми бие до пръсване. — Тя накъсваше думите си с необуздани целувки. Този път, когато захвърли ботуша ѝ, нещо се строполи и разби на пода.

— Твоите, дай да сваля твоите. — Тя се изви надолу и посегна към краката му. — Трябва да ги сваля, да ги махна, защото трябва да те видя гол или ще умра.

— Тъкмо си мислех същото за теб.

— Добре, хубаво. — Смахът ѝ, дрезгав от вълнение и възбуда, предизвика тръпки по гърба му. — На една вълна сме, на една и съща страница. — Бутна единия ботуш на пода. — Искам да усещам ръцете ти върху тялото си. Навсякъде, навсякъде. Почти съм готова тук.

Нямаше как да го знае, но желанието ѝ се бе изпълнило. Беше го очаровала.

— Тогава ще замълчиш ли?

— Може би. Вероятно. Готово! — Измъкна и втория ботуш и го пусна на пода.

После се нахвърли върху него.

Едва не събори и двамата от леглото, но той успя да я задържи и се претърколи върху нея. Докато се наслаждаваше на дълбоката целувка, ръцете ѝ бяха заети с ризата му.

— Имаш страхотни рамене. Искам да... — Смъкна ризата и издърпа над главата му тениската, която носеше отдолу.

Издаде звук като жена, която облизва разтопен шоколад, докато ръцете ѝ галеха мускулите на гърдите му, раменете му, преди да стиснат бицепсите му.

— Толкова си силен.

— Няма да те нараня.

Тя отново се засмя, но вече без притеснение.

— Не мога да обещаю същото.

Пъргава и бърза, тя се пресегна зад гърба си и освободи закопчалката на сутиена.

— Улеснявам те.

— Не се плаша от тежка работа. — Издърпа сутиена ѝ встрани. — Сега замълчи, за да се съсредоточа.

Само след миг вече не можеше нито да говори, нито да мисли. Врълетяха я хиляди усещания, докато ръцете му я възбуждаха, завладяваха, измъчваха. Неговите загрубели ръце на човек, който извършва физически труд, наболата му през деня брада предизвикваха нови и нови тръпки върху сгорещеното ѝ тяло.

Момчета, осъзна тя. Всички, които я бяха докосвали до този миг, бяха момчета в сравнение с него. Прекалено гладки, повърхностни, добре тренирани. Сега до нея бе мъж, който я желаше.

Много скоро бе смъкнал джинсите ѝ, за да изследва тялото ѝ, да му се наслади.

Тя бе предизвикала бурята в гората. Сега той пробуждаше друга вътре в нея, също толкова безмилостна и дива.

Тя му се отдаваше без капчица колебание и свян — истинско пиршество от наслади и желания, които го възбуждаха отвъд всяка представа. Стенанията и въздишките ѝ разпалваха нуждата му още повече, ловките ѝ ръце пробуждаха сетивата му и сякаш се вмъкваха под кожата му. А устните ѝ, неуморни и жадни, караха кръвта му да закипи.

Полудял от страст, той стисна ръцете ѝ и ги вдигна нагоре, докато и двамата не стиснаха здраво пречките на дървената табла.

Когато проникна в нея, за миг му се стори, че светът избухва в пламъци. Целият се разтърси от силата на това усещане, заслепи го блясъкът му. Остави го, за миг макар, напълно безпомощен.

После тя се надигна към него и го пое още по-дълбоко, шепнейки името му.

И той отново беше силен като бог, разгорещен като жребец и полудял от страст.

Потъна рязко в нея, после пак и пак, копнеещ за този огън и мекота. Тя следваше същия устремен галоп, ръцете ѝ бяха сплетени с неговите, а хълбоците ѝ бяха като неумолими бутала — подтикваха го все по-напред и нагоре.

Усети как полита — като стрела от лък — величествено безтегловен. Дочу, сякаш отдалеч, как тя издава задавен вик и полита с него.

Строполи се безсилен, без да се замисля за тежестта си, върху нея. Умът му още кръжеше някъде далеч, дробовете му се мъчеха да поемат въздух. А нещо в препускащото му сърце пулсираше болезнено.

Тя потръпна под него, ръцете ѝ потрепериха, мускулите ѝ се свиха. Горещо копнееше да го прегърне силно, да го гали и целува. Но нямаше сили.

Беше я оставил бездиханна.

Можеше само да лежи така, пламнала, и да слуша ускореното му дишане и кроткото ромолене на дъжда навън.

— Задушавам те.

— Вероятно.

Неговите мускули също потрепнаха, когато се надигна от нея, после се просна по гръб. Никога досега не се бе чувствал толкова... увлечен, реши той.

Какво означаваше това?

Тя си пое дълбоко въздух няколко пъти, после се сви настрани и сгуши глава върху гърдите му. Имаше толкова нежност в жеста ѝ, че той не можа да устои и я придърпа по-близо до себе си.

— Студено ли ти е?

— Шегуваш ли се? Разпалихме такъв огън, че може да разтопи и Арктика. Чувствам се прекрасно.

— По-силна си, отколкото изглежда.

Тя повдигна глава и му се усмихна.

— Дребна, но силна.

— Съгласен съм.

Щеше да е много лесно, осъзна той, просто да си останат така, да се унесат и да поспят за малко. После отново да се любят. А какво ли означаваше фактът, че вече мислеше как да я люби отново, след като едва си бе поел дъх?

Вероятно означаваше, че лесният начин беше погрешен.

— Трябва да те прибера у дома.

Тя не каза нищо за момент, а ръката ѝ, която галеше гърдите му, замръзна.

— Брана ще те чака, така мисля.

— О. — Усети я как си поема въздух, после издиша. — Прав си. Ще иска да знае точно какво се е случило по-рано. Забравих за всичко това за момент. Изглежда ми като нещо, което е толкова далечно от всичко тук. Добре поне че единият от нас е практичен.

Извърна глава, докосна с устни тялото му, после седна в леглото.

Когато я погледна в полумрака на стаята, като някакво меко сияние в настъпващата нощ, му се прииска да я притисне отново до себе си силно и никога да не я пусне.

— Най-добре да се обличаме — каза тя.

Брана я чакаше и едва се удържаше да не закрачи напред-назад нервно и да не се тревожи. Мразеше да знае само отчасти какво е станало. Макар Бойл да я бе уверил, че никой не е пострадал и че той ще се погрижи за Айона, докато тя се успокои и съвземе, вече бяха изминали два часа.

И дори повече, осъзна тя.

Още по-лошото бе, че Конър ѝ бе казал да не се държи като майка закрилница и се бе замъкнал към бара, вместо да седи у дома и — както се бе изразил — да се измъчва с тревожните ѝ мисли.

Много му здраве, помисли си тя с горчивина. Лесно му беше да иде да флиртува с весели свободни жени, да пийне халба или две, докато тя стои у дома с мрачните си мисли.

Ако Айона не прекрочеше прага в следващите десет минути, тя щеше...

— Най-сетне — измърмори тя, когато чу отварянето на входната врата. Тръгна с широки крачки и вече мислено бе съчинила суровото мъмрене, но в мига, в който ги зърна, и устремът, и думите на устните ѝ замръзнаха.

Не беше нужно една жена да е вещица, за да разбере как тези двамата бяха прекарвали част от изминалите два часа.

— Така значи. — Тя сложи ръце на кръста, докато Кател отиде до тях да ги поздрави. — Ще пийнем чай и ще ми разкажете какво е станало. Ти също оставаш — каза тя на Бойл, предугадила намеренията му. — Искам да чуя абсолютно всичко, така че не си мисли да се изнижеш през вратата.

— Конър тук ли е?

— Не е. Замъкна се в бара да флиртува с когото му падне, така че няма кой да те пази. Яли ли сте нещо? — попита тя, когато тръгна към кухнята.

— Бойл приготви вечеря — отвърна ѝ Айона.

— Така ли? — Брана повдигна вежди и му хвърли многозначителен поглед, докато слагаше чайника.

— След това направо умирах от глад. И след заклинанието с плъховете бях гладна, но сега трябваше или да хапна, или щях да припадна.

— Няма винаги да е толкова силно. Още си нова. Но вече ми изглеждаш съвсем добре и в отлична форма. О, престани да пристъпяш от крак на крак, Бойл. И слепец може да види, че двамата сте били заедно. Това не ме притеснява, само че вместо да се търкаляте в леглото, очаквах да дойдете и да ми разкажете всичко и се тревожех.

— Трябваше да се прибера по-рано, за да не се тревожиш.

Брана сви рамене, после омекна.

— Ако и аз имах мъж, който да ми приготви вечеря и после да ме отведе в леглото след такова преживяване, и аз щях да постъпя като теб. Вярвам, че се е представил добре и в двете.

Айона се ухили.

— Изключително добре.

По гърба на Бойл сякаш плъзнаха огнени езици.

— Имате ли нещо против да спрете да обсъждате сексуалния ми живот поне докато седя тук?

— Тогава ще го обсъждаме, когато те няма. — Брана му сипа чай и докосна с устни главата му.

— Ти вечеряла ли си?

— Още не. Ще хапна, след като чуя разказа ви. Започни от самото начало, Айона, а ако тя пропусне нещо, Бойл, колкото и дребно да е, допълни я.

Айона започна, стараяйки се да не изпусне нито една подробност и да говори спокойно.

Брана стисна здраво ръката ѝ.

— Казваш, че си предизвикала огнен вихър? Откъде знаеш как се прави?

— Пише го в книгите. Знам, че е за напреднали и че е опасно, но беше... Не знам защо или как, но просто знаех, че точно това трябва да направя. Знаех, че мога.

— Защо не повика мен или Конър? Или и двамата?

— Стана толкова бързо. Когато се връщам назад, изглежда сякаш е продължило с часове, стъпка по стъпка, но се случи светкавично. Не вярвам да е продължило повече от няколко минути.

— Едва ли повече — съгласи се Бойл.

— Добре, но най-разумно е да повикаш мен и Конър.

— Или Фин — добави Бойл.

— Не го изключвам. — Или поне не напълно, призна си Брана. — Но кръвта зове кръв, Бойл. Ние сме от една и съща кръв — Конър, аз и Айона. А тук става дума за магия, свързана с кръвта. Не си била много уплашена. Конър би го усетил, както стана преди. Не си била толкова уплашена както предния път, когато беше сама в гората.

— Малко ме беше страх, но не като преди, сигурно защото не бях сама. Мислех само за това, че може да нарани Бойл или конете, да се докопа до мен. Това ми помогна да се фокусирам, така поне мисля.

Брана кимна, отметна косата си.

— Карам те да прескачаш стъпки. Каза, че той не се е появил в мъглата.

— Не.

— Искал е да те свари неподготвена и да те изнерви. А може би черпи някак сили от мъглата и затова не е бил толкова силен.

— Или не е смятал, че е нужно да бъде? — Бойл кимна с глава. — Сега вече знае, че не е така. Тя превърна цяло дърво в клечки за зъби.

— Имах малко проблеми с контрола.

— Да извикаш вихър без никаква предварителна подготовка. Не съм изненадана и е цяло чудо, че само едно дърво е пострадало.

— Поне доколкото аз видях — обади се Бойл. — Освен ако не броим и как звярът подскачаше и се въртеше във въздуха.

— Ако бях успяла да задържа силата, да я фокусирам по-добре, може би щях да го унищожа.

Брана отхвърли тази идея с вдигане на рамене.

— Ако беше толкова лесно, и сама щях да го направя отдавна. Добре си постъпила. Довърши си разказа.

Брана се заслуша, кимваше от време на време, но повече не я прекъсна.

— Да, наистина си се справила добре. Бих ти казала, че е си поела голям риск, но не мога да се съмнявам в инстинктите ти. Именно те са ти подсказали верния път и ти си ги последвала. Сега си жива и здрава. Мисля, че си изненадала Кеван и това му е струвало скъпо. Може и да си го наранила също, ако източникът на силата му — точно това представлява камъкът му според мен — е помръкнал. Как се почувства?

— Невероятно. Усещах как всяка клетка в тялото ми гори. Сякаш нищо не можеше да ме спре.

При тези думи Брана се намръщи.

— Това е също толкова опасно, колкото и вълкът.

— Мисля, че го знам. Именно заради това усещане за непобедимост не можех да контролирам бурята, или поне започнах да изпускам контрола и да я оставям тя да ме владее.

— Научила си изключително важен урок. Това пълно отдаване на силата и жаждата за повече е превърнало Кеван в това, което е.

Айона си помисли, че разбира как е могло да се случи, как изкушението и примамливостта на подобна велика сила може да те завладее изцяло.

— Бойл ме върна на земята. Помогна ми да удържа вихъра, да го укротя и накрая да го спра.

Сега веждите на Брана се вдигнаха учудено.

— Така ли било? Не е никак лесно да застанеш срещу вещица, която не само е предизвикала огнен вихър, но и се е сляла с него. Иначе и двамата щяхте да обикаляте из страната на Оз и да търсите рубинените пантофки.

— Но аз щях да съм добрата вещица.

— Хм. Радвам се, че не сте пострадали и двамата. И си мисля, че сигурно ще имаме малко време, преди той да ни нападне отново, за да поизгладим някои неща. Гордея се с вас — заяви тя и стана.

Простички слова, изречени просто, но стоплиха Айона по-приятно и от най-хубавото вино.

— Благодаря.

— Трябва да свърша едно-друго в ателието, след като главата ми малко се проясни — продължи Брана. — Ще разкажа на Конър всичко, а тъй като се е появил пред теб, докато си била с Бойл, мисля, че е най-добре да споделим случилото се и с Мийра. И с Фин — добави тя, преди Бойл да се обади. — Ще се съберем отново, да кажем, след ден-два, след като аз... помисля добре над всичко.

— Мисля, че така е най-правилно — съгласи се Айона. — Ние сме по-силни заедно, нали, отколкото поотделно?

— Надявам се. Ще се видим на закуска, Бойл — намигна му Брана, после ги остави.

— О, ами, не знам дали е редно...

— Редно е. — Сега и Айона стана на крака и му протегна ръка. — Наистина е редно. Ела горе с мен, Бойл.

Желанието му бе толкова изострено, че не можеше да се бори с него. Стана, пое ръката ѝ и се качи по стълбите с нея.

Следвайки строгите заповеди да се яви в ателието на Брана веднага след работа, а и след като Бойл се оказа зает с Фин, Айона помоли Мийра да я закара до къщи.

— Трябва да си купя кола. — Намръщено се загледа в тесния и криволичещ път, по който Мийра шофираше бързо, сякаш е на шестлентово шосе. — Евтина. Скромна и стабилна кола.

— Мога да разглася, че си търсиш кола.

— Да, би било чудесно. После трябва да се науча да карам от обратната страна на пътя.

— Вие, янките, карате от обратната страна и направо можете да изкарате акъла на човек, докато кротко си отива да напазарува за седмицата.

— Сигурно си права. Но защо все пак шофирате отляво? Чела съм някъде, че било заради възможността дясната ти ръка да е свободна да държи меч, но е минало страшно много време, откакто е трябвало да се водят битки, яхнал кон и с меч.

— Никога не се знае, нали? Повечето хора не водят битки и с огнени вихри, докато са яхнали кон.

— Хвана ме натясно. Може би ще успея да придумам Бойл да ми позволи да шофирам утре. Ще ме води да разгледаме някои забележителности наблизно. Толкова съм потънала в работа и уроци, че не съм видяла нищо друго освен селото. Съвсем нищо.

— Един свободен ден се отразява добре на духа. Но ще ти трябват доста приказки, и то от най-сладките, както и множество обещания за екзотични сексуални удоволствия, преди да успееш да убедиш Бойл да ти позволи да седнеш зад волана на колата му.

— Аз съм добър шофьор — засегна се тя. — Или поне бях, когато кормилото беше от тази страна. А всички ли знаят, че мога да подкупя Бойл със секс?

— Всички, които имат очи. Ако днес ми се беше удала възможност, щях да изкопча от теб повече подробности за онази буря, както и за секса. Но наблизно имаше прекалено много хора.

— Можеш да влезеш с мен — предложи Айона, когато Мийра спря пред ателието. — Така Брана няма да ме затрупа веднага с работа, а ще научиш много, много подробности.

— Защо е толкова забавно да надничаш в чуждите сексуални преживявания? Може би за да не се налага да се занимаваме с емоционалния стрес в собствения си живот. Все едно — продължи Мийра, преди Айона да измисли какво да каже, — с огромно удоволствие бих влязла. Но имам задачи за вършене. Обаче може да се видим в бара по-късно, където ще съм на твое разположение, освен ако вече не си планирала нови приключения с Бойл.

— Мога да отделя малко време за едно питие с приятелка. Вярваш ли в прераждането?

— Това е сериозен въпрос. — Мийра побутна назад шапката си. — Какво го провокира?

— Питам се защо някои връзки са толкова лесни, толкова естествени, сякаш вече са били създадени някога и просто продължават наново. При мен така се получи с теб, с Брана и Конър. И с Бойл. Дори с Фин.

— Май не съм склонна да отхвърля нищо. Човек свиква с доста, когато най-добрата му приятелка на света е вещица. Но мисля, че до голяма степен зависи от това, че ти си отворена за тези връзки. Търсиш

ги, това е истината. Трудно е да не отвърнеш със същото, дори и да не си особено отворен човек по принцип.

— Ти не си ли?

— По принцип не. Общувам с много малко хора. Така има по-малко стрес, тъй да се каже.

— Тогава съм благодарна, че ме включи в кръга си. Ще се видим ли в бара? След час-два?

— Чудесно.

— Благодаря, че ме докара.

Айона скочи от колата и махна за довиждане. Харесваше ѝ идеята, че е отворена за нови връзки, както и перспективата да излезе навън с приятелка. Може би щеше да убеди Брана да се присъедини към тях — нещо като импровизирана вечер по женски.

А след това, ако имаше късмет, щеше да завърши вечерта с приключение с Бойл.

Доволна от плана си, тя бутна рязко вратата.

— Нека уроците започнат, а после можем да... о, извинете. Не забелязах, че имаш компания... клиент.

Поколеба се на прага, понеже не можеше да реши дали да влезе, или да излезе, но после позна жената, която стоеше до плота с братовчедка ѝ.

— О, здравей. Запознахме се още първата ми вечер в Ашфорд, в ресторанта. Ти си дъщерята на Мик. Аз съм Айона — добави тя, след като жената само стоеше на място, изчервена и зяпнала безмълвно.

— Спомням си, да. Баща ми често говори за теб.

— Той е страхотен. Още една от причините да си харесвам работата. Извинете, че ви прекъснах. Ще ида...

— Не, не, няма проблем. Аз тъкмо си тръгнах. Благодаря, Брана, ще си вървя вече. Предай поздравите ми на Конър.

Побърза да излезе навън, докато пъхаше малко шишенце в джоба на палтото си.

— Съжалявам. Знам, че понякога имаш клиенти тук, макар че повечето пазаруват в магазина в селото.

— Малко тук, малко там. — Брана прибра няколко банкноти в чекмеджето. — Онези, които идват тук, често търсят нещо, което не продавам в магазина.

— О.

— Не съм лекар, но съм дискретна. Но в този случай ще ти кажа, тъй като не е чак такава тайна, каквато Кейлин си мисли, а и може да дойде време, когато и теб ще те помолят за същото.

Вдигна черпак и сипа бледозлатиста струя крем през фуния, за да го напълни в шишенце, при което във въздуха се разнесе ухание на мед и бадеми.

— Има един красив италианец, който е дошъл да работи в ресторанта на чичо си в Голуей. Нашата Кейлин се запознала с него на едно парти преди няколко седмици и оттогава се срещат понякога. Аз го видях, когато двамата дойдоха в магазина, и мога да кажа, че е чаровен като принц и двойно по-красив. — Продължаваше да работи, докато говореше, пълнеше шишенца, които после забърсваше, преди да ги запечата. — Кейлин е луда от любов по него, а и кой може да я вини? Аз самата щях да му се хвърля на врата, ако бях тръгнала да си търся мъж. И други си мислят същото, което, изглежда, него не го притеснява. Че и защо да го притеснява? — добави тя, докато връзваше тънка златна панделка около гърлото на шишенцето. — Но Кейлин не иска да го дели с други и смята, че красивият италианец има нужда от съвсем мъничко помощ, за да се врене във вярност само на нея. Решила, че аз мога да ѝ помогна.

— Не те разбирам.

Брана остави готовото шишенце в кашон за пренасяне.

— Търсеше любовна отвара и беше готова да плати трудно заработени сто евро за нея.

— Любовна отвара ли? Можеш ли да правиш такава?

— Да можеш и да искаш са две съвсем различни неща. Има си начини, естествено. Винаги има начини, но няма нищо по-опасно или по-болезнено и неблагоприятно от това да правиш магии, свързани с чувствата.

— Отказала си ѝ. Защото така ще отнемеш правото му на избор. И защото не бива да използваш магията за печалба.

С ловки движения Брана завърза следващата панделка.

— Всяка магия е за печалба — в един или друг смисъл. Когато искаш нещо или вярваш в нещо, искаш да защитиш или възпреш някого. Този крем тук прави кожата мека и уханна и така повдига самочувствието на онази, която го използва, както и предизвиква

реакция у онзи, който усети уханието му. Аз го правя, някой го купува и ми плаща за това. Ето ти печалба.

— Предполагам, че и така може да се гледа на нещата.

— Може. Колкото до правото на избор, понякога се месим и в това, колкото и добронамерени да сме. И затова трябва да сме готови да платим цената, защото магията не е безплатна. — Вдигна глава и тъмносивите ѝ очи срещнаха тези на Айона. — Нито за нас, нито за никого.

— Тогава защо ѝ отказа?

— Чувствата са магия сами по себе си, нали? Любовта и омразата са най-силни и дълбоки. Моята философия е да не се меся в чувствата, да не ги насочвам в една или друга посока, не и с магия. Рискът е голям. Ами ако любовта вече съществува и е готова да разцъфне? Ако я подсилиш, може да се превърне в мания. Или пък този, който е платил за магията, може да си смени желанието. Или да има друг човек, който е влюбен и също заслужава да бъде обичан, а да се окаже пренебрегнат заради магически трик. Има много въпроси и неизвестни. Не се занимавам с любовни отвари и подобни на тях. Ти сама ще решиш какво е мнението ти по въпроса, но за мен е неетично и прекалено опасна граница, която не искам да пресичам.

— Да, неетично е. И още повече че просто няма да е справедливо. — За Айона това бе дори по-важно. — Да, разбирам какво казваш. В много случаи няма справедливост в магията. Но любовта трябва да е — не знам как да се изразя — свята. Хората трябва да са свободни да обичат когото обичат.

— И да не обичат, когато не обичат. Затова ѝ отказах и винаги ще го правя.

— Какво ѝ продаде вместо това?

— Отвара за истина. Сама ще реши дали да я използва. Ако го направи, двамата ще могат да кажат какво чувстват, какво искат и очакват. Ако не, може да продължи да се наслаждава на това, което има, докато го има. Мисля, че няма да използва отварата. Страхува се от магията и не е готова за истината.

— Ако го обича, ще иска да я чуе.

Брана се усмихна и подреди следващото шишенце в кашона.

— Точно там е работата. Тя е луда по него и страстно го желае, но изобщо не е близо до истинската голяма любов. Само ѝ се иска да е.

Любовта не се пречупва от истината, дори и да го искаш.

Вратата се отвори. Кател влезе с подтичане и след него — Фин.

— Дами. — Отметна разрошената си от вятъра коса. — Чух, че сме имали неприятности. Добре ли си, скъпа? — попита той Айона.

— Да. Добре съм.

— Радвам се. Но все пак искам да знам всички подробности и какво се планира, след като е ясно, че ще има и следващи атаки.

— Бойл не дойде ли с теб?

— Зает е с ветеринаря, а Конър е на разходка с клиенти, затова ще трябва само двете да ми обясните всичко.

— Бойл също е бил там. — Брана занесе кашона на един рафт в задната стаичка. — И той знае всички подробности.

— Той вижда нещата по един начин. Аз искам да знам как тя ги вижда.

— Имаме работа, Фин. Нужно ѝ е повече знание, повече тренировки.

— Тогава ще ти помогна за уроците. — Сякаш всичко вече бе решено, той свали палтото от гърба си.

— Имаме различни... подходи двамата с теб.

— Така е, а за Айона ще бъде от полза да види и опита разликите.

— Този навик да говорите за мен в трето лице, докато съм пред очите ви, е ужасно досаден — отсеке Айона.

— Много е грубо — съгласи се Фин. — Права си. Искам да помогна и щом приключим със задачите, много бих искал лично да ми кажеш какво се случи и как си го усетила ти — от твоя гледна точка, Айона. Ако обичаш.

— Аз... имам уговорка да се видя с Мийра после. Но... — Айона погледна през рамо към братовчедка си и видя как тя въздъхна и сви рамене. — Можем да я поканим да дойде тук, както и Бойл. Би било най-разумно, според мен, всички да се съберем и да поговорим за случилото се, да обсъдим какво ще правим по-нататък.

— Добре. Ще се погрижа да ни донесат храна. Няма нужда отново да готвиш за цяла орда, Брана.

— Вече съм направила сос, който мислех да поднеса със спагети. Лесно ще добавя още, за да стигне за всички.

— Тогава ще се обадя на другите. — Той извади телефона си. —
После започваме уроците.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше хубаво и толкова приятно всички да се съберат отново. Всички заедно в просторната кухня с приятното ухание на храна, с гласове, които се смесваха в едно, и с кучето, което се бе проснало пред огнището.

Всичко отново бе нормално, според Айона, въпреки мрака и блясъка на паранормалното.

Тя приготви голяма салата — което бе нещо като неин специалитет. Оправяше се достатъчно добре в кухнята, стига да стоеше настрана от истинското готвене.

Затова сега се чувстваше отлично, а след усилените тренировки и уроци на Брана и много силна. Дори и новото обсъждане на сблъсъка ѝ с вълка просто ѝ напомняше за силата в кръвта ѝ и в ръцете ѝ. И ѝ вдъхваше увереност.

— Доста е смел, нали? — отбеляза Мийра, докато мажеше дебело с масло филийки багета с уханни подправки. — Да ви нападне по този начин посред бял ден и толкова близо до Ашфорд.

— Мисля, че не е било планирано. — Конър си отмъкна филийка от тавата, преди Мийра да успее да ги пъкне във фурната да се запекат. — По-скоро е съзрял възможност и се е възползвал от нея, без да планира предварително действията си.

— Може би по-скоро е целял да ни сплаши, отколкото да ни навреди — предположи Фин. — Със сигурност би ни навредил, стига да е било възможно. Двамата сте били излезли на спокойна, безгрижна разходка.

— И не бяхме нащрек. — Бойл кимна. — Грешка, която вече няма да допуснем.

— Прилича на тероризъм, нали? — Фин понесе голямата купа със салата към масата. — Постоянната заплаха, неизвестността кога и къде ще се прояви. И нарушаването на нормалния ни начин на живот.

— Но пък той е този, който пострада от всичко. — Брана прехвърли отцедените спагети в красива синьо-бяла купа. — И беше

здравата ступан от вещица, която едва прохожда в занаята.

— Добре казано.

Но докато Фин изричаше това, Айона забеляза бързия поглед, който си размениха с Брана.

— Но какво?

— Вече два пъти те напада. Хайде, сядайте, почвайте — нареди Брана. — И двата пъти си тръгва с подвита опашка.

— Подцени я — обади се Бойл, докато сядаше на мястото си.

— Несъмнено, но и едва ли ще го направи пак. — Брана подаде приборите за салата на Мийра. — Сипвай на всички. Аз ще обърна филийките.

И сама можеше да свърже парчетата, каза си Айона, особено когато бяха така ясно подредени.

— Мислите, че пак ще ме нападне ли? Специално мен?

— Именно твоето пристигане тук провокира задвижването на събития, които са стояли на едно място в продължение на стотици години. Има и ябълки — откри Конър, опитвайки салатата. — Вкусно е.

— Ами ако я изплаши и тя си тръгне — най-малкото — и се върне в Америка? — намръщи се Мийра. — Какво ще постигне с това?

— Не знам дали има значение сега. Тя е третият от нас. — Брана поднесе филийките и седна да хапне салата. — Той го знае, както и ние. Силата ѝ се разкрива много по-бързо и мощно, отколкото той — или пък аз — е очаквал. Духът е излязъл от бутилката.

Макар да се ласкаеше от комплиментите, Айона продължаваше да нарежда парченцата от пъзела в много неприятна картинка.

— Ами ако убие мен или някого от вас?

— По-добре да използва болката. — Конър хапваше с явно удоволствие и говореше едва ли не весело. — Или съблазняването. Те водят до смяна на лагера, а ако успее да привлече на своя страна някого от нас, той ще получи повече сила. Ако ни убие направо, също черпи сила, но далеч не цялата. Но пак може да го направи от безсилие или омраза.

— Колко хубаво — отбеляза саркастично Мийра.

— Ако това е вярно, защо не е застанал срещу някого от вас много преди аз да дойда тук?

— О, понякога се опитва да ни докопа, но не е оставил сериозни белези. — Още щом думите излязоха от устата му, Конър прехапа език. — Извинявай, Фин.

— Няма значение. Не е могъл да знае, както и никой от нас, че именно вие тримата сте онези трима от легендата. Не и докато не дойде тук Айона и всички брънки не се свързаха в една здрава верига.

— Амулетите ни също ни пазят — добави Брана. — А и ако убие мен или Конър, винаги ще има още някой. О'Дуайър са голям род.

— Никой не е като теб. — Бойл говореше тихо. — Нито като Конър. Или теб — обърна се той към Айона. — Ти си знаел, Фин, че ще бъдат тези трима и в този момент.

— Не знаех със сигурност, докато не видях коня. И теб върху гърба му — каза той на Айона. — Яхнала могъщ жребец под пълната луна, която свети толкова ярко, че сякаш пулсира на фона на черното небе като живо сърце. Видях огън в ръцете ти и магия в очите ти.

— Нищо подобно не си казвал досега.

Фин погледна към Брана.

— Купих коня, защото знаех, че е за нея. Не бях сигурен кога ще дойдеш — продължи той да говори на Айона. — Само, че ще дойдеш и ще се нуждаеш от Аластар. И той от теб.

— Какво друго си видял? — попита остро Брана.

Лицето му помръкна.

— Прекалено много и недостатъчно.

— Не търся загадки, Финбар.

— Търсиш отговори, както винаги, а аз ги нямам. Виждал съм мъглата да се вдига, както и ти, виждал съм го да наблюдава от сенките, самият той призрачна сянка. Виждал съм те под същата ярка пълна луна, грейнала със светлината на хиляди звезди. С развяна от вятъра коса и кръв по ръцете. Чудел съм се дали не е моята.

Без да каже нищо, Брана стана и отиде до печката, за да прехвърли готовия сос в купа.

— Не знам какво означава това — продължи Фин, — нито колко е реално и истинско, колко е само въображение.

— Когато времето настъпи, неговата кръв ще се пролее. — Веселието бе напуснало гласа на Конър. Сега тонът му бе суров, гневен.

— Братко. Аз съм от неговата кръв.

— Той няма власт над теб. — С изпънати назад рамене и открит поглед Айона прикова с очи Фин. — Няма полза да се самосъжالياваш. Той е тук и витае наоколо от векове — продължи тя с делови тон, при което Брана я погледна одобрително през рамо. — Защо, по дяволите, е чакал векове наред?

— Фин смята, че той преминава напред и назад, когато си поиска, между епохите или световите. Или и двете — допълни Бойл.

— Как може да... о, старата колиба, руините. Мястото зад стената от лиани. Ако може да го прави, защо не убие Сърха, преди тя да го е превърнала в пепел.

— Не може да промени стореното. Нейната магия е била могъща като неговата, може би дори по-голяма — предположи Фин, — преди да се разболеет и преди той да убие мъжа ѝ. Мисля, че тъкмо тя е омагьосала мястото и още го пази. Каквото е било, е било и не може да се промени. Аз самият съм опитвал.

— Виж ти, тази вечер си пълен с изненади май. — Брана остави на масата купата със сос, преди да грабне тази от салатата и да я дръпне настрани.

— Ако можех да довърша започнатото от нея и да го унищожа напълно, вече щеше да го няма.

— Както и теб — изтъкна Айона. — Може би. Предполагам. Парадоксите на времето са... парадоксални.

— Във всеки случай не можах да променя нищо. Силата ми беше там, усещах я, но беше безполезна. И не можех да остана на едно място, ако ме разбирате. Всичко трепереше и се накъсваше, връщаше ме обратно.

— Можеше да се изгубиш — напомни му Конър. — Да бъдеш отведен на друго място или в съвсем друго време.

— Но не бях. Мисля, че нещо като тънка жица свързва онова време и сегашното и не можеш да се отклониш от нея.

— Но пък има много години назад — замисли се Айона. — Може би е въпрос на намиране на точното място.

— Ако промениш нещо, което се е случило, променяш всичко. И ти го знаеш отлично — скара се Брана на Фин.

— Бях млад и глупав. — Усмихна се за миг на Айона. — И бях потънал в самосъжаление. Сега, когато съм по-стар и мъдър, знам, че

никой от нас не може сам да го унищожи и да вдигне проклятието му, трябва да сме заедно.

— Ами ако всички се върнем в миналото?

Конър за миг спря да сипва сос върху пастата си, за да погледне изпитателно Бойл.

— Всички заедно ли?

— Може би така ще променим нещата, но не можем да знаем кога ще се опита да нападне някого от нас или какво друго може да стори. Не знам защо да не можете да промените нещо, което вече се е случило, или защо не бива да се опитвате, ако говорим за голямо зло.

— Това е доста спорна тема, Бойл. — Брана въртеше и развиваше спагетите с вилицата си. — Мнозина се питат, ако е възможно, дали не е по-добре да се върнем назад и да убием Хитлер. Само помисли за хилядите спасени животи, за милионите невинни жертви. Но някой от тези спасени човеци може да се окаже много повлиятелен и далеч по-зъл, отколкото Хитлер някога е бил.

— Но не е ли по-добре да опитаме все пак? Има толкова много години по тази жица, както каза Айона. Не можем ли да изберем мястото и времето и да се изправим срещу него? Точните място и време, когато ще сме сигурни, че няма да изличи Фин от реалността.

— Благодаря ти.

— Свикнал съм с теб — отвърна му Бойл. — И нямам никакво желание сам да управлявам бизнеса. Сигурно има някаква магия, която четиримата заедно можете да направите, за да имаме най-добрия възможен шанс.

— Може и да не се върнем в света, който познаваме, ако изобщо се върнем — настоя Брана.

— Може пък да се върнем в по-добър свят. Той е само сянка в нашия свят, както изтъкна Фин.

— Сенките избледняват под светлината. — Мийра вдигна чашата си с вино. — Хубаво е да се замислим над това. Може и да не мога да правя магии, но пък знам основните закони на физиката. Физика ли беше всъщност? Е, нали се сещате, действие — противодействие, такива неща? И знам, че винаги е по-добре да атакуваш врага изненадващо на терен, който сам си избрал.

— Ти би ли дошла? — попита Айона. — Имам предвид ако можем и решим да тръгнем.

— Ами бих дошла, освен ако нямам среща с някой секси тип точно тогава.

— Това не е шега, Мийра.

Тя се пресегна и потри с ръка рамото на Брана.

— Достатъчно дълго си носила този товар сама. Време е да го споделиш с нас. Да кажеш, че сме един кръг, и наистина да го вярваш, са две различни неща, Брана. Не можеш да пазиш сама всички ни, затова нека се пазим взаимно.

— Можем да помислим по въпроса.

— Тя ще проучва, ще мисли, ще работи по въпроса — тихо обясняваше Айона на Бойл, докато заедно разтребваха масата. — И ще се тревожи. Понякога се питам дали нямаше да има по-малко работа и тревоги за всички, ако не бях дошла.

— Това е като секира, която виси над главите им от много време. А и ти вече си тук. Не вярвам много в предопределението, но изглежда, е било предопределено да дойдеш. Все някога трябва да се свърши, нали? Защо да не е сега? С нас?

— Не обичам много да отлагам нещата във времето. — Замисли се за това, докато забърсваше масата, и говореше тихо, така че думите ѝ едва се чуваха над тропането на чиниите, които той зареждаше в съдомиялната. — Предпочитам направо да се хвърля в онова, което предстои. Но мисля, че с удоволствие бих събрала цялата тази история в една кутия и бих я зарязала в ъгъла за стотина години.

— Все някой трябва да изгребе тази кал.

— А ние имаме лопати. Да — съгласи се Айона. — Най-добре да се захващаме за работа тогава. С нетърпение чакам да дойде утрешният ден, и то не само защото искам да видя какво има отвъд, на миля-две околоръст на Ашфорд.

— Тук използваме километри.

— Мисля, че келтския ще усвоя по-лесно от метричната система. Вярвам, че ще е полезно да получа малко по-ясна представа за околността извън нашия малък кръг. Освен това имам прекрасен водач.

— Ще видим.

Искаше да се наслади на мига, помисли си тя. На всяка минута, в която всичко бе нормално, спокойно и радостно.

— Искам да видя руини и стари гробища, и зелени хълмове. И овце.

— За това не е нужно да ходим далеч.

— Но нали ще обикалям с теб. — Обърна се и обви ръце около кръста му.

Усети как се напруга леко, долови леката неловкост, която го обзе, докато около тях се носеше тропане на чинии и приятелски приказки. И понеже ѝ се стори очарователно, засили още малко притеснението му, като се надигна на пръсти и го целуна бързо.

— Бих могла да шофирам малко. Да се упражнявам да карам отляво, преди да си купя кола.

— Категорично не.

— Знам как да управлявам камион.

— Знаеш как да управляваш камион от дясната страна на пътя и когато отчиташ скоростта в мили в час. Но не знаеш какво е да управляваш пикап в лявата лента и когато говорим за километри в час.

Беше я хванал натясно.

— Точно там е проблемът. Можеш да ме научиш.

— По-добре да опиташ с някой по-малко... избухлив — предложи Брана.

— Има предвид с някой, който няма да ти проглуши ушите с ругатни, ако закачиш някой зелен плет или завиеш в грешната посока на кръговото кръстовище — поясни Мийра. — По-добре да те учи Конър, защото неговото търпение е по-голямо.

— И капка търпение е повече от това, с което разполага Бойл. Аз ще ти покажа какво да правиш на пътя, братовчедке, при първа възможност.

— Благодаря.

— А ако си решила да търсиш кола, имам приятел в Холимаунт, който е в този бизнес и ще ти предложи добра сделка.

— Конър има приятели навсякъде.

Той само се усмихна на Мийра.

— Защото съм много дружелюбен.

— И всички момичета ще го потвърдят. Време е да се прибирам. Изпрати ми съобщение, ако измислите някакъв грандиозен план — обърна се тя към Брана.

— Трябва да обмисля няколко варианта. Ще ти се обадя, когато си подреда мислите.

— Грижи се за себе си. — Мийра се сбогува с прегръдка.

— И аз искам такова сбогуване.

Повдигайки вежди, Мийра само потупа Конър по бузата.

— Наслади се на разходката си утре, Айона, и също бъдете внимателни с Бойл. Както и ти, Фин.

— Аз ще те изпратя. Също имам нужда да си подреда мислите — каза той на Брана. — Може да помислим за Литра.

Тя кимна.

— Мисля.

— Това не е ли... да, точно така, Лятното слънцестоене — спомни си Айона. — Не е ли чак през юни?

— Има още време. Светлината надвива мрака — и тогава денят е най-дълъг, което може да е в наша полза. Бих искала да го обмисля.

— Искаш ли да остана тук утре? Да пореботим заедно?

— Не, върви да обикаляш забележителности. Права си, че е полезно да видиш повече от околния свят, а не само нашия тесен кръг тук. А и на мен ми е нужно време да помисля.

— Значи е време да те оставим на мира — предложи Бойл. — Утре ще мина да те взема, Айона, към девет.

— И така може. Или пък бих могла да дойда с теб още сега и да тръгнем от твоето жилище, когато си готов сутринта. — Тя му се усмихна. Не пристъпи от крак на крак, но усети, че му се иска. — Всички знаят, че спим заедно.

— Наистина ли? — с престорена изненада възкликна Конър. — А аз си мислех, че играете шах и обсъждате световните проблеми.

— И теб си те бива — измърмори Бойл. — Можем да тръгнем от моята къща, щом така предпочиташ. Само гледай да не изгубиш няколко часа в събиране на багаж, понеже само ще обикаляме руини и стари гробища.

— Вече съм опаковала една чанта — за всеки случай. Обади ми се — каза тя на Брана, — ако имаш нужда от мен за каквото и да било.

— Просто се забавлявайте. — Подкани всички да тръгват, приятели и роднини, застана на прага да им помахва за довиждане.

И остана сама още миг в хладния мрак.

— Добре, сега сме само двамата, както искаше. — Конър сложи длан върху рамото ѝ. — Какво има?

Той не би надникнал в ума ѝ, каза си Брана. Макар че тя можеше да блокира опитите му, той не би посегнал на мислите и чувствата ѝ.

Би го сметнал за натрапване.

— Не искам да изолирам Айона, а и тя вече се доказва, бог ни е свидетел.

— Но все още свикваш с нея, както и с това, че останалите са част от всичко. Кара те да се чувстваш натясно в кожата си, нали, да си заобиколена от толкова много хора?

Колко добре я познаваше, помисли си тя и отправи благодарност към боговете, че е така и че изобщо го има.

— Да, вярно е. Цяло чудо е, че имаме едни и същи родители. Ти си в свои води сред много хора, докато аз — напротив.

— Така има равновесие.

— Изглежда, а си мисля, че тъкмо то може да е разковничето.

— Остара, равноденствието, равновесието между деня и нощта? Вместо слънцестоеенето?

— Замислих се за него, както очевидно и ти, но времето е прекалено малко за подготовка, съвсем скоро е.

— Не вярвах, че е готова нашата Айона — призна си той, — но се чудя дали не съм сбъркал.

— Има нужда от повече опит според мен. И го заслужава. Слънцестоеенето също е достатъчно скоро, а то също е един вид равновесие посвоему. Тогава е повратният момент в годината. Може то да е нашият шанс. Искам ми се да поработим заедно сега, за малко. Просто да обединим усилията си.

Той опря чело в нейното.

— Един ритуал, заклинание за равновесие — и прогонване точно тогава, когато денят е най-дълъг, а после полека поема към смаляването си.

— Ето, видя ли? Няма нужда да ти обяснявам и така всичко е лесно.

— Онова, което си намислила, никак няма да е лесно, но може и да се получи. Да видим какво можем да направим заедно. Засега само двамата, а скоро и с останалите.

Върнаха се заедно в ателието и Брана се помъчи да не изпитва вина заради облекчението, което изпитваше, че са само двамата, поне засега.

— Засрамах те — обади се Айона по време на краткия път до жилището на Бойл.

— Какво? Не. Не съм засрамен.

— Малко. Вероятно трябваше да спомена нещо за пренощуване у вас, когато наоколо няма други хора. Изобщо не се сещам за такива неща. И прекалено късно ми хрумна, че може и да не искаш компания.

— Ти не си просто компания.

Какво ли означаваше фактът, че този небрежен коментар ѝ се струваше романтичен? Все едно.

— После си казах, че ти не би се поколебал да откажеш и да минеш да ме вземеш сутринта.

— На глупак ли ти приличам?

— Никак даже.

— Трябва да съм пълен идиот, за да не искам да прекарам нощта с теб.

Още романтика, отбеляза мислено тя, в стила на Бойл Макграт.

— Но не биваше да го обявявам като част от протокола на следващото събрание. Ако имахме протокол.

— Това е нещо лично.

— Разбирам го и така и трябва. Ще се постарая повече за в бъдеще. Но ми се струва, че както стоят нещата, личното време и пространство не е най-важното в момента. За теб е по-сложно, отколкото за мен.

— Може, но имаш право. Имаме много по-належащи проблеми, за които да се притесняваме.

Спря пикапа точно зад колата на Фин и разтърси ключовете, докато излизаше.

— Лека нощ — подвикна им Фин — и приятна разходка утре.

— Ще си нося мобилния телефон, ако имаш нужда от мен.

Айона побутна леко с рамо Бойл, докато се качваха по стълбите към жилището му.

— Наистина го приемаш по-тежко. Но Фин сигурно е свикнал да те вижда да се прибиращ с жена понякога, както и ти него.

— Не вода жени тук. По принцип — добави той след миг.

— О. — Лично пространство, помисли си тя, но и нещо повече. — Ако ти отидеш при жената, би могъл да си тръгнеш, когато поискаш.

— И това го има. — Той влезе вътре.

— Трябва да ми кажеш, когато искаш да си тръгна. Предпочитам да го чуя, вместо да ме търпиш наоколо.

— Не съм от търпеливите. — Метна ключовете си в една купа. — И не търпя теб.

Тя се усмихна.

— Добре. Не го прави. Ще бъда много нещастна, ако просто ме търпиш наоколо.

Той остави малката ѝ чанта на един стол.

— Ако не те исках тук, сега щеше да си някъде другаде. Искаш ли нещо за пиене?

— Нали уж вече не бях просто компания?

— Права си.

Той я сграбчи, както на нея ѝ харесваше, и я отведе в спалнята.

— И сама можеш да си налееш нещо после.

— Ще ти наляя и на теб. — Смъкна якето от раменете му и го захвърли настрана. — Ботушите — продължи тя и го разсмя.

— Ясно ми е какъв е редът.

И двамата едновременно се хвърлиха към леглото. През смях задърпаха и затеглиха ботушите, преди да ги метнат на пода.

— Миналия път счупихме нещо — спомни си тя, докато разкопчаваше забързано копчетата на ризата му. — Какво беше?

— Кристалната ваза на баба ми.

Пръстите ѝ замръзнаха, очите ѝ се разшириха тревожно. Тогава видя усмивката му.

— О! Лъжец! — Тя преметна крак върху тялото му, бутна го назад. — Ще си платиш за това. — Кръстоса ръце и сграбчи долния край на пуловера си, издърпа го над главата и го метна през рамо.

— Ще платя скъпо — увери я той. Дланите му се плъзнаха нагоре по тялото ѝ и върху гърдите, докато тя се бореше с последните копчета.

— И още как. — Сведе глава и се нахвърли върху устните му в изгаряща целувка, преди да прокара зъби по долната му устна и да го довърши с леко гризване.

Той отвърна, като я завъртя на леглото, за да си сменят местата, и последва примера ѝ.

С боричкане се освободиха от дрехите си, нетърпеливи да вземат и дадат повече от себе си.

Толкова много си приличаше с предния път, мислеше си тя, но сега вече знаеше какво могат да си дадат един на друг. Цялата енергия, желание и бързина — тлеещи пламъци и резки проблясъци, взривове.

Омайваше я допирът на гола кожа върху гола кожа — неговата върху нейната, и обратно — опияняващото усещане за отъркването в тялото му. Устата му бе ненаситна, а ръцете му, груби в страстта си, неспирно обхождаха цялото ѝ тяло.

Как бе живяла досега, без да знае какво е да бъдеш желана толкова пълно, неотложно, всецяло?

Искаше да му отвърне със същото, да му покаже как нуждата от него я залива като огромна вълна.

Той не можеше да ѝ се насити. Колкото и да вземаше, то само подклаждаше по-голяма и неутолима нужда за още. Когато я усещаше под себе си, да се движи, да се извива в мрака, не можеше да мисли, а само да чувства.

Тя опияняваше сетивата му, подлудяваше го. Караше го да се чувства силен като бог, безразсъден като притиснат в ъгъла вълк.

Светът навън изчезна; времето застина.

Остана само тялото ѝ, формите ѝ, стегнатите мускули под гладката кожа. Звуците ѝ — дихание и въздишка, и леко, нежно стенание. И вкусът ѝ — огнен и сладък.

Тя се изви решително под него, ръцете и краката ѝ бързо се стегнаха и се озова върху му, а звездната светлина озари върха на косите ѝ и грейна като диамантена корона.

Пое го рязко и дълбоко, стиснала гърдите си с ръце, докато първата вълна на екстаза я заливаше мощно.

После продължи да го язди диво и устремно, обляна от звездните лъчи, с потъмнели, тържествуващи очи.

Той сграбчи хълбоците ѝ, стисна я здраво в опит да задържи поне искрица съзнание в себе си.

А тя вдигна високо ръце и извика със същото дълбоко тържествуване.

Пламъчета заблестяха на върховете на пръстите ѝ, малки топчици от светлина, които проблеснаха, ярки и ослепителни като

слънца. Заслепен от тях, омагьосан от нея, той я пристисна силно и после се предаде.

В мрака, в съня си тя се пресегна към него.

— Чу ли това? Чу ли го?

— Само вятърът е.

— Не. — Гората бе толкова гъста, нощта — черна. Къде беше луната? Защо нямаше луна и звезди?

Тя потрепери и разбра.

— То е в самия вятър.

Името ѝ, примамливо изкусителен шепот. Като погалване на коприна върху гола кожа.

— Трябва да поспиш.

— Но аз спя. Нали?

Тя отново потрепери и той разтри ръцете ѝ в своите.

— Нужен ни е огън.

— Толкова е тъмно. Прекалено тъмно и студено е.

— Знам пътя към дома. Не се тревожи.

Поведе я през дърветата, встрани от малките вълнички мъгла, които се плъзваха крадешком като змийски езици по земята.

— Не ме пускай — каза тя, докато шепотът се плъзгаше гальовно по кожата ѝ.

— Пътят е препречен, виждаш ли? — Махна с ръка към дебелиите клони, които лежаха върху пътеката. — Трябва да ги преместя, за да преминем.

— Не! — В пристъп на паника тя сграбчи още по-здраво ръката му. — Той това иска. Както преди, да ни раздели. Трябва да останем заедно. Да се държим един за друг.

— Пътят ни е препречен, Айона. — Сега я завъртя с лице към себе си, вгледа се в очите ѝ. — Неговите бяха тъмнозлатисти, напрегнати, непоколебими. — Нужен ни е огън.

— Мъглата е по-близо. Чуваш ли го?

Сега чува вълка, съвсем слабо ръмжене далеч в мрака, обвито в мъглата.

— Чувам го. Огън, Айона. Това ни трябва.

Огън, помисли си тя. Срещу мрака, срещу студа.

Огън. Разбира се.

Изпъна ръце, протегна ги встрани, повдигна лице нагоре. И го повика.

Силен, ярък, с буйни пламъци, които ухапаха пълзящата мъгла, накараха я да кипне, превърнаха я в пара и тънка черна пелена от пепел.

— В мрака нося светлина. Срещу черното изправям белота. С кръвта си призовавам огъня да пламне, да се разгори високо и още по-високо. Найаве или насън, силата ми е свободна. Както казах, тъй да бъде.

Едно валмо от мъглата се промъкна напред и се приближи. Бойл се хвърли пред Айона и замагна с юмрук.

Усети рязка болка в кокалчетата на пръстите си. После и мъглата, и пепелта изчезнаха и останаха само огънят и светлината.

Видя как кръв обагрят ръката на Бойл.

И внезапно се събуди.

Беше утро, забеляза тя, сияещо с мека перлена светлина в прозореца.

Сън, просто един сън, пое си дълбоко въздух, за да се успокои. Когато Бойл се надигна да седне до нея, тя посегна да улови ръката му.

И видя кръвта.

— О, господи.

— В гората. Бяхме заедно. — Пръстите му стиснаха нейните здраво. — Така ли беше?

Тя кимна.

— Нещо като астрална проекция — така мисля. Двата сме тук, но бяхме и там. Сигурно съм те привлякла с мен. Ти... ти удари с юмрук мъглата.

— Получи се и се почувствах много добре при това, макар че твоят огън свърши повече работа.

— Не, да. Не знам. Ти го удари и сякаш проби дупка в мъглата за миг. Аз... Но ти кървиш.

— Само драскотина е.

— Не, направена е от него. Не съм сигурна, че е просто драскотина. — Трябваше да се обади на Конър или Брана, но усещаше, просто знаеше, че това е нейна работа. — Аз трябва да се погрижа.

— Само една промивка и малко мехлем, щом настояваш.

— Не става така. — Сега сърцето ѝ биеше толкова ускорено, побързо дори отколкото в съня, осъзна тя.

Той кървеше и Кеван бе пролял кръвта му.

— Това не е обикновена рана. Повярвай ми, проучвала съм въпроса.

Тя сложи длан върху недълбоката драскотина, затвори очи. И видя ръката му — силна, едра, задебелите му и ожулени от боксьорските дни кокалчета. И кръвта, а после и по-дълбоко, потърси в дълбочина и видя тънката черна линия на отровата на Кеван.

Точно както се бе опасявала.

Трябваше да я изтегли навън, каза си тя. Навън и надалеч. Бяло срещу черно. Светлина срещу мрака. Навън и надалеч, преди да е проникнала по-дълбоко, преди да се разпростре.

Усети я как се отцежда лека-полека, как изгаря. Усети по сковаването му, че изпитва болка. Но сега раната бе чиста. Бавно и внимателно се зае с изцеряването на драскотината. Сега болката — леки и остри убождания — бе само нейна. Но после избледня и изчезна.

Само една драскотина, както бе казал той, след като отровата бе премахната.

Отвори очи и откри неговите, вперени в нея.

— Бледа си.

— Нужни ми бяха доста усилия — това е първият ми опит в подобно нещо. — Леко ѝ се виеше свят, а и стомахът ѝ сякаш се преобръщаше бавничко.

Но раната бе чиста и затворена. Огледа внимателно ръката му, доволна от свършеното.

— Използвал е отрова. Не знам доколко би ти навредила, но можеше да се разпространи. Не беше много, но вече я няма. Може да помолиш и Конър да я погледне.

Бойл не откъсваше очи от нея, докато свиваше и разтваряше пръсти.

— Според мен се погрижи достатъчно.

— Не знам дали е очаквал да те привлече в съня със себе си. И не знам как съм го направила. Но ти ми каза какво е нужно да се направи. Огънят. Каза ми за него и беше прав.

— Направи го на пепел.

— Е, не е за първи път и много се съмнявам, че е за последен.

— Не, не е за последен.

— Бих казала, че съжалявам, че те въвлякох, но съм безкрайно доволна, че беше до мен.

— Определено бе преживяване за мен.

Кое то го бе разтърсило и още повече го бе озадачило. През цялото време се бе чувствал съвсем спокоен и имаше абсолютната вяра, че тя ще направи каквото е нужно.

— Приличаше на сън — продължи той — заради известна мудност в реакциите и това, че странностите не те учудват.

— Ще направя заклинание за леглото — или по-добре да накарам Брана да направи такова. Би трябвало да помогне.

— Аз го нараних. — Бойл отново сви пръсти в юмрук. — Не очакваше юмручен удар явно. Знам кога ударът е улучил точното място и този беше такъв. И си мисля, че отровата беше за теб. Бих ли могъл да те издърпам обратно, така както ти си ме привлякла? Знаеш ли дали мога? И ако го бях направил, дали щях да стигна до Конър навреме, за да изцеди той отровата, стига да се бях сетил, разбира се?

— Ти знаеше какво да направиш. — Тя инстинктивно вдигна ръце да разтрие раменете му, усети колко са сковани. — Знаеше, че имаме нужда от огън, и остана толкова спокоен. Имах нужда от спокойствието ти. Вярвам, че ще знаеш какво да направиш, когато ни нападне отново.

Тя въздъхна дълбоко.

— Умирам от глад. Ще ида да приготвя закуска.

— Аз ще ида. Ужасна готвачка си.

— Абсолютно вярно. Добре, ти сготви. Ще се обадя на Брана, ще ѝ разкажа всичко за всеки случай. Остават ли плановете ни за разходка днес?

— Не виждам какво променя случилото се.

— Страхотно. Ще си взема душ, после ще звънна на Брана. Още е рано, а петнайсет минути сън повече ще ѝ се отразят добре на настроението.

— Ще сложа чайника.

Но първо взе телефона си и докато тя беше под душа, набра номера на Фин. Искаше да чуе какво има да каже Фин за случката, преди да се захване с бекона.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това бе страната на предците ѝ, на кръвта ѝ, а докато наблюдаваше нежните извивки на хълмовете и поляните през прозореца на пикапа, Айона осъзна, че сърцето ѝ също принадлежи тук.

Красотата на околността я сгръчваше като глътка уиски в студена нощ, топла и утешителна. Зелени хълмове се простираха под синьо небе с къдрави и перести облачета, струпани едно върху друго като ленени платна. Слънцето струеше в пролуките между тях и сякаш завихряше пресечени спирали от бляскаво като опал синьо. Охранени крави и пухкави овце изпъстриха тук-таме изумрудените поля, пресечени с рошави зелени плетове или сребристосиви каменни зидове.

Големи фермерски къщи, плевни, красиви малки къщички изпъстриха пейзажа с очарованието на пощенска картичка, докато пътуваха по криволичещия път. Цветните градинки пред входовете копнееха за пролетта с дръзко наперени сини, огненооранжеви и нежнобели цветове, както и с вирнатите нагоре тръбички на нарцисите.

Щеше да посрещне пролетта в Ирландия, помисли си Айона, за първи път. И също като дръзките цветя и тя бе решена да разцъфти.

Понякога пътят извиваше и се промушваше като в тунел между много високи и пищни плетове от дива фуксия, които сякаш притискаха всяка извивка и завой в прегръдка, а цветовете им бяха като капки кръв. А после отново се откриваше прекрасна гледка към хълмовете, полята и величавите сенчести планини в далечината.

— Как понасяте всичко това? — възкликна Айона. — Очите ти не са ли постоянно заслепени, не оставаш ли без дъх всеки път, не те ли заболява сърцето?

— Това е домът ми — простичко отвърна Бойл. — Няма друго място, където бих предпочел да бъда. Тук ми е добре.

— О, на мен също. — И най-сетне, помисли си тя, се чувстваше достойна да бъде тук.

Вятърът се усили и лек дъждец плисна по предното стъкло на пикапа, а веднага след това грейна слънце и превърна капките в мънички дъги.

Магия, помисли си Айона, простичка и тайнствена.

Като абатството Балинтъбър.

Изчистените линии на силуета му придаваха съдържано достойнство на старата сива постройка. Беше разположено сред красива местност — сред поля, в които пасяха овце, в подножието на надвисналите скалисти планини.

Простичко величие, мислено отбеляза тя, понеже оксиморонът идеално описваше древната сграда и живота, който си течеше наоколо. Слезе от колата, за да се разтъпче по алеите, да разгледа градините, които не се плашеха от последните студове на зимата, и се усмихна, когато чу ветрецът да донася далечното блеене на овцете.

Каза си, че би могла да седне на тревата и да прекара цял ден в щастливо съзерцание и мълчание.

— Сигурно би искала да научиш историята на мястото.

Беше прочела малко за абатството в туристическата брошура, но би искала да чуе версията на Бойл.

— Много бих искала.

— Било е построено от Кончобир — Кател Мор с винената ръка от клана О'Конър, значи е от твой род.

— О. Разбира се. — Колко далеч назад във времето течеше кръвта ѝ тук, помисли си тя. Не беше ли прекрасно? — Също като Ашфорд, преди родът Бърк да го спечели.

— Точно така. В далечната хиляда двеста и шестнайсета година. Знам годината, защото в момента реставрират източното крило в подготовка за отбелязването на осемстотингодишнината. Легендата гласи — или поне една от тях — че макар Кател да бил син на крал Търлок, бил прогонен от кралицата и принуден да прекара известно време в изгнание и страдания, преди да се възкачи на трона. Тогава срещнал един човек, който се отнесъл добре с него, и Кател, след като вече станал крал, поискал да му се отплати за добрината. Човекът, вече старец, поискал църква в Балинтъбър и Кател наредил да я построят.

Вървяха по алеята, докато той разказваше историята, гласът му се носеше с напевна интонация, а далечният хор на овците служеше за фон. Изключително щастлива, Айона го хвана за ръка, за да се свържат заедно и да запечатат мига.

— Минали години и кралят отново видял стареца, който го укорил, задето не е спазил обещанието си. Явно църквата била построена навреме, но в Роскомън.

Айона се разсмя и вдигна лице към него.

— Малка грешчица.

— И така може да се каже. Но Кател наредил да построят нова църква, която впоследствие станала абатство Балинтъбър.

— Кралят удържал на думата си.

— Такава е легендата.

— Приятно е да знаеш, че сред предците ти има благороден и достоен крал.

— И наследството му оцеляло през вековете. Твърди се, че това е единствената църква в Ирландия, построена от ирландски крал, в която още се служи на Бог.

— Мисля, че това е прекрасно. Хората много често събарят старото, за да построят нещо ново, вместо да ценят наследството си.

— Онова, което е било преди, е важно — простичко каза той. — Преди няколко години Пиърс Броснан се ожени тук и това донесе нова слава на мястото. Преди това бе известно като началото на Торчър Фадрейг.

— Пътят на поклонението към планината на Свети Патрик. Чела съм за него.

— Казват също, че Шон на Сагарт, нечестивият ловец на свещеници, е погребан в гробището. Там. — Бойл вдигна ръка и посочи едно голямо дърво. — Така казват.

— Мястото е хубаво. Чисто и силно. И някъде дълбоко в себе си го усещам познато, близко. Не е ли странно?

Той само вдигна рамене.

— Твоите кръвни предци са го построили.

— Затова ме доведе най-напред тук. — Тя се усмихна и облегна глава върху рамото му. — Благодаря. — Погледна надолу и забеляза стар, очукан камък и гравирани в него букви. — Коронясването?

— Ами комплексът включва не само абатството и гробовете. Това е част от Пътя към кръста. Добавен е впоследствие, както и Молитвената алея, а ей там има и малка пещера, която е направена като обор, за да представи рождението на Христа. Малко е странно.

— Прекрасно е. — Тя го задърпа за ръка и заедно продължиха по пътеката, за да открият и другите белязани камъни сред спретнато подредените и красиви лехи на градината. — Това е много абстрактно, напълно съвременно и създава чудесен творчески контраст с античното наследство.

Поспря за миг до малко поточе, чийто бряг бе засаден с нискостеблени зелени храсти, които се гушеха в подножието на грубо издялани камъни. Отгоре стояха три кръста, за да представят мястото на разпъването на кръста.

— Би трябвало да навява тъга и благоговение. Но е по-скоро... завладяващо. А виж тук. — Тя пристъпи в малката пещера, за да погледне статуите на Дева Мария, Йосиф и бебето Исус. — Прелестни са — толкова мили и малко кичозни. Мисля, че Кател би харесал направеното след него.

— Не ми е известно да е възразил досега.

Влязоха вътре и Айона почувства смиреното благоговение.

— Следовниците на Кромуюел подпалили мястото — продължи разказа си Бойл. — Можеш да видиш следите от пожара в руините извън манастира и останките от каменните стени и колони. Но църквата оцеляла и все още стои. Тази част, където се извършва ритуалът по кръщаването, е на близо хиляда години, така се говори.

— Утешително е да знаеш, че съграденото от нас може да оцелее във времето. Красиво е тук. Витражите, каменните стени.

Отекването на стъпките им в тишината допълнително подсилваше атмосферата.

— Знаеш доста — отбеляза тя. — Специално ли се подготви?

— Нямаше нужда. Един от чичовците ми работеше тук, докато течаха разни ремонтни работи.

— Значи моите предци са я построили, а твоите помагат, за да остане тя за поколенията. Още нещо общо между нас.

— Вярно. Освен това двама братовчеди и мои приятели са се женили тук, така че съм влизал няколко пъти.

— Хубаво място за сватба. В него има приемственост, грижа и уважение. Както и романтика — легенди за крале и ловци на свещеници, за хората на Кромвел и за Джеймс Бонд.

Той се засмя, но тя само леко изви устни в усмивка. Усещаше нещо тук. Близост, разпознаване, а сега и увереност.

Беше идвала тук преди, осъзна тя, или предците ѝ бяха идвали.

Да поседнат, може би, в тихо съзерцание.

— Свещи и цветя, светлина и ухания. И музика. Жени в красиви рокли и хубави мъже. — Тя отново закричи наоколо, докато мислено рисуваше картината. — Някой успокоява капризно бебе, тихичко пристъпва напред-назад. Радост, очакване и размяна на обети за любов. Да, хубаво място за сватба.

Искаше и нейната да е тук, където се срещаха миналото и настоящето като свидетелство за оцеляването.

Застана до него и отново улови ръката му.

— Обетите, разменени тук, ще са тържествени и ще устоят на изпитанията, ако онези, които ги дават, вярват в тях.

Излязоха отново навън и тя обиколи руините, погали с пръсти старите камъни, мина през гробището, където почиваха отдавна заминалите си от този свят.

Направи снимки, за да отбележи деня, и макар той да мърмореше сърдито, убеди Бойл да позира заедно с нея за една снимка с телефона.

— Ще я пратя на баба ми — каза му тя. — Страшно ще се зарадва да види...

— Какво има?

— Аз... светлината. Виждаш ли? — Подаде му телефона, за да погледне.

На екрана беше снимката с двамата, на която тя леко бе склонила глава върху рамото му. Усмивваше се радостно, а Бойл бе по-сериозен.

А светлината, бяла като восък, ги обгръщаше.

— Може би е от ъгъла. Отблясък от слънцето.

— Знаеш, че не е.

— Не, не е — призна той.

— Заради мястото е — прошепна тя. — Създадено е от моите предци, твоите роднини го пазят — и това е една от причините. Добро и силно място. Безопасно. Мисля, че са идвали тук тримата в началото.

И други, които са наследили кръвта. А сега и аз. Чувствам се... добре дошла тук. Това е добра светлина, Бойл. Добра магия.

Тя хвана ръката му и се загледа внимателно в опакото на дланта му, където тъмната магия бе проляла кръв.

— Конър каза, че е чиста — напомни ѝ той.

— Да. Светлината прогонва сенките. Мийра беше права за това. — Все така стиснала ръката му, тя се вгледа в очите му. — Но както в дадените обети, в светлината трябва да има вяра.

— Ти вярваш ли?

— Да. — Вдигна свободната си ръка към лицето му, надигна се на пръсти и докосна с устни неговите.

Вярваше в това. Дълбоко вътре в себе си таеше вяра и решимост. И сърцето ѝ прие онова, което бе осъзнала, докато вървеше с него по алеите и пътеките, сред спретнато подредените цветни лехи, напъпили с обещанието за пролетта, сред духовете на миналото и легендите, сред обетите, дадени от други тук.

Обичаше го. Най-сетне. Обичаше така, както винаги си бе мечтала да обикне. Той бе нейният единствен избраник. С него трябваше да се научи на търпение — и да се уповава само на тази вяра. Вярата, че той също ще я обикне, както тя го обича.

Озари го с най-сияйната си усмивка.

— Какво следва?

— Ами, отиваме към абатство Рос. Всъщност е мъжки манастир. „Рос Ерили“. Не е далеч и сигурно ще ти хареса да се разходиш из него.

— Хайде да вървим.

Озърна се през рамо, докато вървяха към пикапа, и бе твърдо уверена, че ще се върне. Може би за да мине по Пътя към кръста или само да постои под ласките на ветреца, докато се наслаждава на гледката към полята.

Щеше да се върне тук, както се бяха връщали предците ѝ.

Но сега, докато пикапът се отдалечаваше, щеше да гледа напред.

Най-напред го зърна от пътя, внушителния му силует с остри покриви и кулата, масивните стени. Под надвисналото небе приличаше на излязъл от стар филм, в който страховити създания на мрака се тътрузеха и крояха коварни планове.

Нямаше търпение да го зърне отблизо.

Пикапът подскачаше по изровения черен път, от едната страна на който имаше красиви малки къщички с цветни градинки, дръзко грейнали в студа. От другата му страна се простираха поля, изпълнени с крави и овце.

В далечината, отвъд спретнатата пасторална картинка, се издигаха руините.

— Не съм се подготвил специално — каза той. — Но знам, че е стар, разбира се, не колкото абатството, но много стар.

Тя закричи към него, заслушана в свистенето на вятъра край покривите и назъбените каменни стени, в плясъка на птичи криле и далечното блеене на стадата.

Централната кула се извисяваше над полусъборените стени без покрив над тях.

Пристъпи под една арка и под краката ѝ захрущя чакъл. Мина край гробници или само надгробни плочи, поставени направо върху земята.

— Мисля, че британците изгонили оттук монасите, както им бил обичаят, а после хората на Кромуел по своя обичай довършили делото им. Ограбили и изгорили манастира.

— Огромна е. — Тя пристъпи под една арка и вдигна очи към кулата и черните птици, които кръжаха край върха ѝ.

Във въздуха се усещаше особена тежест — явно скоро щеше да завали, помисли си тя. Вятърът духаше през сводовете на прозорците, свиреше надолу по тясното извито каменно стълбище.

— Тук сигурно е била кухнята. — Не ѝ харесваше как гласът ѝ отекна глухо, но се приближи още малко и надникна в нещо, което приличаше на дълбок и сух кладенец. — Застани ей там. — Махна му да иде до огромна камина, в която можеше да бъде опечен цял вол.

Той пристъпи от крак на крак, изгледа я измъчено.

— Не си падам много по снимките.

— Направи го заради мен. Камината е огромна. А ти си едър мъж.

Тя направи снимките си.

— Сами са отглеждали и колели животните, садили са зеленчуци, смилали са зърно за брашно. Държали са рибата в онзи кладенец. Францисканските монаси. — Продължи нататък и въпреки

невисокия си ръст се наложи да се наведе, за да мине под арките към едно открито пространство.

Следваше друга поредица арки, надгробни плочи, трева.

— Галерията покрай вътрешния двор. Смирени мисли, дълги роби и скръстени ръце. Изглеждали са толкова набожни, но някои са имали чувство за хумор, други са били амбициозни. Таели са завист, алчност, похот дори и тук.

— Айона.

Но тя продължи напред и спря в подножието на някакви стълби, където в каменната арка бе гравирана фигурата на Исус.

— Символите са важни. Християните са последвали езичниците тук, гравирали са и са изрисували единствения си бог, както хората в стари времена са гравирали и рисували многото си богове. Никой не е разбирал, че единственият е част от многото и многото са част от единствения.

Вятърът разроши косите ѝ, когато пристъпи върху тясна балюстрада. Бойл стисна здраво ръката ѝ.

— Загинала съм тук, или по-скоро моя предшественичка е умряла. Чувството е същото. Спряла тук по обратния път към дома, твърде стара и болна, за да продължи. Някои биха изгорили вещицата, такова било времето, но силата ѝ вече била стихнала и затова я приели тук. Тя носела символа, но те не знаели какво означава. Медният кон.

Ръката на Айона стисна амулета ѝ.

— Но той знаел. Надушвал слабостта ѝ. Чакал, но трябвало сам да дойде при нея. Тя не можела да довърши пътя си. А тя го усещала да приближава, алчен за онова, което ѝ било останало. Той вече имал по-малко сила отпреди, но достатъчно. Все пак достатъчно. Вече нямала избор. Не можело да бъде направено на мястото, откъдето черпела сила от първоизточника. Той шепне. Чуваш ли го?

— Хайде, ела насам.

Тя се обърна. Очите ѝ бяха станали почти черни.

— Не било свършено, а трябвало да се направи. Имала внучка — толкова се обичали двете, а силата кипяла дълбоко в младата жена. Тя предала онова, което носела, както го направила първата, както сторил и баща ѝ с нея, а заедно със силата предала и символа. Като товар, като камък върху сърцето. Той винаги бил такъв за нея, никога не познала радост, която да го балансира. Затова предала силата и символа с тъга.

Враните пляскали с криле. Вълкът виел от хълма. Мъглата плъзнала по земята. Тя изрекла последните си думи.

Гласът на Айона се извиси и се понесе с вятъра — на староирландски. Над къдравите облачета нещо затътна и загърмя — може би гръм, а може би пробудена сила. Кръжащите над кулата птици се разпиляха с уплашени крясъци и останаха само небе и камъни.

— Камбаните звънели, сякаш знаели — продължи тя. — Макар девойката да плачела, почувствала как силата се надига в нея — гореща и бяла. Силна, млада, жизнена и жестока. И той отново не получил желаното от него. А после пак и пак.

Очите на Айона се обърнаха навътре. Когато залитна, Бойл я дръпна силно към себе си.

— Трябва да се махна отгук — немощно изрече тя.

— И още как.

Грабна я на ръце, понесе я надолу по тесните и виещи се стълби, под арките, където трябваше да се приведе почти до кръста, за да мине отдолу, и отново я изведе навън, под ръмящия дъжд.

Влагата бе като нежна ласка върху лицето ѝ.

— Добре съм. Само леко замаяна. Не знам какво се случи.

— Имаше видение. Виждах съм Конър, унесен в такова.

— Виждах ги съвсем ясно — старицата и девойката, която нежно миеше лицето на баба си. Имаше треска, беше толкова гореща, сякаш изгаряше отвътре. Чувах ги, както и него. Усещах как той се опитва да стигне до нея, да изтегли силата ѝ. Почувствах болката ѝ — физическа и емоционална. Тя искаше от все сърце да може да спести на момичето, което толкова обича, опасността и отговорността. Но нямаше избор и нямаше време.

Той леко я премести в ръцете си, за да отвори вратата на пикапа, и я намести вътре, учуден, че ръцете му не треперят в такт с разтрепереното му сърце.

— Говореше на ирландски.

— Така ли? — Айона прокара пръсти в косата си. — Не мога да си спомня точно. Какво казах?

— Не съм напълно сигурен, че разбрах всичко. „Ти си една, но трябва да сте трима.“ И мисля, че... — Той се помъчи да намери превод. — „Тук свършва за мен, но започва за теб.“ Нещо подобно и

още нещо, което не разбрах. Очите ти станаха черни като гарваново крило, а кожата ти — бледа като смъртта.

— Очите ми.

— Сега са с нормалния си цвят — увери я той, докосвайки нежно бузата ѝ. — Сини като лято.

— Нужна ми е повече подготовка. Все едно да се мъчиш да се състезаваш в Олимпийските игри, докато още се учиш как да сменяш посоката и скоростта на коня. А това е много могъщо място, пълно с енергия и сила.

И преди беше идвал тук, без да усети друго, освен леко любопитство. Но този път, с нея...

— Сякаш се вкопчи в теб — реши той. — Или ти в него.

— Или пък тя, старицата. Погребана е там, вътре. Някой ден трябва да се върнем, когато всичко това свърши, и да оставим цветя на гроба ѝ.

В момента той не бе склонен да я върне тук никога повече. Но докато заобикаляше пикапа, за да се качи от другата врата, дъждът спря.

— Виж. — Хвана го за ръка и с другата посочи към дъгата, която проблясваше над руините. — Светлината побеждава.

Усмихна се и повярва в думите си, и с тази мисъл се наведе да го целуне.

— Умирам от глад.

Той изобщо не можеше да мисли, вместо това я придърпа към себе си и я зацелува, докато представата как тя се полюшва на ръба, не избледня в главата му.

— Знам едно място наблизо, където има чудесна риба и картопки. Господ ми е свидетел, че имам нужда от халба бира.

— Точно каквото ни трябва. Благодаря — добави тя.

— За какво?

— За това, че ми показа две забележителни места и че ме хвана, преди да падна.

Хвърли последен поглед назад към манастира, черните птици и дъгата. Животът ѝ се бе променил завинаги, помисли си тя. Но за разлика от своята предшественичка, тя смяташе това за дар от съдбата.

В уютната кухня, с хрътката, полегнала в краката ѝ, и огън в огнището, Айона разказа всичко на братовчедите си.

— Имала си интересен ден — отбеляза Конър.

— И още как.

— Това са три отделни събития, да ги наречем така, в единствен ден. — Брана, чиято коса още бе вдигната високо след работния ден, се взираше в чая си. — Но само едно, свързано с Кеван.

— И последното — напомни ѝ Айона. — Тя усещаше приближаването му.

— Видение от миналото. Независимо дали е твоето, или на другия, все пак е в миналото. Съмнявам се, че би се осмелил да стигне толкова далеч сега. — Брана погледна към Конър.

— Не и сега, едва ли, а и защо да го прави? Каж ми какво чувстваше — преди, по време на и след като видението отмина?

— За преди това не съм сигурна. Имах усещането, че съм била там и преди, както и с абатството, но не така... светло и радостно. Беше мрачно и ами, тъжно. Знаех къде е разположено всичко, какви са нещата наоколо, но сега осъзнавам, че е била тя, нашата предшественичка. В главата ми бяха нейните мисли, някои — ужасно горчиви. Знаела е, че умира, но повече от смъртта е ненавиждала мисълта, че ще предаде амулета, силата и отговорността на внучката си. Не помня как съм се качила по стълбите. Изглежда, просто се озовах там. Старата жена лежеше в леглото, сивата ѝ коса бе изпъстрена с бели кичури. Лицето ѝ също бе сиво и лъщеше от пот заради треската. А девойката седеше до нея и нежно миеше лицето ѝ. Имаше дълга червена коса. Еймиър! Мисля, че нарече девойката Еймиър.

— Не си ли спомняш какво си казала на староирландски? — попита Конър.

— Не, само каквото Бойл ми каза, че е разбрал или мисли, че е разбрал от него. Спомням си тъгата и страха, а после светлината сякаш избухна в стаята. За миг усетих силата — неукротима и всепоглъщаща. Като, ами като наистина разтърсващ оргазъм. После всичко стана сиво и се завъртя пред очите ми. Чувствах се замаяна, слаба, неориентирана, а когато това премина, гладна.

— Замайването ще отслабне с времето — увери я Конър.

— Хубаво е, че не си била сама, когато си получила първото си видение. Ти явно не си очаквала да се случи? — попита той Брана.

— Не, още не. Не толкова рано. Искам да отбележа, че тя... че ти — поправи се тя и се обърна направо към Айона — ускоряваш развитието си. Мисля, че е заради мястото и хората, с които си заобиколена. Вече сме заедно тримата, затова онова, което е заложено в теб, съзрява много по-бързо, отколкото би станало иначе. Това е хубаво. Ще бъдеш по-силна и по-малко уязвима.

— Да очаквам ли още изненади?

— Ще ги посрещнеш, когато се появят.

— Да се върнем малко назад. Сънят. Заради това, че бяхме заедно ли сънувахме един и същи сън с Бойл?

— Заради секса. — Конър се облегна на стола си и протегна крака напред. — Той е много силна връзка. Или може да бъде.

— Значи ако правя секс с Бойл, той може да бъде въввлечен в съня с мен? Но той го нарани. Ръката му. Отровата.

— За която си се погрижила добре. Отличен инстинкт.

— Но другия път може да е по-лошо.

— Ще посрещнеш всяко нещо с времето си — напомни ѝ Брана. — Кеван го е наранил, но Бойл също е наранил Кеван. Усетил е удара — човешки удар, и то в съня — което е много интересно за мен.

— Беше черна, смесена с кръвта на Бойл. Виждах я ясно. Ако се беше разпростряла преди...

— Не е — рязко я прекъсна Брана. — Важно е само какво е станало наистина. Не бива да замъгляваме нещата с вероятности и емоции.

— Тя го обича. — Конър погали ръката на Айона, когато тя се сепна. — Любовта замъглява и в същото време грее над всичко.

— Не съм казвала, че... Как така знаеш нещо, което самата аз открих съвсем скоро?

— Толкова силно се излъчва от теб, че няма как да не го видя. — Отново погали леко ръката ѝ. — Нямам намерение да надничам през вратата, но тя е широко отворена.

— Не съм му казала нищо. — Не можеше и не биваше да казва, помисли си тя и си напомни решението си да бъде търпелива. — Само се наслаждавам на чувството. Толкова отдавна го търся и се опитвам да

го усетя. А с Бойл не се налага да опитвам или да го търся. Просто е там.

— Това е много хубаво, а и съм съгласна, че Бойл е прекрасен човек. Но не бива да допускаш заложеното в теб да бъде замъглено от сиянието на любовта — предупреди я Брана.

— Двамата сме на различно мнение по този въпрос — намеси се Конър. — Аз вярвам, че любовта само подсилва способностите ни. Мястото е важно — каза той на Брана. — И това, че е с нас. Но мисля, че чувствата ѝ са още една причина тя да напредва толкова бързо. Как иначе щеше да знае, че отровата е вътре в Бойл, и как би могла да я изтегли толкова чисто, след като никога не е правила нещо подобно?

— Няма да споря. За всеки е различно, нали? Любовта, магията и как виждаме и възприемаме света. Различен е и изборът, който правим във всяко отношение. Само казвам, че си тук от съвсем скоро, както и с него, за да мислиш за любов и за избора, който е свързан с нея.

— Разбрах го още в първия миг, в който го видях. Може би и това е било някакво видение. Не знам. Но усетих онзи трепет. — Тя притисна длан до корема си. — И сякаш политнах. — Плъзна ръка към сърцето си. — Привличане, казах си, защото той изглеждаше толкова красив, яхнал Аластар. Но беше нещо повече. Казах си, че не бива да вървя в тази посока, защото, ами отначало си мислех, че е с Мийра.

Само повдигна вежда, когато Конър се разсмя гръмко.

— Никак не ми се струва смешно. Двамата са страхотна двойка. Високи и стройни, зашеметяващо красиви. И имат особена връзка — веднага я усетих.

— Разбира се, като мен и Брана, защото са близки като родни брат и сестра и винаги е било така. Но ти си мислела, че са нещо повече, затова си потиснала онова, което си почувствала или би могла да чувстваш. Много благородно от твоя страна. Малцина биха го направили. Самият аз не съм сигурен дали бих постъпил така.

— Любовта от пръв поглед я има само в приказките — твърдо заяви Брана.

— Аз обичам приказки. — Айона се засмя и подпря лакти на масата, облягайки лице на юмруците си. — Реших, че е просто физическо привличане и няма нищо лошо в него, след като Мийра ми обясни как стоят нещата. Мислех си, че просто искам да спя с него, но никога не съм изпитвала това, което изпитвам към него. Знам точно

какво е и знам, че започна още в мига, когато го видях върху гърба на Аластар — и двамата толкова свирепи и ядосани. Влюбих се и в двамата в същия този миг. Опитвам се да бъда търпелива, което изобщо не ми е в природата. Аластар разбра, че ме обича. Сега просто трябва да изчакам и Бойл да го разбере.

— Сигурна ли си, че ще го направи? — попита я Брана.

— Не може просто да се надяваш на щастливия край. Трябва да вярваш в него. После да свършиш нужното, да поемеш риска. Да убиеш дракона — макар че според мен драконите са ненужно очернени — да целунеш принцесата или жабока, да победиш злата вещица.

— Е, победата над злата вещица е достатъчно щастлив край за мен.

Не би трябвало да е достатъчно, помисли си Айона, но Конър леко стисна ръката ѝ, преди да го каже гласно.

— Имаме да свършим някои задачи, но по-късно, след вечеря — продължи Брана, — отново ще се упражняваме. Конър ще ти помага да овладееш виденията, лекуването. Слънцестоеенето приближава с всеки изминал ден, а имаме още много работа.

— Имаш ли план какво ще правим?

— Каза, че Бойл го е наранил в съня само с юмрука си. Можем да използваме много повече от гол юмрук.

— Трябва да се върна до школата и да се погрижа за няколко новоизлюпени птици. Но ще се върна след около час.

— Ще дойда с теб — обади се Айона. — Искам да поразтъпча Аластар дори и да са само обиколка-две из манежа за скокове.

— Тогава на връщане ще мина оттам и ще те придружа обратно до дома.

— Сигурно ще намеря кой да ме върне обратно, но ако не — ще ти пратя съобщение.

— Добре тогава, вървете и двамата и ми дайте малко време да помисля. — Брана стана от масата. — Каза ми, че Фин щял да направи заклинание за защита на леглото на Бойл. Гледай да го е направил, преди двамата отново да го използвате.

— Добре.

— Следващия път, когато ти или някой от нас се озове в подобен сън, искам това да е по наше желание и ние да сме тези, които дърпат конците.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Айона си обу ботушите за езда и отдели десет секунди, за да си сложи гланц за устни, в случай че се натъкне на Бойл. И двамата бяха заети тази вечер — той с документи, тя със заклинания — но се надяваше да се уговорят да пояздят заедно след работа на следващия ден, може би да хапнат нещо навън, а после да прекарат спокойна вечер у дома в неговия дом.

Излезе навън и улови Конър под лакътя. Вятърът бе хладен и влажен, но във въздуха се долавяше уханието на пролетта и подканяше трънката да разцъфти.

— Някога бил ли си влюбен? — попита го тя.

— Разбира се, много пъти, но никога по начина, за който питаш. Макар сърцето ми да е било улучвано от стрели, никога не е било разбивано.

— И аз съм била улучвана от някоя и друга стрела, понякога съм страдала. Когато бях в гимназията, даже си мечтаех да ми разбият сърцето само за да знам какво е усещането. Винаги съм искала да изпитам тези дълбоки чувства, нали разбираш? Замайващото издигане в небето и пропадането след това. При мен беше по-скоро равен път. Задоволявах се с някого, за когото знаех, че се задоволява с мен. Това те кара да се чувстваш посредствен.

— А сега?

— Сега се чувствам силна, целеустремена. — Тя описа кръгче с пръсти и малки пламъчета затанцуваха във въздуха. — Радостна.

— Заслужаваш всичко това.

— Ти искаш ли? Да се влюбиш?

— Естествено, някой ден. Тя ще влезе в стаята, красива и ослепителна, сексуална богиня с гениален мозък и ангелски нрав. Ще може да готви като леля ми Фиона, която е ненадмината готвачка, ще пие колкото мен в бара и най-много от всичко на света ще харесва разходките ни със соколи.

— Не искаш много.

Очите му, зелени като хълмовете, проблеснаха закачливо.

— Защо да не искаш всичко, след като и бездруго не знаеш какво ще ти донесе животът?

— Добре казано — съгласи се тя и отново накара пламъчетата да затанцуват.

В конюшната Бойл търкаше с четката тялото на Дарлинг, колкото от грижа за нея, толкова и за да се успокои самият той. Днес бе изпратил работниците си да се прибират по-рано, защото му се искаше да остане малко сам. Сега, в компанията на кротката кобила в притихналата конюшня, можеше да се вгледа внимателно в мислите, които се въртяха в ума му цял ден.

Имаше сметки за плащане и поръчки за правене, но щеше да се заеме с тях по-късно, нали така? Ако беше нужно, имаше цяла вечер на разположение.

Така искаше, поправи се той.

Един мъж имаше нужда от лично време и пространство, без жената непременно да очаква внимание от негова страна.

Затова нямаше да си мисли колко му се иска да я грабне и да я пренесе в личното си време и пространство.

След като приключеше с документите в офиса си, би могъл да отдели малко време да помисли за всичко, случило се по-рано през деня.

Трябваше да разкаже всичко на Фин, естествено, което и щеше да направи, когато Фин се прибереше. Щяха да го обсъдят на халба бира, така че нямаше време за Айона, дори и да искаше компанията ѝ.

А той я искаше през цялото време, по дяволите.

Какво, за бога, означаваше, когато един мъж не можеше да се отдели от една жена дори за малко, камо ли да я избие от мислите си?

Беше омагьосан от сините ѝ очи и ведрия ѝ смях, както и от тялото ѝ, от което не можеше да откъсне ръце. Както и от абсолютната ѝ вяра в доброто и щастието, която бе дълбоко вкоренена в нея, макар той все повече да разбираше колко малко и от двете бе изпитвала през живота си.

Осъзна, че иска той да ѝ донесе това добро и щастие, и мисълта доста го притесни. Нима не бе планирал целия ден с единствената цел

да я зарадва? Не се бе получило точно така, поне в някои отношения, предвид тъмните видения и страха, който почти го бе парализирал. Но все пак бе планирал деня, съобразявайки се с нея.

Винаги бе в мислите му.

Беше време да си припомни, че това, от което един мъж се нуждае в крайна сметка, е собствена стая, работа, добър кон и халба бира след тежък ден.

— Така е редно, нали, Дарлинг? Имаме си всичко, което ни е нужно.

Но в съседното отделение Аластар изпръхтя и духна шумно през нос.

— Сега не говоря с теб, нали? Злонравен звяр такъв.

— Добре се познавате — обади се Фин иззад гърба му. — Какви мрачни мисли са те налегнали, братко?

Този човек можеше да изненада всекиго в гръб, помисли си Бойл, стъпваше леко като дим.

— Кой казва, че са мрачни?

— Аз. — Фин се пресегна и погали Дарлинг по врата. — Изпратил си работниците да се прибират по-рано, така ли?

— Малко по-рано. Всичко, което трябва да се свърши за днес, вече е направено.

— Мислех, че още ще скиташ с Айона.

— Наскитахме се на воля, че даже и отгоре.

— Имали сте неприятности? От лично или магическо естество?

— И двете, струва ми се. Започна се рано призори, както знаеш, когато двамата с нея бяхме в съня заедно и се наложи да ударя с юмрук проклетия звяр.

— Още нещо ли е станало?

Фин стисна здраво рамото му, но Бойл само продължи да прокарва четката по хълбоците на коня.

— Нищо сериозно или важно. Ще ти разкажа и за останалото.

Както и направи, започвайки от началото, чак до момента, когато бе изнесъл Айона на ръце от манастира. Само изръмжа, когато Фин сграбчи дланта му.

— Казах ти, че тя се погрижи, а и Конър също я погледна.

— Искам сам да се уверя. — След като погледна, Фин кимна и пусна ръката му. — Каза, че си го наранил. Сигурен ли си в това, след

като вече е минало известно време и си имал време да го обмислиш?

Бойл сви юмрук.

— Знам кога ударът е попаднал в целта, приятелю.

— Вярно е. — Фин закричи напред-назад. — Мислих доста над това и ще можем да го използваме. Ще трябва още да помисля, но определено ще го използваме. Имам и предпазен амулет за теб, преди да си легнеш тази вечер. Тя ще идва ли?

— Не, няма. Имам нужда да остана сам една вечер, нали? Имам си работа, а и сам трябва да помисля, без да ми се мотаят в краката.

Фин повдигна вежда, изненадан от тона му.

— Скарахте ли се?

— Не сме. След като я изнесох на ръце от проклетия манастир, тя се нахвърли върху риба с картопки като умиращ от глад в пустинята. Заведох я и до залива Клу, понеже искаше да види океана, после видя още руини, друго гробище, из което обиколи, но там нямаше нищо специално за нея, не и както на предишните места. Кое то си беше голямо облекчение.

— Тя го понася добре за човек, който навлиза в нещата по-късно от повечето други.

— Предполагам, доста ѝ се струпа за преглъщане въпреки големия ѝ апетит. Това ме кара да се чудя.

Фин махна подканващо.

— Слушам те.

— Искам да е тук дори и когато не искам. Или си мисля, че не искам, а после го искам. — Казаното звучеше като лудост дори в собствените му уши, но след като вече бе почнал, не можеше да се спре. — А и никога не ми е било приятно да има жена у дома, защото те обичат да се суетят или да оставят разни свои неща наоколо, или да донасят дреболии, да се опитват да променят нещо в подредбата.

— Хм. А тя?

— Тя не го прави, а това е подозрително, нали? — Бойл вдигна решително показалец, сякаш бе отбелязал важна точка.

— Значи ако прави така, се натрапва. Ако не го прави, изглежда подозрително? Братко мой, здравата си загазил.

— Не съм. — Засегнат, Бойл се нахвърли върху приятеля си. — Не съм глупак само защото се чудя дали не е скроила някакъв план. Тя ми говори за сватби, представи си. Сватба в абатство Балинтъбър.

— С което то е прочуто. Да не би да ти е предложила, докато минавахте по Пътя на кръста? Не виждам халка на пръста ти, нито в носа ти.

— Смей се, щом искаш, но все пак се чудя. Мисля за нея прекалено много. Това е притеснително. Когато сме в леглото, усещането е... като никога преди. Като с никоя друга. Затова оставам през цялата нощ или тя остава при мен, а после закусваме заедно, отиваме на работа. Имам си работа, нали така? А тя е в мислите ми дори и тогава. Адски досадно звучи сега, като го казвам на глас.

— Разбирам. Сигурно е истинско изпитание за теб жена, свежа като пролетно утро, мила и добра, да отнема времето и вниманието ти.

— Имам си свой живот, нали? — сопна се Бойл, защото всяка изречена от Фин дума го караше да се чувства като пълен идиот. — Имам право да харесвам живота си, какъвто е — какъвто беше преди.

— Сигурен съм, че веднага бих се сменил с теб, стига да можех, за да имам жена в мислите и сърцето си, която е доволна и щастлива да ме приеме в своите. Но ти, разбира се, имаш пълното право да си живееш живота без мила и красива жена в него.

— Тя е много повече от това, както отлично знаеш. Виждам съм и други като нея, виждал съм теб, Брана и Конър. Но когато тя е в силата си, нищо не може да се сравни с нея. Оставя ме без дъх. Не знам какво е това.

— Имам предположение.

Бойл на свой ред повтори репликата на Фин.

— Слушам те.

— Звучиш ми като влюбен в нея.

— О, да, много ми помагаш. — Бойл с мъка се въздържа да не захвърли четката, и то само защото щеше да изплаши Дарлинг. — Казвам ти, че тя се настани в мислите ми, в живота ми, в леглото ми и вече нямам и минутка спокойствие. Взех си почивен ден, което не е в стила ми, както знаеш, за да я развеждам из забележителностите на графство Мейо и Голуей. Не мога да се отърва от нея дори и когато спя. Мисля, че ме е омагьосала.

— О, господи, Бойл.

Но Бойл вече бе загрял по темата.

— Тя е осъзнала късно способностите си, както сам каза, и сега силата е във вихъра си. Явно е направила заклинание за любов, за да

ме обвърже по този начин.

— Глупости. Дори и да имаше подобно желание, а аз не го вярвам, Брана никога не би го позволила.

— Брана не знае всичко — измърмори Бойл и погледна мрачно към Аластар, който изрита стената на отделението си. — За нея всичко е ново, за Айона, сега опипва почвата, тъй да се каже. Изпробва силите си върху мен, затова се озовах зает с обиколки на забележителности, разходки напред-назад с нея, приготвяне на закуска, след като цяла нощ е била плътно обвита около мен. Така че, ако е направила любовно заклинание, искам да го развалиш.

— Така ли си мислиш? — Много тихо Айона пристъпи до отделението. — Съжалявам, но беше прекалено зает да викаш и не ме чу да влизам. Какво високо мнение имаш за себе си, Бойл, и колко ниско — за мен.

— Айона...

Тя отстъпи крачка назад и вирна брадичка.

— Наистина ли смяташ, че съм толкова слаба, нещастна и жалка, че да искам мъж, който не ме желае по своя воля? Че бих използвала магия, за да те подмамня да прекарваш времето си с мен, да изпиташ чувства към мен?

— Не. Само полагам усилията разбира.

— Полагаш усилия. — Сълзите, изпълнили очите ѝ, го пронизаха дълбоко, но останаха непролети. — Да, знам, че са нужни много усилия, за да ме обикне човек. Затова ще те улесня. Няма нужда и няма никакво заклинание. Изпитвам прекалено голямо уважение към онова, което ми е дарено, за да го използвам по такъв дребнав и егоистичен начин. И те обичам прекалено много, за да те използвам по какъвто и да е начин.

Всяка дума се забиваше като кинжал в сърцето му.

— Ела с мен горе и ще поговорим.

— Нямам какво повече да кажа и определено не искам да говоря с теб сега. — Извърна се преднамерено настрани. — Фин, би ли ме закарал до дома?

— Аз ще те закарам — обади се Бойл.

— Не, няма. Няма да ме закараш. Не искам да съм с теб. Ще се обадя на Конър, ако ти не можеш, Фин.

— Разбира се, че мога.

— Не можеш просто да си тръгнеш, след като...

— Само гледай.

Тя го изгледа с толкова болка и разочарование, че той не каза нищо повече, когато тя се обърна и се отдалечи.

— Остави я на мира засега — тихо каза Фин — и използвай част от това твое прословуто лично време, за да се научиш как да молиш за прошка на колене.

— О, да ме вземат мътните.

— На място казано.

Фин побърза да настигне Айона и се пресегна да ѝ отвори вратата на колата.

— Той никога не е изпитвал подобни чувства към никого — подхвана Фин.

— Не се опитвай да изгладиш отношенията ни, моля те. Направи ми услуга и не казвай нищо. Абсолютно нищо. Искам само да се прибера у дома.

Той направи точно това, за което го помоли, и не проговори по време на краткото пътуване. Усещаше болката ѝ. Тя сякаш пулсираше от нея, така разсичаше въздуха в колата, че беше цяло чудо как не е бликнала кръв.

Любовта, както сам отлично знаеше, можеше да те разреже на парчета и да не остави видими белези.

Спря пред къщата. От комина се извиваше пушек, в сумрака на градината проблясваха невероятно красиви цветове. А някъде вътре беше Брана, недостижима като луната.

— Да вляза ли с теб?

— Не. Благодаря, че ме докара.

Когато тя понечи да слезе, той просто докосна ръката ѝ.

— Не са нужни никакви усилия, за да те обикне човек, малка сестро, но за някои хора любовта е непозната и трънлива пътека.

— Може да внимава къде стъпва. — Макар устните ѝ да потрепваха, тонът ѝ остана равен. — Но не може да вини другото за това къде се е озовал.

— Права си. Съжалявам, че чу казаното...

— Не се извинявай. По-добре да видиш и да знаеш, че си глупак, отколкото да си останеш със затворени очи и да продължиш да се държиш като такъв.

Тя слезе бързо. Фин изчака да се прибере в къщата, преди да потегли с колата. Защо не можеше той самият да е влюбен в нея и да ѝ покаже какво означава да бъдеш обичан?

Но тъй като това не бе възможно, а и вероятно не бе много разумно да се върне у дома и да разбие твърдата като камък глава на Бойл, реши да иде да вземе Конър от работа. Щяха да поседнат с бутилка уиски — само тримата — и като добри приятели да напият Бойл до забрава.

Айона влезе в къщата с решителна крачка. Нямаше намерение да плаче на рамото на Брана или на когото и да било друго. Изобщо нямаше намерение да плаче. Възнамеряваше да остане гневна и така да преодолее най-лошото.

Затова влезе решително и се запъти към кухнята, където завари Брана да седи до масата пред огромната си книга със заклинания с гравирани и добре поддържани корици от тъмнокафява кожа, с айпад и тетрадка, както и няколко отлично подострени молива.

Брана вдигна поглед и въпросително наклони глава.

— Какво стана, отиде, въртна се на пети и тръгна обратно ли?

— Да. Ще си сипя пълна чаша вино — каза тя и отиде до шкафа.

— Искаш ли и ти?

Сега веждите на Брана се склупчиха.

— Няма да откажа. Какво се е случило? Отново ли се сблъска с Кеван?

— Не всичко на този свят е свързано с Кеван и древното зло проклятие. — Вярна на думата си, тя си сипа догоре вино в чашата, после наля по-скромно на братовчедка си.

— Виж ти, това настроение е съвсем ново, няма и двацет минути, откакто излезе. Да не би конят ти да не е бил особено щастлив да те види?

— Изобщо не стигнах до Аластар, което е още една причина да съм ядосана. Така и не видях коня си и не поюздих. — Тя подаде чашата на Брана и чукна своята в нея. — Наздраве, мътните го взели.

Айона се отпусна вяло на стол до масата, а Брана отпи глътка вино и загледа братовчедка си над ръба на чашата. Гняв, да, но имаше и болка в нея. Нарочно се постара тонът ѝ да остане небрежен.

— Не е Кеван, нито конят, значи какво остава? Да видим, може ли да е Бойл?

— Може и е точно така. Влязох в конюшната точно когато се оплакваше на Фин колко притеснен бил, задето все съм била наоколо, навлизала съм в личното му пространство. Все съм пред очите му, в леглото му. Обвила съм се около него, така каза.

— Той е глупак и се надявам, че добре си го подредила. Мъжете са противни същества. Особено като се съберат заедно.

— О, има и още, сякаш и това не е достатъчно ужасно. Решил е, че след като съм успяла да се промъкна в живота му, в мислите му и в леглото му, значи съм му направила любовно заклинание.

— Пълни глупости! — Съчувствието, което Брана се опитваше да изкаже, внезапно се превърна в гневна обида. — Сигурно се е шегувал, просто са се занасяли с Фин, който най-вероятно го е провокирал с нещо.

— Не се шегуваше, Брана. Беше бесен, крещеше. Даже не ме чу да влизам. Когато се приближих, той тъкмо казваше — на много висок глас — че вече едва му остава време за себе си, след като съм се натрапила в живота му и съм го омагьосала. Била съм нова в магията и съм изпробвала силите си, решила съм била да ги опитам с любовно заклинание над него. Помоли Фин да го развали.

— И двамата са тиквеници.

— Не знам какво означава това, но звучи обидно, така че съм съгласна. Само че Фин не е. И той каза, че това са пълни глупости.

— Радвам се да го чуя. Значи него няма да го превърнем в гол охлюв и да го удавим в бира.

Айона се опита да се засмее, но все ѝ присядаше в гърлото.

— „Глупости“ е чудесна думичка и ще почна да я използвам често. Глупости, глупости, глупости.

Очите ѝ се наляха, гърлото ѝ запари. Затова тръсна глава, пийна от виното си.

— Не, не, не. Няма да плача. Трябва да остана ядосана, за да не заплача.

— Поговори ли с Бойл, или просто превърна мъжкото му достойнство в изкорубен и покрит с брадавици чеп?

— Казах му някои неща. — Айона избърса ядно едничката сълза, която се търкулна по бузата ѝ. — Осведомих го, че изпитвам прекалено голямо уважение към себе си, за да си позволя да използвам магията, за да накарам някого да ме харесва. Да ме обича. Той се опита да си

намери оправдания, но това са глупости, нали така? Помолих Фин да ме докара и той го направи. Беше мил.

Можеше да бъде такъв, помисли си Брана, невероятно мил. За някои хора.

— Тогава се радвам, че е бил там. Няма да търся никакви извинения за Бойл. Казаното от него е груба и незаслужена обида за хората като теб и мен. И още повече е тежко, защото ти имаш дълбоки чувства към него. Ще кажа само, че макар понякога да е избухлив и по природа да е, ами суров, меко казано, на моменти, никога не съм била свидетел да е наранявал някого по този начин. Мисля си, че той самият е бил доста изненадан от чувствата си към теб.

— Той не ги иска. Няма да плача за мъж, който не желае да има чувства към мен. Може да се понапия тази вечер, но няма да плача.

— Разумно решение. — Телефонът на Брана звънна. — Конър е. Дай ми минутка. И къде си сега? — каза тя в слушалката вместо поздрав. — Тук е, да. Да, можем да минем и без твоята компания, понеже си мъж в крайна сметка. Така е най-добре, чудесно. И ако искам мъдрите ти съвети, ще ги потърся. Върви, направете се на магарета с приятелчетата ти и кажи на Бойл, че може да се смята за късметлия, ако не превърна това в действителност.

Тя затвори.

— Фин е минал през школата да вземе Конър. Казах му, както си се досетила, да върви с него, понеже мъжете само объркват всичко. Мисля си да звънна на Мийра, освен ако ти не си против. Ще си поседим тук, ще пийнем още вино и ще обсъждаме многото недостатъци на мъжете, без някой от тях да е наоколо.

— Би било страхотно. Наистина. Но ти работиш.

— Ще продължа после.

— Явно ти е мъчно за мен.

— Каква приятелка бих била, ако не ми беше мъчно? Но съм и много ядосана също като теб — заради теб, заради мен самата и всяка уважаваща себе си вещица и жена. Любовно заклинание, мътните го взели.

Когато Конър и Фин влязоха в дома на Фин, завариха Бойл да крачи напред-назад из всекидневната.

— Какво те забави толкова, по дяволите — подхвана той, после забеляза Конър. — О, супер. Преди да ми скочиш на врата, трябва да знаеш, че изобщо нямах представа, че тя е наблизо, и просто си изказвах мислите на висок глас. Имам право да си покрещя в собствената конюшня.

— Само един въпрос, преди да продължим нататък. — Конър вдигна един пръст. — Наистина ли си мислиш, че Айона е използвала магия, за да те впримчи, че ти е направила любовно заклинание?

— Казах го, както си чул вече, но не го твърдя. Само се опитвах да си подредя мислите, това е. Предимно това.

— Вярваш ли, че е използвала магия върху теб?

— Не, не и когато аз...

— „Не“ ми стига засега — прекъсна го Конър. — То означава, че не съм длъжен да забия юмрук в лицето ти, в резултат на което ти ще ме размажеш от бой, а аз предпочитам да изпия една бира с теб. Да те вземат мътните, Бойл, знаеш какви сме и какво е недопустимо за нас. Трябва да ти е ясно, че това важи и за Айона.

— Ясно ми е. Но просто... по дяволите, удари ме! Няма да ти отвърна, защото си го заслужих.

— Няма никакво удоволствие при това условие.

— Аз ще те ударя — предложи си услугите Фин.

— Ти не си й братовчед — отвърна му сопнато Бойл, после вдигна ръце. Вирна брадичка. — Давай, удари ме.

Фин само се усмихна.

— Ще си запазя правото за друг път, когато най-малко го очакваш.

— Защо и аз не се сетих за това? — Конър свали якето си. — Искам си бирата, а после можеш да ми кажеш как си намислил да оправиш отношенията си с Айона.

— Ако тя прояви малко здрав разум...

— Това не е начинът, братле. — Конър се отпусна тежко на големия кожен диван. — Има ли и чипс за бирата?

— Аз ще донеса. Имаме пържоли, а Бойл може да се погрижи за приготвянето им след малко — предложи Фин. — За да се упражнява в скромност и смирение.

— Вижте какво. — Бойл седна и се наведе напред. — Попитахте ме дали съм го мислел сериозно, нали така? Казах, че не съм, и

толкова. Разумно поведение.

— И очакваш същото от нея?

— Само си подреждах мислите и си изкарвах яда — настоя Бойл. — Когато се поуспокои, ще ѝ кажа, че просто съм — как се нарича — освобождавал напрежението и не съм го мислел наистина. Това е.

Конър не каза нищо за момент, после се обърна към Фин, който се появи с няколко бири и пакет чипс.

— Знам, че е бил в компанията на жени и преди — небрежно подхвана темата Конър. — С очите си съм го виждал и дори съм се запознавал с някои от тях. Но ако не беше така, бих се заклел, че този човек току-що е изпълзял от някоя пещера, където е расъл досега, без да има допир с нито една жена.

— О, я върви по дяволите.

— Ще трябва да пълзиш на колене. — Фин метна една бира на Конър, една на Бойл, седна на дивана и вдигна крака на масивната ниска масичка, която бе намерил при едно от пътуванията си.

— Няма начин.

— Братко мой, готов съм да се обзаложа, че ще го направиш, преди всичко да приключи. Залагам стотачка, че ще паднеш на колене. Луд е по нея — обясни той на Конър.

— И това е още една причина да оплете конците.

— Трябва да поговоря с нея веднага и да приключим с недоразумението.

— Не бих те посъветвал. — Конър напълни шепата си с чипс. — Тя е с Брана, а сестра ми не е особено доволна от теб в момента. Предполагам, че ще включи и Мийра в групичката и тогава и трите ще пращат негативните си мисли по твой адрес, най-малкото.

— Господи, не мога да изгледя отношенията ни, ако тя не говори с мен, а сега е пазена от вещица и жена с остър като бръснач език.

— Примири се, че ще се гърчиш в угризения тази вечер, а вероятно и още ден-два — обади се Фин. — След това... не вярвам да се размине само с цветя.

Конър преглътна чипса с бира.

— Нашата Айона е романтична душа, но цветята са дребна работа, предвид обидата.

— Не съм я обиждал — възрази Бойл, преди да изругае горчиво и да отпие голяма глътка бира. — Добре де, ясно. Признавам си, че е

било така. Да си признаеш грешката и да се извиниш, трябва да е достатъчно.

Фин се плъзна надолу и се облегна по-удобно на дивана.

— Принуден съм да се съглася с теб, Конър, колкото и да ми е мъчно, относно онази пещера. Тя не е мъж, братле, и не можеш да оправиш всичко само с едно „извинявай, приятел, ще те почерпя бира“. Цветя като начало, понеже е романтична по душа, а и нещо бляскаво, за да ѝ покажеш, че разбираш сериозността на грешката си.

Слисан, Бойл скочи от мястото си.

— И какво, да ѝ купувам бижута само защото съм казал непреднамерено нещо, което тя изобщо не е трябвало да чува? Няма да стане. — Имаше си гордост и свободна воля, нали така? — Това си е чист подкуп.

— Приеми го по-скоро като инвестиция — посъветва го Фин. — Господи, човече, никога ли не си стъпвал накриво в отношенията си с някоя жена, така че да се налага да оправиш нещата?

Бойл стисна устни.

— Ако съм сгрешил, просто казвам, че е така. Ако не е достатъчно, нейна си работа. Никога не съм бил с жена, която да е била толкова важна, че...

— А тя е. Важна — довърши Конър.

— Би трябвало да е очевидно. — Загледа се мрачно в бирата си. — Няма да хукна да ѝ купувам цветя и дрънкулки само за да замажа положението. Ще се извиня, защото безкрайно съжалявам за израза върху лицето ѝ. Гнева го разбирам. Човек може да се развика и с него е приключено. Но аз я нараних и затова съжалявам.

Надигна се от мястото си.

— Ще се погрижа за пържолите.

— Луд е по нея — обади се Фин, когато Бойл излезе от стаята.

— И доста изплашен от това, което би било забавно за гледане, ако не беше станало така. Тя ще му прости, защото има нежно сърце и също е луда по него. Но няма да си върне блясъка в очите, докато той не ѝ отвърне с онова, което тя с такава готовност му дава.

— И какво е то?

— Любов, дарена свободно и безусловно. Цветята и дрънкулките ще върнат усмивката ѝ — когато е готова да ги приеме. Но той ще

трябва да ѝ отдаде себе си, преди тя да засияе в целия си блясък отново.

— Това кара всички ни да сияем — отбеляза Фин.

Във всекидневната на дома си, осветена от свещи и пламъчетата на огъня в камината, Айона седеше, сгушена в ъгъла на дивана. Мийра бе дошла и бе донесла със себе си предостатъчно пица и сладолед.

— Пица, сладолед с бисквитки, вино и приятелки. — Айона вдигна чашата си за тост. — Най-хубавото нещо на света.

— Държа пица и сладолед във фризера си точно за подобни спешни случаи.

— Идеално. Трябва всички да сме лесбийки.

— Говори само за себе си. — Развеселена, Мийра си взе второ парче от пицата.

— Мисля, че амазонките почти сигурно са били лесбийки. Или поне някои от тях. Така си помислих, когато те видях за първи път.

Мийра се задави с пицата си и преглътна с малко вино.

— Погледнала си ме и си си казала: „Ето една лесбийка“?

— Амазонка. Не бях се замислила за сексуалната ти ориентация, а после ви видях заедно с Бойл и реших, че сте двойка, но сбърках. Амазонка — повтори Айона. — Висока и прекрасна, с невероятно тяло. Малко съм пияна. — Усмихна се на Брана. — Благодаря.

— О, моля, пак заповядай.

— Можем всички да сме амазонки.

— Ти си малко нисичка — изтъкна Мийра.

— Сигурно е имало и някое и друго изтърсаче сред тях.

— Говори се, че е дребна, но много силна — добави Брана.

— Адски си права! Искаш ли да видиш какво мога? — Огнена топка заподскача леко над дланта ѝ.

— По-добре не си играй с огъня, или с магията, когато си леко пияна — посъветва я Брана.

— Добре. — Тя угаси пламъка. — Но мога да го направя, това е важното. Мога да се грижа за себе си. Ще си купя кола и когато искам да обикалям някъде, сама ще си карам. Имам своята сила и цел в живота. Не ми е нужен мъж.

— Щом ще бъдем амазонки, ще ги използваме само за секс или каквото друго ни хрумне, а после ще ги прокудим или ще ги убием.

Айона кимна към Мийра.

— Съгласна. Не и с убийството, то е малко крайно. Но за секса и останалото. Наистина ми харесва сексът.

— Да пием за него. — Мийра вдигна чаша, отпи, после погледна към Брана. — Ти няма ли да пиеш за секса?

— Ще пия за него, тъй като това е единственият ми досег с него от доста време.

Айона въздъхна малко разколебана.

— Можеш да правиш секс с когото си поискаш. Толкова си прекрасна.

— Много благодаря, но никой не ме привлича в момента.

— Тя е капризна в това отношение — добави Мийра.

— Аз също, или поне така беше. Мисля да престана да съм толкова придирчива. Сексът с Бойл беше фантастичен.

— Моля те, разкажи — подкани я Мийра. — Наистина ще те изслушам. Имам адски много време.

Айона се разсмя и пийна още вино.

— Див, необуздан и страстен. Сякаш светът ще свърши всеки момент и просто трябва да вземете всичко един от друг.

— О, по дяволите, аз също не съм попадала на точно такъв секс от доста време.

— Свърши вече. — Айона махна с ръка във въздуха. — Време е за здравословна доза цинизъм, защото любовта не струва. На кого му е нужна изобщо, щом си има пица и сладолед, и приятелки, както и много, много вино?

— Винаги съм смятала, че тя е глазура.

При тези думи Айона вирна пръст към приятелката си.

— От глазура се пълнее и се развалят зъбите.

— Има го и този риск, разбира се, но... Ами, все пак трябва да си опечеш кейка, нали? Да го опечеш добре, така че да ти харесва на теб. А после може да решиш да му сложиш и глазура или пък не.

— Любовта като избор? — Не, каза си мислено Айона. Не. Любовта просто те грабва и те помита. — Но как можеш да избереш? Изпекла си този кейк и вече е готов, казваш си, че е доста хубав и

напълно достатъчен за теб. После, докато мигнеш, и изневиделица върху него се появява прекрасна глазура.

Мийра сви рамене.

— Можеш да я остържеш.

— Можеш — съгласи се Брана. — Но така и част от кейка се остъргва и никога не успяваш да махнеш цялата глазура.

— Толкова е жалко. Звучи вярно — измърмори Айона — и тъжно. Не бива да сме тъжни. Не съм съгласна. Нужна ни е музика — реши тя. — Ще ни посвириш ли, Брана? Обичам да те слушам, докато свириш.

— Защо не? — Брана се изправи. — В настроение съм. Ще си взема цигулката, а ти, Мийра, си подготви гърлото.

Айона стана да разбърка жаравата в огнището, когато Брана излезе.

— Знам какъв е отговорът за Брана, защото съм ги виждала заедно с Фин и чух историята им. Но ти била ли си истински влюбена?

— Ами, ако продължим с темата за кейка, мога да кажа, че съм топвала пръст в глазурата и съм опитвала залък-два, но нищо повече. — Мийра помръдна неловко в ъгъла на дивана, където се бе сгушила. — Искам да кажа, че Бойл понякога е голям идиот.

— Брана го нарече тиквеник.

— Това също е вярно, както и за повечето мъже. С огромно съжаление трябва да призная, че и нашият пол има моменти, когато прави грандиозни грешки. Трябва също да отбележа, че го познавам от много време и никога досега не съм го виждала да гледа някоя друга жена така, както гледа теб.

Това го вярваше. Чувстваше го. Но...

— Искан ми се да беше достатъчно. Проблемът ми е, че винаги искам повече.

— Защо да е проблем?

— Такъв е, когато не го разбираш.

Тя отново седна на дивана, когато Брана се върна с калъфа с цигулката си.

— Той е навън — каза Брана.

— Бойл? — Айона усети как сърцето ѝ подскочи, за бога.

— Не. Кеван.

Този път нервите ѝ се опънаха до скъсване и двете с Мийра едновременно скочиха от дивана.

— Навсякъде около къщата има мъгла, притиснала е прозорците ни като някакъв надничаш крадец.

— Какво да правим? — Сега и Айона забеляза сивата пелена, когато застана с приятелките си до прозореца. — Трябва да направим нещо.

— Така е. Ще посвирим и попеем. Той не може да пробие щита, с който съм предпазила къщата — отбеляза Брана, докато спокойно изваждаше цигулката и лъка. — Затова ще пийнем още вино, ще се насладим на музиката. И ще му натрием носа междувременно.

— Значи нещо по-весело. — Мийра показа среден пръст към прозореца, преди да се обърне. — Музика за танци. Да видим дали мога да науча Айона на някои стъпки.

— Много бързо се уча — каза тя, надявайки се да я чуе и онзи, който се навърташе отвън.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди се с махмурлук — едно ритмично туптене в слепоочията, което повтаряше ритъма на силното бучене вътре в черепа ѝ.

Беше имала и по-лоши случаи, каза си Айона, но и този си го биваше.

Замисли се дали да не дръпне завивките над главата си и да си доспи, но не можеше и не искаше да пропусне работата си в конюшнията. Предпазливо отвори очи и веднага ги присви под светлината, идваща през прозореца на всекидневната.

Не беше в леглото си, осъзна тя, а на дивана, завита с красиво одеяло в преливащи тонове на мораво и лилаво. Тогава си спомни. Беше полегнала тук да си почине, след като бе останала без дъх от танците и песните с приятелките си.

Нямаше техните богати гласове, но знаеше думите благодарение на баба си и можеше да следва мелодията.

Освен това беше забавно, помисли си тя. И дръзко да пеят, докато мъглата навън се виеше под прозореца.

Беше си пийнала, хапнала, беше се посмяла, а после бе танцувала и пяла, докато отшуми онзи първи прилив на съкрушаваща болка. А сега имаше махмурлук, който да я разсейва, и така беше най-добре.

Не беше плакала — само една-две сълзи — а това бе още по-хубаво.

Сега щеше да изпие няколко литра вода, флаконче-две аспирин, да хапне нещо. После щеше да си вземе няколкочасов душ. За всеки случай.

Останалото щеше да заглуши с работа.

По някое време — между първата и последната чаша вино, беше решила, че ще иде в конюшнията както обикновено. Нямаше да се предаде и да напусне работата си, която много обичаше, само защото шефът ѝ — нейният любим — бе разбил прекалено крехкото ѝ сърце.

Ако той искаше тя да се махне, щеше да се наложи да я уволни.

Стана и се затътри до кухнята. Преглътна с малко вода таблетка аспирина и тъкмо се чудеше дали може да сдъвче малко препечен хляб, когато се появи Мийра — ужасно свежа и бодра на вид.

— Май те мъчи главата тая сутрин, а?

Айона се помъчи да изгледа злобно Мийра, доколкото ѝ бе възможно.

— А теб защо не те мъчи?

— О, моята глава е като скала, а стомахът ми е от желязо — весело обясни тя, докато слагаше кафето. — Не помня някога да ми е било зле на сутринта, след като съм пийнала вечерта.

— Мразя те.

— Кой може да те вини за това? Оставихме те където заспа снощи, понеже ни се стори най-разумно. И тъй като си бях взела дрехи за преобличане, в случай че останем до късно, аз спях в твоята стая. Трябва ти малко кафе и храна в стомаха. Овесена каша, препоръчвам ти я.

Айона потръпна.

— Сериозно ли?

— Добра и здравословна храна. Ще ти я приготвя аз, тъй като Брана едва ли ще се надигне скоро.

— И тя ли има глава като скала и стомах от желязо?

— Бих казала, че да. Но пък и внимава какво и колко пие. Винаги запазва самообладание, винаги. Ето, заповядай. — Мийра ѝ сипа кафе. — Когато стане, помоли я да ти приготви отвара за главоболието. Има една, с която е прочута наоколо.

— Радвам се да го чуя. Искам главата ми да е наред, когато отида на работа.

— Значи оставаш? — Мийра леко я бутна по рамото в знак на одобрение. — Браво на теб.

— Няма да се лиша от работата, която обичам, нито да се свия в ъгъла и да се муся. Нуждая се от тази работа, затова ще измислим начин да се държим цивилизовано, освен ако не ме уволни.

— Никога няма да го направи. Не е толкова жесток, Айона.

— Не, не е. Освен това днес може да грее слънце, но винаги може да се появи мъгла. При положение че трябва да се изправим срещу това зло, трябва да оставим другото настрана. Никакви слаби брънки в кръга, нали така?

— Куражлийка си. — Този път Мийра лекичко разтри рамото ѝ.

— Ако наистина се каниш да ми правиш овесена каша, ще се кача горе да измия част от махмурлука си под душа и да се облека за работа. — Поколеба се за миг, после разтвори длани и сграбчи Мийра в прегръдка. — Двете с Брана ме спасихте в тежък момент.

— Е, хайде сега, за какво друго са приятелите?

След като си взе душ, пулсирането и бученето вече бяха спаднали с няколко нива. Но един внимателен поглед на отражението в огледалото я увери, че има нужда от допълнителна помощ. Вместо обичайното небрежно нанасяне на лек грим за работа, сега тя отдели повече време и положи усилия. Не искаше Бойл да си мисли, че бледите ѝ страни и тъмните кръгове под очите са заради него — макар че непряко си беше така, защото бе прекалила с виното, за да заглуши мъката си.

Доволна, че е направила най-доброто, на което беше способна, тя се облече и слезе да опита овесената каша.

Завари Брана, сънена и по пижама, да пие кафе в компанията на Мийра, която си тананикаше, докато мажеше с масло препечена филийка.

— Ето я и нея самата, леко посъвзела се.

— Толкова ли е зле?

— Никак не е зле — категорично заяви Мийра и ѝ сипа овесена каша.

— Определено можем и по-добре. — Брана сви пръст. — Наведи се насам, понеже явно няма да го направиш сама за себе си. — Тя нежно прокара ръце върху лицето на Айона. — Само мъничко, тъй като не искаме да си мисли, че специално си се постарала заради него.

Това я накара да се усмихне.

— Четеш ми мислите.

— Логично е, затова едно малко заклинание ще ти помогне достатъчно. Ние, жените, както и вещиците, се държим една за друга. Мийра ми каза, че те боли глава.

— Вече е по-добре.

— Изпий това. — Докосна с пръст чаша, пълна с бледозелена течност.

— Какво е?

— Ще ти се отрази добре. Има билки и треви, и още нещо. Няма смисъл да отиваш на работа, ако не се чувстваш в отлична форма и не изглеждаш подобаващо. Показваш силна воля, като се изправяш срещу обстоятелствата, така че заслужаваш награда.

— Овесена каша. — Мийра остави три купички на масата, върна се за препечените филийки, после седна.

— Добре тогава. — Айона реши да го приеме като лекарство и изпи отварата, но установи, че има приятен и свеж вкус с лек дъх на мента. — Хубаво е.

— Не е задължително нещо полезно да е неприятно. Хапни, освен това ще ти помогне допълнително.

— И двете се грижете за мен. Обещавам ви, че ако на някоя от вас не ѝ провърви в любовта, аз съм насреща.

— Много утешително — измърмори Мийра и гребна от кашата си.

Махмурлукът полека се разсейваше като дъждовни капки, плъзгащи се по прозореца — сякаш някаква мекота бавно изчезваше и Айона се почувства отпочинала и свежа.

— Можеш да направиш цяло състояние, като продаваш само тази отвара — каза тя на Брана, докато си обличаше якето. — Истинско чудо е.

— Не е точно така, а и трупането на богатство не е толкова хубаво нещо, колкото се смята. Ще работим заедно довечера, братовчедке, двойно повече, за да наваксаме за снощи.

— Ще бъда готова. Знам, че не обичаш много прегръдките — добави тя, докато притискаше за миг Брана. — Но аз ги обичам. — Тя излезе навън с Мийра. — Подозирам, че Кеван не е харесал музиката ни.

— Надявам се, че още звъни в главата му. Ще поговорим после — обърна се към Брана, после тръгна към пикапа си. — Не ми е приятно да го кажа — продължи тя, щом Айона седна до нея, — но не бъди прекалено сурова с него. О, несъмнено си го е заслужил глупакът му с глупак, но мъжете понякога са толкова непохватни.

— Не искам да съм сурова с него. Само искам да загърбим случилото се.

— Тогава го направи.

Той не я очакваше да се появи на работа и му тежеше, че не би могъл да я вини за това. Преди да се захване със сутрешното почистване и хранене, поене на животните и даването на лекарства, той се приведе над седмичния график. Осъзна, че в сравнително кратък срок е поверил на Айона толкова много задачи, ученици и задължения, че щяха да са му нужни сериозни размествания и замени, за да компенсира липсата ѝ.

Адски досадна история, а и като се замисли човек логично, нямаше причина тя толкова да се афектира, че да захвърли работата си по дяволите заедно с останалото.

Само ако можеше да поговори разумно с нея, със сигурност щеше и самият той да си върне благоразположението ѝ.

Ако жените приличаха повече на мъжете, животът несъмнено би бил много по-лесен.

Продължи да се ядосва, пренареди графика със задачите, намръщено размести часовете на учениците. Тъкмо бе станал от мястото си и вадеше телефона от джоба си, за да почне да се обажда на когото е нужно, когато чу пристигането на пикапа на Мийра. Нейният двигател мъркаше като ягуар, вместо задавеното хъркане на стар лъв с бронхит, както звучеше моторът на Мик.

Излезе навън с намерението да ѝ прехвърли задачата с телефонните обаждания, както и да разбере нещичко, съвсем заобиколно, разбира се, за Айона, след като знаеше, че е останала да преспи у Брана.

И остана слисан, когато Айона скочи от мястото до шофьора, облечена за работа.

— Добро утро — поздрави го пресилено ведро Мийра и мина решително покрай него, за да влезе в конюшната.

Той започна с:

— Хм...

— Тук съм, за да работя — прекъсна го Айона със студен тон, който не я бе чул да използва досега, спирайки на крачка разстояние от него. — И само толкова. Имам нужда от тази работа, обичам я и съм добра в нея. Ако възнамеряваш да ме уволниш...

— Да те уволня ли? — Шокиран и отново изваден от равновесие, той само я изгледа слисано. — Естествено, че нямам намерение да те

уволня. Защо...

— Добре. Значи това е всичко.

— Почакай малко, трябва да поговорим за...

— Не трябва. — Отново го прекъсна със същия тон — студен и пренебрежителен. — Знам какво чувстваш и мислиш и до известна степен те разбирам. Имаш право да чувстваш това, което чувстваш, а аз сама съм отговорна за собствените си чувства. Затова отношенията ни ще са само служебни, Бойл, и ти трябва да уважиш това.

Обърна му гръб и тръгна към конюшните. Можеше да я спре, просто да я вдигне на ръце и да я отнесе някъде, където да останат сами и да обсъдят всичко от начало до край. За миг бе готов да постъпи точно така, после я остави да го подмине.

Пъхна ръце в джобовете си, остана навън в хладното утро и мислено се прокле, че не е взел цветя.

Опита по нейния начин. Тъй като той бе оплескал нещата, беше длъжен да й даде време и свобода, както бе пожелала.

Тя се зае със задълженията си, но съвсем не ги вършеше сковано и стриктно, както бе очаквал. О, напротив, приказваше си охотно с Мийра, Мик и останалите, смееше се с тях, разпитваше ги за едно или друго. Но с него не разменяше и една-едничка дума, ако не бе абсолютно неизбежно.

Успяваше да се държи едновременно приветливо и дистанцирано.

Вбесяваше го, но когато ядът му отминеше, го налягаха угризения.

— Подлудяваш го. — Мийра наблюдаваше как Айона оседлава Спъд за разходка с клиенти.

— Само си върша работата и оставям настрана личните отношения.

— И точно това го влудява. Понеже е мъж, още повече нашият Бойл, би казал, че логичното в такава ситуация е да се отдели работата от личните чувства, но понеже ти постъпваш точно така, не може да си намери място. Чуди се дали да скочи, или да се свие на топка.

— Явно посланието ми е ясно. — След като затегна стремената, Айона си сложи каската на главата. — Това е важното. Но не мога да кажа, че съжалявам, задето страда.

Поведе групата клиенти — двама възрастни и две тийнейджърки от Америка, които се възползваха от пролетната си ваканция — като ги остави да си приказват помежду си. Но хвърли поглед през рамо и нямаше как да отрече задоволството си, когато забеляза Бойл да я наблюдава как се отдалечава.

Когато завиха към гората, тя погали с пръсти амулета, който носеше, после докосна леко и джоба, в който бе сложила защитен амулет, направен от нея сутринта.

Не се страхуваше от гората, каза си тя. Не се страхуваше от онова, което предстоеше. И не се страхуваше да изживее живота си сама, ако такава бе съдбата ѝ.

Усмихна се професионално приветливо, завъртя се на седлото и погледна към семейството.

— Е, харесва ли ви ваканцията засега?

Денят минава бързо, когато имаш много работа, за което тя бе благодарна. Съзнанието, че постъпва точно така, както бе длъжна, не облекчаваше задачата ѝ. Искаше ѝ се да се усмихне на Бойл и да види в отговор неговата усмивка. Искаше да има право да го докосва — ръка в ръка, допир до рамото — и да знае, че той също знае, че има такова право.

Искаше ѝ се отношенията им отново да са непринудени. Дори и ако не можеха да са любовници, дори и ако се налагаше да намери начин да затули светлината на любовта си към него, тя все пак искаше да е част от живота ѝ.

Нуждаеше се от него, поправи се тя, докато почистваше голямата конюшня след урока си със Сара. Докато Кеван не бъде унищожен, докато започнатото толкова отдавна от Сърха не бъде довършено, всички те се нуждаеха един от друг.

Онова, срещу което бяха изправени, бе много по-важно от наранено сърце и засегната гордост.

Щяха да намерят начин. Щом Брана и Фин можеха да работят заедно, тя определено щеше да се разбере с Бойл. Сигурно щеше да отнеме известно време да намерят верния път, да изгладят неравностите, а и непременно трябваше да поговорят, призна си тя.

Но не още. Прекалено болезнено беше.

Прегърна Аластар през врата и се зарадва, когато той я бутна с муцуна.

— Имам теб, нали така? Моят водач, приятел и партньор. Имам си семейство и близки, които ме обичат и разбират. Имам и дом, мястото, където принадлежа. Всичко това е много повече, отколкото някога съм имала.

Дръпна глава назад и целуна коня по носа.

— Затова няма да се оплаквам, няма да се самосъжалявам. Ще се видим утре.

Излезе навън и забеляза, че отлично е преценила момента, когато зърна Конър да върви към конюшните, подсвирквайки си весело.

Идеалната ирландска картинка, помисли си тя, красив и строен мъж с върлинесто тяло и лице на паднал ангел, напъхал ръце в джобовете на грубия си работен панталон, крачещ по кафява пътека, на фона на тучнозелената гора зад гърба му.

— Приключи ли за днес? — подвикна той.

— Тъкмо свърших. А ти?

— Готов съм да придружа красивата си братовчедка до дома и да видя дали нашата Брана е опекла нови бисквитки днес. Отворил ми се е апетит, а и тъй като според Брана ще работим тази вечер, явно ще си ги заслужи.

— Готова съм за магия. — Тя разкърши пръсти. — И да науча нещо ново.

— Нещо ново, така ли?

— Астрална проекция. Правя го в сънищата си — дали сама, или под влиянието на Кеван, не съм сигурна. Но нямам контрол над него. Искам да го имам.

— Добър избор на атака. И така... как мина с Бойл днес?

— Може би малко неловко и напрегнато на моменти, но го преживяхме някак. Би трябвало да е по-лесно нататък.

— Той се чувства адски зле от цялата история.

Нямаше да си позволи да злорадства, може би само мъничко. И нямаше да го съжалява или поне щеше да го пренебрегне засега.

— Той чувства каквото чувства и затова сме тук сега. Твой приятел е. — Тя стисна леко ръката на Конър. — Съжалява, че ме е наранил. Ти му съчувстваш, защото той се чувства зле. Всички трябва просто да го преодолеем и да не забравяме какво ни чака.

— Можеш ли да го направиш?

— И преди съм имала сърдечни разочарования. — Каза го небрежно, налагаше се, понеже бе засегната толкова дълбоко. — Мисля, че на някои от нас просто не им е писано да се свържат по този начин.

— Не е вярно. — Той улови дланта ѝ и я стисна окуражително. — Изобщо не вярваш в това.

— Мисля — по-внимателно подхвана тя, — че в мен има нещо, което пречи на другите да установят дълбока интимна връзка с мен.

— Пълни глупости — прекъсна я той, но тя поклати глава.

— За собствените ми родители беше трудно. В тях ли е причината, или в мен? Кой знае, но ако те не могат, а преди Бойл не е имало друг, с когото да съм искала от цялото си сърце да установим такава връзка, и него не мога да го виня. Ако аз съм виновна, трябва да поработя върху себе си. И го правя. Аз съм класически пример на творение в развитие.

— Грещиш в това за връзката или че нещо в теб е причината. Толкова е лесно човек да те обикне — като лятно утро. Ако не бяхме братовчеди, сам бих се оженил за теб.

Това я разсмя и трогна. Отправи му зноен поглед изпод миглите си.

— Далечни братовчеди.

— Но все пак братовчеди. — Той метна ръка през раменете ѝ. — И всичко е прекалено чудато и оплетено.

— Много жалко, защото си красавец.

— Същото важи и за теб.

Отвори вратата на ателието и престорено ентузиазирано размаха ръка, за да я покани вътре. После подуши въздуха.

— Джинджифилови бисквитки — прекрасно посрещане у дома.

— Вземи си и пейни чай, защото ни чака работа.

Застанала до плота, Брана сипваше бял течен восък в прозрачен буркан, в който вече бе закрепен дълъг бял фитил. Айона се зачуди как Конър изобщо надушва джинджифила през лятното ухание на хортензия.

— Е, как мина денят? — попита Брана, докато вдигаше внимателно съда с восък и минаваше към следващия буркан.

— Първият ден мина и не беше чак толкова зле.

— Мисли си, че е трудно да я обича човек. — Конър говореше с пълна уста.

— Глупости.

— Не съм казала така, не го мисля. Имах предвид... няма значение. — Грабна една бисквитка и за себе си. — Имаш ли нужда от помощ за тези?

— Почти съм готова, но можеш да ми помогнеш с етикетите и подрязването на фитилите после. Направих няколко дузини, понеже сме ги привършили, а туристите винаги са повече през пролетта, отколкото през зимата. Изпий си чая. Днес ще работим двойно повече, за да наваксаме пропуснатата вечер снощи.

— Готова съм.

— Намислила е да изучи астралната проекция — вметна Конър.

— Така ли било? — Брана стисна устни и изгледа Айона. — Не бях предвидила това, но защо пък не? И това е полезно умение.

След като напълни и последния буркан, тя ги остави да изстиват на етажерката, свали бялата кухненска престилка, която си бе сложила, за да предпази огненочервения си пуловер от капки и петна.

— Не е съвсем същото като активното сънуване, което си правила, но не е и толкова различно. Упражнява ли напоследък медитация?

Айона сви устни.

— Вероятно не колкото е нужно. Умът ми все блуждае някъде.

— Тренирането на ума е част от занаята. Тренирането, укротяването и както казах, фокусирането. Ела, донеси си чая до огъня. Трябва да си спокойна и тялом, и духом.

Айона се подчини, а Кател се пробуди от дрямката си и сложи лапа върху крака ѝ за поздрав.

— Само гледай огъня, пий си чая. Наслади се на вкуса му, на бисквитката. Кротко вдишване. Вдишай, задръж, издишай, задръж. Можеш да усетиш миризмата на торфа в огъня, свещите, които преди малко сипах в бурканчета, билките, които са провесени да се сушат.

— Особено розмарина.

— Той определено ми е любим. Можеш да чуеш вдишването и издишването си, лекота тупване по пода от опашката на Кател, припукването на огъня и моя глас. Успокояващо е, всичко е толкова успокояващо. Докосването на ръката ми и лапата на Кател. Всичко е

спокойно, затова можеш да се унесеш леко, да полетиш за миг. Тихо и спокойно.

— Но аз...

— Довери ми се. Аз ще съм до теб този първи път, ще те водя първия път. Виж къде искаш да идеш най-много на света, виж го в огъня, виж го в ума си.

— Кухнята на баба — мигновено осъзна Айона. — Липсва ми. Тя винаги ме е обичала и е вярвала безрезервно в мен. Единствено тя го е правила толкова дълго време. Аз съм това, което съм, заради баба.

Брана погледна към Конър, който дойде и седна от другата страна на Айона.

— Дълго пътуване за първи път — промърмори тя.

— Сърцето ѝ я води там.

— И ние ще я водим. Виждаш ли я, кухнята на баба ти, в огъня, в ума си?

— Като твоята е. Имам предвид като усещане, иначе не изглежда така. По-малка е, няма огнище. Виждам стените с цвят на зряла праскова и шкафчетата, които са тъмни, тъмнокафяви. Има стара правоъгълна дървена маса. Когато седнех там, можех да ѝ кажа всичко. Каза ми каква съм, разказа ми за първата тъмна вещица, докато седяхме на тази маса и пиехме чай с курабийки — бисквити. Както сега. На перваза на прозореца има саксии с билки, а на масата стои синьо-зелената глинена купа, която ѝ подарих за рождения ден преди много години. В нея имаше червени ябълки в деня, когато ми разказа всичко, не само отделни късчета, а цялата история. Лъскави червени ябълки в синьо-зелената купа. Очите ѝ са като моите — същият цвят, същата форма. И когато ме гледат, вярвам.

— Фокусирай се върху купата, цветовете и формата ѝ. Освободи се и се отдай на желанието да идеш там където искаш. Дишай бавно, укроти ума си, съсредоточи се спокойно. Вдигни се. Понеси се. Полети.

Тя се вдигна и се понесе сякаш в безтегловност. Въздухът, светлината пулсираха в синьо — бавно, успокояващо. И когато усети първото надигане на силата в нея, тя полетя.

Бързо, свободно, понесе се над зелените хълмове, замъглени в нежно синьо, над водата — синя под синевата.

Гласът на Брана прозвуча в главата ѝ: „Дишай. Не губи фокус“.

— Невероятно е! Толкова красиво. — Протегна ръце настрани и се разсмя в изблик на чиста радост.

„Задръж сега. Кухнята на Нан. Виж я.“

Тя я видя в мислите си, а после просто се озова там. Стоеше до старата дървена маса със синьо-зелената купа. Днес в нея имаше зелени и жълти лимони, помисли си Айона, леко замаяна.

Появи се и Нан, прекрачи прага на задната врата, събу градинарските си ботуши и свали от главата си широкопола сламена шапка.

Дребничка и с деликатни черти, каквато беше и внучката ѝ. Спретната и красива в джинси и леко яке. Косата ѝ, боядисана в мек нюанс на златисточервеното, бе оформена в стилно каре около лицето ѝ. Лек, дискретен грим. Нан никога не би излязла в градината, преди да се погрижи за външния си вид.

Тъкмо се запъти към хладилника, но спря. После се обърна много бавно.

Ръката ѝ се вдигна към сърцето ѝ и с широко разтворени очи тя възкликна тихичко:

— Айона! Ти си тук. О, о, Брана и Конър също. О, виж се само, бебчето ми. Колко много си научила вече.

— Можеш да ме видиш!

— Естествено, че те виждам, нали стоиш пред мен? Колко си хубава. Седнете, сядайте и тримата и ми разкажете всичко.

— Можем ли да седнем? — зачуди се Айона.

— В тази стая има достатъчно енергия, че да освети петдесет километра околоръст. — Брана си взе стол и седна. — Разбира се, че можем да седнем.

Айона извика тихичко и се втурна да сграбчи Нан в прегръдка.

— Мога да те пипна. Да те усетя. Липсваше ми.

— Този път не можем да останем дълго, братовчедке. — Брана им се усмихна. — Доста далечно разстояние е за първия ѝ път.

— Първи ли? — Нан се засмя и в погледа ѝ блесна удивление, преди отново да прегърне внучката си. — О, тогава няма да е дълго. Но достатъчно, за да кажа колко съм горда и щастлива.

— Ще дойдеш ли? Каза ми, че ще дойдеш в Ирландия.

— И ще го направя, когато дойде време. Ще разбере. Ти си щастлива, но... има и нещо не особено радостно.

— Имаше... леко недоразумение — поясни Конър. — С Бойл.

— О, ясно. Съжалявам, защото и аз самата съм привързана към него. Ако връзката ви е силна, всичко ще се оправи.

— Той не ми вярва. Няма значение.

— Разбира се, че има.

— Имам предвид точно в този миг. Искам да знам ти как си.

— В чудесна форма, както виждаш. Днес посадих теменужките, защото те могат да издържат на хладния въздух, а тази пролет е прохладна. И малко зеле, разбира се, както и разни други неща. Ти си добър учител за нея, Брана, както ми каза. И ти, и Конър.

— Тя е добра ученичка. И имаме нужда от нея. — Брана се пресегна и улови ръката на Нан. — Искам да ти кажа, че беше права да я изпратиш, да ѝ дадеш амулета. Благодарна съм ти.

— Няма нужда. Длъжни сме да го направим. В кръвта ни е.

— Така и ще бъде сторено. Той е по-силен сега, когато тримата сме заедно, но ние сме още по-силни. Съжалявам, че не можем да поседим повече. — Брана се изправи. — Но тя едва започва да овладява това умение.

— Дори и само миг е истинска наслада. Пази се, момичето ми. И остави сърцето и ума си отворени, Айона. Тогава идват най-хубавите неща.

— Ще го запомня. — Тя целуна баба си по бузата, прегърна я силно. — Ще дойда пак, ако мога. — Импулсивно грабна един лимон от купата. Усети грапавата му кора в дланта си, а когато го вдигна към лицето си, вдъхна аромата му. — Знам, че е глупаво, но мога ли да го взема с мен? Възможно ли е?

— Да видим. — Брана я хвана за ръка, а след като Айона пъкна лимона в джоба си, Конър я хвана за другата.

— Липсваш ни в родината, братовчедке Мери Кейт — каза ѝ Конър.

— И вие ми липсвате. Някой ден ще ме заведеш на разходка със сокол, нали, Конър?

— За мен ще е удоволствие.

— Кажу ми на майка си и на нейната майка, когато ги видиш, че с нетърпение чакам да си поприказваме на живо с тях.

— Ела в „Тъмната вещица“ — покани я Брана. — Ще те чака горящо огнище и топъл чайник.

— Ще се възползвам от поканата, благодаря. Любовта ми ще ви следва навсякъде, както и всичките ми надежди.

— Довиждане, Нан. Обичам те.

И отново се издигна, понесе се. Литна.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чувстваше се страхотно, но въпреки това Брана настоя да изпие отварата.

— Беше ти за първи път. Най-добре е да укрепиш силите си сега.

— Може ли пак да го направя?

Брана повдигна вежди, докато Конър само си взе още бисквитки.

— Сега ли?

— Не, нямам предвид веднага. Искам да кажа мога ли аз да го направя? Способна ли съм? Самичка?

— Дватама с Конър само ти правехме компания по пътя, може да се каже. — Брана отиде да погледне свещите си. — Помогнахме ти да се приготвиш, после те придружихме да видим как се справяш.

— Все едно съм шофирала с инструктор ли?

— Моля?

— Както когато се учиш да караш кола — наистина трябва да си намеря кола. Все не ми остава време, но... Малко съм замаяна — призна си тя и изпи отварата.

— Както се учиш да шофираш. — Конър се замисли, кимна. — В известен смисъл е точно така, да. Някой трябва да те наглежда, докато се научиш сама да се справяш.

— Поне единият от нас трябва да е с теб, когато опиташ отново.

— Вие сякаш ме хипнотизирахте.

— Само ти помогнах да постигнеш нужното мисловно състояние, това е. Имаш много активен ум и ти е нужна практика в укротяването му.

— За мен беше много важно, че успях да я видя. Наистина да я видя. — Айона бръкна в джоба си и извади оттам лимона, който бе взела от синьо-зелената купа. Поднесе го към лицето си, за да вдъхне аромата му.

— Семейството е коренът на всичко, сърцето. Виж сега какво можеш да направиш с това. — Брана отвори едно чекмедже и извади оттам напечатан списък.

— Жезъл с розов кварцов кристал на върха — прочете Айона. — Сребърна кама, гравирана с келтския символ на триединството, сребърна чаша на богинята на огъня Белисма, меден амулет пентаграм.

Намръщена, Айона вдигна очи.

— Четирите инструмента на елементите?

— Много добре, жезълът е за въздуха, ножът за огъня, и така нататък. Продължавай да четеш.

— Добре, меч с кървав яспис на дръжката и по ножницата, копие с остър връх от хематит, щит с гравирани пентаграм и украсен с хематит, аметист, слънчев камък и червен яспис и котле със символа на огъня. Четирите съответни оръжия.

— Научила си доста. Сега направи заклинание за търсене и ги намери.

— Нещо като търсене на скрити съкровища ли?

— Може да се каже, да, нещо такова.

— Добре, обичам забавните игри.

— Това не е игра — поправи я Конър. — А тренировка, и то много важна. Ще трябва да го намерим, когато сме готови да се изправим срещу него веднъж и завинаги.

— Ще имаме предимство, ако знаем кога и как ще се появи — добави Брана.

— Защо не го потърсим сега? Сигурно си има някакво леговище. Можем да...

— Не сме готови и ако го потърсим, той може да усети. Има сила и ако не успеем да го блокираме, той ще ни види. Но когато сме готови, ще искаме да види онова, което желаем да му покажем. Когато дойде времето — продължи Брана, — тримата ще го потърсим и открием, сливайки силата си, защото ние сме тримата.

— А Фин?

— Аз...

— Фин е този, който трябва да го потърси и намери. — Конър се обърна към сестра си и задържа погледа ѝ упорито. — Той е от същата кръв и задачата ще бъде негова.

— Имаш му прекалено голямо доверие.

— А ти — прекалено малко. Негова е задачата, Брана. Знаеш го, както и аз.

— Добре, ще говорим за това, когато е време. Сега нека се заемем с това. Ти трябва да го направиш, Айона. Направи заклинанията — всяко по реда си, намери каквото търсиш, и донеси всяко от нещата по реда им тук.

— Добре. — Хвърли още един поглед на списъка, после го прибра в джоба си. Затвори очи и се опита да си представи жезъла. — Онова, което виждам в мислите си, ще потърся и ще го намеря. Покажи го пред очите ми сега и аз ще ида там, където се намира. Силен и строен, той ме вика. Както казах, тъй да бъде.

Видя го съвсем ясно да проблясва под лъчите на късното следобедно слънце върху малката масичка до прозореца в музикалната стая.

— Веднага се връщам.

Конър се облегна на плота, където Брана педантично надписваше етикетите на охладените вече свеци в бурканчета.

— Боли те, знам. — Гласът му бе стаен, както и изражението в очите му. — Но ако не приемеш какъв е Фин, такъв какъвто е наистина, и не повярваш в него, в предаността му, това спъва всички ни.

— Опитвам се. Мога да загърбя болката, или поне в повечето дни е така. Доверието е по-сложно нещо.

— Би дал живота си за теб.

— Не го казвай — сопна се тя. — Мислиш ли, че го искам? Искам само да направя онова, което трябва да бъде сторено. И ще го направя. Прав си, че той трябва да бъде този, който ще търси и намери. Прав си. Остави така нещата засега.

— Добре, ще ги оставим така. — После се усмихна леко, за да я успокои. — Искаш ли да й засичаме време?

— Не е нужно да бърза. — Брана сви рамене, облекчена, че той не продължи темата, че спря заради нея. — Някои са по-лесни, за да повярва в силите си. За други ще ѝ е нужно повече време.

— Чудесно, готов съм за халба бира. Искаш ли и ти?

— Хм. Чаша вино е добре. И не пипай свинския бут, който пека във фурната.

— Свински бут?

— Остави го на мира, както и останалото в тавата. Направила съм заклинание за готовност на цялото ястие, тъй като не знаех колко

ще се забавиш. Донеси ми бутилката, моля те, както и чаша за Айона. Може да пийне вино, когато свърши.

Айона се втурна в стаята, зачервена и тържествуваща, размахала жезъла.

— Ето го.

— Чудесно, остави го тук и намери следващото в списъка.

— Добре. Ти надписваш етикети. Щях да ти помагам.

— Ще има достатъчно и за теб. Кинжалът.

— Точно така. — Айона си пое дълбоко въздух и почна отначало.

Конър изпи бирата си и поигра с кучето на дърпане на въже, докато Брана приключи с първата партида от свещите. Айона влизаше и излизаше, носейки изброените в списъка вещи.

— Господи, това копие. — Вдигна го, имитирайки свиреп воин, докато влизаше в стаята. — Отне ми толкова време да го намеря, колкото за всички останали неща общо.

Не чак толкова, отбеляза мислено Брана, но доста.

— Можех да го видя, както и дървото, на което го бе облегла навън, но не знаех кое дърво. Затова направих второ заклинание за него, след като известно време се лутах навън.

— Добро решение. Ще поработим допълнително, така че да бъдеш по-точна в търсенето по-нататък.

Айона кимна към нещата, които бе подредила върху плота.

— Всички са толкова хубави. Така, само още две.

Щитът толкова дълго ѝ убягваше, че почти бе решила да мине към котлето, но Брана ѝ бе казала да търси всяко нещо по реда му, затова прочисти съзнанието си — истинско предизвикателство, докато бе толкова напрегната — после направи наново заклинанието.

Откри щита — господи, каква майсторска изработка — окачен в ухаещата на билки и рохкава пръст оранжерия.

— Справи се отлично — отбеляза Конър, докато разтриваше кучето с крака си, след като бяха приключили с играта. — В тежки условия.

— Така е, не беше лесно. Тя ще става още по-добра, а условията — още по-тежки.

— Винаги си оптимистично настроена, Брана.

— Реалистка съм. — Когато завършените напълно свещи бяха опаковани в кашон за транспортиране до магазина ѝ, Брана се зае с

онези, които бе отделила по рафтовете.

— Намерих го. — Айона донесе и котлето. — В малкото таванско помещение над твоята стая, Брана — а дори не знаех, че има такава.

— Не се използва особено. И вече имаш всичко.

— Всяко нещо по реда си. — Айона остави котлето при другите. — Всяко от нещата е красиво и уникално.

— Така е. Може да са просто инструменти, но защо да не са красиви, освен че са практични и удобни. Сега са твои.

— Моля, какво? — Понеже мислите й пак препускаха, Айона просто се вторачи в Брана.

— Сега са твои. — Брана й наля чаша вино, подаде й я. — Двата с Конър ги избрахме за теб от онова, което ни е било дадено или сами сме намерили, или сме получили от другаде, след като ти дойде при нас.

— Но... — изумена, тя не можеше да намери думите, които иначе толкова често се търкулваха от мислите й направо в устата.

— Всяка вещица трябва да има своите инструменти — продължи Брана. — А тези са едни от най-важните. Ти сама ще намериш и избереш други за себе си след време.

— С огъня ти е най-лесно. — Конър стана и отиде при тях. — Затова тези символи са твои. Както и кинжалът, символът на триединството за тримата вътре в теб и за нас трима ни.

— На жезъла има розов кварц, защото, изглежда, че твоята сила идва от инстинктите — от стомаха ти, а после минава през сърцето. Кървав яспис на меч за сила.

— Камъни за защита — физическа и психическа, за щита. Хематит на върха на копието ти за увереност в уменията си с въздуха. — Конър го докосна с пръст. — И пентаграм от мед — предпочитаният метал от Сърха.

— Не знам какво да ви кажа.

— Мечът и щитът се предават в рода от поколение на поколение — обясни й Брана. — Чашата намерих в един магазин, който много харесвам, а Конър намери пентаграма в друг магазин. Така че тук имаме смесица между старо и ново.

Сълзите, които бе отказала да пролее предната вечер, сега напиреха да бликнат от сърцето й. В израз на чиста благодарност.

— Благодаря ви, не мога да изкажа с думи колко съм ви благодарна. Давате ми толкова много, струва ми се прекалено.

— Не е — поправи я Брана. — Трябва да си въоръжена за онова, което предстои.

— Знам. Меч. — Предпазливо го извади от ножницата. — Не знам как да го използвам.

— Ще се научиш. Неговата сила ще се прелее в теб.

— Отчасти — съгласи се Конър. — И Фин ще ти покаже как да го въртиш, Мийра — също. Много я бива с меч. Аз или Брана ще ти помогнем с копието, но мисля, че ще откриеш как всеки инструмент и оръжие пасват идеално в ръката ти.

— След като ги пречистиш и заредиш наново — добави Брана. — Това не е наше задължение. Мисля, че вече е време да хапнем. Добре ще ни се отрази малко почивка и вкусна храна. После ще се погрижиш за тях.

— Ще ги пазя като съкровища. Благодаря ви. Благодаря — повтори тя, при което улови ръката на Брана, а също и на Конър, свързвайки тримата в едно. — Вие изпълнихте живота ми с толкова много.

— Ти си част от нас. Хайде, ела да хапнем. Приготвила съм специална вечеря, понеже знаех, че ще се представиш отлично тук. Вземи и чашата си с вино, която още е пълна.

— Някой ден ще ви се отплатя за всичко, което правите за мен.

— Не е направено заради отплатата и не може да става дума за такава.

— Права си. Грешна дума използвах. Баланс. Някой ден ще намеря баланса.

Започна, като сложи масата и заяви на Конър, че той няма да участва в разчистването на кухнята след вечеря. Той не оспори. Настроението ѝ, което бе приповдигнато след срещата с Нан и подаръците, се повиши още повече, когато опита вкусната гозба на Брана.

— Господи, толкова е вкусно! Знам, че съм гладна, но храната е просто фантастична. Заклевам се, че направо можеш да отвориш собствен ресторант.

— Това е нещо, което няма да направя скоро или дори никога. Готвенето, също като инструментите, е необходимост. Няма причина

да не го правим добре.

— Ще ми се и аз да можех. Наистина трябва да се науча.

— Имаш предостатъчно време, но сега трябва да учиш много по-важни неща. Конър, Франи от магазина ми разказа как Фъргюс Райън се напил като казак и влязъл в къщата на Шийла Доутъри, мислейки си, че е неговата, съблякъл се, както го е майка родила, и заспал като заклан на дивана във всекидневната ѝ. Където го заварила на сутринта не особено щастливата от ситуацията Шийла Доутъри, която е на седемдесет и осем и зла като усойница. Ти какво знаеш за случката?

— Знам, че Фъргюс е с насинено око и цицина на тила от удара с бастуна на госпожа Доутъри. И чух, че успял да си вземе само ботушите и болната глава, докато се опитвал да се защити, така че хукнал навън, а старата жена го преследвала и замеряла с гневни думи и каквото там ѝ падне подръка.

— Знаех си, че си чул нещо. — Брана си взе виното. — Разкажи всичко.

И така разговорът се завъртя около местните клюки, работата, разни случки. Вечеря, каквато Айона рядко бе споделяла в детството си, мислеше си тя, докато разчистваше чиниите и съдовете, и сигурно затова ѝ бе още по-мила и скъпа.

Затова, също като подарените ѝ инструменти на занаята, тя щеше да я цени и пази като съкровище — нея и всички други, които щяха да дойдат.

Засега се опита да се наслади на тишината, докато Брана и Конър бяха на горния етаж и се занимаваха с лични дела. Предстоеше ѝ още работа. Пречистването беше за тази вечер. А на следващия ден щеше да зареди и вдъхне нови сили на онова, което вече бе нейно.

Денят бе минал добре, поздрави се сама. Бе отишла на работа, бе се сблъскала лице в лице с Бойл за първи път и бе излязла от положението, без да се унижи.

Браво на нея.

И бе прелетяла до кухнята на Нан, което бе страхотно постижение в личен план.

После бе правила заклинания за търсене и бе получила безценни награди за това.

И за капак бе вечеряла с братовчедите си сред много приказки и смях.

А на следващия ден щеше да посрещне каквото и да я очакваше.

За да сложи началото на постигане на баланс, тя почисти кухнята до блясък. Следващия път, когато Брана влезе, направо ще ослепее, каза си тя, докато я оглеждаше критично.

Доволна от себе си, тя понечи да мине в задната част и да отиде в ателието, където да се заеме с последната си задача за деня, когато почукване на входната врата я накара да спре.

Обикновено би се зарадвала на идеята за компания, но сега много искаше да започне работа с инструментите си. Сигурно беше някой от приятелите на Конър или потенциална приятелка за вечерта, помисли си тя. Още не бе срещнала човек, който да не обича Конър или да не го потърси, когато иска да се забавлява или пък му е нужно рамо за опора.

Когато отвори вратата, приветливата ѝ усмивка помръкна, след като видя на прага да стои Бойл с огромен и ярък пролетен букет.

Тя успя само да възкликне приглушено.

Изглеждаше толкова секси, толкова привлекателен с големите си, загрубели ръце, стиснали цветните стъбълца, с леко зачервено лице, с очи, в които се четеше смутена решителност.

А когато пристъпи от крак на крак, почти прекърши волята ѝ.

— Съжалявам. Трябва да ти кажа, че много съжалявам. За теб са.

— Красиви са. — Толкова по-добре щеше да е за нея, ако можеше просто да го изпрати да си върви по пътя. Но не можеше да го направи, не и когато ѝ бе донесъл цветя и искрено извинение. — Благодаря ти — каза тя вместо това и взе букета. — Наистина са прекрасни.

— Заслужих ли да ме пуснеш да вляза само за минутка-две?

— Добре. Разбира се. Искам да ида да ги натопя. — Тръгна пред него към кухнята, използвайки всеки трик, който бе научила, за да запази ума и сърцето си спокойни, уравновесени.

— Тук направо блести от чистота — отбеляза той.

— Опитвам се да постигна баланс в нещата. — Намери голяма красива ваза в тъмнозелено, взе кухненската ножица за цветя на Брана и подхранващата смес, която братовчедка ѝ сама приготвяше. После се зае за работа.

— Съжалявам, Айона, задето те разстроих и нараних. Изобщо не съм го искал.

— Знам. — Цветята, които бяха толкова красиви и ухаеха толкова силно, ѝ помагаха сама да намери вътрешен баланс. — Не съм ти ядосана, Бойл. Вече не.

— Би трябвало. Заслужавам си го.

— Може би. Но имаше и известна доза истина в онова, което каза на Фин. Наистина бях настоятелна и се настаних в личното ти пространство.

— Не съм човек, който може да бъде притиснат да направи нещо, което не иска. Айона...

— Ти изпитваше привличане към мен. Използвах това. Никога не съм използвала магия.

— Знам. Сигурен съм. — Бойл се мъчеше да намери думите, точните думи, и зарови пръсти в косата си. — Не съм свикнал с всички тези чувства вътре в мен. Изгубих опора под краката си и ти се появи точно преди отново да стъпя здраво. Дай ми шанс, моля те, да поправя грешката си.

— Не става дума за това, не само.

Баланс, помисли си тя отново. Нямахте да го намери, без да е напълно честна със себе си и с него.

— Всичко в теб ме връхлетя толкова внезапно, че аз просто се оставих на течението. Скочих върху коня и мисля, че се вкопчих прекалено силно. Не исках да ми се изплъзне. Винаги съм искала да изпитвам това, което сега кипи вътре в мен. Копняла съм за това повече от всичко на света. Затова се появих в живота ти, в леглото ти и не исках да се замислям какво може да се обърка.

— Няма защо да се обърка. Не се е объркало — каза той и я хвана за раменете.

— Но и не е правилно. — Внимателно тя се дръпна настрана, така че той да не я докосва. — Искаш ли бира? Дори не те попитах дали...

— Не искам никаква бира, за бога. Искам теб.

Очите ѝ, сини и красиви, макар и пълни с тъга, се вдигнаха към неговите.

— Но ме искаш против волята си. Това все още е така. А аз не мога да продължавам да го приемам, да се задоволявам с това само защото винаги съм го правила досега. Цял живот е било така, Бойл. Родителите ми дори не забелязваха, когато ме нямаше, нито ги беше

грижа дали съм с тях, или не. И още по-ужасното бе, че не забелязваха, че аз го осъзнавам.

— Съжалявам, че ще го кажа, тъй като са ти майка и баща, но смятам, че родителите ти са пълни негодници, Айона.

Тя се засмя тихичко.

— Май е така в известен смисъл. Мисля, че ме обичат, доколкото е по силите им, защото така е редно, не защото го искат. Колкото до момчетата и мъжете, които съм се опитвала да обичам? Те също ме желяеха за известно време, но никога достатъчно или не са искали да ме желаят достатъчно, затова с времето всичко отшумяваше. И така оставам да се питам дали няма нещо сбъркано в мен. Защо не може някой да ме обича безрезервно, без никакви прегради, или по-лошо, без да съм временен заместник, докато се появи някой по-подходящ?

Нима и той бе постъпил така, запита се Бойл. Беше ли добавил още към притесненията ѝ?

— Няма нищо сбъркано в теб и изобщо не става дума за това.

— Опитвам се да го повярвам, но не мога да го направя, ако не престана да се задоволявам с по-малко. И в това е моят проблем, моят въпрос. Може би не съм го съзнавала напълно, не и дълбоко в себе си, докато ти не го навря в лицето ми. Метафорично казано — добави тя с по-непринудена усмивка, отколкото можеше да очаква от себе си.

Понеже все още виждаше мислено лицето ѝ, както бе стояла в конюшната, той се почувства все едно ѝ бе ударил шамар.

— О, господи, Айона. Бих дал всичко на света да върна думите си назад, да ги натикам обратно в гърлото си и да се задавя с тях.

— Не, не. — Улови дланите му и за миг ги стисна. — Понеже ме събори на земята, се наложи да се изправя. И този път да се изправя лице в лице с проблема. Защото преди това, Бойл, бих приела каквото и да ми предложиш. Щях да го обвия в собствените си красиви фантазии и да убедя самата себе си, че всичко е наред. Но никога не би могло да е наред. Не бих могла да съм щастлива, не и истински щастлива, с цялото си същество, с по-малко от онова, което ми е нужно. И ако не съм щастлива, не мога да направя другия щастлив.

— Каж ми от какво се нуждаеш и аз ще ти го дам.

— Не става така. — Господи, колко силно го обичаше заради това, че би опитал, че искаше да опита. — Може би наистина е някаква магия. Онова, което ни кара да обичаме, да желаем и копнеем за един

конкретен човек, вместо за когото и да било друг. Да го обичаме, да го желаем и да се нуждаем от него изцяло. Искам тази магия. Няма да се задоволя с по-малко. Ти си причината. Затова в известен смисъл съм ти благодарна.

— О, да, благодари ми и ми замажи очите.

— Ти ми показва, че струвам повече, отколкото съм мислела или съм си позволявала да мисля. А това заслужава голяма благодарност. Аз съм тази, която пришпори връзката ни, така че аз съм виновна за разпада ѝ. Всичко беше прекалено бързо, прекалено емоционално. Нищо чудно, че се чувстваш притиснат в ъгъла.

— Никога съм се чувствал... Не знаех какви ги приказвам.

— Ще разбереш някой ден. Междувременно, цветята са красиви и извинението ти беше много мило. — Тя ги занесе до масата и ги сложи отгоре ѝ. — Като се замисля, все пак мога да ти кажа от какво имам нужда.

— Каквото пожелаеш.

— Имам нужда да продължа да работя за теб и Фин не само защото трябва да си изкарвам прехраната, но и защото съм добра в работата си. И защото я обичам, а аз искам да правя онова, което обичам.

— Това никога не е било под въпрос. Казах ти го вече.

— И трябва да сме приятели с теб, за да не се държим неловко и смутено един с друг. Важно е. Не бих могла да работя с теб или за теб, ако двамата се мразим или таим негодувание. Накрая ще си тръгна, за да спестя мъките и на двамата ни, и тогава пак ще съм ядосана и тъжна.

— Аз не тая негодувание. Не мога да обещаая, че няма да имам смесени чувства, защото са точно такива в момента. Всичко е много оплетено и хлъзгаво за мен. Ако ти просто...

— Не и този път. — *Не и с теб*, помисли си тя. Защото с него никога не би могла да се изправи след падането. — Нищо няма да е просто. Аз съм отговорна за своите чувства, както и ти за твоите. Ще разбереш някой ден — повтори тя. — Но и двамата имаме хубава работа, която е важна за нас, имаме общи приятели. И което е по-важно от всичко останало точно сега и в този момент, имаме общ враг и цел. Не можем да свършим всичко, което ни предстои, ако не сме стъпили на здрава основа.

— Кога стана толкова логична, по дяволите? — измърмори той.

— Може би съм взела назаем от Брана. Тя ме научи на много, показва ми повече, отколкото някога съм си представяла, че мога да видя. Имам наследство, на което ще остана вярна. Ще се боря за него. И ще бъда вярна на себе си.

— Значи ще работим заедно, ще се бием заедно и ще бъдем приятели? И това е всичко?

Тя отново му се усмихна.

— Това е много за повечето хора. И не искам да си мислиш, че ти отказвам секс за наказание.

— Нямах предвид... макар че сега, като го казваш, има и такъв ефект. Не беше само секс, Айона. Не си го мисли.

— Не, не беше. Но аз те притиснах и в това отношение. Скочих с двата крака, както имам навик, с ботушите направо.

— Харесва ми, когато скачаш с двата крака. Но ако от това се нуждаеш, ще бъдем само приятели. — *Засега*, помисли си той.

— Добре. Сега искаш ли бира?

За малко да приеме, за да спечели още малко време и може би да смекчи границата, която бе очертала помежду им. Но тя бе казала какво иска от него и той щеше да ѝ го даде.

— Най-добре да тръгвам. Нали имам толкова оплетени мисли да разплитам все пак.

— Хубаво е да започнеш поне.

— Сам ще намеря пътя навън и ще те видя утре сутрин. — Понечи да тръгне, но се извърна за миг само за да я погледне. Толкова беше светла, красива с ярките цветя до нея. — Заслужаваш всичко, Айона, и нито пращинка по-малко.

Тя затвори очи, когато чу вратата да се затваря след него. Толкова бе трудно да остане твърда, да направи и каже онова, което знаеше, че е правилно, докато сърцето я болеше. Докато сърцето ѝ копнееше да приеме по-малкото и да се задоволи с него.

— Не и с него — прошепна тя. — Може би с някого другиго, но не и с него. Защото... той е единственият на света.

Реши да остави цветята на масата, за да им се радват всички, но преди да се върне в ателието, за да пречисти инструментите си, намери една висока и тънка ваза, избра три стръка от цветята — магическо число — и ги пъкна в нея, за да ги занесе горе в стаята си, където

щеше да им се наслади, преди да заспи. И където щеше да ги види още щом отвореше очи сутринта.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

С пристигането на пролетта в графство Мейо над зелените гори и тучните хълмове заваляха меки и напоителни дъждове. Дивите цветя надигнаха главички и разтвориха листенца да пият, градините избухнаха в разкошни цветове. В полята блееха агнета, патици плуваха в езерата, докато горите ехтяха от птичи песни.

Айона садеше цветя и зеленчуци, и билки с братовчедите си, стържеше калта от ботушите си и оставаше дълги часове в конюшнията, преди да посвети още толкова на занаята.

Белтейн с майските дървета и песни дойде и отмина, и доведе още по-близо слънцестоенето.

С нарастването на дните тя често ставаше преди зори и работеше дълго след залез, използвайки енергията, която гореше в нея, за да научи повече.

В дъжда и калта се научи как да борави с меч.

Макар да не си представяше какво е да се биеш в истинска битка с мечове, все пак ѝ харесваше усещането за меча в ръката ѝ. Харесваше ѝ тежестта му и фактът че — макар и дребничка, но силна — можеше да удря и да парира.

Никога нямаше да бъде на нивото на Мийра. Приятелката ѝ напомняше още повече на амазонка с плитка, праметната през рамо, и меч в ръка. Но и тя се учеше — да застане в правилна стойка, да движи добре краката си, да маневрира.

Отвъд тънкия воал, който Брана бе сътворила, тя сечеше и парираше удари, докато Мийра безмилостно я тикаше назад. Докато мечовете пееха, а Мийра крещеше инструкции или обидни думи, Брана седеше на пейка в градината като някоя екзотична домакиня и спокойно белеше картофи за вечеря.

— Натисни с рамо!

— Натискам! — Задъхана и сериозно натъртена, Айона премести тежестта на тялото си върху другия крак и се опита да атакува.

— Хайде, нападни ме, да те вземат мътните. Мога да ти отсека крайниците, все едно си парцалена кукла.

— Само някаква си дракотина. — Напуши я смях, разсея се и Мийра се нахвърли върху ѝ като демон.

— Внимавайте... — Брана въздъхна шумно, когато Айона изгуби равновесие и падна по гръб в избуялата в лехата синя лобелия.

— Е, браво.

— Опа. Съжалявам.

— Достатъчно добре владееш основните движения. — Мийра прибра меча в ножницата си и ѝ протегна ръка, за да я издърпа на крака. — Но имаш типичните женски недостатъци. Доста си бърза и пъргава, достатъчно издръжлива. Но убийството не е в кръвта ти и винаги ще те побеждават.

Айона разтри дупето си.

— Никога не съм планирала да убивам някого.

— Плановете се променят — изтъкна Брана. — Оправи сега цветята, след като твоят задник ги смачка така.

— О, да. — Айона се обърна към тях, замисли се.

— Не. — Брана щракна с пръсти. — Недей мисли, просто го направи.

И тя протегна ръце по-скоро по инстинкт, отколкото премислено. Смачканите цветя се съживиха.

— Допълнително ги подсилих малко.

— Виждам. — С лека усмивка Брана продължи да действа усърдно с ножа за белене.

— Бих си взела душ и една бира. Не, първо бирата.

— Ще потренираме още, бирата — после — възпря я Мийра. — Този път не сдържай нищо от силата си. Брана не ти ли каза, че е затъпила остриетата като ума на учителката ни по естествени науки в първи клас? Помниш ли я, Брана?

— За съжаление, да. Госпожица Кени, която бе по-строга и от най-набожната монахиня и която можеше направо да те закове на стената с погледа си.

— Чух, че се преместила в Донегъл и се омъжила за някакъв търговец на риба.

— Мъчно ми е за човека. — Брана стана и взе купата с картофи, както и кофичката, в която събираше обелките за компост. — Ще ги

сложва да се пекат и ще донеса бирата, докато вие двете си разменяте удари тук.

За да спечели малко време, понеже наистина се нуждаеше от малко почивка, Айона се загледа в меча си.

— Нали не вярваш, че ще използваме тези оръжия по този начин срещу Кеван?

— Няма как да знам, нали? И понеже аз не притежавам силата ти, това може да е единственото оръжие, с което разполагам, когато настъпи моментът.

— Защо не си уплашена?

— Знам легендата от дете, а всичко се превърна в истина, откакто се запознах с Брана, което ми се струва преди хиляда години. Това е от една страна. А от друга...

Мийра се озърна и впери поглед в новите насаждения, в миналогодишните едва наболи стръкчета, в горите по-нататък в мрачната дъждовна привечер.

— Не изглежда истинско, нали? Че когато дойде слънцестоенето, ще се опитаме да приключим всичко с каквито средства разполагаме. С кръв и магия, с острие и зъби. Не е истинският живот, а само легенда. Но все пак е истина. Мисля, че съм замаяна от всичко това. А и още нещо важно — когато времето настъпи, ще бъда с хората, на които вярвам най-много на света. Затова страха го няма. Засега.

— Ще ми се да беше сега. Понякога нощем си мисля: „Нека да бъде утре, за да свърши всичко“. А после на сутринта си казвам: „Слава богу, че не е днес, така ще имам още един ден“. И не само за тренировки, за учене, но и...

— Да поживееш.

— Да поживея, да бъда тук. Да съм част от всичко. Да яздя Аластар, да работя, да се видя с братовчедите си, с теб и...

— Бойл.

Айона сви рамене и почти успя да си придаде небрежен вид.

— Харесва ми да го виждам. Мисля, че двамата се справяме доста добре със ситуацията. Да бъдем приятели, беше правилното решение.

— О, глупости. Разбира се, че сте приятели, но това никога няма да е всичко. От двамата ви се излъчва толкова плътен облак от сексуална

енергия, похот и емоции, че направо се чудя как останалите виждат нещо изобщо.

— Аз не излъчвам нищо. Наистина ли?

— Естествено, че излъчваш. Предполагам, че никой влюбен не може да се контролира. Но доста идва и от негова страна. — Мийра вдигна ръце при мисълта колко много от хората, на които държеше, отказваха да се пресегнат и да вземат онова, което най-силно желяеха. — Айона, той ти донесе цветя, а си мисля, че единствената жена, на която е носил букет някога, сигурно е майка му или баба му. Защо иначе в малкия хладилник ще има заредени от любимите ти напитки?

— Сега, като го споменавах...

— Кой, мислиш, се е погрижил за това? А кой ти донесе сандвич тост вчера, когато не можа да излезеш за обяд?

— Би направил същото за всеки друг.

Мийра само вдигна очи към небето.

— Направи го за теб. А нима не го чух със собствените си уши да ти казва онзи ден, че синият пуловер, с който беше предната вечер в бара, много ти отивал? А кой се погрижи да седнеш далеч от течението, което ставаше през отворената врата, докато бяхме там?

— Аз... не съм забелязала.

— Защото се стараеш да не забелязваш. Влагаш всичко от себе си в работата, в тренировките, за да не ти остава време и енергия да мислиш за него, защото ти е тежко. Но в същото време оставаш сляпа за прекрасния факт, че този мъж е луд от любов по теб. Ухажва те.

— Не е така. — Сърцето, което толкова старателно се мъчеше да укроти, сега подскочи леко. — Наистина ли?

— Обърни внимание — посъветва я Мийра. — А сега ме нападни, сякаш се биеш наистина. — Извади мечата си. — И си заслужи бирата.

Постара се да обърне внимание, поне малко, на следващия ден. Знаеше, че има лошия навик да оставя надеждата ѝ да надмогва всичко останало. Цялата логика, разумни доводи и инстинкт за самосъхранение можеха — и обикновено така ставаше — да станат на пух и прах под ярката звезда на надеждата.

Не и този път, напомни си предупредително тя. Беше заложила прекалено много. Но можеше да обърне внимание мъничко, стига да имаше какво да забележи.

Той ѝ доведе Аластар, а това нямаше как да не забележи. Бойл го яздеше, вместо да го докара в ремаркетото на камиона, което Аластар ненавиждаше.

— Реших, че може да искаш да си с него днес, понеже имаш три туристически разходки в графика.

— Винаги го искам. — Обхвана с длани лицето на коня и потърка буза в неговата. Хвърли кос поглед към Бойл. — Благодаря, че си се сетил.

— Е, няма защо, а и той бездруго има нужда от раздвижване. Решил съм да сменя два от конете за утре, така че аз ще яздя Цезар до голямата конюшня, ако ти искаш да върнеш Аластар обратно там. После ще те закарам с колата до къщи, ако те устройва.

— Звучи ми добре.

В тона му нямаше нищо друго освен приятелски нотки, както се бяха разбрали, помисли си тя. И все пак...

— Ще го заведа до заграждението, докато дойде първата група.

Пое юздите на коня и размърда рамене, като разсеяно потърка натъртеното си дясно рамо.

— Боли ли те?

— Какво? Не. Само леко. От тренировките с меча — поясни тя, което си бе чиста хвалба, предвид уменията ѝ. — Мийра е истински звяр.

— Да, бива си я. Защо не си направила нещо за рамото си? Ти или Конър?

— Защото ми напомня да не свалям гарда си.

Поведе коня, твърдо решена да не поглежда назад. Но усещаше неговия поглед върху гърба си. А нима това не бе достатъчно любопитно, за да си позволи поне мъничка искрица надежда?

Бойл никак не пестеше задачите, с които я товареше. В резултат на това постоянно беше заета — тялом и духом — до средата на следобеда, когато той отново я изненада, като ѝ донесе бутилка кока-кола, каквато тя предпочиташе.

— Благодаря.

— Стори ми се, че трябва да пийнеш нещо, понеже гърлото ти трябва да е пресъхнало след толкова викане на напътствия с ученичката ти на манежа.

— Много е малка. — Благодарна за напитката, Айона отпи голяма глътка. — И много ѝ харесва идеята за ездата. Просто не полага достатъчно усилия да се научи как се прави. Май повече ѝ харесват костюмите за езда, които носи, и колко добре изглежда върху коня.

— Родителите ѝ май се развеждат.

— О, това е лошо. Тя е само на осем.

— Явно се е очаквало от известно време, поне така чух. И изглежда, начинът им да компенсират това, е да разглезят нея и брат ѝ. На нея купуват скъпи ботуши и панталони за езда, а на него — видеоигри и спортни якета.

— Няма полза.

— Вероятно не. Питам се дали имаш минутка да погледнеш нашия Спъд. Днес няма особен апетит. Мислех си, преди да извикам ветеринаря, дали да не видиш какво му е.

— Веднага отивам. Не съм работила с него днес — каза тя, докато забързано излизаше от манежа. — Едва-едва го зърнах сутринта.

Мина покрай отделенията редом с Бойл и спря пред това на Спъд.

Конят само я изгледа тъжно, докато пристъпваше неспокойно от крак на крак.

— Май не се чувстваш много добре днес, а? — заговори му тя, докато отваряше вратата на отделението. — Дай да те видя.

В отговор той ритна към корема си.

— Там ли те боли? — Внимателно и много нежно тя прокара длани по тялото му, слезе надолу по корема.

Затвори очи, укроти мислите си и отвори съзнанието си, за да може да види и да почувства.

— Не са колики, което е добре. Не е и язва. Но е неприятно, нали, скъпи? И не можеш да правиш онова, което най-много обичаш. Да ядеш.

— Не можах да го изкуша дори с картоф — любимата му храна.

— Не се поти — продължи тя. — Търкаля ли се по пода?

— Не. Просто едва докосна храната си.

— Лошо храносмилане. — За което, хрумна й сега, Бойл сигурно и сам се беше сетил.

Но сега се бяха озовали тук, двамата заедно, в отделението на коня, близо един до друг, случайно докосващи ръцете си, докато галеха коня.

— Мисля, че мога да се погрижа за него, стига да ми имаш доверие.

— Имам ти, а което е по-важно, той ти вярва. Никак не обича ветеринаря. А щом е проблем с храносмилането, значи можем да го сложим на диета. Но той и това не харесва особено.

— Да видим дали можем да избегнем това. Ще подържиш ли главата му?

Бойл се премести, за да го хване, докато тя се наведе и плъзна ръце под и около корема на Спъд.

— Боли — тихичко заговори тя. — Трудно ти е да проумееш болката. Ял си прекалено бързо, това е всичко. Забави малко темпото и повече се наслаждавай на храната. Тихо сега, спокойно.

Стомахът й започна да пари, когато изтегли неговата болка, но усети как Спъд се успокоява под ръцете й. Чу облекченото му изпръхтяване.

— Вече си по-добре, чудесно. И се обзалагам, че вече почваш да си мислиш за ядене.

Изправи се и видя Бойл да се взира в нея.

— Цялата засияваш — каза й той. — Омайващо е.

— Странно е, защото сега съм толкова спокойна, когато го правя. А и с малки заклинания като това сега не се налага веднага да хапна нещо. Не е зле да прибавим от онази хомеопатична отвара в храната му за всеки случай.

— Разбира се, благодаря ти. Той ни е любимец тук, както знаеш. — Продължаваше да стои до главата на Спъд и да препречва пътя й към вратата. — Е, как си, добре ли си, Айона?

— Да. Добре съм. А ти?

— Ами, добре съм. Доста съм зает напролет.

— А после идва и лято.

— Идва лято. Ще се съберем след два дни, за да поговорим за това. Питам се дали няма нещо, което мога да направя за теб

междувременно? Ако искаш да си вземеш почивен ден, за да... правиш каквото там вършиш у дома, да отделиш повече време на занаята си.

— Работата тук ми помага да си подредя мислите. Да балансирам нещата. Рутината на задълженията ми тук и съзнанието, че искам същото да продължи и когато другото приключи.

— Ако ти е нужно свободно време, само ми кажи.

— Добре.

— Бих могъл да те почерпя една бира за ветеринарната услуга — по приятелски... — добави той — след края на работния ден, ако искаш.

Той би предложил същото и на всеки друг, напомни си тя. Но...

— Бих искала, но Брана ще ме чака. И тя е строга като Мийра. Не ни остава много време до слънцестоенето.

— Не, не ни остава много време. Това ти тежи.

— Тежи ми, че не съм сигурна какво ще е нужно да направя, какво се очаква от мен. И Брана и Конър категорично забраниха дори да си мисля да ида до руините на колибата преди слънцестоенето. Явно смятат, че ще мога да извлека повече сила от нея първия път, когато я видя, и това може да ни е от полза.

— Ще ми кажеш, ако... ако имаш сънища или други срещи с него, нали?

— Спокойно е. Това също ме притеснява. Наблюдава ни, усещам го. Но не прекалено отблизо. — Тя потрепери, разтри ръце.

— Не исках да те разстройвам с приказки за него.

— Не е от говоренето. А от чакането.

— Чакането — повтори той и бавно кимна. — Никак не е лесно. Айона, искам да... — Мик му махна за поздрав и дойде към тях с шумно тропане на ботушите си.

— Ето те къде си. Исках да питам дали... — Мик премести поглед от Бойл към Айона и лицето му пламна. — Извинявам се. Прекъснах ви.

— Не, няма нищо. — Бойл пристъпи неловко, обърна се. — Тъкмо свършихме със Спъд.

— Ще му определя доза за храната и ще я отбележа в картоната му — предложи Айона.

— Благодаря ти.

Останала сама, Айона се облегна на коня.

— Подхваща разговор — осъзна тя. — Никога не го прави, но вече е започнал, откакто... И ми купи кока-кола. — Излезе и взе бутилката, която бе оставила пред вратата на отделението, отпи голяма глътка. — По дяволите, Спъд, изглежда, наистина съм ухажвана. И нямам никаква представа как да реагирам. Никой досега не се е опитвал да ме ухажва сериозно.

Въздъхна и се загледа в бутилката в ръката си, замислена какво ли означаваше фактът, че сърцето ѝ толкова лесно се трогва от някаква си бутилка безалкохолна напитка.

Просто... щеше да изчака и да види какво ще стане, напомни си тя, после отиде да вземе лекарството за Спъд.

Нищо особено не се случи — разговори, малки жестове на внимание, небрежно предложена помощ. Но не правеше нито крачка към нещо повече. Което бе хубаво, напомни си Айона, докато помагаше на Брана да приготви вечерята за цялата им група. Беше напълно сериозна в онова, което му бе казала, когато ѝ бе донесъл цветята и бе дошъл с извинение при нея.

Поне веднъж в живота си възнамеряваше да бъде разумна, да заложи на сигурното, да погледне и в двете посоки, преди да се втурне напред.

— Мислите ти са толкова гръмогласни, че направо получавам главоболие — оплака се Брана.

— Съжалявам, извинявай. Явно не мога да изляза от омагьосания кръг. Добре, ще натисна пауза. Никога досега не съм готвила картофи на фурна. Дори и от полуготовите в кутия.

— Изобщо не споменавай за картофи в кутия в моята кухня.

— Само като обида. Добре ли го правя?

— Просто продължавай да ги подреждаш на пластове, както ти показвах.

Застанала до печката, Брана разбъркваше соса, който възнамеряваше да поднесе с шунката, която печеше.

— Много изискано ястие за сбирка за планиране на стратегията.

— Тъкмо съм в настроение за готвене. А и така ще имаме студена шунка за следващите дни, докато пак ми дойде музата.

С огромно внимание Айона поръси с брашно поредния пласт от нарязаните на колелца картофи.

— Мислех си за Бойл.

— Така ли? Изобщо не би ми хрумнало.

Зад гърба на братовчедка си Айона само вдигна очи към тавана, преди да поръси сол и пипер, след което се зае да добавя маслото.

— Как можеш да разбереш? Не мога да реша как точно човек разбира, чисто с разума си, и това не ми дава мира. Дали просто не му липсва сексът, може би дори компанията ми до известен смисъл? Дали се чувства гузен, задето ме е наранил, и се държи любезно, за да компенсира, или пък се държи като приятел, защото го помолих за това? Или пък може би ме обича повече, отколкото е съзнавал?

— Аз не съм човекът, когото да питаш за сърдечни проблеми. Някои казват, че изобщо нямам сърце.

— Никой, който те познава, не го казва.

Казваха го и понякога ѝ се искаше да са прави.

— Не знам много за мъжете, Айона. Винаги когато си помисля, че съм ги разбрала, че съм подредила всичко спретнато в главата си, всичко се разбърква, когато не внимавам. Когато го подрежда наново, се оказва, че е нещо различно от преди. Познавам брат си, но това е различно.

— Любовта не трябва да е сложно нещо.

— Мисля, че тук бъркаш. Мисля, че тя трябва да е най-сложното нещо на света, така няма да се дава толкова лесно, нито да се отнема или просто да се губи.

Дръпна се встрани от печката и отиде да провери как се справя Айона.

— Ясно защо толкова се бавиш — подредила си всяко резенче картоф, сякаш е експлозив, толкова внимателно и точно. Но си готова. Вземи тавата и сипи отгоре им горещото мляко.

— Просто да го изсипя ли?

— Да и не го сипвай капка по капка. Излей го цялото, сложи капака отгоре и ги пъхни във фурната. Нагласи таймера за трийсет минути за тази първа част.

— Добре, готово. — Сякаш наистина можеше да гръмне, Айона въздъхна облекчено, след като сложи тавата вътре в печката при шунката. — Знаеш ли, не би трябвало да се побират и двете вътре.

— Побират се, защото аз така искам. Мисля да направим гарнитура от зеления фасул от градината, който съм бланширала и замразила от миналото лято, после... Някой идва — каза тя, когато чува пристигането на коли. — Да видим кой е и как можем да ги хванем да помагат тук.

— Подкрепям идеята. Знаеш ли — продължи Айона, докато отиваха към предната врата на къщата, — мисля, че трябва да си поставя за цел да се науча да приготвям едно ястие изключително добре — да реша какво точно и да го превърна в своя запазена рецепта. „О, Айона ще приготви нейните телешки ребърца.“ Дори не съм сигурна какво представляват телешките ребърца, но може да стане моята рецепта.

— Похвална цел.

Брана отвори вратата. Навън Мийра стоеше до пикапа си, Фин тъкмо слизаше от неговия, докато Конър и Бойл се измъкваха с мъка от едно яркочервено „Мини“.

— Толкова е сладко, нали? — Айона се засмя и отиде да го види отблизо. — Как се побрахте вътре?

— Не беше лесно — увери я Конър. — Нито пък да го карам, докато коленете на Бойл притискаха ушите му през целия път. Но колата върви добре и е в отлична форма. На теб ще ти е по мярка.

— Влез вътре и виж сама — подкани я Мийра.

Айона послушно се намести на шофьорската седалка, сложи ръце на волана.

— Определено е по-подходяща като размер за мен. От твоя приятел със сервиза ли? — попита тя Конър. — Страхотна е. Наистина е много сладка, но не мисля, че мога да си позволя нещо толкова красиво точно сега.

— Но ти харесва — настоя той. — Видът ѝ, цветът, усещането и всичко останало.

— Че как да не я харесаш? — Вече дори си представяше как профучава по пътищата като малка червена ракета. — Идеална е. Мислиш ли, че може да реши да я задържи за известно време и да ме изчака да платя малко сега, малко след време?

— Ами може, но вече е продадена. — Конър погледна към Брана и получи одобрителното ѝ кимване. — Честит рожден ден.

— Какво?

— Конър и Бойл намериха колата, а всички решихме да съберем парите и да я купим. За рождения ти ден — добави Брана. — Нали не мислиш, че сме забравили рождения ти ден?

— Аз не... мислех си, че предвид всичко, което ни чака, е по-добре да... но не можете просто така... Кола? Не може.

— Вече я купихме — изтъкна Конър. — И независимо какво друго предстои, рожденият ден трябва да се помни. Ние сме твоят кръг сега, Айона. Няма да забравим празника ти.

— Но това е цяла кола.

— На поне десет години и ако трябва да сме искрени, хърка като астматик във влажно утро. Което е почти всеки ден — отбеляза Фин. — Но ще ти върши работа.

Тя започна да се смее и да плаче едновременно. През сълзи и смях изскочи от колата и се хвърли на врата на Конър, който стоеше най-близо. После мина през всички останали.

Когато тялото ѝ се притисна до Бойл и ръцете ѝ се обвиха здраво около него, той с мъка се сдържа да не превърне прегръдката в нещо повече. Да не я притиска.

— Не знам какво да кажа. Не знам как да го кажа. Невероятно е! Фантастично. Благодаря ви много. На всички.

— Има някои формалности по документите — вметна Фин, — но ще се погрижим за това по-късно. Сега е редно да я изпробваш, нали?

— Трябва да я покарам. Наистина ще я карам. — Айона отново се разсмя и завъртя в кръг. — Някой трябва да ме придружи на първото ми кръгче с колата. Кой иска да дойде?

Мъжете като един отстъпиха назад.

— Страхливци — отвратено заяви Мийра. — Какво ще кажеш, Брана? Двете можем да се сместим вътре.

— Вероятно можем, но съм сложила вечерята в печката.

Мийра само изсумтя.

— Е, мен не ме е страх. Идвам с теб, Айона.

Скочи в колата и изчака приятелката ѝ да се намести зад волана.

Айона запали мотора, подскочи леко на седалката, намести се по-удобно. Рязко тръгна и спря три пъти. Рязко напред, спиране, рязко напред, спиране и отново, докато най-сетне потегли с клатушкане по пътя, като криволичеше като дърт пияница.

— О, господи — едва успя да пророни Бойл.

— Казах ти, че съм направил малко заклинание за безопасно шофиране — напомни му Конър. — Трябва й само малко практика, нали все пак е американка. И така, Фин е донесъл бутилки шампанско за празненството и понеже си е Фин, със сигурност е скъпо и френско. Предлагам да отворим първата бутилка, докато я чакаме.

— Имаме да обсъждаме и важни неща — напомни му Брана. — И трябва да го правим с ясен ум, а не замъглен от френското шампанско.

— Днес е рожденият й ден.

— Е, добре. — Брана въздъхна и се смили. — Една бутилка за всички ни няма да навреди никому.

— Трябваше да ме е страх — промърмори Мийра, обръщайки се към Конър след връщането им, докато Фин отваряше първата бутилка. — Тя е ужасен шофьор.

— Само й трябва малко практика.

— Дано да е така и бог да ни е на помощ, защото си мислех, че и двете ще загинем още след първия километър. И все пак си струваше. Изобщо не е очаквала подобно нещо. Не просто подаръка, а всичко. И се замислих, че колкото и да смятам за сбъркано моето семейство, изобщо не ми е минавало и през ум, че няма да се постараят поне малко за рождения ми ден.

— Имаме и торта.

— Изобщо не се съмнявам. — Понеже бе в настроение, Мийра го прегърна с топли чувства през рамо.

Той я прегърна през кръста, преди тя да се дръпне настрана, и набързо направи няколко танцови стъпки. Засмяна, тя повтори движенията на краката му, после се пресегна за чашата, която Фин й подаде.

— Това определено ще го взема.

— Искам да вдигна тост — реши Айона. — Защото много мислих какво искам да кажа. В добавка към „благодаря ви“, което съвсем не е достатъчно. Всички вие сте ми близки и това е подарък, който винаги ще пазя в сърцето си. Всеки един от вас е истински дар за мен, едновременно приятели и кръвни роднини, събрани в кръг, който

е по-силен и по-истински, по-светъл от всичко, което съм си представяла някога. Затова за всички нас заедно.

Тя отпи глътка.

— О, господи, страхотно е!

— Чудесен тост и отлично шампанско. — Брана отвори един шкаф и извади оттам опакован подарък. — И нещо от баба ти. Пазех го, както тя ме помоли.

— О, Нан! — Зарадвана, Айона остави чашата си, за да отвори подаръка, и извади пуловер в нежносиньо. — Тя го е оплела — прошепна Айона и го допря до бузата си. — Толкова е мек. Със сигурност сама го е оплела за мен.

Извади картичката и я прочете:

За моята Айона. Във всеки бод е вплетена любов и магия, и надежда. Носи го, когато искаш да се чувстваш най-уверена и силна. С пожелания за щастие в днешния ден и всички след него.

С обич, Нан

— Никога не забравя.

— Сложи си го — подкани я Мийра. — Не съм виждала по-красив пуловер.

— Отлична идея. Веднага се връщам.

— Когато слезеш, ще започнем — подхвана Брана. — Имаме малко време, преди да е готова храната, за да поговорим за слънцестоенето и какво ще правим. Ще го направим както е редно и както трябва — добави тя, — и на следващия рожден ден на Айона ще си говорим само за приятели, храна и вино. И това ще е дар за всички ни.

— Добре казано — измърмори Фин. — Облечи си подаръка, защото така и баба ти ще бъде близо до нас. Двамата с Брана ще заслоним къщата. Ничие око, ничие ухо, нито чужд ум няма да узнае какво правим ние тук, какво говорим и мислим тази вечер.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Използваха светлина, а не мрак, за да заслонят къщата и всички вътре в нея. Ако Кеван погледнеше насам — като сянка, човек или вълк — щеше да види само светлината, ярките цветове, да чуе само музиката и смеха.

Това щеше да го отегчи, обясни Брана, или да го ядоса. И щеше да си помисли, че те просто се веселят, докато той крои плановете си.

— С изгрева на луната, в най-дългия ден, ще направим кръга върху земята, където Сърха е живяла и където е умряла.

Всички свещи в кухнята потрепнаха, когато Брана заговори. Ароматите от готвенето, пропукването на огъня в огнището, равномерното дишане на кучето, което спеше под масата — всичко бе толкова нормално и всекидневно, докато те говореха за паранормалното.

И точно в това бе въпросът, осъзна Айона.

— На Фин се пада да го потърси и привлече. Кръвта вика кръв.

— Още се съмняваш в мен.

Брана поклати глава.

— Не. Или само малко — призна си тя. — Не достатъчно, че да възпра онова, което трябва да се свърши. Разбирам, че това не може да бъде сторено без теб и не бива. Не е ли достатъчно?

— Ще трябва да го приема за достатъчно, нали?

Погледите им останаха приковани един в друг за един дълъг-дълъг миг. В него Айона усети хиляди разменени думи, неизмеримо много невъзможни чувства да прехвърчат помежду им. Само между тях.

— Ще го доведе — каза Фин и наруши мига.

— Мийра и Бойл трябва да останат вътре в кръга — на всяка цена. Не само за ваша собствена защита. — Брана се обърна към тях. — А и за да остане кръгът ни силен и здрав. Фин също е добре да остане вътре в него.

— Проклет да съм, ако остана.

— Фин, трябва — настоя Брана. — Вътре в кръга той не може да използва онова, което е в кръвта ти, срещу теб или срещу нас. А силата ти ще го задържи непокътнат.

— Четирима от нас извън кръга, изправени срещу него, ще бъдат по-силни от трима.

Брана се обърна с лице към него, вдигна ръце и обърна дланите си нагоре. И пламъчетата на всички свещи блеснаха по-ярко.

— Ние сме тримата. Ние сме от кръвта и ние трябва да намерим начина.

— Ще остана вътре в кръга — каза Фин. — Но само дотогава, докато не сметна, че имаме по-голям шанс да го довършим, ако и аз съм навън. Това е най-доброто, което мога да предложа като обещание.

— Ще го приемем — обади се Конър, местейки очи от Фин към Брана, след което втренчи хладния си поглед в сестра си. — Разбрахме се.

Брана понечи да каже нещо, но само въздъхна.

— Разбрахме се значи.

— Трябва да вземем водачите си — сети се Айона.

— Така е, да. — Брана извади амулета изпод пуловера си и погали с палец гравираната глава, която толкова напомняше на Кател. — Кон, куче, сокол. И оръжия, и инструменти. Има едно заклинание, върху което работя от известно време, и мисля, че то е подходящо, но само ако успеем да го примамим на правилното място и в точния момент. А после ще ни е нужна кръвта му, за да го запечатаме.

— Какво е това заклинание? — попита Фин.

— Работя върху него — повтори Брана. — Използвала съм части от заклинанията на Сърха, както и такива, които съм наследила във времето, и някои, които сама съм измислила.

— Изпробвала ли си го?

По лицето ѝ се изписа раздразнение.

— Прекалено рисковано е. Ако научи за него, ще може да го блокира. Трябва да бъде извършено за първи път върху земята на Сърха. Трябва да ми вярваш, че знам какво правя.

— Трябва да ти вярвам — повтори Фин.

— И още как, по дяволите. — Брана понечи да скочи от масата, но Айона вдигна ръка.

— Почакай за миг. Какво точно заклинание? Имам предвид за прокуждане, за привличане, за покоряване? Какво?

— За покоряване, заклинание на светлината и на огъня. Всички, съчетани в едно, запечатани с кървава магия.

— Светлината побеждава мрака. Огънят пречиства. А кръвта е в основата на всичко.

Брана се усмихна.

— Учиш бързо. Но може нищо да не се получи, ако не бъде направено в точното време и на точното място. Няма да се получи, ако всички ние, всеки един от нас, не сме единни и сплотени и не стоим заедно на това място и в това време.

— Значи ще бъдем заедно. — Айона вдигна ръце и спря поглед върху всяко лице. — Знаем, че ще бъдем там. Ти би направил всичко, за да го унищожиш — каза тя на Фин. — Заради Брана, заради себе си и заради всички нас. В този ред. А Брана би направила всичко, за да пресече връзката, която той може би има с теб, за да бъдеш свободен. Конър и Мийра, вие защитавате любовта и приятелството, доброто и правилното, независимо от риска и цената. Бойл ще се бие, защото той си е такъв — трябва само да му кажеш кога и къде и той ще те последва. И защото, независимо какво се е променило между нас, не би допуснал да ми се случи нещо лошо. А и аз не бих искала нищо да се случи с него. За любовта и приятелството, за семейството и приятелите всички ще застанем рамо до рамо, когато настъпи денят, на точното място и ще се бием заедно. Ще се бием един за друг.

След миг на мълчание Фин взе чашата шампанско, която бе забравил, и я вдигна в тост към Айона.

— Добре, малка сестричке. Ще бъдем твоите избраници. — Обърна се към Брана. — За доверието — каза той и изчака.

— За доверието. — Тя вдигна своята чаша и я докосна лекичко до неговата. Заедно с тихото чукване блесна искра, която бавно избледня.

— След като изяснихме това, нека се захванем с детайлите. — Конър се наведе напред. — Стъпка по стъпка.

Бойл не каза нищо, докато Брана им обясняваше плана си, нито докато другите го обсъждаха подробно, задаваха въпроси, променяха леко. Не каза нищо, защото, загледан в Айона, докато тя говореше, бе получил всички отговори.

Щеше да ги пази вътре в себе си, докато дойде времето да ги сподели с нея.

Тя отброяваше дните, докато май отстъпваше пред юни, и се усещаше, че се опитва да задържи всеки един. Искаше да се наслади на синьото небе, докато сияеше над главата ѝ, да се радва на дъжда, докато валеше. Вярваше, че каквото и да се случи в най-дългия ден от годината, поне щеше да има тези седмици, месеци, и тези хора в живота си, който, макар и за кратко време, бе станал толкова по-богат от преди.

Бе получила дар и се бе научила как да го използва, как да вярва в него и да го уважава.

Беше станала — и завинаги оставаше — една от тримата. Беше сега и завинаги тъмна вещица от Мейо, изпълнена със сила и светлина.

Вярваше, че ще победят — природата ѝ настояваше за това. Но дарбата ѝ изискваше да прояви уважение и да бъде внимателна и подготвена.

С приближаването на слънцестоенето написа писмо до баба си — реши да използва хартия и химикалка. Старомодно, но беше важно, имаше усещането, че е много важно да отдели време, да направи това усилие. В него споделяше за любовта към баба си, към братовчедите и приятелите. За Бойл и грешките, които бе допуснала.

Разказваше как е намерила себе си в мястото и времето и какво означава за нея да дойде в Ирландия. И да се превърне в това, което е, точно тук.

Молеше само за едно. Ако нещо се случи, баба ѝ да намери амулета, да вземе него и Аластар и да ги предаде на следващата.

Щеше да има следваща, ако тя се провалеше. В това също вярваше безрезервно.

Независимо колко време бе нужно, светлината щеше да победи мрака.

В утрото преди слънцестоенето тя слезе от стаята си рано, пъкнала писмото в задния си джоб. Опита се да приготви традиционната закуска с бекон и яйца, наденички, гъби, домат и

картофи и макар от нея да не ставаше истински готвач, все пак не беше излишно да се постараете.

Конър влезе и подуши въздуха.

— Я да видим какво имаме тук?

— Утре ще сме заети, затова реших да използвам възможността да приготвя прилична закуска — и да спестя малко време на Брана. Снощи пак е стояла до късно, нали?

— Почти не спи последната седмица и никакви спорове и молби не помагат.

— Чувам музиката ѝ, като снощи, и това веднага ме успокоява. Тя го прави нарочно.

— Твърди, че мисли по-ясно, когато ние двамата не ѝ се бъркаме.

— Грабна си наденичка от чинията. — Тревожиш се.

— Предполагам, че е така, след като вече остават броени часове, а не дни. Ти защо не се притесняваш?

— Съдбата ни е да направим това, което правим. Ако нещо е част от съдбата ти, какъв е смисълът да се тревожиш?

За да почерпи от спокойствието му, тя се облегна на рамото му за миг.

— И ти ме успокояваш също като музиката на Брана.

— Имам пълна вяра в теб, Айона. — Прегърна я през кръста и я пристисна здраво. — Вярвам в Брана и в себе си. Както и в останалите също толкова силно. Ще направим каквото ни е съдено, и ще дадем всичко от себе си. Повече от това никой не може.

— Прав си за всичко. — Отдръпна се и се зае да подрежда закуската в чинията му. — Усецам го да дебне, а ти? Навърта се на границата на сънищата ми и се мъчи да влезе. Почти успява и част мен осъзнава, че аз му позволявам. А после чувам музиката на Брана и след миг вече е утро.

Айона извади и друга чиния, върху която подреди наполовина на количеството храна, което бе приготвила за Конър.

— Ще я оставя на топло във фурната за Брана.

Когато се обърна, Конър безмълвно я прегърна. Толкова му се удаваше да успокоява, помисли си Айона.

— Хайде, стига си се тревожила. Той никога не се е изправял срещу такива като нас тримата, нито пък тримата, които идват с нас.

— Отново си прав. Хайде да хапнем, после ще ида с колата до работа — ще мина по дългия път, за да се упражнявам.

— Ще стигнеш два пъти по-бързо, ако те изпратя дотам пеша.

— Вярно, но няма да се упражнявам в шофиране. — Нито щеше да има възможност да се отбие в хотела и да ги помоли да пуснат писмото ѝ на следващия ден.

Държеше очите си широко отворени и нащрек за каквато и да е следа от мъгла, от черния вълк или каквото и да е, което би алармирало инстинкта или сетивата ѝ. Стигна до замъка Ашфорд без инциденти или проблеми с колата. Всъщност смяташе, че се справя с минито, пътищата и шофирането отляво много добре — каквото и да говореше Мийра.

Също както вярваше, че се справя много добре с нервността, причинена от очакването и затишието.

Признаваше, че пулсът ѝ се ускорява всеки път, когато погледне през прозорец на къщата, за да огледа гората, пътя или хълмовете, а и усещаше напрежение и лека болка в гърба и раменете всеки път, когато се подготвяше да поведе група през зелените сенки и гъстата гора.

Но продължаваше да гледа през прозореца, да води групи. И това бе важното, каза си Айона, когато спря пред конюшната.

Тъй като бе пристигнала първа, отвори вратите и се обърна да включи лампите.

И видя в центъра на манежа да стои вълкът.

Вратите се затръшнаха зад гърба ѝ, светлините угаснаха. В един ужасен миг на шок виждаше единствено три зловещи червени точки. Очите на вълка и камъка на силата му.

Те се превърнаха в размити линии, когато звярът се втурна напред.

Тя вдигна ръка нагоре — преграда, щит. Вълкът се блъсна в него с такава сила, че тя усети как земята потрепери. Също както усети и пукнатините, които се появиха в преградата ѝ като в разбито стъкло.

Видя как сенчестата му фигура отново се приготвя за скок.

Чу цвиленето на конете, изпълнено със страх. И това предопредели действията ѝ.

Когато вълкът атакува, тя свали щита и скочи вляво. Инерцията го понесе навън и звярът се блъсна във вратата със силата на

артилерийски снаряд. Когато вратата се отвори, беше ред на Айона да атакува.

Хукна навън и този път вдигна щита зад себе си. Звярът нямаше да премине, нямаше да нарани конете. Застана стабилно, с леко разтворени крака и се приготви да се защитава, докато вълкът се извъръщаше с лице към нея. Беше готова, когато той се изправи на задни крака и се превърна в човек.

— Бърза си и хитра. — Също като в сънищата й, гласът му бе като студени ръце, които се плъзгаха по кожата й. И въпреки това усещането бе някак съблазнително. — Но си млада — на години и по сила.

— Достатъчно съм опитна и в двете.

Той й се усмихна. Нещо в духа й го отблъскваше, макар тялото й да го привличаше.

— Мога да те убия само с поглед.

— Досега не си успял.

— Смъртта ти не ми е нужна, Айона Светлата. Само ми дай онова, което толкова късно те е споходило и което още е толкова младо и свежо в теб. — Тъмните му като безлунна нощ очи приковаваха нейните, докато се приближаваше все повече, омайвайки я с копrienено нежния си глас. — Искам само силата, която ти не разбираш, и ще те пощадя. Ще пощадя всички ви.

Сърцето й препускаше — прекалено силно и бързо. Но силата й се пробуди ниско в корема и щеше да се надигне. Тя щеше да я накара да се надигне.

— Само толкова ли? Сериозно? О... не. — Тя чу крясъка на сокола над главата си и този път тя се усмихна. — Идват и другите.

— Заради теб ще загинат. Кръвта им ще опетни ръцете ти. Виж. Погледни. Разбери го.

Тя погледна към ръцете си и кръвта, която ги бе обагрила и капеше в локвичка на земята. Видът на кръвта, топлината я изпълниха със страх, който я прониза като остър нож дълбоко в корема, в сърцето.

Но когато вдигна очи, Кеван го нямаше. А Бойл яздеше като бесен върху Аластар по черния път.

— Добре съм — извика тя, но гласът й звучеше кухо, а коленете й се подкосяваха. — Всичко е наред.

Кучето се втурна и застана до нея, докато Бойл скачаше от гърба на Аластар.

— Какво стана?

Когато понечи да хване ръцете ѝ, тя инстинктивно ги дръпна назад. После видя, едновременно шокирана и облекчена, че са чисти.

— Той беше тук, но вече го няма. — Облегна се на коня, както за да го успокои, така и заради опората. Соколът кацна толкова леко и уверено върху седлото на Аластар, както би кацнал и върху клон на някое дърво. А Кател седеше тихо до краката ѝ.

Всички са тук, помисли си тя. Конят, соколът, кучето.

И Бойл.

— Как се озова тук?

— Тъкмо бях оседлал Аластар, за да го доведа насам, когато той нададе боен рев и се втурна като стрела към оградата. Едва успях да скоча на гърба му, преди да я прескочи. Дай да те видя. — Той я сграбчи, завъртя я. — Не си ранена, нали? Сигурна ли си?

— Не. Имам предвид, да, сигурна съм. Аластар ме чу. — Сложи длан върху шията на коня. — Всички са ме чули — прошепна тя, докато соколът се взираше в нея, а опашката на Кател тупна леко земята. А братовчедите ѝ се появиха в камиона на Конър, който спря със свистене на гуми и вдигна пушилка от чакъл и пясък. — Те... — Спря наскре думата, когато видя пикапа на Фин, както и на Мийра да пристигат с бясна скорост. — Всички са ме чули. Той не е могъл да го спре. Не е могъл да блокира ставащото.

— Какво, по дяволите, стана? — настоя да разбере Бойл.

— Ще ти кажа. На всички ще кажа — обърна се тя към групичката. — Но трябва да проверим как са конете. Не ги е наранил. Щях да знам иначе. Но са уплашени.

Тя поведе Аластар, изпитваше нужда да е близо до нея, когато се върне вътре в конюшната.

Щяха да пречистят манежа, мислено си отбеляза тя. Брана щеше да се погрижи.

Успокои конете един по един и така успокои и себе си. Когато работниците се появиха и се заеха с ежедневните си задачи, тя отиде при останалите, събрани в малкия офис на Бойл, и разказа случилото се.

— Има някаква сексуалност на много първично ниво — добави тя. — Използва я като оръжие. Силна е и те притегля. Но по-важното е, че този път беше по-силен. Може би някак е успял да събере сили. Не знам отговора, но знам, че когато се блъсна в щита, го пропука. Нямахме да го задържи.

— Затова си го премахнала и си го запратила право през вратата. Хитро — отбеляза Фин.

— И той така каза. Точно преди да ми обещае да пощади всички ни, ако му дам силата си.

— Той е лъжец — напомни й Брана.

— Знам. Знам. Но кръвта по ръцете ми. — Борейки се с нов пристъп на паника, тя стисна здраво длани. — Изглеждаше съвсем истинска и усещах, че е вашата. Той знае, че все още съм слабото звено във веригата.

— Той греши, както и ти, ако вярваш в това. — Поради липсата на пространство Бойл не можеше да крачи напред-назад, за да излее гнева си, затова само стисна юмруци в джобовете си. — В теб няма никаква слабост.

— Искаше да ме изплаши и да ме изкуши. Успя и в двете.

— И какво направи ти?

Тя кимна.

— Иска ми се да вярвам, че бих продължила да му устоявам, даже и ако всички вие не бяхте се появили толкова бързо. Но въпросът е, че все още съм неговата мишена. Смята, че ако вземе моята сила, ще успее да вземе и останалото.

— Ще използваме точно това. Ще го използваме — повтори Фин, преди Бойл да възрази. — Съвсем лека промяна в плана и той ще реши, че тя е уязвима, ще сметне, че е точното време и място да я нападне и да приключи с нея.

— Не е толкова просто — подхвана Брана.

— Откога малко усложнения са пречка за теб?

— По-опасно е — добави Конър.

— Щом сме се захванали, да го направим. — Мийра сви рамене. — Днешната случка само показва, че Айона дори не може да дойде на работа в безопасност. Защо да живее по този начин? Или пък който и да е от нас?

— Следващия път може да нарани конете — обади се Айона. — За да ме нарани и разсее. Няма да го допусна. Не бих могла да го преживея. Какви са леките промени?

— Мисли да те пратим сама утре до руините.

Айона се загледа в Бойл и видя гнева в очите му.

— Аз ще съм примамка. Но такава, която знае какво става и има сила. И много здрав кръг.

Преди Бойл да изругае гласно, Брана постави длан върху ръката му.

— Тя никога не е сама и няма да остане сама. Имаш думата ми, както и на всички тук.

Разтри леко ръката му, после се замисли.

— Може да се направи. Мисля, че може да се получи добре.

— Ще поработиш ли с мен върху това днес?

Брана погледна Фин и отново поведе вътрешната си борба.

— Ще го направя заради Айона. Заради кръга.

— Да започваме. Не оставай сама — добави Фин и погали с пръст бузата на Айона. — В този ден стой близо до другите, ще го направиш ли, малка сестричке?

— Дадено.

Бойл я замени с друг водач за предвидените разходки за деня — което никак не ѝ хареса — и я натовари със задачи в конюшната.

Трябваше да чисти, сресва, да храни конете, да поправя такъми и да лъска ботуши.

И денят се точеше бавно.

После яхна Аластар, за да отиде до голямата конюшня — с Бойл върху гърба на Спъд до нея — и да поеме урока, който бе предвиден за края на работния ѝ ден.

По това време на другия ден, мислеше си тя, щеше да е заета с последните приготовления. И щеше да направи следващите стъпки по пътя, начертан от съдбата.

— Ще спечелим битката — каза тя на Бойл.

— Самонадеяността е глупаво нещо.

— Не е самонадеяност — не точно. — Спомни си думите на Конър и усещането, което бяха споделили в кухнята сутринта. — Това е вяра, а вярата е нещо силно и позитивно.

— Не ми харесва да си на върха на копието в тази история.

— Не съм го планирала по този начин, но понеже се озовах точно там, сега той ще бъде самонадеян и глупав. Помисли за това.

— Мисля, както и за много други неща.

Стигнаха до конюшната и той скочи от коня, после я изчака и тя да слезе.

— Искам да ти покажа нещо.

Тръгна навътре. Преди един от работниците да заговори, Бойл вдигна ръка, направи жест с вдигнат палец и го прати навън. После я поведе към стаята с такъмките, където миришеше на кожа и масло.

— Това е.

Тя проследи жеста му и тихичко измърка от удоволствие, когато забеляза лъскавото седло на поставката.

— Ново е, нали? — Приблужи се до него и прокара длан по извивката му, по гладката черна кожа. — Красива изработка, а виж само как блестят стремената! Направено е на ръка, нали? Това е...

— Твое е.

— Какво? Мое ли?

— Направено е за теб специално и за Аластар. За двама ви.

— Но...

— Ами, нямаше как да знам, че другите са решили да ти купим кола, затова го бях предвидил за рождения ти ден.

Ако ѝ бе поднесъл пиратско ковчеже със злато и скъпоценности, нямаше да е по-слисана.

— Ти... направил си го за мен, за рождения ми ден?

Веждите му се сключиха и погледът му стана мрачен.

— Ездачка с твоите способности трябва да си има собствено седло, при това хубаво.

Тя не каза нищо и той вдигна седлото, обърна го.

— Виж, написано е твоето име.

Нежно погали с пръсти името си. Само Айона, помисли си тя. Само собственото ѝ име и до него знакът на огъня — името на Аластар, и келтският символ на триединството срещу него.

— Познавам един майстор — продължи Бойл, смутен от продължителното ѝ мълчание. — Работи с кожа и... ами, да, стори ми се подходящо.

— Красиво е. Това е най-красивият подарък.

— Продала си своето.

— Да. — Тогава вдигна очи и само го погледна. — За да дойда тук.

— Затова... сега си имаш ново. И ако ще правим нещо утре, редно е да бъдеш с него. Двамата с Аластар трябва да сте с него. — Понечи отново да го обърне и остави върху стойката.

Айона сложи длан върху ръката му.

— Не е просто едно ново седло. За мен е много повече. — Надигна се на пръсти и леко погали с устни едната му буза, после другата, а след това лекичко докосна устните му. — Благодаря ти.

— Няма защо, честит рожден ден на патерици. Сега имам да свърша разни неща. Фин ще те наглежда, понеже ми каза, че двамата с Брана са приключили за днес.

— Добре. Благодаря ти, Бойл.

— Вече го каза.

Остави го да си тръгне. Трябваше да се приготви за урока. И да вземе важно решение.

Отиде при Фин, когато ученичката ѝ си тръгна. Въздъхна тихичко.

— Днес не бях най-добрият треньор.

— Обзалагам се, че тя е на друго мнение. А дори и да си била малко разсеяна днес, имаш основателна причина.

— Вероятно. — Погледна към апартамента над гаража. — А вие с Брана?

— Направихме каквото бяхме решили, без излишни драми. Което си е постижение. Ще те върна до конюшните, ако искаш да си вземеш колата, после ще те изпратя до дома — за да сме спокойни всички.

— О, благодаря, но... искам да... трябва да го направя. Да говоря с Бойл. За нещо важно. Той ще ме изпрати до дома, мисля.

— Добре тогава. — Фин само се усмихна, вместо да даде воля на смеха, напирал в гърдите му, и пое юздите на Аластар. — Аз ще се погрижа за този красавец тук.

— Не е нужно...

— Ще ми бъде приятно. И бих казал, че двамата с него също имаме да обсъдим някои неща.

— Ти си говориш с него, както и с другите коне. Както го правя аз.

— Да, вярно е.

— И със соколите — с твоя, с този на Конър, с другите. С Кател, кучето ни. Дори с Бъгс. С всички.

Фин леко сви рамене, половинчат жест, който бе едновременно стилизиран и леко тъжен.

— Всички са мои, но никой не е само за мен. Аз нямам водач, както ти си имаш. Нямам толкова силна връзка. Но двамата, хм, се разбираме. Хайде, върви сега, иди да кажеш каквото имаш за казване на Бойл.

— Утре...

— Ще грейнеш по-ярко, отколкото някога си блестяла. — За миг хвана лицето ѝ с длан, тупна лекичко с пръст брадичката ѝ. — Вярвам в това. Иди да видиш Бойл. Ще бъда наблизо, ако ти потрябвам.

Тя направи две крачки, обърна се.

— Тя те обича.

Фин погали врата на коня.

— Знам.

— По-трудно е, нали, когато знаеш, че някой те обича, но не може да приеме любовта?

— Така е. Най-трудното нещо на света.

Айона кимна и се отдалечи, после изкачи стъпалата към жилището на Бойл. Изпъна рамене, почука.

Когато той отвори вратата, усмивката бе на лицето ѝ.

— Здравей. Може ли да поговорим за минутка?

— Разбира се. Случило ли се е нещо?

— Не. Може би. Зависи. Трябва да... — Затвори очи, протегна ръце встрани, с дланите навън.

Бойл забеляза леко сияние, долови съвсем лека промяна в светлината, във въздуха.

— Той ме наблюдава специално — поясни Айона. — И може да намери начин да чуе, да подслуша, дори да види, докато сме вътре. Не искам да чуе за какво ще си говорим.

— Добре. Хм, искаш ли чай? Или бира?

— Всъщност бих искала глътка уиски.

— Лесна работа. — Отиде до един шкаф и извади бутилка, както и две ниски чаши. — Заради утрешния ден.

— В известен смисъл. Говорех напълно сериозно сутринта. Вярвам, че ще спечелим. Трябва да спечелим, така е отсъдено. И знам какво е усещането да имаш кръв по ръцете си. Знам или вярвам, че доброто, светлината побеждава злото, мрака. Но не и без да плати за това. А понякога цената е твърде висока.

— Ако не се страхуваше в този момент, би била глупачка.

Тя пое предложената ѝ чаша.

— Не съм глупачка — каза тя и изпи уискито на една глътка. — Не знаем какво ще се случи утре или каква ще се окаже цената. Мисля, че е важно тази нощ да вземем доброто, което имаме, светлината, която е в нас, и здраво да се вкопчим в тях. Искам да бъда с теб тази нощ.

Той внимателно направи крачка назад.

— Айона.

— Искам много, предвид молбата ми за точно обратното не толкова отдавна. Даде ми дума и я спази. Сега те моля да ми дадеш тази нощ. Искам да бъда докосвана, да бъда прегръщана, да чувствам, преди да дойде утрешният ден. Имам нужда от теб тази нощ. Надявам се, че и ти се нуждаеш от мен.

— Никога не съм преставал да желая да те докосвам. — Остави уискито си настрана. — Никога не съм преставал да желая да бъда с теб.

— И двамата ще имаме тази нощ, независимо какво ще дойде после. Мисля, че ще бъдем по-силни след нея. Няма да е нарушаване на дадената дума, след като аз те моля да я престъпиш. Ще ме заведеш ли в леглото си? Ще ми позволиш ли да остана до сутринта?

Имаше толкова много неща, които искаше да каже, копнееше да ѝ каже. Но дали щеше да му повярва, дори и с цялата грейнала вяра в нея, ако ѝ ги кажеше точно тук и сега?

Думите можеха да почакаат, каза си той, до утрото след най-дългия ден. Тогава и тя щеше да повярва в онова, което той бе разбрал.

Вместо да приказва, той просто се приближи до нея. Макар да усещаше ръцете си едри и тромави, нежно обхвана с тях лицето ѝ, после сведе уста към нея.

Тя се притисна към него, прегърна го и устните ѝ го опариха.

— Слава богу! Слава богу, че не ме отпрати. Аз...

— Замълчи — измърмори той и я целуна нежно, много нежно, сякаш докосваше току-що отворила се пъпка.

Имаха време чак до сутринта, каза си наум. Толкова дълги часове и само това отредено време. Щеше да постъпи както никога не бе предполагал. Щеше да се наслади на всяка минута и да я превърне в скъпоценен миг. Да ѝ покаже по всякакъв начин, че тя е безценна за него.

— Ела с мен. — Хвана я за ръка и я поведе към спалнята. После отиде и дръпна щорите на прозорците. Стаята потъна в сенки и сумрак. — Само минутка — помоли той и я остави сама.

Имаше свещи. За спешни случаи, а не за романтична атмосфера, но свещта си е свещ, нали?

Може и да не бе романтик по душа, но разбираше от романтика.

Изрови отнякъде три свещи, донесе ги и ги разположи в спалнята. Тогава се сети за кибрит. Потупа джобовете си.

— Само да намеря кибрит и ще...

Тя само протегна пръст и махна лекичко, при което свещите пламнаха.

— Или пък можем и така.

— Не съм сигурна какво точно правим, но леко ме притесняваш.

— Чудесно. — Отново се приближи до нея и прокара длани по ръцете ѝ — от рамото до китката и обратно. — Нямам нищо против. Искам да усетя как потръпваш — прошепна той, разкопчавайки копчетата на ризата ѝ. — Искам да се вирам в очите ти и да видя как не можеш да се сдържаш повече. Как независимо дали си притеснена, или не, искаш да продължавам да те докосвам.

— Искам. — Вдигна ръце и успя да разкопчае едно копче на ризата му, преди той да я спре.

— Искам да приемеш онова, което ще ти дам тази нощ. Просто го приеми и ме остави да ти давам. Липсваше ми тялото ти — продължи той и смъкна ризата от раменете ѝ. — Усещането за кожата ти под дланите ми.

Описа с палец зърната на гърдите ѝ, после нежно ги погали с пръсти и отново, докато не усети как отново потръпва.

Ръцете му бяха навсякъде по тялото ѝ, превзе устата ѝ със своята — и всичко бе много бавно, леко замечтано, дори и глухото биене на сърцето ѝ под ръцете му.

— Вземи това, което ти давам. — Отведе я заднешком до леглото с нежни ласки, внимателни движения, полека я сложи да легне назад. Загледа се в нея под светлината на свещите, докато сваляше ботушите ѝ и ги оставяше на пода.

— Ела, легни до мен.

— О, ще легна. После.

Разкопча джинсите ѝ, свали ципа. Бавно последва движението му с устни.

Какво правеше той с нея? Улови се, че в един миг здраво стиска покривката на леглото, а в следващия се отпуска напълно, сякаш е без кости. Разсъбличаше я толкова бавно — сантиметър по сантиметър, мъчително бавно. И все пак удоволствието бе разточително, като угощение с екзотични деликатеси. Огънят я разпалваше. Насладата я оставяше безпомощна и ръцете ѝ сякаш тежаха прекалено много, за да ги вдигне.

Не усещаше друго освен докосването на ръцете му, на устните, звука на гласа му, уханието му. Само него. Единствено него и него.

Веднъж, втори, трети път я довеждаше разтреперена до предела, задържаше я там готова, отчаяно копнееща за края, само за да я върне полека обратно, докато дъхът ѝ пресекне от копнеж, от неизказаното желание за следващия връх.

И тогава с устни, език и безмилостно търпеливи ръце той я отведе отвъд ръба.

Не беше като скок от ръба, а по-скоро едно бездиханно и безкрайно пропадане във вихъра на усещанията и сетивата. И светът се завъртя безумно.

— О, господи. Господи. Моля те.

— За какво ме молиш?

— Не спирай.

Устните му бяха върху гърдите ѝ, върху корема, бедрата. После езикът му се плъзна по кожата ѝ и по-навътре, докато не усети как отново пропада в пропастта и безумно желае следващото изкачване към върха.

Не бе осъзнавал, че иска да я види така безпомощна, нито какво ще почувства като знае, че той е причината за това. Но да я види грейнала — тя едва ли съзнаваше, че блещука като някоя от свещите — да усети как тялото ѝ се надига, за да приеме онова, което той ѝ

даваше, да почувства как отново пропада, вкопчила се в насладата... Това бе повече от всичко, което някога бе познал, повече от всичко, което си бе представял.

И желанието му за нея изпълни всяка негова частица — съзнание, тяло и дух.

— Погледни ме сега, Айона. Ще ме погледнеш ли сега?

Тя отвори очи и се взря в неговите под светлината на свещите. Не виждаше нищо друго.

— С теб съм — каза той, докато потъваше в нея. — С теб съм.

Двамата отново се изкачиха до върха, съединили погледи и тела. Изкачиха се толкова високо, че ѝ се стори, че въздухът е разреден. И когато в очите ѝ блеснаха сълзи, двамата полетяха заедно.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Днес, мислеше си Бойл, докато пиеше зверски силното кафе, застанал до прозореца в кухнята.

Не можеше да спре събитията, нито нея. А и дълбоко в себе си усещаше и дори приемаше, че и той, и тя, всички те се бяха подготвяли за този ден през целия си живот.

Беше му много трудно, винаги тежко бе приемал с какво могат да се сблъскат един ден най-близките му приятели — не някой ден, днес — а с Айона в картинката, всичко бе още по-трудно.

Щеше да направи всичко по силите си, за да ѝ помогне да оцелее в този ден, да помогне на нея и останалите да приключат с това.

А после?

След като свърши този ден, щеше да има още много работа за вършене, стига да можеше да измисли откъде да започне.

А и как би могъл изобщо да реши нещо, след като денят щеше да е изпълнен с магия и насилие, с битки и съдбоносни знамения? И най-вероятно със смърт и нов живот.

Животът му със сигурност би бил много по-лесен, помисли си той, ако тя не се бе появила в него.

И тогава я усети, обърна се и я видя, застанала на вратата към спалнята, с късата ѝ коса, оброчваща като ореол главата, все още мокра от душа, а очите ѝ — потънали унесени и леко сънени, преди да е изпила кафето си.

И без капчица съмнение осъзна, че не иска животът му да е по-лесен.

— Да поговорим ли? — попита тя.

— Вероятно трябва, но е странен ден за подобни разговори.

— Така е, да. По-добре по-късно.

Той кимна.

— След това, да. Има много неща за казване след днешния ден.
— *Направи нещо, сопна се той мислено. Размърдай се.* — Искаш ли кафе?

— Разбира се. — Но не помръдна, за да си налее сама, както го бе правила преди.

Той беше виновен за това, знаеше го, беше я накарал да се чувства отново гостенка в дома му. Думите напиреха да бъдат изречени, но той ги преглътна и щеше да ги задържи, докато този дълъг и странен ден не свършеше.

Затова просто взе една чаша и й наля кафе.

— Благодаря. Ще слеза долу и ще прекарам още малко време с Аластар. Имаш ли нещо против да го яздя на връщане към къщи днес и да остане там, докато стане време?

— Не, нямам. Той е твой все пак. Ще яздя с теб.

— Всъщност мисля, че Фин ще дойде с мен. Двамата с Брана трябва да доизгледят някои подробности около заклинанията заедно с Конър и мен.

— Добре, но недей да яздиш сама. — Внимателно докосна с ръка рамото ѝ. — Страхуваш ли се?

— Не. Не се страхувам. Очаквах, че ще съм превъзбудена, кипяща от енергия и с известна доза страх в цялата тази комбинация. Но не съм и не знам защо е така. Чувствам се направо неуместно спокойна. Днес е денят, за който работих, тренирах, учих толкова много. И това е било предопределено, предполагам, че така може да се опише, в нощта, когато Сърха е пожертвала себе си.

— Ще довършим започнатото от нея. А после...

Понеже той не продължи, тя само отпи от кафето си.

— А после — продължи тя, — ще работим усърдно, ще водим добър живот. И това е достатъчно за всички.

— Работата и животът ти са тук.

— Да. — В това поне нямаше съмнение. — Мястото ми е тук.

— Ще приготвя закуска.

— Благодаря, но май е по-добре да съм малко гладна и... лека засега. Ще остана с Аластар, докато стане време да се прибера у дома.

— Остави едва докоснатото си кафе настрана. — Нуждаех се от теб тази нощ и ти беше с мен. Няма да го забравя. — Отиде бързо до вратата. — Ще се видим час преди изгрева на луната.

Прекрачи прага навън и го остави замислен за нея.

Внимателно сресваше Аластар, четкаше козината му, докато не заблестя като сребро. Остана все така спокойна, докато сресваше всяко косъмче в гривата и опашката му.

Днес той щеше да е боен кон и тя вярваше, че и той също се е подготвял за този ден през целия си живот.

— Няма да се провалим. — Заобиколи и застана до главата му, сложи длани от двете страни на лицето му и се загледа в дълбоките му и тъмни очи. — Няма да се провалим — повтори тя. — Ще се пазим един друг и ще сторим каквото е предопределено.

Избра подложка за седлото — червена за битката, като кръвта — после взе седлото, което Бойл ѝ бе подарил.

Усети удоволствието на Аластар, гордостта му, когато сложи седлото на гърба му. И почувства смелостта му, почерпи от нея за себе си.

— В един подарък има магия, а този ни беше даден и на двамата. Мислил е за нас, когато е поръчал изработката му, затова магията е по-силна. И освен това носи имената ни.

Реши да вплете заклинания в плитки на гривата му. Когато се приберат у дома, щеше да избере талисмани за сила, за смелост и за защита. И щеше да носи същите и върху себе си, под пуловера, изплетен от баба ѝ. Още един подарък.

— Време е да вървим.

Позволи си за миг да се запита дали някога пак ще се озове в това отделение, после пропъди съмненията надалеч и поведе коня си.

Завари Фин да я чака навън заедно с оседлан лъскав черен кон, който той наричаше Бару.

— Отдавна ли ме чакаш?

— Не. Имаме време. Брана най-вероятно още се опитва да си събере ума и бездруго. Виждам, че Бойл ти е дал седлото.

— Прекрасно е. Ти си знаел?

— Когато живееш и работиш толкова време с някого, трудно се пазят тайни. — Фин сплете пръсти в кошничка, за да ѝ помогне да се качи на коня. — Страхотна картинка сте двамата — отбеляза той, когато тя яхна Аластар.

— Готови сме за предстоящото.

— Личи си. — Той се качи на Бару и се завъртя, така че двамата да тръгнат заедно по тесния път.

Вътре в ателието, затворено, залостено и защитено със заклинание в този ден, Айона изслуша плана — стъпка по стъпка — чак до заклинанието, което тя самата трябваше да направи, думите, които трябваше да изрече, и действията, които трябваше да извърши.

— Мълчиш — отбеляза Фин. — Нямах ли въпроси?

— Отговорите са в земята на Сърха. Готова съм да ида там и да направя каквото се очаква от мен.

— Заклинанието е сложно — подхвана Брана. — Всяка частица трябва да е на мястото си.

— Ще се справя. Както каза, няма да съм сама. Вие ще сте там, както и Бойл и Мийра. Ако успея да го направя сама, той няма да го знае, няма да ви види. Което е предимство за нас. И тогава се появявате вие оттук, тук и тук — продължи тя, посочвайки на картата, която Брана бе начертала. — Това ще отвлече вниманието му, ще го извади от равновесие и ще отклони фокуса от мен. Всички, които не са вещици, стоят в кръга, както и Фин. Ще имат нужда от теб, за да задържат здрав защитния кръг — побърза да каже Айона, забелязала гнева в очите на Фин. — Както и ние. Ще ни е нужно това време, в което той ще се опитва да се добере до трима ви, за да можем ние тримата да го довършим. Да приключим с него.

— Адски си спокойна — отбеляза Конър.

— Вярно. Странно е. Но защо да се тревожим, след като е предопределено, нали? Въпреки това би трябвало да съм ужасно изнервена, но се чувствам просто... добре. Може би нервността ще дойде, след като всичко свърши. Тогава сигурно ще се разбъбря като някоя идиотка, докато накрая ви се прииска да ме приспите, че да млъкна. Но точно сега съм готова.

— Щом си толкова готова, кажи ми всички стъпки от самото начало — нареди ѝ Брана.

— Добре. Събираме се тук един час преди изгрева на луната.

Айона мислено правеше всяка стъпка, докато говореше, представяше си всяко движение, всяка дума.

— И когато Кеван се превърне в пепел — завърши тя, — ще извършим последния ритуал и ще осветим земята. После е ред на танца на радостта и безплатните напитки.

Айона забеляза изражението на братовчедка си и посегна да я хване за ръка.

— Приемам всичко много сериозно. Знам какво трябва да правя. Съсредоточена съм. Имам вяра във всички вас. Сега ти трябва да ми се довериш.

— Бих искала още малко време, това е.

— Времето свърши. — За да потвърди думите си, Айона се изправи. — Искам да се преоблека, да взема всичко необходимо от стаята си. Ще бъда готова.

Когато тя излезе, Конър също стана.

— Бих искал и аз да съм толкова спокоен точно сега, но ще трябва да се примиря с прилива на енергия. Ще ида да видя как са соколите, твоите и моите, Фин, както и конете.

Вратата се затвори зад гърба му и Брана стана да сложи чайника на котлона. Макар да се съмняваше, че и цяла вана с чай няма да притъпи безпокойствието ѝ.

— Смяташ, че искаме прекалено много от нея.

— Не мога да съм сигурна и точно това ме тревожи. — Измъчваше се от тази тревога денем и нощем. — Ако се опитам да видя и той долови дори искрица, всичко ще бъде изгубено. Затова не смея да погледна. Не ми харесва, че се налага да оставя началото на всичко в ръцете ѝ, макар и да знам, че е правилното решение.

— Тя поиска доверието ни. Ще ѝ го дадем.

— Не мислиш ли, че е прекалено много за нея?

— Не мога да съм сигурен — повтори той думите ѝ — и това ме тревожи.

Тя се зае да приготви чай за двамата.

— Харесваш я и си загрижен за нея.

— Така е, да. Заради самата нея, защото е очарователна и пълна със светлина, и има толкова... чисто сърце. А освен това приятелят ми я обича, макар и да направи голяма грешка.

— Наистина сбърка. И все пак тя отиде при него снощи.

— Тя прощава по-лесно от някои хора. — Фин стана и отиде до нея, застана близо. — Има неизказани неща помежду ни, Брана. Думи, които са премълчани. Ще ми простиш ли най-накрая, след като всичко приключи?

— Не мога да мисля за това сега. Правя каквото съм длъжна. Мислиш ли, че ми е лесно да бъда с теб, да работим заедно, да те виждам ден след ден?

— Би могло да бъде. Всичко това някога те правеше щастлива.

— Някога бяхме деца.

— Онова, което беше помежду ни, което бяхме един за друг, не беше детинска игра.

— Искаш прекалено много. — Караше я да си спомни прекалено ясно чистата радост на любовта. — Молиш ме за повече, отколкото мога да ти дам.

— Няма да те моля. Приключих с молбите. Ти не търсиш щастието, дори не искаш да го погледнеш.

— Може би не искам.

— Тогава какво?

— Удовлетворение. Мисля, че това ми е достатъчно.

— Някога искаше много повече от „достатъчно“. Преследваше щастието.

Знаеше, че е така. Безразсъдно преследване.

— И желанието, и преследването му ми донесоха повече болка, отколкото мога да понеса дори и сега. Остави това, Финбар, защото само ни носи още болка. Имаме важна работа тази вечер. Няма друго освен това.

— Никога няма да постигнеш всичко, на което си способна, ако вярваш в това. И това ме натъжава.

Той се отдръпна и излезе навън. Точно това ѝ бе нужно, каза си Брана.

Не беше прав, мислено продължаваше спора тя. Никога нямаше да постигне всичко, на което бе способна, никога нямаше да бъде напълно свободна, докато го обичаше.

И това беше нейната мъка.

Един час преди луната да изгрее, се събраха. Брана запали ритуалните свещи, хвърли в огъня стрити на прах кристали и пламъците се издигнаха бледи и ясносини.

Взе една сребърна купа, която бе наследила, и пристъпи в кръга, който бяха оформили.

— От това ще прием, една чаша за шестима, предавана от ръка на ръка и уста на уста, за да запечатаме с вино единството си. Шест сърца, шест умове в едно събрани са тази нощ, когато се подготвяме да водим битка. Един отпива, после всички и всеки потвърждава, че ще отговори на зова.

Чашата мина от ръка в ръка и обиколи всички три пъти, преди Брана да я остави в центъра на кръга.

— Сила на светлината, ярка и блестяща, благослови ни в тази нощ, заслони ни от неговия взор.

В чашата блесна светлина, грейнала като бял пламък.

— Сега очите му са слепи, докато не премахна заклинанието аз. Нито нечие сърце, нито ум и тяло, не ще ги види той. Както речено е, тъй да бъде.

Тя свали надолу вдигнатите си ръце.

— Докато тя гори, ние сме сенки. Само ти, Айона, след като счупиш това шишенце, чакай — добави тя, притискайки го в ръцете й.

— Чакай, докато се озовеш върху земята на Сърха.

— Ще чакам. Не се тревожи. — Тя пхна шишенцето в джоба си. — Намери го — каза тя на Фин.

— Така и ще направя. Ще го потърся, намеря и примамя тук.

Той взе един кристал, кръгъл като топка, прозрачен като вода, от джоба си и го обхвана с длан.

Заговори на староирландски и кълбото започна да свети, вдигна се на сантиметър над ръката му. И се завъртя бавно, после по-бързо и още по-бързо, докато очертанията му се размазаха от скоростта.

— Той търси, кръв — кръвта, белег — белега — тихо обясни Брана на братовчедка си. — Използва това, което е, което двамата споделят, за да види, да пробуди. Той...

Очите на Фин блеснаха и засветиха с неземна светлина също като кристалното кълбо.

— Не толкова дълбоко! Той не бива...

Конър улови ръката на Брана, преди тя да се втурне напред.

— Той знае какво прави.

Но само за миг нещо тъмно се появи зад светлината в очите на Фин. После изчезна.

— Намерих го. — С непроницаемо изражение на лицето Фин сви пръсти около кристала. — Ще дойде.

— Къде е той? — попита Бойл.

— Не е далеч. Показах му твоята миризма — каза той на Айона.
— Ще я последва и ще те проследи.

— И аз ще го заведа където искаме да бъде.

— Ние сме с теб. — Мийра сграбчи Айона за раменете. — Всеки от нас.

— Знам. — Постара се да диша бавно, да запази спокойствие. — Вярвам.

Докосна с върха на пръстите си дръжката на меча, окачен на колана ѝ, погледна всички в кръга и си помисли, че е истинско чудо да бъде заедно с тях, да изпитва чувствата, които бяха в сърцето ѝ, и да има такава цел в живота си.

— Няма да ви разочаровам — каза тя и тръгна към вратата.

— По дяволите. — С две крачки Бойл я настигна, завъртя я обратно и пристисна устни в нейните с цялата сила на чувствата, които кипяха в него. — Вземи и това със себе си — нареди ѝ той и я пусна.

— Ще го взема. — И тя се усмихна, преди да излезе в меката светлина на най-дългия ден в годината.

Аластар я чакаше и започна да рие с копито, когато тя се приближи.

Да, каза си тя, и двамата с теб сме готови.

Сграбчи гривата му, метна се на седлото. За миг стисна здраво амулета си и усети от него да пулсира топлина.

Готови сме, помисли си отново и остави Аластар да води.

По-бързо беше по-добре. Другите щяха да дойдат колкото могат по-бързо, но колкото по-скоро тя стигнеше определеното място, толкова по-малко време щеше да има Кеван да крои планове, да си задава въпроси и замисля коварни трикове.

Вятърът свистеше край ушите ѝ. Земята потрепери. И двамата полетяха.

Когато стигнаха до поваленото дърво, до стената от оплетени лози, тя измъкна меча си.

— Аз съм Айона. Аз съм Тъмната вещица. От нейната кръв съм. Една от тримата и това е мое право.

Замахна с меча. Зелените лози се свлякоха на земята с трясъка на счупено стъкло и тя премина отвъд.

Също като в съня ѝ онази нощ в „Ашфорд“, помисли си тя. Яздеше сама през гъстата гора и въздухът бе неестествено скован, а светлината някак мътна, макар слънцето да грееше отгоре.

Видя отпред руините на колибата, покрити с лози и храсталак, сякаш израснали направо от гората. Насочи коня натам и към камъка с името на Сърха.

Сега кожата ѝ направо вибрираше. Не от нерви, осъзна тя, а от силата. Енергия. Аластар потръпваше под нея и изцвили тържествуващо.

— Да, били сме тук и преди. Домът на нашите предци. Мястото, където е родена силата ни.

Тя слезе от седлото и завърза юздите на него, уверена, че Аластар ще остане до нея, наблизо.

Извади шишенцето от джоба си, смачка го с ботуша си.

И сложи началото.

От торбата, която бе закрепил за седлото, извади най-напред цветята — обикновени горски теменужки, после и малка стъкленица с кървавочервено вино.

— За майката на майка ми и нейната, и всички, които са живели и починали, които са носили дарбата с радост и мъка, чак до Тийгън, която е моя, и Тъмната вещица, която я е родила.

Остави цветята до камъка, изля вино върху земята в памет на починалите.

Изговаряйки само наум думите на заклинанието, черпейки сила дълбоко вътре в себе си, тя извади четирите бели свещи от торбата и ги сложи на земята в четирите посоки на компаса. След това кристалите — между всяка от тях.

Докато ги поставяше на място, Аластар нададе предупредително пръхтене. Видя как пипалата на мъглата плъзват по земята.

Ние сме с теб. — Гласът на Конър прозвуча в главата ѝ. — *Завърши кръга.*

Измъкна камата си и посочи на север. Пламъче проблесна над първата свещ.

— Мислиш, че това ще ме спре? — Кеван заговори с развеселен глас. — Идваш тук, където владее аз, и си играеш с твоята нещастна бяла магия.

— Ти не владееш тук.

Втората свещ също пламна.

— Виж. — Той вдигна високо ръце. Камъкът върху шията му грейна със светлина, която едновременно бе тъмна и ослепителна. — Разбери.

Нещо се промени. Земята се наклони под краката ѝ, докато се мъчеше да завърши ритуала. Въздухът се завихри и завъртя, докато и главата ѝ не се понесе във вихъра. Третата свещ пламна, но тя падна на колене, борейки се с ужасяващото усещане, че пада от висока скала.

Лозите се отдръпнаха от руините. Стените започнаха да се издигат камък по камък.

Спусна се нощ, сякаш падна черна завеса.

— Моят свят. Моето време. — Сенките сякаш се вдигнаха от него. Камъкът пулсираше като тъмно сърце върху неговото. — И тук ти си моя.

— Не съм. — Мъчително бавно се изправи на крака и постави длан върху хълбока на Аластар, когато той се вдигна на задни крака. — Аз съм на Сърха.

— Тя искаше да ме унищожи, но намери края си. Тя е тази, която спи в мрака. Аз живея в него. Дай ми онова, което имаш, което ти тежи и изисква толкова много от теб, което ти отнема толкова много. Дай ми силата, която толкова малко ти подобава. Или сам ще я взема и душата ти с нея.

Тя запали и последната свещ. Ако можеха да дойдат, щяха да го направят, помисли си Айона. Но сега не можеше да ги чуе заради бученето в ушите си, нито да ги усети заради вонящата мъгла наоколо.

Никакво отстъпление, каза си тя. И никакво предаване.

Извади от ножницата меча си.

— Искаш ли я? Ела си я вземи.

Той се разсмя и искреното удоволствие върху лицето му му придаде ужасяваща красота.

— Един меч не може да ме спре.

— Знаем, че кървиш, така че ела да видим. — Тя зареди меча си със силата и той направо пламна. — И се обзалагам, че ще изгориш.

Той замахна с ръка и от няколко крачки разстояние я блъсна и повали на земята. Останала без дъх, тя се опита да стане на крака. Аластар отново се надигна на задни копита и изрева яростно, докато риташе с предните си крака.

Видя как по лицето на Кеван се изписа болка и шок. После той се прегърби, падна на ръце и колене и се превърна във вълка.

Хвърли се върху Аластар и раздра с нокти хълбока му.

— Не! — Като светкавица Айона скочи на крака и атакува.

Мечът ѝ изсвистя във въздуха, но вълкът се втурна настрана, после се блъсна в нея със сила, която я зашемети и събори по гръб, а мечът ѝ излетя встрани.

Вълкът застана над нея и затрака с челюсти. И отново се преобрази в човек.

— Ще го изгоря до пепел — предупреди я Кеван. — Дръж го настрана, иначе ще го подпаля.

— Спри! Аластар, спри!

Тя почувства яростта му, макар да ѝ се подчини. И усети как амулетът ѝ вибрира между нейното тяло и Кеван.

Погледът му се сведе към него, устните му се разтеглиха в гневна гримаса.

После отново се усмихна ужасяващо и се вторачи в очите ѝ.

— Сърха ме предаде с целувка. Ще взема това, което е в теб, по същия начин.

— Няма да ти го дам.

— О, ще го дадеш.

Болката избухна в нея неопикуема. Изкрепя, неспособна да се въздържи. Навсякъде виждаше червено, сякаш светът бе пламнал. Чу виковете на Аластар да се сливат с нейните. Нареди му мислено да бяга, да бяга. Ако не можеше да спаси себе си, молеше се поне да спаси него.

Въпреки всичко никога нямаше да се предаде. Нямаше да предаде светлината си на мрака.

— Една целувка. Дай ми само една целувка и болката ще изчезне, товарът ще падне от плещите ти.

В някакво ъгълче на ужасеното си съзнание тя разбра, че той не може да я вземе. Можеше да я убие, но не можеше да вземе силата ѝ. Трябваше сама да я предаде.

Вместо това тя потърси сляпо кинжала си с трепереца ръка.

Плачеше, не можеше да спре хлипането, но през виковете на болка и плача успя да изрече една дума:

— Кръв.

И заби ножа в ребрата му.

Той изрева по-скоро от ярост, отколкото от болка, и скочи на крака, повличайки я със себе си, при което я задържа на една стъпка над земята, стиснал здраво гърлото ѝ.

— Ти си едно нищо! Слаба и бледа жена. Ще те смачкам и заедно с теб ще загине и силата ти.

Тя риташе с крака, мъчеше се призове огъня, въздуха, водата, но зрението ѝ се премрежи и дробовете ѝ пареха, останали без въздух.

Чу друг яростен вик и полетя, а от удара в земята костите ѝ изпукаха и зрението ѝ се проясни.

Видя Бойл, върху чието лице бе изписано желание за кървава мъст, да удря с юмруци лицето на Кеван.

И с всеки удар избухваха пламъци.

— Спри. — Не можеше да изрече думата, беше само дрезгав шепот, докато ръцете на Бойл горяха.

Успя да се надигне на колене и залитна, преди да успее да запази равновесие.

Кеван се преобрази. Вълкът се измъкна от хватката на Бойл и се приготви за атака.

Кучето се втурна на полянката с лай и тракане на челюсти. Соколите се спуснаха и острите им нокти раздраха гърба на звяра.

Нечия ръка я прихвана през кръста и я изправи на крака. Нечии ръце уловиха нейните.

— Ще се справиш ли? — извика Брана.

— Да. — Дори и едничката сричка раздра гърлото ѝ като счупено стъкло.

Мъглата се сгъсти или пък зрението ѝ помръкна. Но сега виждаше само неясни форми, проблясък на пламъци.

— Ние сме тримата, тъмни вещици сме и стоим на таз земя в единство. Преди най-дългият ден да си замине, ние призоваваме светлината срещу мрака. Върху таз земя и в този час ние стискаме ръце и сливаме силата си. Кръв към кръвта, зовем всички, които са били преди нас, пламък към пламъка, нека техните огънове се възродят. Слейте с нас волната си сила. Както речено е, тъй да бъде.

Светлина — ослепителна, изгарящ огън и вятър, който завъртя всичко в огнена вихрушка.

— Отново! — викна Брана.

Три пъти по три. Докато изричаше заклинанието, стиснала здраво ръцете на братовчедите си, Айона чувстваше, че тя е самият огън. Сътворен от пламък и топлина, както и леденостудена ярост, която гореше в сърцето му.

Докато довършваше с усилие заклинанието, мъглата изчезна. Видя кръв, пушек, Фин и Мийра на ръба — но извън кръга — извадили мечовете си. И Бойл, приклепнал на земята, блед като смъртник, с разранени и покрити с мехури ръце.

Аластар, от чиито рани капеше кръв, побутна с глава рамото на Бойл, докато кучето стоеше и го пазеше. Двата сокола бяха кацнали в клоните на дърветата до каменната колиба.

— Бойл. — Айона залитна към него и падна на колене. — Ръцете ти. Ръцете ти.

— Ще се оправят. Ти кървиш. И гърлото ти.

— Ръцете ти — повтори пак тя. — Конър, помогни ми.

— Ще се погрижа. Хайде, ела, това не е твоя работа. Ти си ранена, а и аз ще се справя по-добре без теб.

— Ела, малка сестричке, нека ти помогна. — Фин приклепна, сякаш се канеше да вдигне Айона на ръце.

— Аз ще се оправя с нея. — Брана енергично улови ръката на Айона. — Помогни на Конър за Бойл, тъй като той пострада най-тежко.

— Ръцете му горяха. — Светът се завъртя пред очите ѝ и Айона просто се отпусна на земята. — Ръцете му.

— Конър и Фин ще го оправят за нула време, ще видиш. Тихо сега, братовчедке. Мийра, искам кръвта му. Намери в какво да я събереш. Кръвта, пепелта. Погледни ме сега, скъпа. Погледни ме, Айона. Ще те заболи малко.

— И теб.

— Само малко.

Усети болка, която никак не беше малка, но после дойде облекчението и прохладата, която галеше гърлото ѝ. Лечителна топлина се разля надолу по страните ѝ, където бе натъртена най-много.

— Вече съм по-добре. Всичко е наред. Бойл.

— Шшт. Тихо сега. Ще е нужно малко повече време, но ще се оправи, ще оздравее. Погледни и виж сама, докато довърша с теб.

С разплакани очи Айона погледна към Бойл и видя ръцете му. Все още бяха разранени, но вече не бяха почернели и покрити с мехури. Но беше прежълтял от лечението и болката.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Двамата ще се погрижат за него. Остана ми само да оправя глезена ти. Не е счупен, но е зле изкълчен.

— Не бях достатъчно силна.

— Тихо.

— Аластар. Той нарани Аластар. Каза, че ще го изгори жив.

— Има само няколко драскотини, това е всичко. Защо сама не се погрижиш за тях? Излекувай коня си.

— Да. Да. Той се нуждае от мен.

Тя се изправи на крака и тръгна, леко залитайки, към коня.

— Толкова си смел. Ужасно съжалявам.

Преглътна сълзите си, положи длани върху една от дълбоките резки върху кожата му и се зае с лечението.

— Използвах две шишенца от торбата ти. — Мийра ги подаде на Брана. — Едно за кръвта и друго за пепелта. Почувствах се малко като онези от съдебната медицина. — После въздъхна и потрепери. — О, господи, Брана.

— Няма да говорим тук. Трябва да се върнем у дома.

— Можем ли?

— Аз ви доведох тук. Сега ще върна всички обратно.

— Къде се дяна проклетият му звяр?

— Не знам. Наранихме го и изгуби доста кръв, както се вижда, но не е унищожен. Видях го да се измъква, използва прикритието на мъглата, сля се с нея. Огънят ни го опърли здраво, но не го изгори до пепел. Не всичко свършва тази нощ, колкото и да се надявахме на това. Ще върна всички у дома — извика тя. — Готови ли сте?

— Господи, да. — Фин прегърна Бойл през кръста, помогна му да се изправи.

— Вече съм добре, добре съм. Помогнете ѝ да ни отведе у дома, и двамата.

Бойл разбута встрани и двамата мъже и отиде при Айона.

— Дай да те видя.

— Аз съм добре. Брана се погрижи. Аластар. Не мога да излекувам този белег. Сега е белязан.

Той огледа внимателно бялата резка върху сивия му хълбок.

— Това е белег от битка, ще бъде носен с гордост. Отиваме си у дома всички. Хайде, качвай се. И стига толкова — добави той, когато сълзите ѝ отново се търкулнаха. — Престани вече.

— Още не. — Тя се приведе напред, обви ръце около шията на коня и го стисна здраво, когато земята се наклони, а въздухът се завихри и завъртя около тях.

И не пророни и дума, докато напускаха полянката и руините върху нея.

ЕПИЛОГ

Айона прие чашата уиски с благодарност и се сви в ъгъла на дивана във всекидневната. Огънят пукаше в огнището, но носеше утеха, а не страх или болка.

— Съжалявам. Не бях достатъчно силна. Не бях достатъчно добра. Той ме прегази.

— Пълни глупости. — Конър сипа още малко уиски в своята чаша. — Абсолютни и пълни глупости.

— Добре казано — съгласи се Брана. — Всяка стъпка беше премерена, всяка подробност. Освен една. Не съм предполагала, че може да се пренесе във времето така, не и по собствено желание. Не знаех, че го може толкова бързо, и то докато сме близо до него.

— Не. — Фин поклати глава, щом тя погледна към него. — Не можах да го предвидя. Определено е много хитър, да смени така мястото с такова, където силата му е по-голяма, отколкото сме предполагали.

— И където не можехме да стигнем до Айона. Където се озова сама в крайна сметка. — Бойл се пресегна, хвана ръката ѝ и я задържа здраво в неговата.

— Но вие дойдохте, всички дойдохте.

— Не толкова бързо, колкото ми се искаше. Не е достатъчно да знаеш само къде, но и кога. Можеше и да не успеем да те намерим, но ти викаше много силно. Вярваше ни, както вече каза, и ни повика. Завърши кръга въпреки всичко. Завърши кръга, отприщи силата и така успяхме да те намерим. И почти го хванахме.

За миг само Брана затвори очи.

— Почти, кълна се, че бяхме много близо.

— Грешката не е твоя — увери Конър Айона, — нито на някого другиго, като заговорихме за това. Вярно е, че не го унищожихме, но битката беше страховита и го наранихме. Няма да забрави болката, която му причинихме тази нощ.

— И ще бъде по-подготвен следващия път. — Мийра вдигна ръце. — Вярно е и трябва да бъде казано, за да не попаднем отново в подобен капан.

— Това е така, но... ти си изгорена.

Мийра погледна китките си, опакото на дланите си, видя следите от изгорено.

— Случайни попадения предимно. Ами ти?

— Двамата с Фин се погрижихме един за друг. Защо не каза нищо? Упорита глупачка. — Конър стана и сграбчи ръцете ѝ.

— Изгаряла съм се и по-лошо, докато правя закуска.

— Не е нужно да те боли. Ти също ли си пострадала? — попита той сестра си.

— Нито драскотина. Имаме кръвта му и пепелта, в която се превърна откъснатата му плът. Ще ги използваме срещу него. Ще измислим точно как и ще ги използваме срещу него следващия път, когато го нападнем. И няма да е на негова земя. Ще се погрижим за това.

Айона не попита как. Докато седеше там, заобиколена от обичаните хора, стиснала ръката на Бойл, тя усещаше как вярата ѝ се възражда.

— Той не можеше да я вземе — бавно каза тя и докосна с другата си ръка амулета. — Дори и когато бях безпомощна, или поне толкова безпомощна, колкото никога друг път, дори когато ми причиняваше най-силна болка, той не можеше да ми я отнеме. Трябваше аз да му я дам. Можеше да ме убие, но не и да вземе силата в мен. Това много го ядоса.

— Чудесно.

Айона се усмихна.

— Даже супер. Намушках го с кинжала си.

— Така ли? — Фин стана, отиде до нея и като се наведе, я целуна право по устните. — Браво на нашето момиче. Оръжие на светлината срещу мрака. Може би затова имаше останала толкова много кръв, за да я съберем.

— И това ще използваме. Ще приготвя нещо за вечеря. Не обещавам да е нещо специално, но ще хапнем вкусно. Имаме и една бутилка от онова френско шампанско. Не го изпихме преди, но бих казала, че спечелихме първата битка и си заслужава да го

отпразнуваме. Всички може да ми помагате. Без вас двамата — каза тя на Айона и Бойл. — Вие пострадахте най-много, затова останете тук и си довършете уискито пред огъня.

— Не съм свършил с тази упорита глупачка.

Мийра удари с юмрук рамото на Конър.

— Гледай си работата.

— Защо е толкова устата, а е толкова красива?

— В кухнята казах. — И този път Брана вдигна очи към тавана, за да схване Конър намека ѝ.

— Добре, добре, бездруго умирам от глад.

Той се изнесе от стаята и повлече и Мийра след себе си.

— Аз ще погледна конете. За да си спокойна за тях.

Айона се усмихна на Фин.

— Благодаря. Добре са, но не е зле да ги погледнем пак.

После облегна глава назад и затвори очи.

— Аз бях огън — тихо каза тя. — Не просто го създавах, но бях едно с него. Бях ужасяваща и величествена.

— Така беше, гледах ви заедно с Конър и Брана как горите като факли, нажежени до бяло. Беше ужасяващо и величествено.

— И все пак не беше достатъчно. Исках всичко да свърши още сега. Тази нощ.

— Някои неща не се случват толкова бързо, колкото искаш. — Бойл завъртя дланта ѝ в ръката си, после се предаде и я допря до бузата си. — Това не означава, че няма да се случат.

— Вярно. И Брана е права. Когато претеглим всичко, наклонихме везните в наша полза. Как само прелетях през мъглата. Ти и Аластар сте моите герои.

— Понеже знам колко високо цениш коня, се чувствам поласкан.

— Когато затворя очи, виждам ръцете ти. Виждам как горят.

— Ето, погледни ги сега. Виждаш ли? Същите са като преди.

Едри, загрубели. Скъпи за нея.

— Опасявах се, че няма да стигнем до теб. — Говореше бавно, подбираше внимателно думите си. — Не вярвах, че ще стигнем навреме, ако изобщо успеем, и че някога ще те видя отново. Нямах твоята вяра. Искам да знаеш, че сега я имам. Затова може да се каже, че ти също си моят герой.

За миг тя склони глава на рамото му.

— И мисля, че предвид всичко останало...

Тя отпи глътка уиски.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид всичко останало, както и факта, че сме приключили засега и все още не знаем какво ни чака по-нататък. Та като се вземе предвид това, както и останалото, мисля, че ще бъде най-добре да се ожениш за мен.

Тя свали чашата и се вторачи в него.

— Извинявай, какво каза?

— Знам какво каза, когато аз, хм, се държах като пълен глупак и после направих каквото поиска от мен, или поне се постарях. Но мисля, че вече е време да загърбим тази глупост и като вземем предвид всичко останало, ще се оженим и всичко ще остане зад гърба ни.

— Да се оженим. — Дали битката, раните, пламъците не бяха размътили мозъка й? — Наистина ли ще се оженим?

— Така е най-разумно. Двамата си подхождаме, сама го каза. И... и двамата обичаме конете.

— Да не забравяме конете.

— Важно е — измърмори той. — Ти ме обичаш. Каза го, а ти си жена, която е искрена в чувствата си.

— Вярно е.

— Значи двамата си подхождаме и обичаме конете. Ти ме обичаш и аз изпитвам същото, затова просто ще се оженим.

Айона реши, че мозъкът й си е съвсем наред.

— Изпитваш същото?

— Господи. — Трябваше да се изправи за малко, да обиколи стаята. Отложи малко думите, като добави още торф в огъня. — Никога не съм го казвал на жена, освен на майка ми или на близки роднини. Не изричам лекомислено думите, сякаш са без значение.

Косата му, между кафява и червена, бе разрошена. Не беше го забелязала досега, осъзна тя. Нито кръвта по ризата му и решително стиснатата челюст, толкова упорита.

Но сега виждаше много ясно сериозността в очите му.

— Вярвам ти.

— Някои думи са по-значими от други и тази е една от тях.

— Коя точно дума?

— Любов. Знам какво е любовта, по дяволите, защото ти я пробуди в мен и ми я даде. И никога няма да съм същият отново. Никога няма да я изпитам към никоя друга.

— Нея.

— Обичам те, ясно ли е? — Изрече отсечено думите, сякаш чакаше да бъдат оспорени, и тя усети, че е запленена безусловно и безрезервно. — Казвам го съвсем ясно. — Веждите му се събраха в полунамръщено изражение и той вдигна ръце към тавана. — Обичам те. Аз... искам го. Искам всичко, което чувствам към теб, защото бих бил само наполовина жив без това. И искам да се ожения за теб, да живея с теб и да създадем семейство рано или късно. Но засега искам да престанеш да ме караш да се въртя в кръг и просто да кажеш, че си съгласна.

За миг тя остана загледана в него, защото искаше всичко, всеки дребен детайл, да остане запечатано завинаги в паметта ѝ.

— Това е най-романтичното нещо, което ми се е случвало някога.

— О, по дяволите. Искаш сладки приказки? Сигурно мога да изрецитирам малко Йейтс или нещо друго.

— Не, не, не. — Тя се разсмя и скочи на крака — чувстваше се по-силна и по-уверена, отколкото някога изобщо се бе чувствала. — Сериозно. Това е романтично за мен от теб. Само ако може да го кажеш още веднъж. Двете думички, думата, която значи повече от другите.

— Обичам те. Айона Шиън, обичам те. Дай ми отговор, за бога.

— Искях да ти кажа „да“ още щом отвори уста. Просто исках да чуя всичко. Отговорът ми беше „да“ още щом попита.

Той бавно примигна насреща ѝ, после присви очи.

— Бил е „да“? Отговорът ти е „да“?

— Обичам те. Повече от всичко на света искам да се омъжа за теб.

— Да?

— Да.

— О, добре. Страхотно. Господи. — Той се втурна към нея и тя го срещна. — Господи, слава богу. Не знам още колко щях да издържа без теб.

— Сега няма да се наложи да разбереш. — Тя се отдаде на целувката и на хилядите обещания в нея. — Никога няма да си без мен.

— Прегърна го здраво, здраво, здраво. — Наистина спечелихме тази нощ толкова много. Неща, които той никога не би разбрал. Обичаме се. Той не знае какво е любовта. Ние я имаме.

— Ще се ожения за вещица. — Вдигна я във въздуха и се завъртя с нея. — Аз съм късметлия.

— О, наистина си късметлия, сериозно. Кога?

— Кога?

— Кога ще се оженим?

— Утре, ако питаш мен.

Развеселена, тя се засмя.

— Не чак толкова скоро. И това ако не е скачане презглава. Трябва ми разкошна рокля и искам Нан да е тук. А и не съм се запознала със семейството ти.

— Много от близките ми хора са в тази къща.

— Вярно е. Няма да чакаме прекалено, но достатъчно, за да направим всичко както трябва.

— Трябва да ти купя пръстен. Момчетата бяха прави в крайна сметка. Трябва да ти взема нещо бляскаво.

— Абсолютно.

— И ти си права, трябва да изчакаме поне малко. Колкото да успеем да резервираме дата за абатство Балинтъбър.

— Абатството... — Радостта направо щеше да я задуши. — Искаш да се оженим там?

— Ти го искаш, нали? И господ ми е свидетел, че аз също го искам. Там, в онова старо и свято място. Това ни е предопределено.

Сграбчи ръцете ѝ, дръпна ги към устните си, после се засмя, загледан надолу към лицето ѝ.

— Ще бъдеш моя и аз ще съм твой. Това искам.

Тя опря буза върху сърцето му. Любов, помисли си Айона, дадена свободно и приета охотно.

Нямаше по-силна магия.

— И аз го искам — прошепна тя, после се усмихна, дочула цвиленето на Аластар. — Той знае, че съм щастлива. — Наведе глава назад. — Да идем да кажем на останалите и да отворим онова шампанско.

С вино, музика и светлина, каза си тя. Бяха преминали през огъня, бяха победили мрака още веднъж.

И сега, в най-дългия ден в годината, когато светлината отказваше да се предаде, тя беше обичана. Най-сетне.

Дълбоко в гората, в друго време, вълкът скимтеше. Мъжът вътре в него проклинаше. И с магия, черна като полунощ, бавно започна да се изцелява.

Внимателно започна да крои план.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.